

Polisiye romanların bir numaralı yazarı Patricia Cornwell bu yapıtında büyük kent polis teşkilatının fırtınalı iş yaşamını gözler önüne seriyor.

Ahlaksızlık, skandal, soygun ve cinayetlere uzanan olaylar dizisi...

Altın Hançer ve Edgar ödüllü yazarın *Otopsi*, *Yoksullar Mezarlığı*, *Kanıt*, *Morg Çıkmazı* gibi romanları eserlerinden bazılarıdır.

ALTIN KİTAPLAR

ISBN 975-21-0265-4

9 789752 102651

PATRICIA CORNWELL ÖLÜM KAVŞAĞI

PATRICIA
CORNWELL

ÖLÜM
KAVŞAĞI

ALTIN KİTAPLAR

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

YOKSULLAR MEZARLIĞI

OTOPSİ

KANIT

MORG ÇIKMAZI

ÖLÜM ZİNCİRİ

CİNAYET NEDENİ

BAŞLANGIÇ NOKTASI

SAPIK TEŞHİR

SON İHTAR

ARI KOVANI

MARCIA H. MOREY'E

çocuk mahkemeleri reformunda
tüm yaptıkların ve bana öğrettiklerin için...

BİRİNCİ BÖLÜM

Mart ayının son pazartesi sabahı, İç Savaş'tan beri, seçkin ailelerin isimlerinin değişmediği Virginia'nın tarihi Richmond kentinde yeni bir umutla başlamıştı. Kentin arka sokaklarında ve internette trafik oldukça durgundu. Uyuşturucu tacirleri uykuda, fahişeler yorgun, içki-li şoförler ayık, sübyancılar iş başına dönmeye hazır, hırsız alarmları sessiz ve yerel kavgalar da beklemedeydi. Morgta da kayda değer bir şey yoktu.

Kimine göre yedi kimine göre de sekiz tepenin üzerine kurulmuş olan Richmond, kökleri 1607'ye kadar uzanan, bitmez tükenmez bir gurura sahip bir metropol merkezidir. O tarihlerde hazine arayan küçük bir araştırma ekibi yollarını kaybedip bu bölgeye yerleştiklerinde, Kral James adına bir bayrak dikmişlerdi. James Nehri'nin döküldüğü ve "Şelale" diye adlandırdıkları bölgeye yerleştikten sonra kent içinde ve dışında ticaret yapmanın olası sıkıntılarına, İngiliz karşıtı görüşlere, devrime, pek çok eziyete, kamçılanmaya, kafa derilerinin yüzülmesine, anlaşmaların hiçbir zaman hayata geçirilmemesine ve gençlerin erken-den ölüp gitmesine katlanmak zorunda kalmışlardı.

Bölgede yaşayan kızılderililer ateş suyunu ve onun verdiği rehaveti keşfettikten sonra ellerindeki malları ateş suyuyla takas etmeye

başlamışlardı. Afrika'dan köleler getirilmişti. Sayısız melez çocuğun babası olmakla suçlanan Thomas Jefferson, Monticello, Meclis Binası ve eyalet hapisanesinin tasarımını yapmış, Virginia Üniversitesi'ni kurmuş, Bağımsızlık Bildirgesi'nin taslağını hazırlayarak, demiryolları inşa ettirmişti. Tütün endüstrisi canlanmış ve o günlerde hiç kimse de sigara üreticilerini dava etmemişti.

1861 'de, Virginia'nın Birlik'ten ayrılmaya karar verdiği ve Birlik'in de buna karşı koyduğu güne dek soylu kentteki yaşam sükûnet içinde sürmüştü. İç Savaş Richmond'a hiçbir şey kazandırmamıştı. Önceleri Birlik'in merkezi olan kent, savaştan sonra kölelerini ve servetini kaybetmiş ve elinden geldiğince durumu idare etmeye çalışmıştı. Bozguna uğramalarına rağmen davalarına sonuna kadar sadık kalarak, Güncylilerin işaretini taşıyan savaş bayrağını bütün azametiyle dalgalandırmayı sürdürmüşlerdi. Bir sonraki yüzyıla adım atan Richmondlular onlarla uzaktan yakından ilgisi olmayan başka yerlerdeki savaşlardan da yakalarını sıyırmayı başarmışlardı.

Yirminci yüzyılın sonlarına doğru başkentte hayat oldukça keyifsiz bir biçimde sürmekteydi. Cinayet oranı ülkede ikinci sıraya yükselmışti. Turizm can çekişmekteydi. Çocuklar okullanna bıçak ve silahla gidip geliyor, otobüslerde kavga ediyorlardı. Şehir merkezinde oturanlar ve dükkân sahipleri bulundukları yeri terk edip komşu kentlere göç etmişlerdi. Vergi tabanı küçülmekteydi. Belediye memurları ve belediye meclis üyeleri anlaşmazlık içindeydiler. Savaştan önceki belediye binasının su ve elektrik tesisatının onarımına ihtiyacı vardı.

Genel Kongre delegeleri kasabaya her gelişlerinde masalara vurmayı ve birbirlerine hakaret etmeyi sürdürüyorlardı. Ulaştırma Komitesi başkanı kürsüye gizlice silahla çıkmaya başlamıştı. Kuzeyden güneye göç eden sahtekâr çingeneler buraya yerleşiyorlardı. Böylece Rich-

mond 1-95 boyunca seyahat eden uyuşturucu tacirlerinin pislik yuvası haline geldi.

Artık birilerinin duruma el koyup temizliğe girişmesinin zamanı gelmişti. Ya da muhtemelen kentin o anda köpeğini gezdiren ilk bayan polis şefi hiç kimsenin dikkatini çekmemişti. Çiğdemler ve fulyalar açmakta, sabahın ilk ışıkları ufuktan yayılmaktaydı. Sıcaklık mevsim normallerinin üzerinde, 21 dereceydi. Tomurcuklanan ağaç dallarında kuşlar ötüşüyordu. Şef Judy Hammer da kendini, zinde ve geçici olarak sakin hissetmekteydi.

"Aferin kızım, Popeye," diyerek Boston teriyerini cesaretlendirdi.

Bu, duvarlara diktği koca gözleri dışarı fırlanmış bir köpek için, zarif bir isim değildi. Ancak Hayvanları Koruma Demeği'nin televizyonda bir köpek yavrusunu gösterirken Hammer onu almak için telefona sarıldığında, Popeye zaten Popeye'ydi ve yalnızca bu isme karşılık veriyordu.

Hammer ve Popeye, İngilizlerin bayraklarını diktği yere çok yakın kentin ilk yerleşim alanı olan, binaları yenilenen Church Hill mahallesinde uzun bir yürüyüşe çıkmışlardı. Köpekle sahibi, İç Savaş'tan önce inşa edilmiş ingiliz mimarisi taklidi bodrum katları demir parmaklıklı verandaları oymalı tahtalarla süslü, renkli camlı, meyilli çatı-
lan, arduvazlı, küçük kuleli, kalın bacalı evlerin önünden hızlı adımlarla geçtiler.

Sonra kentin en güzel manzaralı noktasında son bulan East Grace Caddesi'ne girdiler. Tepenin bir yanında WRVA radyo istasyonu, diğer yanında ise İç Savaş'tan sonra bir tütün tüccarı tarafından 19. yüzyıl Yunan mimarisi tarzında yaptırılan, Hammer'ın evi vardı. Düz çatılı, granit verandalı, oymalı pervazları olan bu eski tuğla evi Hammer çok seviyordu. Geçmiş olan yerlere bayılırdı ve her zaman hizmet ettiği adaletin merkezinde yaşamayı yeğlerdi.

Ön kapıyı açıp alarmı kapadıktan sonra Popeyc'nin tasmaını çöz-
dü ve onu büyük bir zevk alarak uslu uslu oturup uzandığı yere doğru
gitmesi için serbest bıraktı. Her sabah yaptığı gibi kahve almak için
mutfığa gitti. Popeyc ihtiyaçlarının giderildiğı sabah yürüyüşünden
sonra Hammer salonda oturup gazeteyle şöyle bir göz atıp, iş merkezle-
rinin yüksek binalarına, Capitol'e, Virginia Tıp Koleji'ne ve Virginia
Devlet Üniversitesi Bioteknik Araştırma Parkı'nın arazisine bakan ge-
niş penceresinden manzarayı seyredirdi. Söylentilere göre, Richmond,
aydınlanmanın ve başarılı sağlık çalışmalarının yürütüldüğü bir "Bilim
Kenti" olmaya başlamıştı.

Ancak kentin en yüksek kanun uygulayıcısı, kent merkezindeki
caddeleri ve binaları gözden geçirirken yıkılan tuğla bacaları, paslanan
yük vagonları ve harap olmuş fabrikalar ile pencereleri boyanıp, tahta
ile kapatılmış tütün ambarlarından oluşan manzaranın da farkındaydı.
Kent merkezinin sınırlarını çizen ve yaşadığı yerden fazla uzakta olma-
yan bölgede beş federal konut projesinin ve Güney kıyısında da iki pro-
jenin yürütüldüğünü biliyordu. Yürütülen siyasete ters düşen gerçekler
dile getirilirse, bunların hepsinin sosyal kaos ve şiddet için zemin oluş-
turduğu ve Güney'in İç Savaşı kaybetmeye devam ettiğinin kanıtıydı.

Hammer, kendisini, açıkça ümitsiz görünen sorunlarını çözmeye
davet etmiş kente baktı. Gün ağarıyordu ve Hammer kışın son bir kez
daha acımasız bir soğuk yapmasından endişe ediyordu. Son günlerde
her şey böyle olmuyor muydu zaten? Son perde, elinde kalan ufak te-
fek güzelliklerin de bu stres dolu yaşamında yok olup gidişi. Pek çok
kuşku düşüncelerine akın etti.

Onu Richmond'a getiren kader ağlarını örmeye başladığında,
kendi hayatından uzaklaşan bir kaçak olmaya başladığı olasılığını ka-
bulenmemişti. Oğulları çoktan büyümüşü ve babalan Seth'in geçen

bahar hastalanıp ölmesinden çok önce ikisi de anneleriyle aralarına me-
safec koymuşlardı. Judy Hammer, bir haçlı askerin pelerini kuşanma-
sı gibi görevine sıkı sıkı sarılarak cesurca yola devam etmişti.

Başkanı olarak gerçekleştirdiğı harikalardan dolayı bazen kutla-
nıp, bazen de cephe alındığı Charlotte Polis Merkezi'nden istifa etti.
Güneydeki öteki kentlere gidip iş bulmaya ve her şeyi temelden yıkıp
yeniden kurmaya karar verdi. Ulusal Adalet Enstitüsü'ne güneyde ku-
şatma altında olan polis merkezlerini belirleyip her birine birer yıl har-
cayarak hepsini bir birlik haline getirmesi için ona izin vermelerini tek-
lif etti.

Hammer'ın felsefesi basitti. Polis haklarına inanmıyordu. Me-
murlar, yüksek rütbeliler, ctraftakiler ve hatta şefler bir kez başlarına
buyruk çalışmaya başlayınca sonucun facia olduğunu biliyordu. Suç
oranı yükselmiş, tasfiye oranı düşmüştü. Hiç kimse birbiriyle geçine-
miyordu. Kanun yaptırımlarının korumak ve hizmet etmek için var ol-
duğu vatandaşlar kapılarını kilitlemişler, silahlarını doldurmuşlar,
komşularıyla ilgilenmez olmuşlar, polisleri hedef alıp her şeyden dola-
yı onları suçlamışlardı. Hammer'ın değişim ve gelişim projesi, COMS-
TAT bilgisayara yüklenmiş istatistikler olarak bilinen, New York Suç
Kontrol Modeli'nin bir eşiğiydi.

Özetle, kentteki sıcak bölgeleri ve suç modellerini izlemek için
teknolojiden yararlanma düşüncesinden çok daha karmaşık bir kavramı
tanımlamanın kolay yoluuydu. COMSTAT her polisi, her türlü olaydan
sorumlu tutmaktaydı. Artık sıradan memurlar da, onların şefleri de so-
rumluluğu üzerinden atamıyor, görmezden gelemiyor, ilgilenmemez-
lik, bilmemezlik edemiyor, yardımcı olamayacaklarını, üzerinde çalış-
tıklarını kendilerine bilgi verilmediğini, unuttuklarını, yapmaya niyetli
olduklarını, kendilerini iyi hissetmediklerini, o anda ya telefonda ya da

görev saatlerinin dışında olduklarını öne süremiyorlardı. Çünkü pazar-tesi ve cuma günleri Şef Hammer tüm mıntikalardan ve bölümlerden temsilcileri toplayıp onlara cehennem azabı yaşıyordu.

Açıkça görülüyordu ki, Hammer'ın savaş planı Kuzey'e özgüydü. Ama kadere bakın ki, Richmond Kent Konseyi'ne sunduğu zaman, teklifi, iç kavgı, ayaklanma ve gasp ile ilgili olarak değerlendirmişti. O an için, birinin çıkıp kentin sorunlarını çözmeye çalışmasına izin vermek herkesin işine gelmişti. Böylece Hammer bir yılığına geçici şef olarak işe alınmış ve Charlotte'tayken birlikte çalıştığı iki yetenekli elemanı da yanında getirmesine izin verilmişti.

Hammer, Richmond'daki görevine başladıktan kısa süre sonra dikbaşlılık boy gösterdi. Ardından da nefret. Kentin ileri gelenleri, Hammer ve onun UYİ (Ulusal Yargı Enstitüsü) takımının geldikleri yere geri dönmelerini istiyordu. Kentin, New York'tan öğreneceği tek bir şey bile yoktu Richmondlular, bankalarını ve zengin şirketlerini soymayı alışkanlık haline getiren, Chalottelu dönek, maceraperest politikacıların koyduğu kurallara uymaktansa ölmeyi yeğlerlerdi.

Şef Yardımcısı Virginia West Richmond Üniversitesi'nin koşu parkurlarında otlaya pıllaya koşarken bir yandan da acı acı yakınıyordu. Doğmakta olan güneş gotik binaların arduvaz çatılarını aydınlatmaya başlamıştı. Koşuya çıkmış iki genç kadının dışında, öğrenciler henüz uykudaydı.

"Daha fazla gidemeyeceğim," dedi West, Memur Andy Brazil'e.

Brazil saatine bakıp, "Yedi dakika daha," dedi. "Sonra yürüyebilirsin."

Bu, West'in ondan aldığı ilk emirdi. Brazil, henüz Polis Akademisi'ne giderken ve *Charlotte Observer*'di makaleler yazarken, Virginia West, Charlotte'da yardımcı şefli. Sonra Hammer her ikisini de yanın-

da Richmond'a getirmişti. Böylece West soruşturmaları yürütecek, Brazil de araştırma yapıp yerel bilgileri toplayıp bir web sayfası kuracaktı.

Tartışmaya açık olsa da, gerçekte, West ve Brazil, Hammer'ın UYE'sinde eşit güce sahiptiler. West'e göre kendisi Brazil'den daha üstündü ve hep öyle olacaktı. O daha güçlüydü. Brazil onun deneyimine asla sahip olamazdı. Dövüşlerde ve atış sıralamasında o daha iyiydi. Yaptığından gurur duymasa da bir şüpheliyi bile öldürmüştü. Brazil ile Charlotte'ta yaşadığı aşk macerası, sürekli birlikte olmalarının doğal bir sonucuydu. Nitekim, Brazil, West'e sırlıslıkla aşık olmuş, West ise o bunu atlatana dek durumu idare etmişti. Hepsi bu.

"Hiç buralarda kendini öldüren birilerini gördün mü? Tabii şu, ya koşu takımında olan ya da düzensiz yeme alışkanlığına sahip iki kızın dışında..." West soluk soluğa şikâyet etmeyi sürdürüyordu. "Hayır! Bil bakalım niye! Çünkü bu saçma! Şu anda kahvemi içip gazetemi okumalıydım."

"Eğer konuşmayı bıraksaydın ritmi yakalayabilirdin," dedi Brazil. Üzerindeki Charlotte Polis Merkezi'nin amblemi olan eşofmanı vardı. Koşu yolunun yumuşak kırmızı zeminine bastıkça öten spor ayakkabılarıyla kendini fazla zorlamadan koşuyordu.

"Gerçekten şu Charlotte pisliğini giymekten vazgeçsen iyi olur," diye konuşmaya devam etti. "Durum yeterince kötü zaten. Niçin buradaki polislerin bizden daha çok nefret etmeleri için uğraşıyorsun?"

"Bizden nefret ettiklerini sanmıyorum." Brazil, kıymet bilmez Richmond polislerinin düşmanca davranışlarına karşı olumlu olmaya çalışıyordu.

"İffet ediyorlar."

"Kimse değişikliği sevmez," diye hatırlattı Brazil.

"Sen seviyor gibisin," dedi West.

Bu, buraya gelmelerinin üzerinden bir hafta kadar geçtikten sonra West'in duyduğu dedikoduya üstü kapalı bir göndermeydi. Brazil, Church Hill'de yaşayan, zengin ve bekâr ev sahibesi ile bir şeyler karıştırmıştı. West ayrıntılarını sormamış araştırma yapmamıştı. Bilmek istememişti. Brazil'in evinin önünden geçmeyi, hatta kısa bir ziyaret yapmayı reddetmişti.

"Sanırım, iyi olduğu zaman değişiklikten hoşlanırım," dedi Brazil. "Kesinlikle."

"Charlotte'da kalmadığına pişman mısın?"
"Kesinlikle."

Brazil hızını arttırıp West'in önüne geçti. West, kendisiyle Richmond'a gelmesini ne kadar çok istediğini söylediği için Brazil'i asla affetmeyecekti. Büyük bir başarıyla açık ve ikna edici sözler kullanarak onu bir kez daha bu durumun içine sürüklemişti. West'i artık sahip Olmadığı hislerin ritmiyle büyülemişti. Aşkını şiire dökmüştü ve sonra da Allahın cezası onu başka birine okumuştur.

"Burada benim için bir şey yok," dedi, kelimeleri, kapı ve kenkleri kapatıp önüne çitler kurarcasına birleştiren West. "Yani bu konuda dürüst olalım." Hiçbir şeyi soymadan üzerini boyayıp kapatmak ona göre değildi. "Bu kent insanın kanını emiyor," diye kısa kesti. "Tanrı'ya şükür, sadece bir yıllığına," diyerek özetledi.

Brazil'de yürüyüşünü hızlandırarak ona karşılık verdi.

"Sanki biz polis merkezinin bir tür MASH^(*) ünitesiyiz," diye ekledi West. "Kimi kandırıyoruz? Ne zaman kaybı ama. Zamanımı hiç bu kadar boşa harcadığımı hatırlamıyorum."

Brazil saatine baktı. Onu dinlemiyormuş gibiydi. O ise Brazil'in yakışıklı profilini ve geniş omuzlarını geçmeyi arzuluyordu. Güneşin

(*) Mobile Army Surgical Hospital (Askeri Seyyar Ameliyat Hastanesi).

erken ışıkları saçlarına sanki altın saçıyordu. Terli ve zayıf iki kolejli kız yanlarından hızla geçtiler. Adaleli bacaklarını, Brazil'e gösteriş yaparcasına pompalıyorlardı sanki. West'in canı sıkıldı. Kendini yaşlanmış gibi hissetti. Durup, ellerini dizlerine dayayarak öne eğildi.

"Buraya kadar!" diyerek güçlükle bağırdı.

"46 saniye daha." Arkasına dönüp ona doğru bakarak, suda yürüyormuşçasına meydana koşmaya devam etti Brazil.

"Sen devam et."

"Emin misin?"

"Rüzgâr gibi uç," dedi ve elini kabaca salladı. "Kahretsin," diyerek şikâyet etti, koşu şortunun belindeki cep telefonu titrerken.

Yoldan çıkıp onun için tehlike yaratan sert vücutlu insanların önünden çekilerek kenardaki banklara yöneldi.

"West," diyerek telefonu açtı.

"Virginia? Ben..." Hammer'ın sesi bir ara duraksadı.

"Şef Hammer?" diye yüksek sesle sordu West. "Alo?"

"Virginia... Orada mısın?" Hammer'ın sesi dağıldı. West bir elini daha iyi duyabilmek için diğer kulağına yasladı.

"...Bu çok saçma..." Aniden bir erkek sesi araya girdi.

West telefonunun daha iyi çekeceği bir yer bulmak çabasıyla yürümeye başladı.

"Virginia?... Hammer'ın sesi yalnızca hisirtti halinde duyuluyordu.

"...Her zaman yapabilir bunu... genel kurallar uygulanır..." diye söylenen yabancıнын sesini duydu.

Kuzeyli şivesiyle konuşan adamın zenci aleyhtarı bir ırkçı olduğu açıkça belliydi. West ani bir düşmanlık hissi duydu.

hayali avları avlamakta geçiriyordu. Bir ara kendini mayolu kadınlar, İç Savaş meydanları, suikast silahları, kamyonlar, anarşistler ve paralı askerlerin resimleriyle dolu dergilere merak sardı. Basit araba bakım ve onarım, otomatik ve elektrik tesisatı, doğal ortamda hayatta kalma, balıkçılık ve ayı bölgesinde yürüyüş ile ilgili el kitapları toplamaya başladı. Gizli gizli sigara içiyordu ve kaba davranıyordu. On yaşındayken ismini Bubba olarak değiştirdi ve artık herkes ondan korkuyordu.

Bu pazartesi sabahının erken saatlerinde Philip Morris fabrikasında üçüncü vardiya sona ermiş, Bubba'da arabasıyla evine gidiyordu. CB'si ve iki frekanslı telsizini açmış, cep telefonunun şarjını arabanın çakmağına takmış, CD çalarında Eric Clapton çalışıyordu. Paslanmaz çelikten sekiz inç namlulu Colt Anaconda .44'lük sürücü koltuğunun altında kolay erişebileceği bir yerde duruyordu.

Arabasından bir sürü anten sallanıyordu. 1990 model kırmızı Cherokee cipi, *İkinci El Arabalar Rehberi'*nde uzak durulması gereken arabalar listesindeydi, kaza geçirdiği için hasarlıydı ve göstergedekinden en az 150 bin kilometre daha fazla yol yapmıştı. Ancak Bubba bütün bunların farkında değildi. Ona geçen yıl bu cipi liste fiyatından üç bin dolar fazlaya satan en iyi arkadaşı Joe "Smudge" Bruffy'den şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu.

Aslında, Bubba'nın diğer sesler karışmadan önce cep telefonunda konuşmakta olduğu Smudge'tı. Bubba, iki kadının ne dediklerini tam olarak anlayamamıştı, ancak "Şef Hammer" adının yanlış anlaşılması mümkün değildi. Bunun bir anlamı olduğunu biliyordu.

Bubba bir yaşlılar kilisesi atmosferinde takdiri ilahi Tanrı'nın iradesi, dahili lisansı, tefsirleri ve renkli cüppeler içinde yetişmişti. Sonra da baş kaldırmıştı. Lisede babasına inat olsun diye Uzakdoğu dinlerini incelemiş, ancak yaptıklarının hiçbirisi daha önceki fikir aşlamalarının özünü

içinden söküp atamamıştı. Bubba bu dünyaya bir amaç için geldiğimiz» inanıyordu. Tüm aksiliklere ve kişisel hatalara rağmen. Yeteri kadar iyi bir karma^(*) oluşturabilir ya da muhtemelen yin ve yang^(**) dengesini sağlayabilirse, varlığının nedenini bulabileceğine dair inancı vardı.

Cep telefonunda Şef Hammer'ın ismini duyduğunda birden kendisine sıkıntı ve acı verecek bir tehdit altında olduğunu hissetti, ancak aynı anda içinde heyecanlı bir mutluluk ve güç dalgası kabardı. Bir başka cam çatlağı için, "Muskrat'm Oto Kurtarma" atölyesine giden Midlothian Paralı Yolu'nu izlerken kendisine verilen göreve sonuna kadar sadık olan bir savaşıya dönüşmüştü. Bubba çift dalgalı Kenwood telsizinin mikrofونunu çekip aldı ve güvenlik kanalına ayarladı.

"Birim 1'den Birim 2'ye." Chestertield ilçesinin Güneyindeki dört şeritli yoldan kent sınırlarına doğru ilerlerken karısı Honey'i uyardırmaya çalışıyordu.

Ancak cevap alamadı. Bubba dikiz aynasından geriye baktı. Bir Richmond polis devriyesi arkasına takıldığını görünce yavaşladı.

"Birim 1'den Birim 2'ye." Bubba yeniden denedi.

Yine cevap yoktu. Beyaz Ford Explorer'daki sersem Bubba'nın önünü kesmeye çalışıyordu. Bubba hızlandı.

"Birim 1'den Birim 2'ye!" Karısının ona hemen cevap vermemesinden nefret ediyordu.

Polis hâlâ kuyruğundaydı, koyu renk gözlüklü sürücü gözlerini, Bubba'nın dikiz aynasından ayıramıyordu. Bubba tekrar yavaşladı. Explorer'daki pislik sağa sinyal vererek önüne geçmeye çalışınca Bubba hızlandı. Şimdi nasıl bir iletişim yönetimi kullanacağını düşündü ve

(*) Budizm ve Hinduizm'le insanın iyi veya kötü kaderinin dünyaya daha önce gelişin-
de yaptığı iyi veya kötü hareketlerin sonucu olduğunu savunan öğretisi.

(**) Çin felsefesine göre hayatın aşkı oluşturan dışı ve eril element.

cep telefonuna uzandı. Sonra fikrini değiştirdi. Karısına tekrar telsizle ulaşmayı düşündü, ama sonra işe yaramayacağına karar verdi. Birinci ve ikinci denemelerde cevap vermesi gerekirdi. Kahrolasıca. CB'sine mikrofonu takıp dikiz aynasından polisi izledi, bir gözü de Explorer'daydı.

"Hey Smudge." CB üzerinden arkadaşına seslendi. "Hattaysan cevap ver."

"Birim 2." Karısının nefes nefese sesi telsizde duyuldu. Bubba'nın telefonu çaldı.

"Üzgünüm... canım..." dedi Honey tatlı bir biçimde soluk soluğayken. "Ben... sevgilim... izin ver de nefes alayım... Aman... Half Shell'in peşindeydim... bi türlü gelmiyor... Ah şu köpek."

Bubba ona aldırış etmeden telefonu cevapladı.

"Bubba?" dedi Bubba'nın Philip Morris'teki şefi Gig Dan.

"Hattayım ve cevap veriyorum, ahbap." Smudge da CB'den konuşmaya başlamıştı.

"Birim 2'den Birim 1'e?" Honey endişeyle telsizden üsteliyordu.

"Hey, Gig," dedi Bubba telefona. "Neler oluyor?"

"Buraya gelip vardiyanın ikinci yarısında çalışman gerekiyor," dedi Gig. "Tiller hastaymış."

Kahretsin, diye düşündü Bubba. Onca günün arasında bugünü mü bulmuştu; bugün yapacak çok şey vardı ama fazla zamanı yoktu. Bu gece saat sekizde işyerinde olup aralıksız on iki saat çalışma fikri canını çok sıktı.

"On-4," diye Gig'e cevap verdi Bubba.

"Korkudan sararmış gözleri ne zaman morartmak istersin?" Smudge vazgeçmemişti.

Bubba gerçekten, ava çıkmayı o kadar da istemiyordu. Av köpeği Half Shell'in sorunları vardı ve Bubba da yılanlardan korkuyordu. Her şey bir yana, Smudge daima en iyi puanı alıyordu. Sanki Bubba'nın yaptığı her şey ona para kaybettirmekten başka işe yaramıyordu.

"Yılanlar uyanmadan önce sanırım." Bubba kendinden emin-gibi konuşmaya çalıştı. "O zaman git ve bir plan yap."

"On-4, iyi ahbap." Smudge'ın sesi tekrar duyuldu. "Tamam ahbab, ben ayarlarım."

İKİNCİ BÖLÜM

Smoke özel ilgi isteyen bir çocuktur. Bu, ikinci sınıfta öğretmeni- nin cüzdanını çaldığı, sınıf arkadaşı bir kızı yumrukladığı, okula taban- ca getirdiği, birkaç kediyi yaktığı ve müdürün arabasını bir boruyla parçaladığı zaman apaçık belli oldu.

Kuzey Carolina Durham'da doğan Smoke, çocukluğundan beri, saldırı, kopya çekmek, küçük hırsızlıklar, zorbalık, taciz, kumar, okul- dan kaçma, sahtekârlık, uygunsuz giyim, sınıfta ders dinlememe ve okul otobüsü kurallarına uymama gibi suçlardan tam elli iki kez sicili lekelenmişti.

Altı kez cinsel tacizden cinayete kadar değişen suçlardan dolayı tutuklanmış ve gözaltına alınmıştı. Gözaltı süresinde, özel kurallar içe- ren Alternatif Tutuklama Programı'na dahil olmuş, bir yaz kampında terapi programına iştirak etmiş ve bir islahevi rehberlik kliniğine öfke kontrolü grubunda psikolojik değerlendirmeye tabi tutulmuştu.

Çocuk suçluların çoğunun aksine Smoke'un mahkemedeki tüm duruşmalarda anne ve babası onu yalnız bırakmamışlardı. Tutukluyken de onu sık sık ziyaret etmişlerdi. Avukatlara çuvala para dökmüşler, Smoke şikâyet edince de hepsini teker teker işten kovmuşlardı. Onu dört ayrı özel okula kaydettirmiş ve işe yaramadığı zaman da okulları suçlamışlardı.

Çok çalışkan bir banker olan Smoke'un babasına göre, oğlunun olağandışı zekâsı nedeniyle yanlış anlaşıldığı tartışılmaz bir gerçektir. Annesi Smoke'a çok bağlıydı ve her zaman onun tarafını tutuyordu. Asla onun suçlu olduğuna inanmamıştı. Her ikisi de oğulları Smo- ke'un, rüşvetçi polis tarafından sevilmediği için suçlandığına inanıyor- lardı. Oğulları en sonunda Butner'daki C.A. Dillon İğitim Okulu'nda kilit altına alındığında, her ikisi de bölge başsavcısına, belediye başka- nına, başsavcılığa, eyalet reisine ve bir Birleşik Devletler Senatörü'ne, sert bir mektup yazmıştı.

Tabii ki Smoke burada pek fazla kalmadı. Çünkü on altısına gir- diğinde, Kuzey Carolina kanunlarına göre artık reşitti ve serbest bira- kılmıştı. Eski kayıtları silinmişti. Parmak izleri ve hüviyet fotoğrafları yok edilmişti. Artık geçmişi yoktu. Ailesi, polisin Smoke'u tanımadı- ğı ve rahatsız edemeyeceği yeni bir kente taşınmanın akıllıca olacağını düşündü. Sonunda Richmond, Virginia'ya taşınan Smoke bu sabah bir belaya bulaşmazsa için rahat etmeyecekti.

"Yirmi dakikamız var," dedi Divinity'ye^(*).

Virginia sürücü belgesini edindiğinde babasının onun için aldığı Ford Escort'u sürmekte olan Smoke'a yaslanan Divinity, onun çenesi- ni öpmeye ve ellerini de bacaklarının arasına, sokup okşamaya başladı.

"İstedğin kadar vaktimiz var, bebeğim," diye Smoke'un kulağı- na fısıldadı. "Boş ver okulu da, arabana aldığın şu bebeği becer."

"Bir planımız vardı, hatırlıyor musun?" dedi Smoke.

Koşu ayakkabıları ve zayıflama çorfmamı giymiş, başına bir han- dana geçirmiş gözüne de renkli camlı gözlük takmıştı. Şehrin batı ucu- na, Patterson Caddesi'ndeki Crestar Bankası'nın çevresindeki caddeler-

(*) Kutsallık. Tanrılık.

re girip çıkarak ve önünde park etmiş bir araba ya da kapının önüne atılmış bir gazete olmayan boş görünen Kensington'daki küçük bir tuğla evi gözüne kestirdi. Arabayı bahçe yoluna soktu.

"Kapıyı açan olursa, yerel liseyi bulmaya çalışıyoruz," diye hatırlattı Smoke.

"Yolumuzu kaybettik, bebeğim," dedi Divinity arabadan inerken.

Zili iki kez çalmasına rağmen cevap veren olmadı. Smoke yolcu koltuğuna kaydı, direksiyona geçen Divinity de arabayı Crestar Bankası'na doğru sürdü. Gökyüzü masmavi ve berraktı. Trafik yavaş yavaş yoğunlaşıyor, yeni bir haftaya başlayan insanlar araba parkına ve öğle yemeğine para gerektiğini henüz fark ediyorlardı. Şu anda bankamatik önünde kimsenin olmaması da çok iyiydi. Smoke arabadan indi.

"Ne yapacağımı biliyorsun," dedi Divinity'ye.

Divinity arabayla uzaklaşırken o da bankaya doğru yürüdü. Arabaların yavaş bankamatikten işlem yapmaları için ayrılan yerin etrafından dolaşıp görülemeyeceği bir yere saklandı. Kısa süre sonra Honda Civic'i kullanan genç bir adam bankamatik önüne park etti. Smoke saatine bakarak saklandığı yerden çıktı. İşlemi yapmakla meşgul genç adam Smoke'un köşeyi dönerek kameranın görüş açısı dışından yaklaştığını fark etmedi.

Smoke o kadar hızlıydı ki, kurbanları şoka girip kıpırdamıyorlardı bile. Kameranın lenslerine ve adamın gözlerine elindeki bantı yapıştırdı. Glock marka tabancasının namlusunu adamın sırtına dayadı.

"Kıpırdama," dedi usulca.

Adam da denileni yaptı.

"Parayı arkana doğru yavaşça uzat."

Adam uzattı.. Smoke etrafa bakındı. Bir başka araba Pattler-son'dan çıkmış bankamatikçe doğru yaklaşmaktaydı. Smoke kameranın

lenslerinden bandı söküp çıkardı ve bankanın arka tarafına doğru koştu. Önce Libbie Caddesi'ne sonra Kensington'a dönerek hızlı hızlı yürümeye başladı. Divinity'nin önünde Escort'la içinde beklediği küçük tuğla eve giden yola sapınca yavaşladı.

"Ne kadar aldın, bebeğim?" diye sordu kız, Smoke dikkat çekmeden arabaya binerken.

"Yinni, kırk, altmış, seksen, yüz," diyerek parayı saydı. "Hadi toz olup gidelim buradan."

Judy Hammer duyduklarına inanamıyordu. Bu şimdiye kadar başına gelen en tuhaf şey olmalıydı. Bubba ve Smudge isminde iki beyaz ırkçı Loraine isimli zenci bir kadını öldüreceklerdi. Kadın, eski pompaların yakınında bir yerde oturuyordu. Katiller gece onun yolunu keseceklerdi. Muhtemelen birkaç yüz dolarlık para da işin içindeydi. Peşpeş peşinden dolaşırken Hammer yavaş adımlarla geziniyordu. Telefon çaldı.

"Şef Hammer?" Bu West'ti.

"Virginia, kahretsin neler oldu öyle?" diye sordu Hammer. "İzleyebileceğimiz herhangi bir ipucu var mı?"

"Hayır," diye cevapladı West. "Nasıl olduğunu anlayamadım."

"Sanırım her ikimiz de aynı şeyi duyduk."

"Ben hâlâ cep telefonundayım," diye uyardı West. "Olaya karışmam gerektiğini sanmıyorum. Ancak çok ciddiye almamız gereken bir olay olduğunu düşünüyorum."

"Tamamen katılıyorum. Tanıtımdan sonra bu konuyu görüşürüz. Teşekkürler. Virginia." Hammer kapatmak üzereydi.

"Şef? Koşudayken beni niçin aramıştınız?" diyerek hızlı bir biçimde hatırlattı West.

"Ah doğru."

Hammer düşüncelerini taradı, ırkçı serseriler konuşmalarını bölmeden önce West'i niçin aradığını hatırlamaya çalışıyordu. İleri geri yürürken, Popeye de peşinden ayrılmadı.

"Hah hatırladım. Yeni web sayfamıza yanıtlar almaya başladık," dedi Hammer hatırladığına sevinerek. "Andy'nin operasyon hakkında yazdıklarına."

"Bu beni endişelendiriyor," diyerek cevap verdi West. "Sanırım başımıza bela aldık; şef."

"Her şey yoluna girecek."

"Ne diyorlar?"

"Şikâyet ediyorlar," diye cevapladı Hammer.

"Şaşırdım."

"Bu kadar şüpheli olma Virginia."

"Çocuk suçlarının artması hakkında yazdıklarına herhangi bir tepki var mı? Ve hiç çete olmadığını iddia ederek *Richmond'in çete zihniyetini* ortaya atmasına? Peki ya *kentin çocuk suçlarının radikal bir yargı reformuna olan acil ihtiyacı* hakkında söyledikleri?"

Ne zaman West'le Brazil hakkında konuşsa, onun şiddetle karşı çıkarcasına sertleştiği Hammer'ın gözünden kaçmamıştı. Hammer, West'in kırılganlığının ne zaman başladığını biliyordu. Üstelik, Brazil'in de üzgün olduğunun farkına varmıştı. Gözlerinde çok parlak olmayan bir ışıltı, onu diğerlerinden farklı kılan yaratıcı enerjisinde bir durgunluk vardı. Hammer ikisinin yeniden iyi geçinebilmesini diliyordu.

"Gazeteler sabahın köründe dağıtılmaya başlar başlamaz telefonlar da çalmaya başladı," diye cevapladı Hammer. "İnsanları harekete geçiriyoruz. Ve burada olmamızın sebebi de bu zaten."

Hammer telefonu kapadı. Brazil'in operasyon hakkında yazdığı yazıyı sehpanın üzerinden aldı ve bir kez daha gözden geçirdi.

Geçen hafta kentimizin *çocukları*, tecavüz, silahlı soygun ve ciddi yaralanmalar dahil en az on yedi ağır suç işlemiştir. Bu şiddet gösterilerinden on birinde, suçu işleyen *çocuğun* henüz on beşine bile basmamış olduğu görülmüştür. Çocuklar bu kadar nefret etmeyi ve zarar vermeyi nereden öğreniyor? Sadece video ve sinema filmlerinden değil, birbirlerinden. Bir çete sorunuyla karşı karşıyayız ve şunu kabul edelim ki yetişkin suçlarını işleyen bu çocuklar artık çocuk değildir...

"Sanırım popülaritem bir darbe daha aldı," dedi Hammer, Popeye'ye. "Banyoya ihtiyacın var. Şu harika kremden de biraz süreriz, ne dersin?"

Popeye'nin siyah-beyaz postu smokini andırıyordu. Ancak tüyle-ri çok kısaydı ve oldukça duyarlı, çilli pembe derisi kuruyup kaşınmaya meyilliydi.

Popeye sahibinin onu birkaç haftada bir sıcak suyla dolu küvete sokup, önce tedavi şampuanıyla yıkamasından ve sonra da talimatlara uyarak kürkünü tam yedi dakika boyunca rahatlatıcı ve kaşıntıyı giderici yulaf unuyla yoğurmasından büyük zevk alırdı.

"Ancak banyo biraz beklemek zorunda kalacak sanırım, yoksa geç kalacağım." Sahibi Popeye'nin yanına eğildi. "Bunu hiç ortaya atmamam gerekirdi, değil mi?"

Popeye sahibinin yüzünü yaladı ve ona acıdı. Sahibinin kocasının ani ölümünden duyduğu keder ve suçluluğu inkâr ettiğini biliyordu. Popeye, Setli'i hiç tanımamış ancak onun hakkında konuşulanları duymuş ve fotoğrafları görmüştü. Popeye sahibinin tembel, zengin, şişman, yemek yemekten başka hiçbir şey yapmayan, bahçesinde çalışıp televizyon izleyen mızımız bir sersemle evlenmiş olabileceğini hayal edemiyordu.

Popeye, Seth'in ortalıkta olmamasından memnundu. Sahibine tapıyordu. Kendini yetim kalmaktan ya da zalim çocukları olan bir aileye düşmekten kurtaran bu nazik ve iyi kalpli bayanın rahatını sağlamak için daha çok şey yapabilmeyi dilerdi.

"Tamam." Sahibi ayağa kalktı. "Gitmem gerek."

Çabucak bir duş aldı. Üzerine bir bornoz geçirdi ve sedir ağaç kaplama dolabın içine oturup ne giyeceğini düşünmeye başladı. Hammer, giyim kuşam, mücevherat, arabalar, ofis dekoru ve iş yemeklerinde ne yemesi gerektiğinin altında yatan gücü yıllar önce anlamıştı. Bazı günler inci kolyeler takıp eteklikler giymek gereken diğer günler ciddi giyinmek zorunda kalıyordu. Renkler, stiller, kumaşlar, yakalı ya da yakasız, desenli veya desensiz, cepli ya da pili, saatler, küpeler, parfümler balık veya tavuk, hepsi önemliydi.

Uzun uzun düşünerek, gözünde canlandırarak, önsezilerini kullanarak askıları bir öne bir arkaya çekip durdu ve en sonunda cepli bir pantolonu olan lacivert bir takımda karar kıldı. Alçak topuklu, bağıcıklı siyah deri ayakkabıları ile ona uyan bir kemer, mavi-beyaz çizgili poplin bir gömlek seçti. Paslanmaz çelikten Breitling marka saati ile basit altın kaplama küpelerini bulmak için mücevher kutusunu karıştırdı.

Seth'e ait bir çift altın ve lapis kol düğmesini seçti. Onları beceriksizce takmaya çalışırken kendisiyle birlikte katıldığı toplantılara hazırlanırken, Seth'in nadiren düğmelerini iliklemeye, yakasını düzeltmeye ve çoraplarını eşlemeye ya da buna benzer şeylerle uğraşırken tıpkı şimdi Popeye'nin yaptığı gibi peşinden hiç ayrılmadığını hatırladı.

Merhum kocasının mücevherlerini, deri evrak çantalarını, cüzdanlarını ve diğer erkek eşyalarını oğulları arasında paylaşmak mantıklı olmasına rağmen, Hammer onları saklamaya devam ediyordu. Ne zaman Seth'e ait bir şeyi giyse, kocasının asla olamadığı erkeğin.

kendisinin olmasını istediği gibi garip bir hisse kaplıyordu. O, Hammer'in güçlü olmasını isterdi. Belki ona, şimdi elinden geldiğince yardım etmek istiyordu. Seth'in altın gibi bir kalbi vardı. Ancak hayatının büyük bir kısmını ayrıcalıklı geçmişi ve içsel gerilimleriyle savaşıarak geçirmiş, grip mikrobı gibi çevresine mutsuzluk saçmıştı.

"Popeye, gel buraya," diye seslendi Hammer.

Popeye mutfakta, güneş ışığı huzmesinin altında, yerde tembelce yatmaktaydı. Yerini değiştirmeye hiç niyeti yoktu.

"Hadi kafesimize girelim, Popeye."

Popeye sahibine kısık gözlerle baktı. İsneyerek sahibinin daima, sanki Popeye onun zihnini okuyacak kadar zeki değilmişçesine *biz* sözcüğünü kullanmasının ne kadar da aptalca olduğunu düşündü. Popeye sahibinin ne zaman *biz* sözcüğünü kullansa, hiç de onunla birlikte şu plastik kafesin içine girmeye, parazit tableti yemeye ya da veterinerde iğne olmaya niyetinin olmadığını biliyordu.

"Popeye." Sahibinin ses tonu sertleşti. "Acelem var. Hadi kafese. İşte senin sincabın."

Popeye'nin en sevdiği içi doldurulmuş sincabı kafesin içine attı ama Popeye umursamadı bile.

"Tamam işte oyuncakların."

Popeye'nin gözlerini koparttığı ve zaman zaman tuvalete attığı kuzu yününden kirli cırcıvı de kafesin içine attı. Popeye kılını bile kıpırdatmadı. Sahibi emin adımlarla mutfığa yürüdü, Popeye'yi kucağına aldı ve köpeği kafese sokup tel pannaklıklı kapıyı sürgüledi.

"Daha iyi davranmamız gerekir," dedi sahibi, Popeye'ye en sevdiği ciğerden birkaç küçük parça verdi. "Çok kısa bir süre sonra geri geleceğim."

Hammer hırsız alarmını kurup dışarı çıktı. Gece mavisi, işaretsiz Crown Victoria marka arabasına binip East Grace'dan aşağı indi. St.

John Kilisesi'nin arkasından geçip şimdi Tobacco Row'da yükselen binaların ve Pohlig Biraderlerinin hâlâ "her çeşit karton kutu" ürettiği Yirmi Beşinci Cadd'e saptı. Bir duvar ressamı, terk edilmiş bir tütün deposunun duvarlarına "Et ölümdür", "Mısır yiyin" ve "Anita Hill başlattı." sloganlarını sprey boya ile yazmıştı. Cowboy Tire'da keleprik ikinci el oto almak mümkündü ve Strickland Dökümhanesi ile Makine Şirketi faaliyetlerini durdurmayı reddetmişlerdi.

Broad Caddesi'nin diğer tarafında, açık hava tiyatrosunun ilerisinde, Hammer'ın şu anda günlerini geçirdiği ön cephesi mavi mozaik kaplamalı çinilerin çoğu düşmüş çirkin polis karakolu binası vardı. Richmond Polis Karakolu'nun penceresiz dar kasvetli koridorları, asbest, bayatlamış insan teri ve kirli sözleşmelerin kokuları sarmıştı.

Hammer günaydın diyerek polisleri selamladı, adamlarda korkarak onu selamladılar. Hammer değişim travmasını anladığı gibi, özellikle federal büro tarafından onaylanmış, dışarıdan gelen herhangi bir etkiye duyulan güvensizliği de anlıyordu. İçerleme ve düşmanlık onun için yeni değildi, ancak bunları hiç bu kadar yoğun biçimde yaşamamıştı.

Saat tam yedide toplantı odasına girdi. İçerisi onu kötü bakışlarla süzen yaklaşık otuz isteksiz şef, yüzbaşı, dedektif ve memurla doluydu. Büyük bir ekrana yansıyan kentin bilgisayarla çizilmiş haritası COMSTAT'ın iş başında olduğu dönemin son yirmi sekiz gününde ve son bir yılda gerçekleştirilen cinayet, tecavüz, banka soygunu, şiddetli saldırı, ev soyma, yankesicilik ve oto hırsızlığı, yani yedi ağır suçun istatistiklerini gösteriyordu. Tablolar zaman dilimlerini, olasılıkları, suçun haftanın hangi gününde, kimin bölgesinde ve nöbetinde işlendiğini gösteriyordu. /

Hammer masanın başına West ile Brazil'in arasına, oturdu.

"Bir başka bankamatik," dedi West alçak sesle Hammer'ın kulağına. Hammer ona sertçe baktı.

"Şu an sadece ihbar alıyoruz, hâlâ iş başındalar."

"Kahretsin," dedi Hammer öfkeyle. "Mümkün olduğu kadar çabuk ayrıntıları istiyorum."

West ayağa kalktı ve odayı terk etti. Hammer masadakilere şöyle bir baktı.

"Hepinizi burda görmek ne hoş," diye başladı söze. "Bu sabah tartışmamız gereken çok şey var." Etrafına şöyle bir bakıp gülerек, hiç vakit kaybetmeden konuştu. "Önce birinci bölge ile başlayalım. Binbaş Hanger! Çok erken olduğunu biliyorum."

"Daima, öyledir," diyerek Hanger homurdandı. "Ancak New York'ta işlerin böyle yürüdüğünü biliyorum."

Hammer'ın idari asistanı, herkesin nefret ettiği bilgisayar haritalamayla yazılım programını çalıştırmada yeni olan memur Wally Fling'e başıyla işaret etti. Fling birkaç tuşa bastıktan sonra bir dilim tablosu ekranı kapladı.

"Henüz dilim tablosunu istemiyorum, Fling," dedi Hanger.

Fling birkaç tuşa daha basınca yeniden bir başka dilim tablosu ortaya çıktı. Bu seferki dördüncü bölgenindi.

"Affedersiniz," dedi Fling sinirli bir biçimde yeniden denerken. "Sanırım birinci bölgeyi istiyorsunuz."

"Bu iyi olur. Ve dilimleri istemiyorum."

Buna rağmen Hanger bu kez ikinci bölgenin dilimine bakmaktaydı. Bocalayan Fling daha çok tuşa basınca ekranda polis merkezinin görüntüsüyle birlikte parolası belirdi: *Nezakət, Profesyonellik ve Saygı* ya da NPS. Hammer bu parolayı da New York Polis Merkezi'nden öğrenmişti.

Birkaç kişi homurdanıp sızlandı. Brazil ise Hammer'a *Seni uyar-maya çalıştım* bakışı fırlattı.

"Niçin kendi logomuza sahip olamıyoruz?" diye sordu o günün şefi olan, konuşmaya hakkı olduğunu hisseden Yüzbaşı Cloud.

"Evet," diyerek diğer canı sıkın sesler ona katıldı.

"Bizi daha çok ikinci planda gibi gösteriyor."

"Belki, onların eski üniformalarını da alırız."

"Bizi sıkın şeylerden biri de bu şef."

İki dilim tablosu daha ekranda gözüktü.

"Memur Fling," dedi Hammer. "Tekrar logoya dönelim lütfen. Bunun üzerinde biraz konuşalım."

El konulan tabancaların iğneli haritası ekranı kapladı, küçük sarı silahlar kentin sorunlu bölgelerini gösteriyordu.

"Devam et, Fling!"

"COMSTAT hedef bölgeleri kontrol et."

"Hay aksi," dedi Fling bir biçimde oturum kapanıp ana menüye dönmüce.

"Günlük işine geri dön, Fling."

Enter tuşuna sertçe dört kez vurdu ve bir hata mesajı ona durmasını söyledi.

Hammer, "Tamam, tamam," diyerek odadakileri susturdu. "Yüzbaşı Cloud, söyleyeceklerinizi duymak istiyorum."

"Şey..." Cloud sözü bıraktığı yerden toparlamaya başladı. "George Washington'un at üstündeki görüntüsü bu kente adeta damgasını vurmuş. Size sorarım. George Washington'un Richmond'la ne ilgisi var? Sanırım hiçbir ilgisi olduğunu söyleyemeyiz. Bunu bir başka büyük kentten başkentten ödünç almış olabilir miyiz acaba?"

"Amin."

"Haklısınız."

"Tamam katılıyorum."

"Bahse girerim burada bir gece bile geçilmemiştir."

"Bu utanç verici."

"Önce başkentten ve şimdi de New York'tan fikirler çalışıyoruz. Bu bizim için utanç verici bir durum, değil mi?" dedi Cloud.

"Tamam," diyerek ses tonunu yükseltti Hammer. "Korkarım şu anda kente damgasını vuran şeyle ilgili yapabileceğimiz herhangi bir şey yok. Şimdi parolamıza geri dönelim. Yüzbaşı Cloud sorumluluğun bir bölümünde işaret ettiğiniz soruna çözüm sunmak olduğunu da unutmayın. Aklınızda yeni bir parola var mı?"

"Şey dün gece küçük bir tane buldum."

Cloud'un yüksek tansiyon sorunu vardı. Beyaz üniformasının gömleği boynunu çok sıkıyordu ve yüzü neredeyse mosmor olmuştu. Sahnenin ortasındaydı ve terliyordu.

"Basit ama etkili olabilecek bir şey düşündüm ve şimdi bunun gerçekten yaratıcı ya da şiirsel veya bu tür bir şey olduğunu ümit etmeyin. Ancak ne olduğumuzu soracak olursanız, sanırım cevap üç kelime ile özetlenebilir: *Suçta sert tepki*." Cloud masanın etrafına bakındı. "Bir başka deyişle SST, hatırlanması kolay ve bir şeylerin üzerine yazıldığında NPS'den daha fazla yer kaplamaz."

"Bu bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bana da."

"Hayır."

"Tamam, tamam." Cloud ileri atıldı. "Gerekirse bunu desteklemek için kullanırız, diye bir şey daha düşündüm. *Yargı Önünde Sert ve Suçlunun Önünde Sert*, ne dersiniz? YÖS, SÖS."

"Hiç sevmedim."

"Aynen."

"Durun bir dakika." Cloud inançla devam ediyordu. "İnsanlar olay mahalline ve evlerine çok geç varmamızdan, alarmlar sustuktan sonra ulaşmamızdan şikâyet ediyor, değil mi? Ve bir olayı çözmemizin ne kadar uzun sürdüğü hakkında halktan kaç kez şikâyet aldık? Sanırım YÖS, SÖS, yeni bir yaklaşım içinde olduğumuz ve daha sıkı çalıştığımız konusunda olumlu bir mesaj gönderecektir."

"Bu aynı zamanda burada kös kös oturduğumuzu da çağnştırabilir."

"Ya da SOS verdiğimizizi ve yardım çağırdığımızızı."

"Bunun yanında, halkın bize gönderdiği yardım çağrısı olarak da yorumlanabilir."

"Bu işe yaramaz, Cloud."

"Unut gitsin."

Cloud sıkışmıştı. "Boş verin," dedi.

Hammer olup bitenler karşısında o ana dek sessiz kalmıştı, çünkü emrinde çalışanlara fikirlerini açıklamaları için fırsat vermek istemişti. Ancak daha fazla dayanamazdı.

"Bu hepimizin üzerinde düşünmesi gereken bir şey," dedi birdenbire. "Her zaman her türlü yeniliğe açığım. Teşekkürler, Yüzbaşı Cloud."

"Aslında, bu konu hakkında bir fikrim var," dedi Andy Brazil.

Herkes sustu. Polisler notlarını karıştırmaya ve sandalyelerinin yerlerini değiştirmeye başladı. Biraz daha kahve almak için ayağa kalktılar. Cloud küçük bir boğaz pastilinin kâğıdını gürültüyle yırtmaya başladı. Fling bilgisayarı yeniden oturuma açtığında bilgisayardan acayip sesler gelmeye başladı.

Hammer, Brazil adına üzülmüştü. Kendi kontrolünün dışındaki sebeplerden dolayı dışlandığına kızıyordu. Hangi yaşta olursa olsun

bütün kadınların ve de eşcinsellerin gözlerini ondan alamaması onun suçu değildi. Sadece yirmi beş yaşında, yetenekli ve duyarlıydı. Onu Hammer'ın Richmond'a cinsel zevkleri tatmin etmek için yanında getirdiği ve sonra da Brazil'in ev sahibesi ile kaçıp gittiğine dair kötü dedikoduyu doğrulayacak ne bir şey yapmış, ne de imada bulunmuştu genç adam.

"Devam et, Memur Brazil." Hammer ona sert davranmaya çalışıyordu. "Ancak bir ilerleme kaydetmeliyiz."

"Aslında bir rumuza ihtiyacımız olmadığını düşünüyorum," dedi Brazil.

Sessizlik oldu.

"NPS sanki yeniden dirilmeye ihtiyacımız varmış gibi bir izlenim uyandırıyor," diye ekledi.

Kimse ona bakmıyordu. Kâğıtlar hışırdadı. Silahların kayışları gıcırdadı.

"Son noktaya varmışız gibi," dedi.

Sessizlik oldu.

Sonra Cloud konuştu. "Ben de aynen böyle düşünüyordum. Bütün polis arabalarının üzerine yazılmadan önce birinin bunu söylemesi çok iyi oldu."

"Bu insanların alay edecekleri şeylerden yalnızca biri," diye Brazil işaret etti. "Özellikle COMSTAT'm esas amaçlarından birinin *sorumluluk* olduğunu düşünürsek ve sokaktaki herhangi biri parolamıza *sorumluluk* kelimesini eklemeye kalkarsa ne olacak?"

Herkesin kafası karıştığından daha uzun bir sessizlik oldu. Bazıları kâğıt üzerine oyun oynarcasına harfleri ve kelimeleri yazıp kısaltmalar çıkarmaya çalışıyordu. Hammer, Brazil'in nereye varmaya çalıştığını hemen anladı.

"ESP." Fling riot defterinden okudu.

"SEP mi?" diye Yüzbaşı Cloud atıldı.

"Yeni parolamız PES olur," dedi Brazil onlara.

"İlginç," dedi Hammer yüksek sesle emir verircesine. "Hepiniz bunu değişik bir açıdan görmemi sağladınız. Belki de parolamız olmasa daha iyi olacak. Onaylayanlar, ellerinizi kaldırın."

Herkes elini kaldırdı. Cloud ise kahvesini yudumladı, yüzünde tatsız bir ifadeyle gözlerini yansı yenmiş çöreğine indirdi.

"Sanırım o zaman parolayı bilgisayardan silbilirim," dedi Fling tuşlara yeniden basarak.

"Herhangi bir şeyi silmeni istemiyorum," dedi Hammer.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Puff Daddy & the Family, CD çalarda rap yapmaktaydı. Rüzgâr Smoke'un Escort'unun camlarından içeri doluyordu. Elbiselerini arabanın içinde değiştirmişti, Divinity de gitmişti. Smoke'la on dört yaşındaki Weed^(*) Gardener batıya Mills E. Godwin Lisesi'ne doğru giderlerken kadının iç bayıltıcı parfümünün kokusu yavaş yavaş kaybolmaktaydı.

Smoke parayı cebine atmıştı. Sokakta yirmi adet birinci sınıf saf kokain poşetine takas ettiği .9 mm'lik Clock marka tabancası sürücü koltuğunun altındaydı. Soygun, tekrar ve tekrar oynadığı filmdeki en sevdiği sahneydi ve bundan gurur duyuyordu. Bu, onun hayatıydı. Her seferinde daha iyi oynuyordu. Ve daha gözüpek oluyordu.

Smoke müzik odasına dalıp, on iki on üç hatta on beş öğrenciyle bandoyu idare eden şu lanet Bay Curry'yi kollarından tutup dışarı atmak ne heyecanlı olur, diye düşündü. Her şeyi bildiğini sanan herif, Smoke'un müziğin tonlarını ayırt edemediğini ve trampetle tempoyu yakalayamadığını söyleyerek onun marş bandosunda çalmasına engel olmuştu. Ancak Weed, daha çöp tenekelerinin kapaklarının çıkardığı sesleri bile bilmezken zilleri çalma işini kapmıştı. Peki neden? Çünkü Weed, sanatın bütün dallarında iyiydi ve beladan uzak duruyordu. Ama her şey değişmek üzereydi.

(*) Zararlı ot.

"... *Who you know do it better*"..." Smoke rap yapıyordu, müziğin ritmini kaybetmiş iyice heyecanlanmıştı. Ve kanı kaynamaktaydı. *"Don't make an ass out of yourself".... I'm gonna make you love me baby"...."*

Weed ellerini kalçalarına ve arabanın konsoluna vurarak müziğe eşlik etti. Merkezi sinir sistemi yerine bir synthesizer'ı ve nabız atışı yercine de davul sesi yarmış gibi yerinde zıplıyordu. Smoke bundan nefret ediyordu. Weed'in gittiği her yerde neşe içinde yüzmesinden nefret ediyordu. Weed'in kütüphanede sanatını sergilemesinden bıkmıştı. Ama Allah'tan çok aptaldı. O kadar aptaldı ki, Smoke'un onunla arkadaşlık edip arabasıyla okula götürmeye başlamasının nedenini bile bilmiyordu. Smoke'un niyeti onu kullanmaktı.

"Ri-dicu-u-lous... you're in the danger zone you shouldn't be alone"...." Smoke'un monoton sesi iyice yükselmişti.

Smoke CD çaların sesini açtı ve bastı olabildiğince körükledi. Arka sol cam düğmesine basmaya devam etti ve aralık kaldığını görünce de bastı küfürü. Rüzgâr hafifçe vuruyordu ve müzik, Weed çalmaya devam ettikçe titreşiyordu.

"Hey mankafa, kes artık şunu," dedi Smoke ve solosunu durdurmak istercesine Weed'in ellerini tuttu.

Weed hâlâ devam ediyordu. Smoke, Weed'in korkusunu hissedebildiğini hayal etti.

"Dinle beni mankafa!" diye devam etti Smoke. "Belki de o hep hayal etliğin, zavallı boktan hayatının en büyük teklifini yapmak için burdayımdır, ha?"

(*) Sence kim daha iyi yapar...

(**) Kendini salak durumuna düşürme...

(***) Bebeğim beni seveceksin...

(****) Çok komiksin... tehlike bölgesinde yalnız dolaşmamalımsın...

"Ah!" Weed, Smoke'un söylemek istediği şeyden korkmuştu.

"Mükemmel olmak istiyorsun, ha? Tıpkı benim gibi olmak mı istiyorsun?"

"Sanırım."

"Sanıyor musun?" diye ağzından kaçırdı Smoke.

Weed'in burnuna okkalı bir fiske atınca kanamaya başladı ve oğlanın gözünden yaş aktı.

"Şimdi, ne söylemiştin, mankafa?" Smoke'un sesi nefretle titriyordu.

Weed'in yüzünden akan kan güneşten solmuş, bol paçalı kotunun üzerine damladı.

"Arabama kan bulaştırırsan, kışına tekmeyle basarım. Pul gibi yolla yapışmak ister misin?" dedi Smoke.

"İstemezdim," diye karşılık verdi Weed usulca.

"/Alaycı olmak istediğini ve cevabımı beklediğini biliyorum," dedi Smoke.

"Yeterince düşündüm, standartlara uygun değilsin, ama bir kez denemen için izin vereceğim."

Weed ayakçı olmak istemiyordu. Smoke'un çetesinin bir parçası olmaya hiç niyeti yoktu. Onlar insanları dövüyor, çalışıyor, arabaları soyuyor, restoranların çatılarını delip içki kasalarını aşırıyorlardı. Weed'in bilmek bile istemediği her türlü şeyi yapıyorlardı.

"Ee, ne diyorsun?" Smoke parmaklarıyla tekrar Weed'e fiske almış gibi elini kaldırdı.

"Tamam adamım."

"Önce *teşekkür ederim* demelisin, mankafa. *O kadar onurlandım ki, şimdi altına sığacam* demelisin."

"Çok mükemmel olurdu, adamım." Weed kendini beğenmiş bir dille korkusunu bastırdı. "Vay canına birlikte yapacaklarımızı düşün adamım. Peki formamı giyebilecek miyim?"

"Sanki Michael Jordan'ı beceriyormuşsun gibi Chicago Bulls forması giyeceksin. Belki böylece boynun uzar. Belki de bacaklarının arasındaki düz boruyu şişirir ve sen de kızlara fışkırtabilirsin."

"Onları şimdi de fışkırtmadığımı nereden biliyorsun ki?" diye Weed övündü.

"Zavallı boktan hayatında hiçbir şeye fışkırtmadın. İbneye bile."
"Bunu bilemezsin."

Smoke zalimce ve alaylı bir biçimde güldü.

"Hiçbir fikrin yok." Weed çetin ceviz gibi davranmaya devam etti. Böyle yapmasaydı ne olacağını biliyordu, çünkü karşısındaki pısrık gibi davranırsa Smoke daha da zalimleşiyordu.

"Bir kız orasını bacaklarına sürüp kedi gibi mırılasa ne yapacağını bilemezsin." Smoke kahkahayı bastı. "Aletini gördüm. Vızıldayışını da gördüm."

"Vızıldama ile fışkırtma aynı şey değil," dedi Weed.

Smoke, Mills H. Godwin Lisesi'nin park alanına saptı. Virginia'nın eski valisinin ve kartalların ana vatanının ismi okula verilmişti. Smoke arabayı durdurdu ve Weed'in dışarı çıkmasını bekledi.

"Gelmiyor musun?" diye sordu Weed.

"Şu an meşgulüm," dedi Smoke.

"Gecikeceksin ama."

"Ah, çok korktuuum," diye güldü Smoke. "Çık dışarı, *mankafa*."

Weed arabadan indi. Arka kapıyı açtı ve Smoke onu almadan önce hazırladığı hardallı, salamlı sandviç ve kâğıtları, kitaplarıyla dolu sırt çantasını aldı.

"Okuldan sonra, kıcını kaldır buraya gel," dedi Smoke. "Tam bu noktaya. Seni kulüp binasına götüreceğim. Sen de üyeliğe ilk adımını atıp rüyalarını gerçekleştirirsin."

Weed kulüp binasını biliyordu. Smoke daha önce ona anlatmıştı.

"Bando çalışmam var," derken Weed'in içi korkuyla titredi.

"Hayır yok."

"Evet var. Her pazartesi, çarşamba ve cuma, bando çalışmamız var, Smoke." Weed kanının donduğunu, midesinin kasıldığını hissetti.

"Bugün meşgulsün, mankafa. Saat üçte kıcını kaldırıp buraya gelsen iyi olur."

Smoke basıp gidince, Weed'in gözlerine bir kez daha yaşlar doldu. Weed bandoyu çok seviyordu. Beysbol sahasına çıkıp bronz Sabian zilleriyle marş çalmayı ve cumartesi günü Açelya Geçidi'nde giyebileceği tüylü siyah şapkalı, kırmızı-beyaz küçük asker üniformasını hayal etmeyi seviyordu. Bay Curry, Sabian'ın zillerin en iyisi olduğunu söylemişti. Weed'in görevi onları cilalayıp parlatmak, deri kayışlarını düzgünce ve sıkıca bağlamak, düğümlerini sağlamlaştırmaktı.

Açık renk tuğlalardan inşa edilmiş okulun önünde bayraklar dalgalanıyordu. Üst ve orta tabakadan tam bin dokuz yüz şamatacı öğrenci itişip kakışıyor, ayaklarını sürüye sürüye sınıflarına giriyorlardı. Weed'in morali düzeldi. En azından babası okul bölgesinde saygın bir adreste yaşıyordu. Weed kendisi de orada yaşıyormuşçasına giyeceklerinin ve eşyalarının bazılarını babasının evinde tutuyordu. Eğer Weed, Godwin'e gidemeseydi hayatında müzik ya da sanat olamayacaktı.

Weed parlak turuncu dolabının kapağını çarparak kapatıp değişik renklerde duvarları olan boş koridorda koşarken 8:35'teki son zil çalıyordu. Önünden geçtiği sınıflar konuşmalar, gülüşmeler ve kitapların sıraların üzerine düşerken çıkardığı seslerle doluydu. Weed'in yıllardır okula geç kalma fobisi vardı.

Annesi her zaman çalışıyordu ve Weed'i uyandırıp okula uğurlamak için nadiren evde ya da uyanık olurdu. Weed bazen uyuyakalırdı

ve doğru dürüst giyinmeden, kitaplarını ve öğle yemeğini evde unutarak panik halinde köşedeki otobüs durağına atardı kendini. Ona göre, *otobüsü kaçırmak*, hayatı kaçırmak demektir; artık ayrılmış olan anne-siyle babasının geçmişteki kavgalarının ve ölen ağabeyi Twister'm kendine özgü yüksek seslerinin yankılandığı boş bir evde yalnız kalmak onu korkuturdu.

Weed fen bölümüne giden köşeyi hızla döndüğünde, Bay Pretty de koridor nöbetine Bayan Fan'ın biyoloji sınıfının tam önündeki masadan başlamak üzereydi. Weed'in o an biyoloji sınıfında, sınava girmek üzere hazırlanıyor olması gerekiyordu.

"Dikkat etsene," diye bağırdı Bay Pretty, Weed yanından koşup geçerken. Son zil durdu, koridorun üstündeki kapılar kapandı.

"Bayan Fan'ın sınıfına gidiyorum," dedi Weed soluk soluğa.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"İvet, Bay Pretty. Tam orda." Weed yirmi adımdan daha az mesafedeki kinnızı kapıyı işaret ederken bunun ne kadar salakça bir soru olduğunu düşündü.

"Geç kaldın," dedi Bay Pretty ona.

"Zil henüz sona erdi," dedi Weed. "Tınısı hâlâ yankılanıyor."

"Geç, geçtir, Weed."

"Geç kalmak istememiştım."

"Ve bir geç kâğıdın olduğunu sanmam," dedi dokuzuncu sınıflara Batı Uyarlığı dersi veren Bay Pretty.

"Geç kâğıdım yok," dedi Weed öfkelenmeye başlayarak. "Çünkü geç kalmayı planlamıyordum. Buraya koşarak geldim ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Geç kalmamak için de bütün yolu koştım. Ve şu an siz benim daha çok gecikmeme neden oluyorsunuz, Bay Pretty."

Bay Pretty Çocukları zorla yanında alıkoyar ama onlara ceza vermezdi. Genç ve yakışıklıydı; konuşmaya başlayınca insanları esir alır

ve hiç susmazdı. Çocukları koridorda elinden geldiğince uzun tutmakla ün salmıştı. O konuşurken çocuklar da kaçırdıkları dersin ya da sınavın yapıldığı sınıflara bakarak kusursuzca kıpırdanıp dururlardı.

"Boş, parlak koridorların kesiştiği yerdeki küçük masasının ardında oturan Bay Pretty, "Geç kaldığın için beni ya da otobüsü suçlama," dedi.

"Suçlamıyorum. Sadece olanları söylüyorum."

"Yerinde olsaydım, konuşurken ağzımdan çıkana dikkat ederdim, Weed."

"Ne yapmamı istiyorsun, boynumda bir aynayla gezmemi mi?" diye Weed küstahça yanıt verdi.

Bay Pretty, Weed'in sınıfına gitmesine izin verebilirdi, ama oğlunun küstahça davranışı tepesini arttırmıştı işi uzatmaya karar verdi.

"Bir bakalım, sanırım üçüncü dersimdesin," dedi. "Cuma günü hangi konuyu işlediğimizi hatırlıyor musun?"

Weed cuma günü hakkında halâ sonunu babasıyla geçirmek için sabırsızlanması dışında herhangi bir şey hatırlamıyordu.

"A-ha. Belki bu hafızamı canlandırır," dedi Bay Pretty tersçe. "1556'dane oldu?"

Weed'in sinirleri iyice gerilmişti, patlamak üzereydi. Kapalı kapının ardından Bayan Fan'ın sesi duyuluyordu. Sınav kâğıtlarını dağıtıyor ve açıklamaları okuyordu.

"İladi, cevap ver bakalım," Bay Pretty, Weed'in kafasını ütöllemeye devam ediyordu. "Ne oldu?"

"Bir savaş." Weed aklına gelen ilk şeyi salladı.

"Bir sürü olduğundan destekli bir atış. Ancak yanıldın. 1556. Akbar Hindistan imparatoru oldu."

"Artık Bayan Fan'ın sınıfına gidebilir miyim?"

"Peki ya sonra?" diye sordu Bay Pretty. "Ondan sonra ne oldu?"

"Ne?"

"Önce ben sordum?"

"Ne hakkında?" Weed gittikçe sinirleniyordu.

"Daha sonra ne olduğu hakkında?" diye üsteledi Bay Pretty.

"*Daha sonra* ile neyi kastettiğinize bağlı," diye Weed ukalaca cevap verdi.

"*Daha sonraki*, sınıfımda herkese dağıttığım olayların kronolojisi içinde *bir sonra* neyin olduğudur," diye Bay Pretty öfkeyle cevapladı. "Tabii ki, muhtemelen hiç bakmadın."

"Baktım. Ve tam olarak, bir şey kalın yazılmadıkça onu hatırlamak zorunda olmadığımız yazıyordu. Şu Hindistan şeyi ile bir sonra ne olduğu kalın değildi."

"Öyle mi?" diye Bay Pretty burun kıvrırdı. "Peki hatırlamadığın bir şeyin kalın yazılmadığını nasıl anımsayabiliyorsun?"

Weed aniden cesurca konuşuyormuşçasına sesini yükseltti. "Bir şey kalın ise hatırlarım!"

"Hayır hatırlamazsın!"

"Evet hatırlarım!"

Bay Pretty gömlek cebinden sinirle tükenmez bir kalem çekip çıkardı. Koridor nöbeti defterindeki *geçenler* ve *geçmeyenler* sayfasına bazı kelimeler karalamaya başladı.

"Pekâlâ, ukala herif," dedi Bay Pretty kendine güvenle. "On tane cümle yazdım, bazıları kalın bazıları değil. Bakman için bir dakikan var."

Listesini Weed'e uzattı: *esirgeme*, *büst*, *kıymı*, *Versailles*, *çayır*, *Faberge*, *Fabian*, *Waterloo*, *ferman*, *pakt*. Bir tek kelime bile tanıdık değildi. Bay Pretty listeyi geri kapattı.

"Hangi kelimeler kalındı?" diye sordu Bay Pretty.

"Telaffuz edemem."

"Versailles," diye hatırlattı Bay Pretty.

Weed zihnindeki listeye bir baktı ve V ile başlayan tek kelimeyi yerine koydu.

"Dördüncü, kalın değil," dedi.

"Kıyım!"

"Üçüncü, kalın değil."

"Fabian!" diye saldırdı yeniden Bay Pretty.

"Sondan dördüncü. O da kalın değil."

"Büst!" diye düşünmeden söyledi Bay Pretty, yakışıklı yüzü öfkeden kasılmıştı.

"Bu kalın," dedi Weed. "Beşinci ve onuncu gibi."

"Ya öyle mi?" Bay Pretty kendinden geçmişti. "Peki çok iyi bildiğini düşündüğüne göre beşinci ve onuncu nedir?"

Weed zihninde oluşturduğu *çayır* ve *pakt* kelimelerini kendi özel tarzıyla telaffuz etti. "*Çakır* ve *past*."

"Ne anlama geliyor!"

Bay Pretty öylesine yüksek sesle konuşuyordu ki, Bayan Fan olup biteni öğrenmek için endişeyle sınıfın kapısını açtı.

"Şşşş?" dedi.

Bay Pretty sesini alçaltıp azarlarçasına sordu. "Ne anlama geliyorlar, Weed?"

Weed yapabileceğinin en iyisini yaptı.

"*Çayır* birisi size olumsuz davrandığında hissettiğinizdir. Ve *Past* ise resim dersinde kullanılır," diye tahminde bulundu.

Memur Fling de tahminde bulunuyordu. *Bir sonraki kontrol katmanına* girmişti. Sonra *asıl ekrana* dönmek için F3'e bastı ve en son dilimden kurtulmak için *kaldır* tuşunu seçti. En sonunda da, o an hiç kim-

senin ilgilenmediği dördüncü bölgenin *bir iki* ve *üç nolu* ilk dilimleri ekrana yansdı.

Hammer başını kaldırıp tepedeki lambalara baktı. Sunuşun bir saati aşmaması gerekiyordu, ama şimdiden sınırı aşmıştı. Cesareti kınlanmış, hayal kırıklığına uğramıştı, ama hislerini belli etmemeye kararlıydı.

"Bu konu hepimize yabancı," dedi makul bir biçimde. "Hiçbir şey bir gecede öğrenilmez." Bilgisayar haritalama işini, cuma sabahı 7:00'ye kadar erteleyelim. O güne dek bir şeyler öğreniriz, değil mi?"

Kimse cevap vermedi.

"Memur Fling?" dedi Hammer.

Fling'in elleri klavyenin üstünde cansız bir biçimde yatıyordu. Karamsar ve yenik düşmüş bir görünümü vardı.

"Bu işi cuma günü COMSTAT sunusunda yapabilecek miyiz?" diye üsteledi Hammer.

"Hayır, efendim." Fling bu konuda dürüsttü.

Kapı açıldı ve West odaya geri dönüp yerine oturdu.

"Tamam, Memur Fling, bu kadarı yeterli," dedi Hammer olumlu bir tonda. "Bu programın nasıl çalışacağını öğrenmek isteyen var mı? Aslında kolay bir program. En iyi yanı da programcılar ve mühendisler için değil polis için tasarlanmış olması."

Yine kimse konuşmadı.

"Memur Brazil, beni şundan kurtarın," dedi Hammer.

"Tabii," dedi Brazil kararsızca.

"Belki şimdilik programı sen kullansan iyi olur," dedi Hammer. "Yardımcı Şef West? Sen de bilgisayar programlarına aşinasın. Bakalım siz ikiniz şunu çalıştırıp işletebilecek misiniz? Bir sonraki COMSTAT sunumuzdan önce pürüzsüz bir iş bekliyorum."

"Kim öğrenmek ister?" diye sordu West, masanın etrafına bakarak. "İladi çocuklar, biraz cesaret gösterin."

Teğmen Audrey Ponzi elini kaldırdı. Sonra Yüzbaşı Cloud'un eli kalktı ve Memur Fling bir kez daha denemeye karar verdi.

"Mükemmel," dedi Hammer. "Şef Hanger? Sunuşunuza yeniden başlayacaksınız. Bilgisayarsız devam edeceğiz. Ve bu işi hemen toparlayalım."

Hanger aceleyle notlarına baktı ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Geçen toplantımızdan bu yana pek fazla bir şey değişmedi," diye başladı. "Küçük araba hırsızlıklar. Çoğunlukla ciplerden hava yastıkları çalınıyor."

"GABBAGES," diye atladı Fling.

Tüm gözler Car Air Bag Breaking Enterings (Araba Soygunları ve Hava Yastığı Çalınmaları) ve onun kısaltması CABBAE'yi ortaya atan Yüzbaşı Cloud'a döndü. Kısaltma, polis merkezinin sayısız düzeltmelerine rağmen medya tarafından CABBAGE ya da CABBAGES diye kullanılmaya başlanmıştı.

"Her neyse," diye konuşmasına devam etti Hanger. "Çalınan hava yastıklarının çoğunun Ruslar tarafından yakın zamanda açılmış iki tamir atölyesine gittiğinden şüpheleniyoruz. Muhtemelen geçen yaz Havana '59'un tam karşısındaki 17. Cadde'deki markette büfe açan aynı Rus klanı. Salatısını yaptığınız lahanaları satmak hiçbir şey ifade etmiyor ama kafaları karıştırmaya yctiyor," derken Cloud'a bakıyordu.

"Ancak CABBAGES muhtemelen Ruslarla bağlantılı olmalı," diye Fling söze karıştı.

"Bunu düşünüyoruz," dedi Hanger.

"Hava yastıklarına geri dönelim," dedi Hammer.

"Son zamanlardaki küçük hırsızlıkların çoğunda hareket tarzı aynı." Hanger CABBAGE terimini kullanmaktan kaçındı. "Araba sahibi bir bakıyor ki aracının camı kırılmış ve hava yastıkları gitmiş. Aynı arabalar hava yastıklarını yeniden taktırmak için Rusların tamir atölye-

lerinden birine gidiyor ve muhtemelen aynı arabadan çalınan yastıklar söz konusu arabalara takılıyorlar. Böylece aynı hava yastıklarına iki kez para ödüyorsunuz. Yeni bir tane aldığınızı düşünürken aslında her biri üç yüz dolara çalıntı hava yastıklarını alıyorsunuz. Dünyanın dört-bir yanında para kazanmanın en mükemmel yolu olsa gerek."

"Tabii kendi hava yastıklarını geri alıyorsan, ikinci bir kişi tarafından kullanılmadığından, ikinci el mal sayılmaz," dedi Fling. "Öyle değil mi?..."

"Bu konuda ne yapıyoruz?" Hammer sesini yükseltti.

"Tamir atölyelerinden birine gizli bir adamımızı sokmak için bazı çalışmalar yapıyoruz," diye cevapladı Hanger.

"Hava yastıkları izlenilebilir mi?" diye sordu Hammer.

"Üzerine AKN koymaya başlamadıkları sürece, hayır," dedi Hanger, tüm şoförlerin kapılarının kenarına basılan Araç Kimlik Numarası'ndan söz ederek. Belki bir ödenek ayarlayabiliriz. Belki UYE ilgilenebilir."

"Ne yönde bir yardım?" diye kaşlarını çattı Hammer.

"HYKN'lerin faydaları üzerine bir çalışma yapmak."

"HYKN'ler mi?"

"Bu onlara verebileceğimiz isim," diye açıkladı Hanger. "Hava Yastığı Kimlik Numaraları. Şöyle ki, eğer çalınmış hava yastıklarınız arabanıza tekrar takılırsa, o zaman HYKN'ler birbirini tutacaktır."

"Doğru."

"Bu, işimizi oldukça kolaylaştırabilir."

Hanger başını salladı. "Sadece buradaki sorunları halledecek değiliz, ancak bu çalıntı hava yastıklarının deniz aşırı yerlere gittiğinden kesinlikle eminim. Eğer bir HYKN sistemi geliştirebilirsek İnterpolü'de işin içine dahil edebiliriz. Bu aynı zamanda bizim fark edilmemizi de sağlayabilir."

"Anlıyorum." Hammer'ın umutsuzluğu gidercek artıyordu. "Başka?"

"İki çalıntı Satum daha. Elimizde sürekli tekrar eden bir model var."

"Şu ana dek kaç tane oldu?"

"On iki General Motors arabası geçen ay çalıntı."

"Hiç ipucu yok mu?" diye sordu Hammer.

"Birkaç çocuk işin içinde gibi görünüyor. Midlothian Paralı Yolu'ndaki Swansboro İlkokulu civarında Beeper isimli bir çocuktan Saturn'ler için maymuncuklar satın aldıklarını düşünüyoruz."

"Çete bağlantılı mı?" diye sordu Hammer.

"Kesin bir şey söyleyemem," diye cevapladı Hanger.

"Bu ne demek oluyor?"

"Şey, tüm bildiklerimizi bize daha önce yalan söyleyen bir gam-mazeciya borçluyuz."

Hammer öne atıldı. "Söylediğime üzgünüm ama bir başka bankamatik soygunumuz var. Ayrıntılar hakkında bilgi vermesi için sözü Şef West'e bırakıyorum."

"Kurban yirmi iki yaşında Asyalı bir erkek." West notlarına baktı. "Olay 5802 Patterson'daki Crestar bankamatikinde olmuş. Etrafta başka kimse yokmuş. Hiçbir şey olağandışı görünmüyormuş, dediğine göre biri aniden gözlerine bant yapıştırmış ve silahı sırtına dayamış. Hangi ırktan olduğunu anlayamadığı bir erkek parayı istemiş. Kurban bantı gözünden çıkardığında saldırgan çoktan gitmiş."

"Bant kullanması farklı," dedi Hammer.

"Kesinlikle," dedi West.

"Bununla altı bankamatik soygunu ediyor," dedi Hammer. "Dördü kentin güney yakasında ikisi batı ucunda. Şubatın başından beri ortalama haftada bir soygun olay."

"Şunu söylememe izin verin. Son soygunun diğerleriyle bağlantılı olduğundan şüpheliyim," diye konuştu West. "Durumu bir gözden geçirelim. İlk dört soygun gece yarısı ya da sabahın erken saatlerinde, biri kadın diğeri erkek iki kişi tarafından yapılmış. Kadın, kurbanı en yakın postane, telefon kulübesi ya da her neyse onun adresini sorarak onu oyalamış. Adam ise sonradan ortaya çıkıp silahının kabzasını gösterecek kadar ceketini aralayıp şöyle demiş: *Makineden aldığım parayı istiyorum*. Belki silah gerçek, belki de değil. Suçlular parayı alıp kaçmışlar."

"Church Hill'deki soygun beşinci bankamatik olayı. Yine gece karanlıkta gerçekleştirmiş, ancak erkek suçlu bu sefer silahını göstermiş. Kurbanın arabasına binip iç lambayı kapatarak yüzünü saklamış. Eğer kimliğinin açığa çıkması için polise yardım etmeyi denerse, plaka numarasını bildiğini söyleyerek onu bulup öldürmekle tehdit etmiş. Sonra kurbanı arabasını birkaç blok öteye sürmesi için zorlamış. Suçlu parayla birlikte arabadan çıkıp gitmiş şimdi de batı yakasında yeni bir bankamatik olayı ve bu sefer soygun gündüz gerçekleştirilmiş. Burada muhtemel bir yükselme durumu görüyorum, şiddetle sonuçlanabilecek bir yükseliş."

"Bu davalarla ilgili elimizde başka bir şey var mı?" diye sordu Cloud.

"Yardımcı olacak bir şey yok. Kurbanların bazıları kadının, bazıları da erkeğin zenci olduğunu ya da tam tersini düşünüyorlar. Yaş belli değil, suçluların çocuk oldukları tahmin ediliyor. Bir araç kullanıp kullanmadıklarına dair iz yok," diye cevapladı West. "Soygunu asıl nasıl yaptıklarını bilmiyoruz."

"Banka kameralarının kayıtları?"

"İşimize yaramıyor."

"Niçin?" diye sordu Hammer.

"İlkinde, tek görünen şey kadının sırtı ve tamamen karanlık," dedi West. "Sonraki dördünde hiçbir şey görünmüyor."

"Peki kameralar çalışıyor mu?"

"Çalışıyor."

"Peki bu sabahki?"

"İyi durumda."

"Kent'in diğer kısımlarında uzaktan bile bunlarla ilgisi olan, bir şeyler bilen var mı?" diye sordu Hammer sonra.

Kimse cevap vermedi.

"Üçüncü bölgeden ne haber? Sizden herhangi bir şey duymadık Yüzbaşı Webber," diye sıkıştırdı Hammer.

"Birkaç Rus, Açelya Çarşısı'nın yakınlarında, Chamberlayne'de bir antika mağazası açtılar," dedi Webber. "Yasadışı herhangi bir şey yapmadılar henüz."

"Yapacaklarına dair herhangi bir neden var mı?" diye sordu Hammer.

"Şey, bu Rus meselesi devam ediyor."

"Çingene olmadıklarını nereden biliyoruz?" diye sordu hırsızlık masasından Dedektif Linton Bean.

"Çingeneler Rus olabilir mi?"

"Bence etrafta dolanıp insanları dolandırdıkları sürece her şey olabilirler."

"Evet, ancak buralara gelenler çoğunlukla Romen, İrlandalı, İngiliz ve İskoç. Gezgindir. Şey, bu kendilerine koydukları isim. Eğer onlara çingene diye hitap edersek gerçekten bozulurlar."

"Peki onlara sadece sokak serserisi ya da hırsız desek ne olur?"

"Hiç Rus çingene duymamıştım."

"Kızkardeşim geçen yıl İtalya'ya gitmişti, dediğine göre orada da çingeneler varmış."

"Florida'da İspanyol çingenelerin olduğunu biliyorum."

"Görüyorsunuz, bu geniş bir kavram," dedi Dedektif Bean. "'Çingene Memleketi' diye bir yer yok. Rusya dahil hangi ülkeden olursanız olun çingene olabilirsiniz..."

"Bu sorun hakkında ne yapıyoruz?" diye söze karıştı Hammer.

"Çoğunlukla yaşlı ve zengin insanların yaşadığı Windsor Farms gibi yakın bölgelere karakollar kuruyoruz," dedi Bean. "Belki caydırıcı bir güç olur diye."

"Kurun," dedi Hammer, saatine bir göz atarak. Vaktin bir hayli ilerlediğinin farkındayım. "Teğmen Noble bir günlüğüne ikinci bölge şefi sizsiniz. Rapor edecek neyiniz var?"

"Bu hafta yerel bir şiddet sabıkalısını tutukladık," dedi Noble. Tam polis dilini kullandığı için herkes ona kızdı.

"Çok iyi," dedi Hammer.

"Ayrıca geniş bir soruşturma yapıyoruz, ama şu ana kadar merdiven altında kadınlara tecavüz eden şüpheliyi iş üstünde yakalayamadık," diye ekledi Noble. "Ve izin verirseniz Şef Hammer, bir eleştirim var."

"Lütfen," dedi Hammer.

"Brazıl'ın pazar gazetesi için yazdığı çete zirvasıyla vatandaşları kızdırmanın iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Zırva değişti," dedi Brazil.

"Bir çete ismi verebilir misin?" diye meydan okudu Noble.

"Konu bir anlambilim meselesi," diye cevapladı Brazil. "*Çetele-ri* ne biçimde nitelendirdiğine bağlı."

Hammer katılıyordu. "Çocuklar en kötü suçları işliyorlar. Birbirlerine yol gösterip-birbirlerini etkiliyorlar, sürüler ve çeteler oluşturuyorlar. Ve kentte de çeteler var, onların kimliklerini tespit etmeliyiz."

"Okula devam eden ve herkese sataşan çocukların çoğu bir çeteye dahil değil. Tek başlarına hareket ediyorlar," diye ileri sürdü Noble.

"Jonesboro'ya bir göz atalım." West karşı koydu. "On dört yaşındaki biri, on bir yaşındaki bir çocuğa yangın alarmını çaldırabiliyor değil mi? Peki eğer dört, beş, altı çocuk bir araya gelirse ne olacaktı? Belki yirmi öğrenci ve öğretmenler ölecekti."

"Haklı."

"Bu konuyu derinlemesine düşünmek gerektiğini kabul etmelisiniz."

"Kahrolası Ulusal Güvenlik'i çağırmak zorunda kalırdınız."

"Çocuklar çok korkutucu. Hiçbir sınırları yok. Öldürmeyi oyun sanıyorlar," diye ekledi West.

"Bu doğru. Sonuçlarının neler getireceğini bilmiyorlar."

"İğer karizmatik bir çete lideriniz varsa ve gerçekten her şeyi o organize ediyorsa ne olur? Düşünün," dedi Brazil.

Hammer bir sonraki konuyu nasıl açacağını düşünürken, düşünceler ve tartışmalar ileri geri yayılım ateşi gibi havada uçuşuyordu.

"Son zamanlarda alınan bir bilgiye göre," diye başladı söze: "İki beyaz erkek, muhtemelen Lorraine isimli zenci bir kadını soyup öldürmeyi planlıyor olabilirler. Erkeklerin isimleri ya da lakapları Bubba ve Smudge."

Bir an için kimse konuşmadı, herkes afallamıştı.

Sonra, "Sormamın bir sakıncası yoksa şef, bu haberi nereden aldınız?" diye biri sorunca, Hammer yardım etmesi için West'e baktı.

"Şu an için kaynağı belirtme özgürlüğümüz yok," dedi West. "Sadece kulaklarınızı ve gözlerinizi açık tutup tetikte olmalısınız."

"İğer başka bir şey yoksa," dedi Hammer. Doğrusu da yoktu.

"O halde, takdirlerimi sunmam gereken iki kişi var ve sanırım ikisi de burada," diyerek gülümsedi Hammer. "Telsiz Memuru Patty Passman ve Memur Rhoad."

Polis memurları öne çıktılar. Hammer ikisine de birer sertifika uzatıp ellerini sıktı. Alkış oldukça zayıftı.

"Telsiz Memuru Passman, bildiğiniz gibi geçen ay alman bir 911 çağrısına yanıt vererek, bir adamı sosisli sandviç yerken boğulmaktan kurtardı," dedi Hammer. "Memur Otis Rhoad, ise geçen ay üç yüz seksen sekiz park cezası keserek bölüm rekoru kırdı."

"Bööööööö!"

"Evet, birçoğu da bizim arabalarımızda"

Passman, Rhoad'a şöyle bir baktı.

"Radyoda konuşma ödülünü de kazandı."

"Çılgın Rhoad!"

Passman dudağını ısırdı, yüzü öfkeden mosmor oldu.

"*Rodeo!*" Laf sokuşturmanın hiçbir anlamı olmadığı halde Fling kendini söze karışmak zorunda hissetti.

"Bu kadar yeter," dedi Hammer. "Hepinizi cumaya burada bekliyorum."

Ford Explorer'in sağ sinyali, çıkışı kaçırın ve tekrar Bubba'nın önüne geçmeye çalışan sahibinin hızla çarpan kalbi gibi atmaktaydı. Bubba hızlandı ve Explorer yine eski şerite geri döndü. Polis hâlâ Bubba'nın kışındaydı ve Bubba kim olursa olsun kuyruk parazitlerine müsamaha göstermeyeceğini belirtircesine yavaşladı. Bubba motorlu yaşamının geniş çayırında sığırları güden bir kovboydu.

"Birim 2'den Birim 1'e," diye Honey telsizde artan bir endişeyle sesleniyordu.

Bubba karısıyla konuşamayacak kadar meşguldü.

"Smudge." Tekrar yakın arkadaşıyla konuşmaya başladı. "Kraliçe An vızılıyor, kuyruğumda kentli bir kedici var. 16'lık bodurun biri önümü kesmeye çalışıyor." Bubba şifreli olarak Smudge'ya, Bubba'nın kansının kendisine ulaşmaya çalıştığını, peşinde bir trafik polisinin olduğunu ve bir punkın sürdüğü 4 x 4'ün önüne geçmeye çalıştığını anlatmaya çalışıyordu.

"Seni yalnız bırakıyorum," dedi Smudge.

"Seni fırlatıyorum. Sonra yakalarım, dostum." Bubba da telsizi kapattı.

Explorer'daki çocuk artık meydan okuyormuş gibiydi ve polis arkasında olmasaydı şiddette başvurabilirdi. Çocuk vazgeçmemeye karar verdi. Kornasına basıp son sözünü söyledi ve Bubba'ya orta parmağıyla işaret edip ağzıyla, "Bok kafa," dedi. Ve Explorer akan trafiğe karışıp gözden kayboldu. Bubba polise arka tamponundan çekilmesini anlatmak için yavaşladı. Polis de mavi-kırmızı acil lambasını yakıp sirenini öttürerek geri cevabını iletti. Bubba arabayı Kmart'ın park alanına çekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Memur Jack Budget alüminyum kabının içindeki çağrı cihazını ve çift taraflı yazı tahtasını yanına alırken oyalandı. Beyaz üzerine mavimsi kırmızı çizgili, pırl pırl ekip arabasından indi, arabadaki cihazı görevde olduğunu belirten pozisyona ayarladı ve uzun süredir izlediği kırmızı cipe yaklaştı. Arabanın arka tamponunda Konfederasyon bayrağının çıkartması ve kendini beğenmişlik göstergesi olarak üzerinde BUB-AII yazılı bir etiket vardı. Kabadayı şoför camı indirdi.

"Acaba isminiz Bub-ah mı?" diye sordu Budget.

"Hayır, *Bubba*" dedi Bubba kabaca.

"Ehliyet ve ruhsatınızı göreyim," dedi Memur Budget da kabaca. Gerçi Bubba başlatmış olmasaydı o da böyle davranmazdı.

Bubba naylon cüzdanını arka cebinden çıkardı. Bubba ehliyeti çıkarmak için cüzdanını açarken yapışkanlı kumaş, yırtılır gibi bir ses çıkardı. Küçük cebin içinde ruhsatını aradıktan sonra her iki belgeyi de uzun süre birkaç kez kontrol eden polise uzattı.

"Sizi niçin durdurduğum hakkında bir fikriniz var mı, Bay Fluck?"

"Büyük olasılıkla tamponumdaki çıkartma yüzünden," diye bilirdi Bubba.

Budget bir iki adım geri atıp sanki üzerindeki Konfederasyon bayrağını yeni fark ediyormuşçasına arka tampona baktı.

"Hayret," derken aklı birden delikli beyaz kukuletaların ve yanan saçların görüntülerine kaydı. "Hâlâ şu savaşı kazanıp zencileri pamuk toplamaları için kullanmayı mı düşünüyorsunuz?"

"Güney Bayrağı'nın bununla ilgisi yok," dedi Bubba öfkeyle.

"Ne bayrağı?"

"Güney Bayrağı!"

Budget'in boğazına bir şeyler düğümlendi. Kentteki devlet okuluna devam ederken, bazı zenci çocukların tutuklanması ya da caddelerde öldürülmesiyle okul otobüsünün koltuklarının birer birer boşalmasını izlediği günlerin üzerinden çok zaman geçmemişti. Ona *korkak tavşan, pis zenci, asalak maymun, Tom Amca* gibi isimler takmışlardı. Zenci mahallesinde büyümüşü. Şimdi bile bazı şikâyetlerde, beyazlar onu görünce arka kapıya gitmesini istiyorlardı.

"Sanırım bunun Konfederasyon bayrağı olduğunu biliyorsun," diye açıkladı beyaz ırkçı herif. "Ama bu aslında gerçek bir savaş bayrağıydı; Amerika Birleşik Devletleri'nin bayrağına ya da donanmanın ve ordunun flamasına karşı açılan bir savaş bayrağı."

Budget'in savaş sırasında belirli nedenlerle moda olup sonra da unutulmuş sayısız Konfederasyon bayrakları hakkında bilgisi yoktu. Bilmediği tek şey Güney'de gördüğü tampon çıkartmaları, dövmeler, tişörtler ve plaj havlularından nefret ettiğiydi. Verandalarda ve mezarlıklarda dalgalanan Konfederasyon bayrakları onu deli ediyordu.

"Bunların hepsi ırkçılıkla ilgili, Bay Fluck," dedi soğukça Budget.

"Bunlar eyaletlerin haklarıyla ilgili."

"Zırva."

"Yıldızları sayabilirsiniz. Konfederasyon'daki her bir eyaletle Kentucky ve Missouri için birer yıldız. Toplam on bir yıldız eder," di-

ye açıkladı Bubba. "Güney Bayrağı'nda tek bir köle bile yok, istersen kendin bak."

"Güney kölelerini elden çıkarmamak için ayrılmak istiyordu."

"Bu işin sadece bir yanı."

"Yani en azından bunda gerçek payı olduğunu itiraf ediyorsun."

"Hiçbir şeyi itiraf etmiyorum," diye belirtti Bubba.

"Arabayı dengesizce sürüyordun," dedi, Bubba'yı cipten dışarı çıkartıp adamakıllı dövmek isteyen Memur Budget.

"Sürmüyordum." Bubba itiraf etmeyi reddetti.

"Evet, öyle."

"Ben sürmüyordum."

"Tam arkandaydım. Bunu bilmen gerek."

"Explorer'daki çocuk önümü kesmeye çalışıyordu," dedi Bubba.

"Sağa sinyal vermişti."

"Eee, ne olmuş."

"İçiyor muydun?" diye sordu Budget.

"Daha başlamamıştım."

"Herhangi bir ilaç alıyor musun?"

"Şu an değil."

"Ama ara sıra alıyorsun, öyle mi?" diye sordu Budget, çünkü bazı ilaçların, marihuana ve arsenik gibi uyuşturucuların bir süre kanda kaldığını biliyordu.

"Bilmeniz gereken hiçbir şey yok," dedi Bubba.

"Buna ben karar veririm, Bay Fluck."

Memur Budget alkol kokusu almayı ümit ederek açık pencereye doğru eğildi. Ancak hiçbir koku almadı.

Bubba bir sigara çıkardı. Merit Ultima içiyordu, çünkü Mariboro ve Virginia Slim gibi markaların yanı sıra Merit'de, Philip Morris tara-

findan üretiliyordu. Bubba işverenine ve Amerika'da üretilen tüm ürünlere oldukça sadıktı. ;

Bubba'nın, aniden bastıran bağırsak ağrıları için Librax aldığını ve zaman zaman kedilere, küfe ve toza karşı olan alerjisini kontrol altında tutmak için Sudafed'e ihtiyaç duyduğunu Memur Budget'a söylemeye niyeti yoktu.

"Advil," diye cevapladı polisi Bubba.

"Hepsi bu mu?" diye sordu Memur Budget sertçe.

"Belki Tylenol."

"Bay Fluck, siz..."

"Ne dedin?" diye Bubba onun sözünü kesti,

"...başka bir şeye bağımlı olmadığınızdan emin misiniz?"

"Ne dediğini duydum ve bunu şefine rapor edeceğim," diye Bubba öfkeyle söylendi.

"Bunu yapın, Bay Fluck. Aslında..."

"Görürsün!"

"Aslında sizin adınıza randevuyu ben alacağım. Onu görebilirsiniz, Bay Fluck, yüz..."

"İşte bu kadar!"

Bir okul dolusu acımasız çocuk Bubba'nın beyninin içinde tepiniyordu. O berbat isimleri söyleyip, bağırarak kahkahalar atıyorlardı. Bubba kendini şişman ve saklanırken hayal etti. Artık, canına yetmişti, daha fazla dayanamazdı.

"Bu da ne?" diye Budget yüksek sesle bağırdı.

"Bunu dinlemek zorunda değilim!"

"Bunu şefin yüzüne söyleyebilirsin!" diye söylendi Budget. "Kacıp gitmene izin vermem..."

"Yeter!" ,0,

"Adamım, senin bir sorunun var," dedi Budget.

Weed de kaçtı. Biyoloji sınıfına yetiştirildiğinde sınav sona ermiş, kâğıtlar arkadan öne doğru toplanıyordu. Bayan Fan da Weed'in yapmadığı ev ödevlerini gözden geçirmeye başlamıştı.

Üzgün bakışlarını odadaki kurtların, geyik embriyonlarının, gergedan boynuzlarının, kanatlı karınca yumurtalarının ve formaldehit içinde saklanmış köpek bağırsaklarının, kelebeklerin ve tahtalara çivilenmiş yılan derilerinin üzerinde gezdirince kendini Smoke tarafından tuzağa düşürülmüş gibi hissetti.

Daha sonra Batı Uygarlığı dersinde, Bay Pretty, üç kez Weed'i sıkıştırdı ve o da hiçbir soruyu yanıtlayamadı. Weed'in korkuları gittikçe güç kazanıyordu.

Ancak Bayan Grannis'in sınıfında huzur bulabilirdi. Bayan Grannis, beşinci dönemde Sanat 4 ve 5 derslerini veriyordu. Gözleri taptaze otlar kadar yeşildi. İpek gibi sarı kıvrık saçlarıyla çok güzel genç bir kadındı. Weed'e birçok kez okul tarihinde dersine katılan ilk lise birinci sınıf öğrencisi olduğunu söylemişti. Normalde sadece lise ikinci sınıf öğrencileri Sanat 4'ü alabilir, son sınıf öğrencileriyle ileri seviyedekiler Sanat 5 derslerine devam edebilirlerdi. Ancak Weed özeldi. Nadir bulunan bir yeteneği vardı.

Weed'in bu kadar hızla öne çıkartılması okulda tartışmalara yol açmıştı. Özellikle diğer konularda öbürlerinden çok geride olduğu açıktı. Olgunluğu ve sosyal uyumu hakkındaki sorular fakülte ve danışmanlar arasında uzun bir süre tartışma konusu olmuştu. Sonunda konuyu Müdür Bayan Lilly ele almış ve Weed'in Virginia Devlet Üniversitesi'ndeki derslere ya da Sanat Merkezi'ndeki özel derslere devam etmesini teklif etmişti. Ancak kente sabah ve öğleden sonra otobüslerin dışında ulaşım imkânı yoktu ve Weed de otobüsleri kaçırmaktan korkmuştu. Günün ortasında oraya gitmesi ya da geri dönmesi mümkün değildi. Godwin ona bir şans daha tanımaya karar verdi.

Weed'in 11:40 ile 12:31 arasında öğle yemeği tatilinde boş zamanı vardı ve saklanmak gereği duyuyordu. Smoke ile herhangi bir yerde karşılaşmak istemiyordu. Weed çaresizlik içinde gizlice tuhaf bir plan yapmıştı. 11:39'da Bayan Grannis'in sınıfına girdi. Kendine güvenini hemen hemen yitirmişti. Kurduğu plandan korkuyordu ve Bayan Grannis'in onun kendinde olmadığını hissettiği bakışlarından belli oluyordu.

"Bugün nasılsın, Weed?" diye kararsız bir gülüşle sordu kadın.

"Boş vaktim süresince burada çalışabilir miyim, diye merak ediyordum," dedi.

"Tabii ki. Ne üzerinde çalışmak isterdin?"

Weed arka tezgâhtaki bilgisayarlara baktı.

"Grafik resim," dedi. "Bir proje üstünde çalışıyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Bu alanda bir sürü iş olanakları var. CD'lerin nerede olduğunu biliyorsun," dedi. "Beşinci derste seninle burada görüşürüz."

"Tabii, efendim," dedi Weed bir sandalye çekip, bir bilgisayarın önüne oturdu.

İçinde çeşitli grafik yazılımlarının düzenli bir sıra halinde durduğu çekmeceyi açtı. CorelDRAW'i CD sürücüsüne yerleştirdi ve Amerika Online'ı üzerine kaydetmeden önce Bayan Grannis'in odadan çıkmasını bekledi.

Öğle yemeği vakti gelmişti ama Weed'in yemek yemeye niyeti yoktu. Koridordan aşağı müzik odasına doğru aceleyle koştu. Kırmızı Pearl davullarıyla çalışan Jimbo "Sticks" Sleeth'in dışında odada kimse yoktu.

"Hey, Sticks," dedi Weed.

Sticks trampete taktığı kışkı döndürüyordu. Ayağını dayadığı silindirin pedalla da ritim tutuyordu. Gözlerini sıkıca kapamış, şakakların-

dan aşağı ter damlacıkları yuvarlanıyordu. Weed dolaba doğru gitti ve sert plastikten Sabian çantasını çıkardı. Çantayı açıp ağır bronz vurma zilleri okşayarak çıkardı. Deri kayışların düğümünün sıkı olup olmadığını kontrol etti. Kayışları baş ve işaret parmaklarıyla kavradı. Zilleri, sağdakinin köşesi soldakinden alçakta duracak bir ağıda tuttu.

Sticks gözlerini açtı ve Weed'e başıyla işaret verdi. Weed sol zilli sağdakine hafifçe değiştirerek çıkarttığı net ve canlı sesle temposunu davullara göre ayarladı.

"Hadi, bebeğim!" diye bağırdı Sticks ve işe koyuldu.

Sticks coştukça coşuyor, savaş tamlamalarını anımsatan bir ritimde vuruyor, Weed'e ıslıl ıslıl parlayan zilleri birbirine çarparak marş adımlarıyla odanın içinde dolanıyordu.

"Hadi, hadi, evet," diye bağırarak Sticks kendinden geçmişti.

Zillerden yükselen tınılar odanın içinde yankılandıkça, Weed ayda yürüdüğünü hayal ediyordu. Ders zili çaldığını duymamıştı, ancak son anda duvardaki saatin farkına varmıştı. Zilleri tekrar yerine yerleştirdi ve Bayan Grannis'in dersine iki dakika erken girdi. Odaya ilk giren oydu. Beyaz bir tahtaya yazı yazmakta olan Bayan Grannis ve kimin geldiğini görmek için dönüp arkasına baktı.

"Boş vaktinde çok şey yapabildin mi?" diye sordu Weed'e.

"Evet, efendim." Weed kadının gözlerine bakamıyordu.

"Keşke herkes senin kadar bilgisayardan hoşlansaydı," dedikten sonra tekrar yazmaya başladı. "En sevdiğin program hangisi?"

"Quark XPress, Adobe Illustrator ve Photoshop."

"Güzel, bu konuda gerçekten yeteneklisin," dedi, Weed masalarından birinde yerini seçip sırt çantasını sandalyesinin altına sokarken.

"O kadar fazla değil," diye mırıldandı Weed.

"Balığının gücünün hikâyesini yazdın mı?" diye sordu Bayan

Grannis bu haftanın projesini okunaklı harflerle tahtaya yazmaya devam ederken.

"Evet, efendim," diye Weed asık suratla cevap verip defterini açtı.

"Duymak için can atıyorum," diyerek onu cesaretlendirmeye devam etti. "Sınıfta balık konusunu senden başka seçen yok."

"Biliyorum."

Geçen iki haftanın ödevi öğrencilerin kartonpiyerden sembolik bir figür hazırlamaktı. Çoğu, mitoloji ve folklordan ejderha, kaplan, yılan ya da kuzgun gibi semboller seçmişti. Ancak Weed zalim bir mavi balık oluşturmuştu. Açık ağzından kanlı dişleri görölüyordu. Weed, ona küçük ayna parçacıklarından parıltılı gözler yapmıştı.

"Eminim tüm öğrenciler balığının hikâyesini dinlemeye can atıyorlardır," dedi Bayan Grannis ve yazmaya devam etti.

"Sonra suluboya mı yapacağız?" diye ilgiyle sordu Weed.

"Evet. Yansıtılmalı nesneler ve dokular içeren bir natürmort kompozisyonu. Üç boyutlu izlenimi veren iki boyutlu bir nesne."

"Balığım üç boyutlu," dedi Weed. "Çünkü boşlukta gerçekten bu yer kaplıyor."

"Bu doğru. Peki kullandığımız kelimeler neler?"

"Üzerinde, altında, içinde, arkasında ve etrafında," diye ezberden okudu.

Weed sanatla ilgili kelimeleri hatırlayabiliyordu ve bunların kalın yazılmış olması gerekmiyordu.

"Müstakil ya da negatif bölgelerle çevrilmiş," diye ekledi.

Bayan Grannis elindeki gazlı kalemi yerine koydu. "Peki nasıl oluyor da, aslında iki boyutlu olan balığımı üç boyutlu yapabileceğini düşünüyorsun?"

"Işık ve gölge," dedi basitçe.

"Chiaroscuro."⁶

"Asla telaffuz edemem," dedi Weed. "Bu, bir şarap kadehini düz yerine üç boyutlu çizmek için kullanılan şey. Aynı şekilde bir ampul ya da dondurma, hatta gökyüzündeki bulutlar için de geçerli."

Weed pastel kutularına ve sadece son eskizlerde kullanması gereken 140'lık Grumbacher kâğıdına bakındı. Raflarda yapıştırıcılar, boya kalemleri ve balığında kullandığı boyaların kutuları duruyordu. Sınıfın arka tarafındaki bir tezgâhın üstünde, grafik çizmek için kullanılan ana bilgisayar ona yaptığı gizli şeyleri hatırlattı.

Artık öğrenciler sınıfa giriyor ve sandalyelere doğru koşuşturuyorlardı. Weed'i her zamanki gibi sevgi gösterileriyle selamlıyorlar ve orasına burasına şamar atıyorlardı.

"Hey, *Weed Garden*, nasıl gidiyor?"

"Nasıl oluyor da sen hep bizden önce burada oluyor ve ödevini erkenden yapıyorsun?"

"Mono Lisa'yı bitirdin mi?"

"Kotunun üstünde boya var."

"Hey, bence bu boya filan değil. Kan mı kaybediyorsun adamım?"

"Ih ih," diyerek yalanladı Weed.

Bayan Grannis'in gözleri ona ve kotuna bakarken koyulaştı. Weed onun kafasının üstündeki küçük som işaretini görebiliyordu. Weed'in söyleyecek sözü yoktu.

"Herkes semboller hakkında yazdığını okumaya hazır mı?" Bayan Grannis ilgisini sınıfa çevirdi.

"İstirap."

(*) Resimde gölge ve ışıktan faydalanma.

"Benimkinin ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Kimse *yazmamız* gerektiğini söylemedi."

"Semboller hakkında biraz konuşalım." Bayan Grannis konuşanları susturdu. "Sembol nedir? Matthew?"

"Başka bir şey anlamına gelen şey."

"Peki nerede karşımıza çıkar? Joan?"

"Piramitlerde ve mücevherlerde."

"Annie?"

"Eski yeraltı mezarlarında, böylece Hristiyanlar kendilerini gizlice ifade edebiliyorlardı."

"Weed? Başka nerelerde sembollerini buluruz?" Bayan Grannis'in yüzü ona bakınca kaygı ile yumuşadı.

"Karalamalarda ve bandoda çaldıklarımda," dedi Weed.

Brazil masasında oturmuş antetli not defterinin üzerine birtakım şekiller çiziyor, sirkülerlere özgü bir slogan bulmaya çalışıyordu. Bu arada telefonun öbür ucunda hükümetin gözbebeği olan Suç Komisyonu'nun başkanı kadın Brazil'i deli ediyordu.

"Sanırım hesaplarınızda korkunç bir yanlışlık var," dedi Lelia Ehrhart kibirli ve etkili sesle.

Brazil sesi kıstı..

"Burada bir çetenin olduğunu öne sürmekle bile bir çetenin kurulmasına sebep olabilirsin," diye beyan etti.

Slogan web sayfası içindi ve dikkat çekici olmalıydı. NPS'nin gözden çıkarılması kabul edildiği için Brazil'in her şeye sıfırdan başlaması gerekiyordu. Sirkülerlerden nefret ediyordu, ancak Hammer bu konuda çok ısrar etmişti.

"Her çocuk küçük bir gangster değildir. Memur Brazil birçoğu yanlış yönlendirilmiş, baştan çıkarılmış, kötü muamele görmüş, su istir

mal edilmiştir ve yardımımıza muhtaçtır. Bu kötü azınlık hakkında konuşup durmak, özellikle de sizin çete olarak adlandırdığınız şu küçük gruplardan sürekli söz etmek, halkın yanlış ve hatalı bir kaniye kapılmasına neden olacaktır. Komitem tamamen bunun önlenmesi için kurulmuştur ve bu konuya öncelik vermektedir. Valinin emirleri de bunun yerine getirilmesini iletmemiz yönündedir."

"Bir önceki vali," diye nazikçe hatırlattı Brazil.

"Bunun ne ilgisi var, ne fark eder?" diye sertçe karşılık verdi Viyana ve Yugoslavya'da yetişmiş ve İngilizceyi çok iyi konuşamayan Ehrhart.

"Fark eder, çünkü Vali Feuer henüz yeni bir komisyon tayin etmedi. Politikası ve emirleri üzerine tahminler yapmanın bizim için iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Bayan Ehrhart."

Çok tiz ve öfkeli bir duraksama oldu.

"Komisyonumu dağıtıp feshedebileceğini mi ima ediyorsun? Ya da onunla benim aramdaki ilişkide bir sorun olduğunu mu?" dedi Ehrhart.

Brazil iyi bir amblemin üzerinde fazla uğraşmadan ilgi çekebileceğini biliyordu. Belki de çeteler konusunda konuştukları için. Brazil bir anda *Richmond Polis Merkezi* sembol stilini çizivermişti.

"Vay," diye mırıldandı heyecanla.

"Ne?" Ehrhart'ın kızgın sesi ofisin içinde çınladı.

Şef Hammer kapı eşiğinde belirdi. Brazil gözlerini yuvalarında döndürüp parmağını dudaklarına koydu.

"Sanırım küstahlastınız," diye devam etti Ehrhart.

"Hayır, madam. Sizinle ilgili değil," diye Brazil dürüstçe cevap verdi.

"Ya gerçekten mi? Peki, *sorun* nedir?"

"Üzerinde çalıştığım bir konu var da."

"Ha, anlıyorum. Burada ben değerli vaktimi ayırıp sizi arıyorum ve ben konuşurken, siz başka bir şeyle uğraşıyorsunuz, öyle mi?"

"Evet, efendim. Ama sizi dinliyordum." Brazil, Ehrhart'dan hiç hoşlanmayan Hammer'a bakarken gülmemeye çalışıyordu.

West içeri girdi.

"Ne?..." diye söze başlamıştı,

Hammer ona sessiz olması için işaret etti. Brazil kalemini dişlerinin arasına sıkıstırdı ve gözlerini şaşılattı.

"Memur Brazil sonuç olarak, köşenizde sözde çeteler hakkında ne yazarsanız yazın, komisyona ait olan sözleri kullanmanıza izin vermem. *Panuk ipliğine bağlı olan bu konuda tamamen tek basmanız!*"

Brazil ağzındaki kalemi çıkarıp bu sözleri not aldı. West kaşlarını çatı. Hammer da tiksintiyle yüzünü buruşturarak başını salladı.

"Biz Suç Komisyonu üyeleri profesyonel çocuk avukatlarıyız, ıkramiye avcıları değil," diyerek öğüt vermeyi sürdürdü. "Çocuklar küçük, normal ve mükemmel gruplar kurduğunda bile kesinlikle hepimiz okul günlerimizdeki gibi hemen bir kılıf uydururuz, onları *çete* olarak nitelendiririz, tıpkı Noel'de Noel Baba ya da palyaço kılığına giren iyi niyetli insanların çocukları taciz ettiğini söylememiz ya da buna benzer milyonlarca şey uydurmanız gibi. İşte her şeyin başlangıcı böyledir. Medyanın büyük bir güce sahip olduğunu öne sürdüğümüz için. Siz de bir barajın kapılarını aralamakta olduğunuzu görmüyor musunuz? Ve hemen şimdi şu yuvarlak deliğe bir tıpa uydurmanızı emrediyorum."

Brazil elini ısıırıyordu. Birkaç kez boğazını temizledi.

"Ne dediğinizi anlıyorum..." Sesi bir oktav yükseldi ve çatladı.

Tekrar boğazını temizledi, gözleri yaşarmış, yüzü kıpkırmızı olmuştu; histeriye dönüşmeye başlayan kahkahasını tuttu. Hammer, Le-

lia Ehrhart'ın boynunu kırmak istiyormuş gibi görünüyordu. West'in yüz ifadesi de aşağı yukarı şefinin duygularını yansıtıyordu.

"Artık şu çete zırvasını bir daha duymayacağımı farz edebilir miyim?" dedi kendini ifade etme konusunda yaratıcılığı ile ün yapmış Ehrhart.

Brazil konuşamıyordu.

"Beni duyuyor musunuz?"

Brazil aceleyle telefonun üstündeki birkaç tuşa aynı anda basarak hatta bir sorun olduğu izlenimini vermeye çalıştı. Sessizce kapatma tuşuna bastı ve alıcıyı yerine yerleştirdi.

"Çete zırvası!" Gülmekten kırılıyordu.

"Bu harika işte," dedi West. "Şimdi bizi arayacak. Saklanacak delik bul, Andy. Ne zaman kahrolası telefonda onunla konuşsan böyle oluyor. Sonra ya beni ya da şefi arıyor. Allanın belası çok teşekkürler."

"Konuşmamız gereken şeyler var," diye bildirdi ofise giren Hammer. "LeHa'yı sonraya bırakalım. Her zamanki gibi vaktimizi boşa harcıyor."

"Niçin Vali Feuer'e bir şey söylemiyorsun?" dedi Brazil bir nefes alıp gözlerini silerken.

"Sorarsa söyleyeceğim," diye cevapladı Hammer. "COMSTAT için basit bir kullanma kılavuzuna ihtiyacımız var. Bu bilgisayar işini hemen halletmeliyiz. Neyiz biz? Üç ay oldu. Bir yılın dördüncü ayı geldi. Ve hâlâ bilgisayarı kullanamıyorlar. Her ikiniz de bunun ne kadar kötü olduğunu anlıyor musunuz?"

"Evet." Brazil ciddileşti. "Anlıyorum. İşler bu kadarını bile onlara bırakamıyorsak mahvolduk demektir."

"Size daha fazla yüklendiğim için üzgünüm." Hammer gezinmeye başladı. "Fakat kılavuza mümkün olduğu kadar çabuk ihtiyacımız var."

"Bu mümkün olduğu kadar çabuşun süresi nedir?" diye şüphelerle sordu West.

"Bugünden başlayarak iki hafta."

"Ulu Tanrım." West küçük kanepeye oturdu. "Halen gündüzleri çalışıyorum. Karakollar, dedektifler ve müfettişler arasında koşuşturup duruyorum."

"Ben de," dedi Brazil. "Bunun yanında şu web sayfası işini de üstelendim."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Hammer ve pencereden dışarı kent merkezindeki ulka bakmak için durdu. "Bilgisayarım evimde. Ben de düşüncelerimi ekleyeceğim. Hepimiz bu işin içindeyiz. Sanırım yapmamız gereken herkesin kendi sorumluluğunu yüklenmesi. Andy sen programlama, komutlar konusunda deneyimlisin. İşin tekniğiyle ilgilenirsin. Virginia sen de polislerin anlayabileceği kadar açık ve basit terimleri yerleştirebilirsin."

West aşağılanıp aşağılanmadığından emin olamadı.

"Ben de tüm kavramları, felsefeleri, içeriğe yerleştireceğim," dedi Hammer. "Sonra Andy sen yazarsın. Tüm bilgileri bir araya toplayabilirsin."

"Bunun yapılması gerektiğine katılıyorum," dedi West. "Ancak bana soracak olursanız, çocukların dikkatini COMSTAT'a çevirecek tek şey, çalıştığını görmeleri olacaktır."

"Eğer çalıştıramazlarsa, çalışıp çalışmadığını anlayamazlar," diye mantıklıca karşılık verdi Hammer.

Hammer ofisten dışarı çıktı. Brazil ve West birbirlerine baktılar.

"Kahretsin," dedi West. "Bak bizi neye bulaştırdın."

"Ben mi?" diye söylendi Brazil.

"Evet, sen."

"Kullanma kılavuzunu o önerdi, ben değil."

"İğer yazar olmasaydın böyle bir şeyi önermezdi." West kurdu-
ğu mantıktaki boşlukları gördü ancak sözünü geri alamadı.

"A, anlıyorum. Sadece bir şeyi yapmayı bildiğim ve özellikle yapmam söylendiği ve senin de bir çeşit yardım etmen gerektiği için her şey benim suçum."

West bir an bu sorunu açıklığa kavuşturmak istedi.

"Bir çeşitle ne kastediyorsun?" diye sordu. "Bana göre benim işe dahil olmam bir çeşitten daha fazla gibi geliyor."

Brazil'in telefonu çaldı.

"Ben Brazil. Oh, merhaba." Sesi yumuşadı ve karşısındaki konu-
şurken sustu. "Çok düşüncelisin," dedi, tekrar susup dinledi. "Her za-
manki yerimiz uygun," dedi diğer ses gevezelik ederken. "İple çekiyo-
rum," dedi Brazil. "Gitmeliyim."

"Pardon," diye West'ten özür diledi.

"Bilgisayar talimatları yazmaktan ne kadar nefret ettiğim hakkın-
da bir fikrin var mı?" diye gergin ve öfkeli bir tonla sordu West. Bra-
zil'in güzel, varlıklı ev sahibesini hayal ediyordu. "Ve işyerinden kişi-
sel telefon görüşmeleri yapmamalısın!"

"Ben aramadım. O aradı. Ve yazma işini yapacak olan da sen de-
ğilsin, benim," diye karşılık verdi Brazil.

"Zaten, yazma her şey söylenip yapıldıktan sonra en kolay kıs-
mı."

Brazil'in tepesi iyice attı.

"Kolay demeye hakkın yok."

"İstediyimi söylerim."

"Hayır söyleyemezsin."

"İvet söylerim," diye iddia etti West.

"O zaman sen yaz."

"Hadi ordan be," diye cevapladı. "Yeteri kadar işim var benim."

"Affedersiniz." Bir ses arkalarından konuştu.

Fling elinde program defteri kapının dışında durmuş, içeri girme-
ye çekiniyordu. West ve Brazil atışmayı kesip ona baktılar.

"Ben gidiyorum," dedi West odadan çıkarken.

"Memur Brazil," dedi Fling. "Ben sadece Godwin Lisesi'ndeki
1:56 randevunuzu hatırlatmak istedim. Sanırım toplantı salonunda tüm
çocuklara hitap edeceksin."

"Kahretsin," diye mırıldandı Brazil saate bakarak. "Oraya bura-
dan nasıl gidildiğini biliyor musun?"

"Hayır," dedi Fling. "Hiç gitmedim."

"Hı?" Brazil'in zihni hızla çalışıyordu.

"Hermitage'a gittim," dedi Fling.

"Bekle." Brazil masasından fırladı. "Virginia, buraya gel!"

"Hungary Springs Caddesi'nde." Fling'in hatıralarla içi ısınmıştı.
"Biliyorsun, Godwin civardaki tek iyi okul değil."

West ofise geri döndü. Koyu kırmızı saçlarını ve siyah gözlerini
iyice vurgulayan açık bej bir takım giymişti. Hiç özen göstermediği
halde harika bir vücudu vardı.

"Ne?" diye sabırsızca sordu.

"Sizin de Hermitage'a gitmeniz gerekiyor. Biliyorsun orada ço-
cuklarla konuşacaksınız." Fling devam etti. "Bu iş tek bir okulla olmaz.
Diğerlerinden ne haber?"

"Unuttuysan belirtiyim," dedi Brazil, West'e Rocky çizmelerinin
bağcıklarını düğümlerken. "Benimle Godwin'e gelmen gerekiyor."

"Kahrolası," dedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Muskrat'ın Oto Kurtarma Atölyesi, Bubba'nın ikinci evi sayılırdı. Ve bugün böyle bir yeri olmasına Bubba özellikle çok seviniyordu. Memur Budget'in, bir uyarı cezasıyla yakasını bırakması hiçbir şeyi değiştirmezdi.,Bubba yaralanmıştı. Polis, ona bir sürü isim yakıştırmıştı. Eski yaralarını deşmiş, onu aşağılamış ve sonra da Bubba'yı önyargılı olmakla suçlayarak ona haksızlık ederek çok çirkin davranmıştı.

Muskrat'ın dükkânı, Midlothian ve Hull'in arasında, Clopton Caddesi'nin sonunda boş arazideki birkaç tuğla çiftlik binasının arkasındaydı. Muskrat'ın garajı ile müstemilatını çevreleyen çit, eski demiryolu traveslerinden yapılmıştı. Bağlantılar taşlanmış çöp yığınlarını dağıtmış, arka bellemeler yağmur geçirmemesi için litrelik plastik yağ şişeleri ile kaplanmıştı. Arabalar, vanlar, pikaplar, bir traktör çekicisi ve her yıl Açelya Geçidi 'nde kullanılan eski bir itfaiye kamyonu Muskrat'ın son bıraktığı yerde duruyordu. Bubba arabasını dükkânın açık bölmesinin kapısının önüne çekip kontağı kapatıp arabadan indi.

Muskrat'ın, araç evriminin ilk günlerinde, birçok parçası paslanmamış ve kolayca doğrama atölyesine dönüşebilecek olan, otomotiv krallığını görünce bir an için neşelendi. Bubba eski bir havalı krikonun ve rulman mengenesinin yanına doğru ilerledi. Muhtelif çiçek saksıla-

rı, bahçe hortumu halkaları, araba farları, motor kapakları, tamponlar, araba koltukları, yarılmış odun yığınları ve üstünden hurda parçaları taşan elli beş galonluk silindirlerin arasından kendine yol açtı.

Çok cender söz etse de Bubba burada araçlar için bir Bermuda Şeytan Üçgeni olduğuna inanıyordu. Bubba kasırgalar ve su taşkınlarıyla sürüklenen ya da çalınıp gittiğine inanılan araba ve kamyonların Muskrat'ın dükkânı gibi yerlerde tamir edilip insanlara yardım etmek için kullanılmak üzere yolculuklarına devam ettiklerini düşünüyordu. Bubba, bu düşüncesini Click ve Clack'ın internetteki *Araba Sohbeti'ne* ya da muhtemelen, gerçekte bir erkek olan en sevdiği köşe yazarı Bayan Lonely Parts'a yazmaya karar vermişti.

"Hey Scrat!" diye bağırdı Bubba. Eski bir ocağın kirli motor yağı ve odun karışımını yakmakta olduğu garajın içine doğru yürüdü.

"Scrat? Ne cehennemdesin?" diye Bubba tekrar bağırdı.

Muskrat'ı darmadağın ısıtıcı nüveler, bataryalar, yağ tavaları, yağ tabancaları, zincirler, çekme hatatları, benzin iplikleri, vakum hortumları, ev yapım delgi kabloları, eski ford tekerleklerinden oluşan tepeler ve debriyajların arasında bulmak hiçbir zaman kolay değildi. Baskı plakalar, egzoz borularının parçaları üzerine lokmalar gibi üst üste yığılmıştı. İtrafta öğütücüler, motorları çıkarmaya yarayan çelik bir palanga ve yüzlerce Amerikan ve metrik İngiliz anahtarları, kerpetenler, kes-kiler, tığlar, mengeneler, presler, zemberekler, matkap uçları, bujiler, başı ezilmiş çekiçler, prima çekiçler vardı.

"Neden soba yakıyorsun, Scrat?"

"Eklemlerimi ağrıdan korumak için. Bu sefer neyi tamir etmeyi deneyeceksin?" Muskrat'ın sesi, takoza alınmış bir 1996 Mercury Cougar'ın altından boğulurcasına yükseldi.

"Kim tamir etmeyi denedi?" diye Bubba onu suçladı.

Muskrat bir bilyeli tezgâhın üstünde sırtüstü yatıyordu. Arabanın altından kaydı ve başında NAPA oto parçaları yazan kepiyle, mavi tulum giymiş araba tamircisi bir sihirbaz gibi birdenbire ortaya çıktı.

"Ne demek istiyorsun, ben mi denedim?" diye sordu en azından yetmişinde olan ve elleri boynuz gibi sertleşmiş Muskrat.

"Ön cam yine su sızdırıyor?" diye açıkladı Bubba. "En son sen tamir ettin, Scrat."

"A-ha," dedi Muskrat, başının üstündeki sanayi rulosundan bir parça tuvalet kâğıdı koparıp gözlüklerini temizlemeye başladı. "Pekâlâ, buraya getir onu, Bubba. Bir bakayım ama sana Harding Glass'taki çocuklara yeni bir ön cam taktırmanı salık vereceğim. Ya da kahrolası-cayı çöpe at ve her dakika bozulmayacak yeni bir tane al."

Bubba dinlemeden garajdan çıkıp cipine bindi ve motoru çalıştırdı. Öfkesi beynine sığmamıştı. Dostu Smudge'in kendisini dolandırdığına inanmıyordu ve inanmak da istemiyordu. Smudge ona bir hurda yığını satmış olamazdı. Arabayı garajın içinde Cougar'ın yanındaki boşluğa park edip dışarı çıkarken Bubba'nın aklına uğradığı diğer haksızlıklar geliverdi.

"Bilmem gereken bir şey var, Scrat, bu şehirde polis vahşet saçıyor," dedi Bubba.

"Ya öyle mi?" diye mırıldandı Muskrat ve ön camı incelemeye başladı.

"İçimden bir ses bu konuda bir şeyler yapmamı söylüyor."

"Bubba, içindeki ses sana her zaman bir şeyler yapmanı söylüyor."

"Çok karmaşık nedenlerden dolayı buraya yeni gelen kadın şefi ziyaret etmem gerek. Yardımına ihtiyacı var. Scrat."

"Ve her zaman karmaşık nedenlerin vardır, Bubba. Yerinde ol-sam buna karışmazdım."

Bubba, Şef Hammer'ı düşünmekten alıkoyamıyordu kendini. Bu sabah onun adını cep telefonunda duymuştu. Bunun bir nedeni olmaydı bu bir rastlantı değildi.

"Harekete geçmemizin zamanı geldi, Scrat."

"Biz kimiz?"

"Bizim gibi vatandaşlar," dedi Bubba. "Artık karışmamız lazım."

"Kaçağı bulamıyorum," dedi Muskrat.

"Tam burası." Bubba dikiz aynasının yanında, ön camın tepesini işaret etti. "Su şu noktadan içeri damlıyor. Sigara ister misin?"

Bubba cebinden bir paket çıkardı.

"Şunu azaltman gerek, evlat," dedi Muskrat. "Sakız çiğne; yanıcı maddelerin yanındayken sigara içme ihtiyacımı böyle öldürüyorum."

"Bende Geçici Çene Kilitlenmesi olduğunu unutuyorsun. Çenem beni öldürüyor." Bubba alt ve üst dişlerini yanlara doğru oynattı.

"Sana şu kahrolası kron kaplamaları taktırmamanı söylemiştim," dedi Muskrat, eline su dolu bir Windex sprey şişesi alıp hava hortumunu açarken. "Muhtemelen, hepsini çekip benimki gibi bir çift takma diş yaptırsaydın daha iyi olurdu."

Muskrat protezlerini göstererek sırttı.

"Hortumla içeri giriyorum, sana söyleyince suyu püskürtmeye başla," dedi Muskrat.

"Geçen sefer yaptığımız gibi," dedi Bubba. "Çok işe yaramıştı."

"Şu senin kronlarını tamir etmeye benziyor," diye Muskrat şoför koltuğuna otururken cevabı yapıştırdı. "Yapman gereken tek şey bir dişçiye gitmek. Yerinde olsaydım piyano tuşlarına benzemeyenlerden alırdım. Ve bu camı değiştirmen gerekiyor. Araba enkaza dönmüş." Muskrat bunu daha önce de söylemişti. "Her şeyi hep kendin tamir etmeye çalışıyorsun Bubba ve bu yüzden işin ters gidiyor."

"Henüz o kadar da berbat durumda değil dostum," dedi Bubba.

"Cehennemim dibi kadar berbat. Bu Bondo'nun nereden geldiğini sanıyorsun, fabrikadan mı?"

"Smudge hakkında böyle konuşmana izin veremem," dedi Bubba.

"Smudge hakkında tek bir söz etmedim."

"Smudge, Pazar Okulu'na devam ettiğimiz günden beri benim iyi dostumdur."

"Çok zaman önce, kiliseye gidip babanın vaazlarını dinlediğin zamanlar," diye hatırlattı Muskrat. "Bir papazın oğlu olduğunu unutma."

Bubba başka bir takma ismi daha hatırlayınca şok oldu. *Kahrolası papazın piçi*. Bunu tamamen unutmuştu. Bir an için konuşamadı. Bağırsakları harekete geçti.

"Ben sadece senin kendi iyiliğin için söylüyorum, Bubba. Smudge hakkında senin kadar iyi düşünen bir kişi dahi yoktur."

Muskrat, Dr. But Fluck'm başrahibi olduğu, kent merkezindeki ikinci ihtiyaç heyeti kilisesinde, Hristiyan eğitimi müdüresi olan Bayan Prum'a ait Dodge Dart da dahil kentte tamir ihtiyacı olan her araba sahibi hakkındaki dedikoduyu bildirdi.

"Bak, saat zaten 6:30 oldu. Günüm sanki yeterince boktan geçmemiş gibi bu gece vardiyaya erken başlamam lazım. Yani şu kaçağı bir an önce halletsek iyi olur," dedi Bubba. Tam o sırada bir liscort gelip dükkânın dışına park etti.

"İlimden geldiği kadar hızlı yapmaya çalışıyorum," dedi Muskrat.

"Çipin baş yastığıyla tavandan kartonunu çıkardı ve en üstteki elastiki siyah poliüretanı da kontrol etti.

"En azından bunu kendin tamir etmeye çalışmamışsın," dedi Muskrat.

"Vaktim olmadı," dedi Bubba.

"İyi, çünkü daima her şeyi daha berbat bir hale getiriyorsun," dedi samimiyetle Muskrat.

Temiz pak giyimli çocuk yanlarına yaklaşıncı ürktüler. Onun geldiğini görmemişlerdi.

"Merhaba," dedi çocuk. "Sizi korkutmak istememiştin."

"İnsanlara yılan gibi sessizce yaklaşma, evlat."

"Arabamın camı sıkıştı," dedi çocuk.

"Peki biraz geride dur ve bekle," dedi Muskrat. "Burayı halleder halletmez seninle ilgileneneğim."

Bubba tartışmayı henüz bitirmemişti.

"Römorkumun çekme tel halatını kendim ördüm," dedi.

"Ve sinyal lambalarını tersine çevirdin," diye karşı koydu Muskrat.

"Ne olmuş, iyi iş."

"Ya, sana iyi bir iş hatırlatayım. Yılan kemerini unuttun mu?" diye devam etti Muskrat.

"Talimatlar pek net değildi," diye cevapladı Bubba.

"Beş saat boyunca onunla boğuştu ama yine de yanlış yerleştirdin. Düzün karşısına düz, girintilinin karşısına girintili yerine düz karşısına da girintili taktın. Ve sonra da alternator, güç ayarlayıcısı ve su pompasını kaybettin. Motoru kilitleyip yeni bir tane almak zorunda kalmadığın için şanslısın. Bubba püskürtmeye başlayabilirsin."

"Affedersiniz," dedi çocuk nazikçe. "Daha ne kadar sürecek acaba?"

"Sadece bir dakika beklemen gerek," dedi Muskrat.

Muskrat arabanın içinden camın fitiline tazyikli hava verirken, Bubba'da dışarda dikiz aynasının yanından ön cama boydan boya su püskürttü.

"Ondan önce de..." Muskrat kaldığı yerden devam etti. "Bagajdaki cıva anahtarını çıkarıp yerine değiştirmen de yanlıştı. Böylece bagaj

lambası devamlı yandı ve pili tükendi. Daha önce de frenlerini çıkartıp pedalı ters yerleştirdin ve sarsıntı önleyen yayı atlayıp atnalı biçimindeki pensi acil frenin içinde unutmuşsun ve manivela kolu silindirin içine düşmüştü."

Bubba çocuğa, Muskrat'ın abarttığını belirtirecesine göz kırptı. Muskrat üzerinde ısıtıcı kutunun birkaç Sika Tack Ultrafast poliüretan tüpünü ısıttığı bir tezgâha doğru ilerledi. Bir kalafat tabancasını alıp içine tüplerden birini boşalttı.

"Rençper milini unutup tekerlek rotunun düştüğünü ve her iki lastiğin de iki yana yuvarlandığını hatırlıyor musun?" diye Muskrat devam etti.

"İyi hikâye anlatır," dedi çocuğa Bubba.

Camdan içeri su azar azar damlıyordu. Muskrat boncuk tenesi kadar kalın siyah poliüretan parçacığını, parmağını yalayıp düz bir biçimde bastırarak çekti. Arabadan dışarı çıkıp camın dış tarafına yine kalınca bir tane çekti.

"Tekrar denemek için on beş dakika beklememiz gerek," dedi. "Gerçek şu ki, bu nesnede ki cam fitillerinden bir tanesi bile sağlam değil. Bahse girerim rüzgârın gürültüsünü duyuyorsundur."

Bubba itiraf etmeyecekti. Muskrat çözücü tenkesine gitti ve bulamık sıvının içine ellerini daldırdı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu sonunda Muskrat çocuğa.

"Sol arka pencere çalışmıyor." Genç adam nazikti ancak bakışları sertti.

"Muhtemelen motor bozulmuştur." As tamirci Bubba gönüllü olarak atıldı. "Ama beklemen lazım. Önce ben geldim."

"Birkaç dakikamız var," dedi Muskrat, Bubba'ya. "Bırak da bir bakayım şuna."

Muskrat ellerini kuruladı ve dışarıya, Escort'un yanına gitti. Arka kapıyı açıp paneli söküverdi. Genç adam çevreyi gözden geçiriyordu.

"Bubba, tel sökücüğü getirir misin," dedi Muskrat. "Şanslısın," dedi genç müşterisine. "Anahtar ya da motorla ilgili değil. Kapı kenarı ile kapı arasındaki tel kırılmış. Tek yapacağım lehimlemek. Bu arada, adın ne?"

"Smoke."

"İşte yeni bir tanesi," diye eleştirdi Muskrat.

"Herkes bana öyle diyor," diyerek omuz silkti Smoke. "Umarım sorununuz halledilmiştir," dedi sonra Bubba'ya. "Buralarda yeniyim. İnsanlar gerçekten çok nazik görünüyor."

"Burası Güney," diye övündü Bubba.

"Sanırım buralsınız."¹

"Başka hiçbir yerden olamazdım. Aslında, eskiden olduğumdan daha Güneyliyim."

"Nasıl yani?" diye sordu Smoke, Bubba'nın dikkatini çeken bir hareket olarak nitelendirilebilecek bir gülümsemeyle.

"Kuzey'de doğup Güney'e yerleştim."

"Ya öyle mi? Nereye yerleştiniz?"

"Forest Tepeleri. Clarence'ın üstünde," dedi, çocuğun ilgisi ve kendisine saygılı bir biçimde hitap etmesiyle gururu okşanan Bubba. "İvimi görmemen imkânsız. Kulübesinin içinde kara bir köpeği olan ev. Half Shell. Durmadan bağırır ama karıncayı bile incitemez."

"Daima bağırıyorsa, bir bekçi köpeği olamaz."

"İyi bildin."

"Onunla ava çıkıyor musunuz?"

"Ondan iyisi yok," dedi Bubba.

"Biz Güney erkeklerinin hepsi silahlarla iyiyiz galiba."

"Elbette."

Muskrat soyup açtığı telleri birbirine bağladı.

"Senin yaşındayken," dedi Bubba, Smoke'a. "Bu gibi şeyleri kendim tamir etmeye başlamıştım."

"Mekanik şeylere yatkın değildim," dedi Smoke.

"Üstünde çalışabilirsin, evlat." Bubba'nın yüzü parladı. "Git ve uygun aletlerle birkaç kitap al ve deneyip yanıl. Evin etrafındaki işler de aynı. Kendi kahrolası verandanı inşa et ve çatını tamir et, bir önceki gün Sears'dan yeni bir garaj kapısı aldım. Ve kendi başıma kurdum."

"Şaka yapma," dedi Smoke. "Uzaktan kumanda ve hepsini mi?"

"Elbette. Paranın satın alamayacağı kadar büyük bir zevk veriyor," dedi Bubba.

"Neredeyse bir dükkân kurmuş olmalısın," dedi Smoke.

"Garaja bir ilave yapmak zorunda kaldım. Ağaçlık mafsallı kerpeteninden, 40 PSI'da 7.6 CFM ve 90'da 5.6 CFM oranındaki bir DeVilbiss kompresör ile akan hava miktarını, tam basıncı eşitlemesini test edebileceğin Sunpro Sensor Probe gibi teşhis aletlerine ve hava akışı sezgi fırıldaklarına kadar her şey bende var."

"Böyle bir boka ihtiyacım olmaz ve senin de Bubba," diye bildirdi Muskrat. "En azından ben elimdeki nasıl kullanılacağını biliyorum."

Muskrat kapı panelini yerleştirdi ve ayağa kalktı. Şoför koltuğuna oturdu, motoru çalıştırdı ve camı test etti. Cam artık çalışıyordu.

"İpek kadar yumuşak," diye gururla belirtti, ellerini pantolonuna silerek.

"Çok teşekkürler," dedi Smoke. "Borcum ne kadar?"

"İlki bizden olsun," dedi Muskrat.

"Çok, çok teşekkür ederim," dedi Smoke.

"Hey, silah ve bıçak fuarı iki hafta sonra geliyor." Bubba aniden hatırladı. "Yirmi kalibrelik yeni 92 FS M9 özel yapım silahım için bir

çift çarşı sonrası şarjör arıyorum. Dünyanın en iyi askeri tabancası. Şimdi sana göstereceğim Muskrat. Cephane kesesi, meşin tabancalık ve pistol kemeriyle birlikte satılıyor. Aynı silahı Just Cause, Desert Storm, Desert Shield, Restore Hope, Joint Guard'da kullanıldı."

"Anlat," dedi Muskrat.

"Tanıtım kutusunu da alsam mıydım, diye düşünüyorum. Ceviz ağacından kenarları cam kapaklı. Ve ceviz kaplı." Bubba can çekiliyordu.

"Atışmayı düşünüyorsan pratik olmayabilir."

"Eminim ki olur. Winchester 115 tanecik, gümüşburun, yüksek güç."

"Nasıl oluyor da okulda değilsin?" diye sordu Muskrat, Smoke'a.

"Boş dersim vardı. Aslında, hemen geri dönmem gerek."

Smoke arabasına binip uzaklaşana dek Muskrat bekledi. Sonra, "Oğlanın gözlerine dikkat ettin mi?" diye sordu. "Kafayı çektiği belli."

"Sanki sen ve ben o yaşta hiç kafayı çekmedik," dedi Bubba.

"Peki ne düşünüyorsun? Bu poliüretan yeterince sertleşmedi mi?"

"Sertleşmiş olmalı. Ama ümitlenme."

Hava hortumunu ve sprey şişesini yeniden kullandılar. Kaçak delik hâlâ tıkanmamıştı. Muskrat sorunu anlayana kadar durumu iyice gözden geçirdi.

"Çatı hattında ince bir çizgi şeklinde yarık var," dedi.

ALTINCI BÖLÜM

Weed, yazdığı hikâyeyi okumayı reddedince Bayan Grannis onun ödevini yapmadığından kuşkulandı. Ve büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Diğer öğrenciler ne düşüneceklerini bilemediler. Sanat dersinin küçük harika çocuğu her zaman ödevlerini büyük bir hevesle yapardı. Şimdi aniden ketum ve işbirliğine yanaşmaz bir tavır takınmıştı. Bayan Grannis onu zorladıkça iyice inat etti. Sonunda da kabalaştı.

"Neden balık yaptığın beni ilgilendirir," dedi sırasının altındaki sırt çantasına uzanarak.

"Herkes gibi senin de bir görevin var," dedi Bayan Grannis sertçe.

"Benden başka kimse balık yapmadı," diye karşı koyan Weed saate baktı.

"İşte bu nedenle yazdığın hikâyeyi dinlemek istiyoruz," diye karşılık verdi Bayan Grannis.

"Hadi Weed."

"Bize oku."

"Hey, bu haksızlık. Sen bizimkini dinledin."

Saat 148'di. Beşinci ders üç dakika sonra bitecekti. Bayan Grannis kendisini çok kötü hissediyordu. Weed'le başa çıkmak olanaksızdı. Dimdik sandalyesinde oturuyordu. Ve sanki dayak yemek üzereymiş

gibi başını öne eğmişti. Sınıf arkadaşları huzursuzca kıpırdanıyorlar, zilin çalmasını bekliyorlardı.

"Peki," diyerek sessizliği bozdu Bayan Grannis. "Yarın suluboya başlıyoruz, sakın unutmayın bir sonraki derste özel bir programımız var."

Henry Hamilton beysbol takımının yıldız atıcısıydı ve öğleden sonralar saat ikiye kadar kendisini sandalyede oturmak zorunda bırakan her aktiviteden nefret ediyordu. Yüzünü ekşitti, sandalyesine çökerek yüksek sesle iç çekti. Eva Grecci, Hamilton'a fena halde tutkun olduğundan aynı şeyi yaptı. Randy Weispfenning de mutsuzdu.

"Ulusal Yargı Enstitüsü tarafından Richmond'a gönderilen çok önemli iki polis memuru eiyaretçimiz var," dedi Bayan Grannis. "Bizi kırmayıp buraya gelmeyi ve bizimle konuşmayı kabul ettiler."

"Ne hakkında?"

"Sanırım, suç," dedi Bayan Grannis.

"Bunu duymaktan rahatsız oluyorum artık."

"Ben de. Annem artık gazete bile okumuyor."

"Babam sınıfa gelirken kurşun geçirmez yelek giymem gerektiğini düşünüyor," diye söze karışan Hamilton, Weispfenning ona vurmaya çalışırken kenara çekilip güldü.

"Bu hiç de komik değil," dedi Bayan Grannis.

Zil çaldı. Herkes sanki yangın çıkmış gibi yerinden sıçradı.

"Büyücüyü görmek için serbestiz..." diye şarkı söylüyordu Hamilton ve hayali bir Yellow Brick Road'da sıçramaya başladı.

Eva Grecci de kahkahayı bastı.

"Weed," dedi Bayan Grannis. "Seninle biraz görüşmem gerekiyor," diye de ekledi. Oda boşalmış, ikisi yalnız kalmışlardı.

"İlk kez bir ödevi yapmıyorsun," dedi yavaşça.

Weed omuzlarını silkti.

"Bana nedenini söylemek ister misin?"

"Çünkü," diye söze başlayan Weed gözlerinden yaşlar boşanırken yine omuzlarını silkti.

"Bu bir cevap değil, Weed."

Weed gözlerini kırıştırarak ileriye baktı. İçinde karmakarışık duygular oluşmaya başlamıştı. Bir saat içinde park yerinde Smoke'la buluşması gerekiyordu.

"Sadece yapamadım," dedi sırt çantasının içinde sakladığı beş sayfalık hikâyeyi düşünerek.

"Yapamadığına çok şaşırdım," dedi Bayan Grannis kelimelerini ölçüp biçerek.

Weed tek bir kelime bile etmedi. Cumartesi gününün yarısını, siyah keçeli mürekkepli kalemle, büyük bir emek harcayarak hikâyeye son şeklini vermeden önce dört taslak yazarak harcamıştı. Yazı örneklerinden seçtiği gözalcı okunaklı bir modeli tamamen kendine ait eşsiz bir stile dönüştürmüştü. İkinci zilde çaldı.

"Toplantı odasına gitmemiz lazım," dedi Bayan Grannis.

Weed bir ipucu arıyormuşcasına kadının yüzünü incelediğini hissetti. Weed öğretmeninin, fakültenin onu, Godwin'in sanat eğitiminin sınırlarını aşarak hata yapıp yapmadıklarını düşündüğünü biliyordu.

"Polisleri dinlemek istemiyorum," dedi Weed ona.

"Weed?" Bu konu pazarlığa açık değildi. "Benim yanımda oturacaksın."

Brazil kapısında polis amblemi olan devriye arabasını lisenin ön girişindeki daire şeklindeki alana park etti. Yol boyunca sürekli şikâyet etmesine rağmen arabadan inerken burada olduğu için mutluydu. Öğrenciler toplanmış onlara bakıyorlardı. Brazil üniformanın kendisi-

ne ne denli yakıştığını ve çok yakışıklı olduğu için herkesin ilgisini çektiğini fark etmiyordu.

Gerçekte kendi fiziksel varlığını hiç benimseyememişti. Bunun bir nedeni, hep acı çeken, bu yüzden de sürekli sarhoş gezen ve oğlunun kendinden ayrı bir birey olduğunu göremeyen bir annenin merhametine kalmış olmasıydı. Annesi ona baktığında, kocasının buğulu bir yansımasını görüyordu; Brazil on yaşındayken babası cinayete kurban gitmişti. Annesinin öfke krizine kapıldığında bağırıp çağırdığı, çaresizce sarıldığı ve onu bırakmaması için yal vardığı kişi aslında Brazil'in ölmüş olan babasıydı.

"Ne ehennece gittiğimiz konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu West arabanın kapısını çarparak kapatırken.

Brazil, Fling'in verdiği notları taradı.

"İçeri gir, sola dön," diye okudu.

"İçeri neresi?"

"Ee." Brazil elindeki notlara bir kez daha göz gezdirdi. "Belirtmemiş. Yeşil koridora açılan kapılara doğru gideceğiz, birkaç kapı geçtikten sonra fotoğraflı bülten panosunu görene kadar ilerleyeceğiz."

"Hadi ordan," dedi West yürürlerken.

"Bundan sonra," dedi Brazil. "Konuşma yapacağımız salon karşımıza çıkacak."

"Bu bir komplo. Sana söylüyorum, Andy. Hammer'ı becersin diye Fling'i kasten tuttular."

"Bilmiyorum," dedi Brazil. Önlerindeki kapılardan birini açıp West'e yol verdi ve yemekhaneye girdiler. "Eski şef üç yıl boyunca onunla çalışmış."

"Eski şef aynı zamanda beceriksizliğinden dolayı işten kovulmuş."

"A-ha." Brazil uzaktan yanında öğrencilerden biriyle yürüyen oldukça genç bir öğretmeni gördü. "Affedersiniz," dedi öğretmene gülümseyerek. "Toplantı salonunu bulmaya çalışıyoruz. Ben Memur Brazil ve bu da Yardımcı Şef West."

"İvet," diye cevapladı Bayan Grannis hayranlıkla. "Biz de zaten sizi görmeye gelmiştik. Ben Bayan Grannis, bu da Weed. Bizi izleyin. Aradığımız yer tam karşıda. Eminim herkes yerini almış büyük bir sabsızlıkla sizleri bekliyordur."

"Sen ne dersin?" dedi Brazil, Weed'e.

"Hiçbir şey."

"Ah, hadi," dedi West. "Burada hiçbir şeyden çok daha fazla şeyler öğrettiklerini duydum."

"Weed bizim yıldız sanatçımızdır," dedi Bayan Grannis gururla, bir yandan da Weed'in omzunu okşadı.

Weed öğretmeninden uzaklaştı, alt dudağını biraz ağlamaklı biraz da düşmanca bir tavırla sarkıttı.

"Bu harika," dedi Brazil adımlarını yavaşlatarak. "Ne tür sanatla uğraşıyorsun adamım?"

"Canım ne isterse," dedi Weed.

"Ya öyle mi?" dedi Brazil. "Heykel yapıyor musun?"

"İvet."

"Peki çini mürekkeple resim çiziyor musun?"

"İvet."

"Suluboya?"

"Yapacağım."

"Kâğıt katlama?"

"Kolay."

"Empresyonizm. Cezanne'ı sever misin? Le Chateau Noir?"**

"Hi?" Weed, Brazil'e doğru baktı. "Ne dediniz?"

"Cözanne en sevdiğim ressamlardan biridir. Onun hakkında bilgi edin."

"Nerede yaşıyor?"

"Artık yaşamıyor."

Weed iki polisi ve Bayan Grannis'i toplantı salonuna doğru takip ederken kaşlarını çatı. Salon doluydu. Öğrenciler ikide bir arkalarına dönüp bakıyor ve Bayan Grannis ile Weed'in iki önemli misafir ile ne yaptıklarını merak ediyorlardı. Günün modasına uygun bol bir pantolon giymiş olan Weed, başını kaldırıp sakın adımlarla yürüdü. O ve Bayan Grannis ikinci sıraya geçip diğer öğretmenlerin yanına oturdular. Brazil ve West sahneye doğru yürüdüler ve spot ışıklarıyla aydınlanmış kürsüdeki sandalyelere oturdular. West mikrofonuna hafifçe vurunca gümbürtüler duyuldu.

"Herkes duyabiliyor mu?" diye sordu.

"Evet," diye öğrenciler bağıştı.

"En arkadakiler?"

"Evet."

"Silahınız nerede?"

Sıralardan kahkahalar yükseldi.

"Önce bununla başlayalım," dedi West. Sesi gürliyordu. "Silahlar hakkındaki şu saçmalık da ne? İvet, emin olun, üstümde bir tane var."

"Ne tür?"

"Sevmediğim türden," diye cevapladı. "Çünkü silahların hiçbir çeşidini sevmem. Hatta polis olmaktan bile hoşlanmıyorum, neden biliyor musunuz? Çünkü, keşke silahlara ve polislere ihtiyacımız olmasaydı."

O ve Brazil yaklaşık yirmi dakika konuştular. Sonra, okul müdiresi Bayan Lilly, alkışlar devam ederken toplantı salonunun önüne gel-

di. Brazil eğilerek Bayan Lilly'ye mikrofonu uzattı. Parlayan ışıklara gözlerini kısarak bakan kadın, birkaç soru almak için zamanlarının olduğunu bildirdi.

Smoke, Sears'da küçük bir mola verip on tane garaj uzaktan kumandasını çaldıktan sonra okula döndü. Onuncu sıranın başındaki koltuğun yanında ayakta duruyordu.

"Bazı çocukların kötü doğduklarını düşünüp düşünmediğinizi merak ediyorum," diye yüksek sesle içtenlikle sordu.

"Bazılarının öyle olduğunu düşünüyorum," dedi bayan polis sözünü esirgemedi.

"Bunun doğru olmadığına inanmak isterdim," diye Bayan Lilly söze karıştı.

"Hepimiz bunun doğru olmadığına inanmak isteriz," dedi sarışın üniformalı polis. "Ancak önemli olan, günün sonunda insanların yaptığı seçimlerdir. Kimse, sizi sınavda kopya çekmeniz ya da araba çalmanız veya herhangi birini dövmeniz için zorlamaz."

Smoke karanlıkta durmaya devam etti. Yüzünde masum ve düşünceli bir ifadeyle konuşmacıları dikkatle dinliyordu. Soracağı sorular henüz bitmemişti.

"Peki birisi gerçekten çok kötüyse ve hiçbir şey onu değiştirmiyorsa, ne yaparsınız?" diye yüksek ve kendinden emin bir sesle sordu.

"Hapse atarız," dedi bayan polis büyük bir ciddiyetle.

Salonda kahkahalar yükseldi.

"Her şeyin ötesinde yapabileceğiniz tek şey toplumu bu gibi insanlardan korumaktır," diye ekledi sarışın polis.

"Peki, genetik olarak kötü insanların genellikle akıllı ve yakalanması zor olduğu doğru mu?" diye sordu Smoke.

"Yakalamaya çalışana göre değişir." Sarışın polis birazcık kendini beğenmişti.

Zil çalar çalmaz kahkahalar yayıldı. Smoke, hemen toplantı salonundan çıkarak yan taraftaki bir kapıdan geçti ve park yerine doğru ilerledi. Sarışın polisle koca memeli ortağını gözünde canlandırınca dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. Onlarla yumruk yumruğa dövuştüğünü hayal etti. Bu düşünce onun cinsel duygularını canlandırdı.

Escort'una doğru hızla yürüdü. Kapıyı açarken gücün ayaklarını yerden kesip damarlarından aktığını hissetti. Direksiyonun başına geçti. Yüzlerce çocuk neşe içinde aceleyle kapılardan dışarı çıkarken okul otobüslerine bakarak yoğun bir heyecan içinde kendini tatmin etmeye başladı.

Smoke arabayı çalıştırıp park alanındaki buluşma noktasına sürdü. Diğer öğrencileri etrafından dolaşmaya ya da dönüp başka bir yoldan gitmeye zorladı. Hiç kimseye yol vermiyordu. Trafik yoğun ve sesler çok yüksekti. Az sonra canı fena halde yanacak ve bu sayede de Smoke'u şöhrete ulaştıracak Weed'i beklemeye koyuldu.

Smoke tekrar kendine dokunmak istedi ama bu arzusuna karşı koydu. İsteddiği bir şeyi yapmaktan kendini mahrum edince kontrolünü yitiriyor ve gözü dönüyordu. O zaman yapabiliirdi. Bacaklarının arasından yükselen enerji beyninin en üst köşesine vurduğunda ağzında buruk, metalik bir tat hissediyor ve her şeyden etkilenip öfkeleniyordu.

Tüm yapması gereken aynı fanteziyi aklından tekrar ve tekrar canlandırmaktı. Kendini kir, pas ve ter içinde kentteki bir binanın damında elinde bir AR-15 silahıyla Tanrının belası polislerin yarısından fazlasını yere serdiğini, saldırı tüfeğine memi doldurup helikopterlere ateş ederek onları düşürdüğünü ve Ulusal Muhafız Birliği'ni topyekün yeryüzünden sildiğini düşünüyordu.

Smoke asla fantezisini bundan ileriye götürmezdi. Aklının mantıklı bir bölümü senaryonun büyük bir olasılıkla onun ölercek ya da hapse atılarak sona ereceğini fark etmişti. Bazen içini öyle derin ve hiddetli bir hırs buruyordu ki, ne ölümü ne de hapse atılmayı umursamıyordu bile; böyle zamanlarda az da olsa sınırları zorlayabiliyordu.

Weed elinde sırt çantası, sallanarak arabaya doğru yürürken saat üçü beş geçiyordu. Weed'in arabaya binip kapıyı kapatmasını ve emniyet kemerlerini bağlamasını, Smoke sessizce izledi. Sonra arabasını hareket ettirip park yerinden çıktı. Pump Yolu'na döndü ve güneye, Patterson Caddesi'ne kadar ilerledi. Bu arada Weed kendi tarafındaki camdan dışarı bakıp dudaklarını yalayarak her geçen dakika daha da endişelenmekteydi.

"Polislere bütün o soruları nasıl çıkıp sorabildin?" Sonunda cesaretini toplayıp sordu.

Smoke tek kelime söylemedi.

"Bence iyi sorulardı."

Smoke doğuya dönüp Patterson Caddesi'ne girerken hâlâ sessizdi. Arabanın hızını arttırdınca Weed'in korktuğunu hissetti ve içindeki öfke kabararak bir ateş topu gibi büyüdü.

"Bence polisler çok aptaldı." Weed yetişkin gibi konuşmaya çalıştı. "Hey. Aç mısın, Smoke? Öğleyin sandviçimi yemedim, ister misin?"

Uzun bir sessizlik oldu. Smoke güneye Parham Yolu'na saptı.

"Hey, Smoke, niçin benimle konuşmuyorsun?" Weed'in sesi yükseldi. "Bir şey mi yaptın?"

Smoke'un eli birdenbire fişek gibi fırlayıp Weed'in bacaklarının arasına tüm şiddetiyle indi.

"Sana park yerinde benimle kaçta buluşmanı söylemiştim?" diye bağırdı Smoke. O sırada Weed ikiye katlanmış, kollarını bükerek ba-

caklarının altında kenetlemiş; başını da neredeyse kucağına yaslamış çığlık atıyordu. "Kaçta demiştin, seni kahrolası pislik!"

"Üç!" diye bağırdı Weed, gözyaşları yüzünde küçük bir ırmak olmuş aşağı akıyordu. "Niye böyle yapıyorsun? Hiçbir şey yapmadım." Hıçkırıyordu. "Smoke bir şey yapmadım!"

"Peki arabama geldiğinde saat kaçtı, seni küçük pislik!" Smoke, Weed'in yumuşak testislerini sıktı. "Üçü beş geçiyordu!"

Testislerini koparıncasına çekince Weed tekrar çığlık attı.

"Uç dediğimde, bu ne anlama gelir, mankafa?"

"Bayan Grannis'ten kurtulamadım!" Smoke, Weed'in saçlarını kavrayıp birkaç tutamı kökünden koparıırken, Weed'in acıdan soluğu kesilmişti. Suratı şekilden şekile giriyordu. "Üzgünüm, Smoke! Üzgünüm! Lütfen canımı daha fazla yakma."

Smoke, Weed'i ileri doğru itip gülmeye başladı. CD çalarda 2 Pac'ı çalmaya başladı. Şarkı her iki kelimede bir *zenci* ve *Allah kahretsin* diye yineleniyordu. Smoke elini koltuğunun altına atıp Glock marka tabancasını çıkarıp Weed'in kaburgalarına bastırıp küçük pisliğin nasıl titrediğine baktı. Weed elleriyle yüzünü kapattı. Osurup geçirdi.

"Buraya işer ya da sıçarsan, penisini uçururum," dedi Smoke ona.

"Lütfen, Smoke." Weed ince ve acınacak bir sesle yalvarıyordu.

"Smoke, lütfen yapma."

"Bundan sonra ne söylersem yapacak mısın?"

"Evet, ne yapmamı istersen yapacağım, Smoke. Söz veriyorum."

Smoke tabancayı koltuğunun altına soktu. 2 Pac'ın sesini yükseltip ve rap temposu tutmaya başladı. Smoke, nehrin karşı kıyısındaki Huguenot Yolu'na doğru ilerlerken arabanın içini derin bir sessizlik kapladı. Forest Hill'e doğru kestirmeden doladı. Mümkün olduğu kadar paralı yollardan kaçınıyordu. Weed oldukça sessizleşmişti. Gözle-

rini sildi ve bacaklarını sıkıca birbirine yapıştırdı. Çocuk öyle ufak te-fekti ki, Nike'ları güç bela yere değiyordu. Smoke zamanlamayı çok iyi ayarlıyordu. İnsanlara istediğini nasıl yaptıracağını biliyordu.

"Daha iyi misin?" diye sordu Smoke, 2 Pac'ın sesini kısarak.

"Evet," diye nazikçe cevapladı Weed.

Artık Midlothian Paralı Yolu'ndan Alman Okul Yolu'na sapmış-lardı.

"Yemin nedir bilir misin?" diye sordu Smoke.

Şimdi nazik ve sakindi, sanki hamburger yemeye ya da gezintiye çıkmışlar gibi konuşuyordu.

"Hayır," diye cevapladı Weed sessizce.

"Yüksek sesle konuşmalısın," dedi Smoke. "Seni duymakta güç-lük çekiyorum."

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Weed daha yüksek sesle.

"Hiç izci oldun mu?"

"Hayır."

"Pekâlâ, olabilmen için yemin etmen gerekiyor. Şerefim üzerine yemin ederim ki, climden geleni yapacağım vesaire, vesaire. Bu bir ye-mindir. Uğruna söz verdiğin ve tutmadığın zaman gerçekten kötü şey-lerin olduğu şeydir."

Midlothian Paralı Yolu'nun bu tarafı arabalara ve kamyonlara hizmet veren işletmelerle doluydu. Cheers lokantası kapanmış, yetişkin kitapları satan dükkânın önünde de bir araba vardı. Smoke kaldırmışız bir yola yönceldi ve arabasını bir çekici parkının ortasına kadar sürdü. Metal sandalyeler, saksılar ve seramik bahçe heykelcikleri çıplak ve çamurlu zemine rasgele atılmıştı. Çelimsiz kediler yoldan kaçıştılar. Rüzgâr çanları hafifçe çalıyor, park edilmiş kamyonlar güneş ışınlarını yansıtıyordu.

İflas ettiği için yıllardır kapalı olan ve yabani otların her tarafı sardığı Southside Moteli'nin zeminini yer yer yanılmış park alanına dön-düler. Araba girişinin her iki ucuna da bir zincir gerilmişti. Odaların dı-şındaki klima aletleri paslanmış, hafif bir rüzgâr kirli beyaz perdeleri kırık camlardan bir içeri bir dışarı doğru sallıyordu. Odaların bulundu-ğu tüm blokları öbek öbek büyümüş ardıc ağaçlarının arkasında kal-mıştı. Kuru otların arasında kırık cam parçacıkları vardı. Smoke mote-lin arkasına arabayı sürdü ve bir Dumpster'in yanına park etti.

"Geçen hafta seni buraya getirmiştim, hatırladın mı?" dedi Smo-ke. "İlk kuralı hatırla, kimse buraya motelin arkasına park etmez, giril-mez levhalarını görüyor musun?"

"Evet," diye cevapladı Weed ve korkuyla etrafına baktı.

"Tamam, aynasızlar buraya gelemmez ancak işi şansa bırakmam. Arabamı gördüler mi boku yedin demektir."

Escort'u geri vitese taktı ve tekrar ön tarafa sürdü. Smoke geriye dönüp çekici parkının dışındaki tekerlek izleriyle kaplı çamurlu yolun kenarına park ederken Weed sessizliğim koruyordu.

"İşte böyle içeri giriyorum," dedi Smoke, kontağı kapatıp Glock'a uzanırken. "Senin başka bir yoldan gelmen gerek. Çünkü bu-rada beş parasız beyazlardan başka kimse yok eğer onların dikkatini çe-kersen. Polis çağırabilirler."

"Peki ne yapmalıyım?" diye sordu Weed, arabadan inip sessizce etrafa baktı.

"Yol üstündeki Turnpike Oto Parçaları, Jiffy Tune, Fast Track gi-bi dükkânlardan birinin arkasındaki ağaçlıktan geçip motele gel," dedi Smoke silahı kotunun önüne sokup üzerine Chicago Bulls svetiştörtünü geçirirken.

Weed toprak yolda olabildiğince hızlı yürümeye çalıştı. Canının yandığı açıkça görülüyordu. Smoke, çetesine katılacak olan bu yeni

üyenin, acaba bu terk edilmiş motelin arkasındaki boş arazide beynimi mi uçuracak, diye düşünüp korktuğunu biliyordu. Smoke korkuyu tanıyordu. Birilerine acı çektirince o anda tatmin oluyordu. Daha küçük bir çocukken öğrenmişti bu duyguyu; kendinden zayıf olan, ölümüne işkence yaptığı zavallının gözlerindeki paniği görmüş, hızla çarpan kalbindeki korkuyu hissetmişti.

Smoke pek çoğundan daha rahat bir ortamda iyi bir evde yaşıyordu. Açık fikirli olan annesi ve babası, hiçbir zaman oğullarının isteklerine engel olmamış, onu hiçbir şeyden alıkoymaya çalışmamış ya da onun kötü olabileceğini akıllarından bile geçilmemişlerdi. Çocuklarını gizli kapaklı davranmaya zorlamaktansa her şey için izin vermeyi yeğlemişlerdi. Güvenilir ve insaflı olurlarsa çocuklarının üçünün de doğru tercihler yapacaklarına inanıyorlardı. Smoke'un ağabeyi ve ablası bu felsefenin doğruluğunu kanıtlamışlardı. Kolejde iyi notlar alıyor, doğru dürüst insanlarla arkadaşlık ediyorlardı. Tutkuları da normaldi.

Smoke daima farklı olmuştu. Butner'daki yetiştirme okulu ile Durham'daki bitmez tükenmez değerlendirmeler ve nasihat veren oturma odaları süresince ailesinden ya da kendisinin başından geçen veya geçmeyen tek bir olaydan bile şikâyet etmemişti. Kendi kimliğiyle ilgili kimseyi suçlamamış ve aslında bunun yararını da görmüştü. Kendini psikopat olarak tanımlıyordu. Ve iyi bir psikopat olabilmek için çok uğraşmıştı. Smoke, günün birinde tüm dünyaya ismini duyuracağından emindi.

Smoke şu anda Weed'e kötü davranmıyordu, Weed de tam anlamıyla uyumlu ve minnettardı. Kalabalık otoyol ve caddelerden bloklarca uzakta kalan motelin arkasını çevreleyen dönümlerce ağacın kapladığı alana, yayılan taşların ve kırık şişç parçalarının üzerine bir süre yürüdüler. Sonra Smoke bir ardıc öbeğinin ardındaki duvara dayalı, bü-

yükçe bir tabaka kontrplağa doğru yöneldi. Gözlerini kısıp etrafı dinledi. Kontrplağı yan tarafa kaydırıp ve camdan sürme kapılardan kalma eğri alüminyum bir çerçevenin boşluğuna doğru adım attı.

"İçki servisini kim yapıyor?" diye seslendi Smoke, küf kokulu ve bataklığa benzeyen dairenin içindeki üç oğlanla kıza. "Kutlamamız gereken bir şey var. Weed, yeni ailenle tanış. Bu Divinity ve oradaki üç hergele de Dog, Sick ve Beeper."

"Bunlar gerçek isimleri mi?" Weed kendini tutamayıp sordu.

"Köle isimleri," diye karşılık verdi Smoke.

YEDİNCİ BÖLÜM

Çete elemanları Dixie kupalanndan votka yudumlayıp sigara içiyorlardı. Ter kokan lekeli pis şiltelerin üzerlerine uzanmışlardı. Alaycı bakışlarla Weed'i süzdüler.

Divinity koyu tenliydi ama Weed onun zenci olduğunu zannetmiyordu. Belki İspanyol çingencesi ya da başka herhangi bir şey alabilirdi. Sutyen takmamıştı. Siyah dar şeffaf fanilasını Weed'e bugüne kadar gördüğünden daha fazlasını sergiliyordu. Yırtık kotunun içindeki ince uzun bacaklarını iki yana açmıştı. Gerçekten çok güzeldi. *

Dog iriydi; bayağı ve aptal görünüyordu. Sick sivilceliydi. Koyu renk saçları kısa kesilmişti, sağ kulağından da beş halka küpe sallanıyordu. Beeper kibar görünümüydü. Bu, büyük olasılıkla Weed gibi ufak telek olmasından kaynaklanıyordu. Her birinin sağ işaret parmağında birer sayı dövmesi vardı. İğrenç yataktan ve altlarındaki çürümüş kahverengi halıdan rahatsız olmuyor gibiydiler.

Weed'e okulu anımsatan düz, meşe sandalyeler, televizyon sehpaları, kâğıt mendil kutuları ve Dixie kupaları ortalığa yayılmıştı. Her renk ve boyutta bir sürü mum pencere kenarlarındaki sertleşmiş balmumlarından harçlar üzerine oturtulmuştu. Motelin mobilyaları o kadar eskimişti ki, formika kaplamaların kenarları kıvrılmıştı. Köşelerde tebeşir

ve silgi dolu kutular, bir projeksiyon makinesi, kütüphane, kitaplar, bir mantar tahta, yer yastıkları ve en azından bir düzine kadın ve erkek cüzdanı ile değişik boyutlarda deri tenis ayakkabıları vardı. İçki kasalan rutubetli tavana kadar üst üste yığılmıştı. Divinity, Smirnoff'u bir Dixie kupasına döküp Smoke'a uzatırken o da mumlardan birini yaktı.

"Benim ismimi de değiştirecek misin?" diye sordu Weed.

Smoke, "Ona da biraz ver," diye emretti Divinity'ye.

Kız, Weed'e bir kupa votka doldurdu ve Weed tereddütle alırken kahkahayı bastı.

"Devam et." Smoke, Weed'e doğru başını salladı.

Weed'in babası içki içerdi, ancak o hiç içmemişti. Weed, babasını ziyarette gittiğinde içkinin onu ne hale getirdiğini görüyordu; adam sarhoş olunca zalimleşiyor, evde duramıyor ve bazen bütün bir hafta sonu geri dönmüyordu. Votkadan bir yudum alınca ağzının içi yandı ve neredeyse boğuluyordu. Yüzüne ateş bastı ve beyni tutuştu.

"Şimdi," dedi Smoke ve kupasını Divinity'ye uzatıp biraz daha votka koymasını istedi. Weed'inkini de doldurması için başıyla işaret etti.

"Boktan ve salak bir ismin var, onu hiç ellemeyeceğim. Kırk yıl uğraşsak Weed'den daha boktanım bulamazdık, di mi?" dedi çetesine.

"Hayır bebeğim," diye iç çekti Divinity ve sırtüstü şiltesine uzanıp ellerini başının altına koydu göğüslerini tavana dikti.

Smoke, Weed'i onun göğüslerine bakarken yakaladı.

"Daha önce hiç meme görmedin mi, mankafa?" diye sordu.

Weed ikinci votka kupasını kafasına dikerken kusacağını düşündü.

"Emin ol gördüm," diye kekeledi.

"Bahse girerim görmedin, mankafa." Smoke gülüyordu. "Belki sopanı fıskırtmaya çalışırken resimlerde gördüklerin hariç."

Weed dahil herkes bu sözlere güldü. Weed istifini bozmamaya ve korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Hadi ordan," diyerek çalım attı. "Onunkilerden daha büyük memeler gördüm."

"Göster ona," diyerek Smoke, Divinity'ye parmaklarını şıktıttı.

Kız gömleğini çıkardı ve Weed'e gülümsedi. Weed'in ağzı bir karış açık bakakaldı. Yüzü alev alev yanıyordu. Sanki ateşi çıkmıştı. Kız memelerinin akla hayale gelmeyecek yerlerine hedef tahtası ve çiçek yaprakları şeklinde dövmeler yaptırmıştı. Weed gördüklerine inanmıyordu.

"Bakabilirsin ama dokunursan testislerini patlatırım," dedi Smoke tehditkâr bir tonda. "Bu kural herkes için geçerli, tamam mı?"

Beeper, Sick ve Dog tembelce başlarını salladılar. Divinity ya da onun sergilediği mallarıyla bir nebze olsun ilgilenmiyorlardı. Smoke-şilte üzerine, Divinity'nin yanına yığıldı. Ona dokunup öpmeye başladı, dili neredeyse ağzından fırlayacaktı. Weed hayatında hiç başkalarının önünde böyle davranan birisini görmemişti. Bu, ona hiçbir şey ifade etmiyordu ve tek istediği olabildiğince hızla buradan kaçıp bir başka kentte uyanmaktı.

"Tamam bebeğim, ocağın başına gelmeye hazır mısın?" diye sordu Smoke, dili Divinity'nin kulağının içindeydi.

"Evet, şekerim."

Kız tembelce arkasına uzandı ve bir kutu şırınga ile bir tane tükenmez kalem aldı. Weed artan bir korkuyla, Divinity'nin kalemi votka şişesinin dibiyle czmesini, Smoke'un mumun alevinde iğneyi ısıtmaya başlamasını izledi. İnce mürekkep tüpünü çıkardı ve sanki bebeğin sütünün sıcaklığını, sınyormuşcasına, bir damla siyah mürekkebi bileğine damlattı.

"Tamamdır, şekerim," dedi.

"Kıçım kaldırıp buraya gel," diye Weed'e emretti Smoke.

Weed sanki felce uğramıştı.

"Ne yapacaksın, Smoke?" Sesi yeniden kısılmıştı.

"Köle numaranı alacaksın, mankafa."

"Benim ihtiyacım yok. Gerçekten yok."

"Evet var. Ve küçük kıçını hemen buraya getirmezsen." Elini Divinity ile kendisinin oturduğu şiltenin üzerine vurdu. "İşte o zaman çocukların seni ikna etmesini sağlayacağım."

Weed yürüyüp burun deliklerine dolan küf ve maya kokulu şiltenin üzerine oturdu. Bacaklarını birleştirip kollarını dizlerinin etrafına sardı, yumrukları parmaklarını olabildiğince saklayarak sıkıyordu. Smoke hafifçe şırıngayı alevin içinde döndürdü.

"Sağ elini uzat," diye emretti.

"Hiçbir numaraya ihtiyacım yok." Weed yalvanyormuş gibi görünmemeye çalışıyordu ama yalvardığının farkındaydı.

"Şimdi uzatmazsan, kolunu kesip atacağım."

Divinity bir votka daha doldurup Weed'e uzattı.

"İşte, tatlım, bu işe yarar. Biliyorum iyi bir duygu değil, ama biz hepimiz yaptık, görüyor musun?" dedi, 2 rakkamı yazan dövmesine narin parmağıyla dokundu.

Weed votkayı içtiğinde tüm vücudunu ateş bastı. Akli başından gitti. Kızıl-alev gibi iğnenin uzattığı elini dağlamasına nasıl dayanabildiğine çok şaşırdı. Bağırma bile. Acıyı kesen bir düğmeye basmıştı sanki. Divinity yaralara mürekkep damlatıp yayarken ona bakmadı. Weed ayakta sallanıyordu ve Smoke iki kez ona sabit durmasını söylemek zorunda kaldı.

"Köle numaran beş, küçük pislik," dedi Smoke. "Oldukça iyi ha, bu seni ilk ona sokuyor; kahretsin, seni ilk beşe sokuyor, değil mi? Bu

seni zincirimizin ilk halkasına dahil ediyor, zincirin ilk halkasında olanlardan çok şey beklenir, öyle değil mi millet?"

"Kesinlikle."

- "Bunu kesinlikle unutma."

"Tatlım, sakın üzülme her şey çok iyi olacak," diye Divinity, Weed'in güvenini tazeledi.

"Seni üyeliğe kabul edeceğiz, mankafa," dedi Smoke ve iğneyi tekrar Weed'in sağ işaret parmağının, ilk boğumuna batırdı. "Bizim için küçük bir boya işi yapacaksın."

Weed neredeyse yere düşecekti. Divinity onu tutmak zorunda kaldı. Kız bir yandan gülüyor bir yandan da onun sırtını sıvazlıyordu.

"Bu kente ilk ve son kez ne olduğumuzu göstereceğiz," diye Smoke devam etti, oldukça sarhoştu. "Resim yapıyorsun değil mi, küçük sanatçı hergele."

Smoke'un sözleri Weed'in başında Samanyolu gibi hızla dönüyordu.

"Uyudu bu, adamım," dedi Beeper. "Onu ne yapacağız?"

"Şimdilik hiçbir şey," dedi Smoke. "Halletmem gereken bir iş var."

Saat neredeyse akşamın sekizi olmuştu ve Virginia West mutluydu. Uzun saatler boyunca çalışmak, onun için lavabodaki bulaşıklar, yerlere saçılmış kirli elbiseler, askılardan düşen ve sandalyeleri örten temiz elbiseler için harcayacak enerjisinin kalmaması anlamına geliyordu.

Bir zamanlar Charlotte'dayken yaptığı gibi Brazil'in bir pizza ısırmak ya da yürüyüşe çıkmak için aramasını beklemek zorunda değildi. Telesekreterinin kayıtlarından bunu hiç denemediğini biliyordu, zaten ne diye arayacaktı ki! Kendisinin eve hiç gitmediğini bilmesini sağlamıştı. Aramayı aklından geçirse bile anlamsız olacağından ara-

mazdı. West dışardaydı ve meşguldü. Onu düşünmüyor ve onunla ilgilenmiyordu.

Aslında sekiz, her zamankinden daha erken bir saatti. Artık çok uzakta yaşadığı için çok az ziyaret ettiği, çiftlikte yaşayan ailesini aramak için bile çok geç olan on, on bire kadar çalışmayı tercih ediyordu. Zaman West'in düşmanı olmuştu. Bir anlık duraksama bile onu, Richmond'un Fan¹ Bölgesi'nde bir zamanlar Scuffletown Yolu olarak bilinen Park Caddesi'nde 19. yüzyıldan kalan kiralık evinde karşı konulmaz bir boşluk ve yalnızlık içinde bırakıyormuş gibi geliyordu.

Yabancılar ya da kentlerinin tarihiyle pek ilgilenmeyen Richmond yerlilerinin çoğuna "Fan" ismi bir şey ifade etmese de, haritaya şöyle bir bakmak konuya açıklık getiriyordu. Cıvardaki yerleşim bölgeleri, kent merkezinden millerce batıya doğru bir *vantilatör*le savrulmuş gibiydi. Strawberry, Plum ve Grove gibi isimleri olan tuhaf cadde-ler bir elin beş parmağı gibi dağılmıştı. Değişik tarzdaki binalar ve evler arduvaz ve çakıl çatılı taştan ve tuğladandı. Renkli camları çapraz kırıliydı, özenli verandaları ve korkulukları, tepe süslemeleriyle, hatta yuvarlak kabartma süsleri ile kubbeleri bile vardı. Stiller Kraliçe Anne'den Neo-Georgian ve İtalyan Villa'ya kadar farklılık gösteriyordu.

West'in evinin alt katı kahverengi granit cepheli üstteki ikisi ise kırmızı tuğladan olmak üzere üç kattan oluşuyordu. İkinci katın pencere çerçevelerinin etrafında renkli cam kemerleri ve binanın önünde de beyaz bir sundurması vardı. Park Caddesi bir zamanlar kentin en seçkin yerlerinden biri olmuşsa da, bölgenin büyük bir kısmı Virginia Eyalet Üniversitesi genişlemeye devam ettikçe herkesin yerleşebileceği bir yer haline gelmişti. Dürüst olmak gerekirse West her geçen gün biraz

(*) Vantilatör.

daha nefret ediyordu Fan'dan. Bitmek tükenmek bilmeyen gürültüler, ruh halinde dalgalanmalara neden olduğunu keşfetmişti; zamanla Habeşli kedisi Niles'de de aynı etkiyi yarattığını fark etti.

Asıl sorun West'in farkında olmadan, Vali Jim Gilmore'un doğduğu evin birkaç blok ötesine yerleşmiş olmasıydı. Son günlerde bu ev gittikçe artan sayıda turist akınına uğruyordu. Aynı zamanda West, şu kalabalık Robin Hanı'nın da tam karşısındaydı. Burası da, büyük porسیونlarla lazanya ve spagetti yemek isteyen, sarımsaklı ekmeğe bayılan öğrencilerle polislerin uğrak yeri haline gelmişti. Sokakta park edecek bir yer bulmaya gelince, bu kazanma şansı milyonda bir olan bir çekilişe katılmaya benziyordu. Öğrencileri ve arabaları görünce artık West'in tüyleri diken diken oluyordu. Bisikletlerinden bile nefret ediyordu.

Livrak çantasını girişe bıraktı ve Niles çalışma odasından dışarı fırlayıp şaşı mavi gözlerle sahibine dikkatle baktı. West ceketini oturma odasındaki kanepenin üzerine fırlattı ve ayakkabılarını çıkararak ilerledi.

"Çalışma odamda ne yapıyordun?" diye sordu West, Niles'a. "Oraya girmemen gerektiğini biliyorsun. Hem nasıl becerdin içeri girmeyi? Kapıyı kilitlediğimi biliyorum, seni küçük pire torbası."

Niles incinmemişti. Pireleri olmadığını sahibi kadar kendisi de biliyordu.

"Çalışma odam evdeki en berbat yer," dedi, peşinde Niles mutfığa doğru giderken. "Oraya girmek de ne demek oluyor, ha?"

Buzdolabını açtı ve bir Miller Genuine Draft'ı kapıp kapağını açtı. Niles pencere çığıncı zıplayarak ona baktı. Sahibi her zaman öyle bir telaş içindeydi ki, kapıları, kabinleri, pencereleri ve çekmeceleri kapat-

tığını, Niles'in onun yokluğunda oynayacağı dağınık çivileri, vidaları, iplik yumaklarıyla evyenin içinde bıraktığı sosisli sandviçi ortadan kaldırdığını zannederdi.

Sahibi biradan koca bir yudum aldı ve kişisel bilgi ünitesine göz attı. Video ekranlı, iki hatlı, arayanın kimliğini belli eden cihazı olan ve hafızaya almaya karar verdiği tüm telefon numaralarını saklayabilen pahalı gri bir telefundu. West, mesajları kontrol etti, ancak hiç mesaj yoktu. Herhangi birinin arayıp mesaj bırakmadan kapatıp kapatmadığına bakmak için arayan kimlik birimini çalıştırdı. Bomboştu. Biradan büyük bir yudum alarak içini çekti.

Niles hâlâ pencere pervazındaydı ve yerdeki boş yemek tasına bakıyordu.

"Ne istediğini anladım," dedi sahibi birasından bir yudum daha alarak.

Kilere gitti ve bir torba kedi mamasıyla dışarı çıktı.

"Şimdi konuya bir açıklık getirelim," dedi sahibi Niles'in el yapımı seramik tasını doldururken. "Eğer bir daha klavyemin üstünde yürür ya da masamın altında dönüp durarak herhangi bir şeyin fişini çıkarırsan, sana gününü gösteririm."

Niles sessizce aşağı atlayarak yağsız ve etsiz yavan yiyeceğini yemeye başladı.

West endişeyle mutfaktan çıkıp çalışma odasına yöneldi. Habeşliler anonnal zeki kedilerdi. Niles da etrafındaki doğayı merak eden ve yapacak yeteri kadar işi olmayan bir kedi olduğundan kesinlikle normalin epey üstündeydi.

"Kahretsin," diye bağırdı West. "Bunu nasıl yaptın seni kahrola-

Bilgisayar ekranında kentin pırıl pırıl bir suç haritası duruyordu. Ama bu mümkün değildi. Bu sabah evden çıkarken bilgisayarını kapattığından emindi.

"Şu işe bak," diye mırıldandı ekranın önüne yerleşirken. "Niles! Çabuk kıçını kaldırıp buraya gel!"

Haritanın renklerinin turuncu, mavi, yeşil ve mor olduğunu da hatırlamıyordu. Uçuk sarı ve beyaz boşluklara ne olmuştu? İkinci bölgenin 219 nöbet yerine kümelenmiş tüm, bu küçük, parlak mavi balık seçkilleri de neyin nesiydi? West ekranın altındaki üzerine tıklanabilen ikonlara baktı. Cinayetler artı işareti, banka soygunları noktalar, şiddetli saldırılar, yıldızlar, hırsızlıklar üçgenler, araç soygunları da küçük arabalar ile belirtilmişti. Ancak orada ne balık, ne mavi renk ne de başka bir şey vardı.

Aslında, COMSTAT bilgisayar ağında balık ikonununa benzer hiçbir şey yoktu. Ve West, 219 nöbet yerinin niçin balıklarla doldurulduğunu ya da bu yerin niçin parlak kan kırmızısıyla çevrelendiğine dair en ufak bir açıklama düşünemiyordu. Hemen telefona sarıldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Andy Brazil de Fan'da yaşıyordu ancak onunkisi Plum Caddesindeki clli metre genişliğindeki çatısı düz kornişleri tuğla, elektrik ve su tesisatı eski, gıcırtılı tahta zemini yırtık pırtık halıyla kaplı sıra sıra evlerden biriydi.

Ev, UYE Ekibi'nin kente geleceğini herkesten önce duyan ve başlarını sokacak bir yer arayacaklarını tahmin eden, cinfikirli, bir iş kadını olan ev sahibesi yaşlı bakire Ruby Sink tarafından döşenmişti. Kadın aylardır boş olan katına kiracı arıyordu. Brazil'de evi görmeden kiralamıştı.

West gibi o da ev seçiminden pişmandı. Tuzağa düştüğü aşikârdı. Bayan Sink zengin, yalnız, huysuz ve katlanılmaz bir gevezeydi. Ön bahçeyi kontrol etme, tamir edilecek bir şey olup olmadığını sorma, Brazil'e kendi elleriyle yaptığı muzlu pastayı ya da kurabiyeleri getirme, işiyle ya da özel hayatıyla ilgili sohbet etme bahanesiyle canı ne zaman isterse çat kapı uğruyordu.

Brazil verandanın merdivenlerini çıktı. Tel kapının önünde bir paket duruyordu. Bayan Sink'in cicili bicili el yazısını kahverengi hediyecilik kâğıdının üzerinde fark edince canı sıkıldı. Geç olmuştu. Ve çok yorgundu. Hiçbir şey yememişti. Günlerdir alışverişe gitmemişti. İste-

diği son şey Bayan Sink'ten gelen bir başka kek ya da kurabiye pake-tiydi. Çünkü ardından bir başka ziyaretin ya da telefon görüşmesinin geleceğinden emindi.

"İşte evdeyim." Bir sandalyenin üzerine anahtarları atarken etraf-ta olmayan birilerine sinirli ve alaylı bir şekilde söylendi. "Akşam ye-meğinde ne var?"

Koyu lambiri kaplı holün sonundaki misafir banyosunda, su dam-latan bir musluk ona yanıt verdi. Brazil üniformasının gömleğinin düğ-melerini açarak birinci kattaki, içine ancak çift kişilik yatak ve iki ko-midin sığan küçük yatak odasına doğru yürüdü.

Meşin tabanca askısını açtı ve .9 mm'lik Sig Sauer tabancasını çekip çıkardıktan sonra yatağın kenarındaki masanın üstüne bıraktı. Kemerinin tokasını açtı, botlarını, pantolonunu ve çelik yeleşini çıkar-dı. Belini ovup elinde belgeleri, ayağında çorapları ve üzerinde atletiy-le mutfığa yöneldi. Çalışma masası yemek odasıydı. Bilgisayarının önünden geçerken ekranında gördükleri onu şaşkına çevirdi.

"Aman Tanrım," diye haykırıp bir sandalye çekti ve parmakları-nı klavyenin üstüne koydu.

Bilgisayar ekranında şehrin suç haritası parlıyordu. 219 nolu nö-bet yeri etrafı parlak kırmızı hatla çevrilmiş küçük mavi balıklarla do-luydu. İkinci bölgedeki bu alanın sınırları batıdan Chippenham Park Yolu, kuzeyden Jahnke Yolu, doğudan demiryolu ve güneyden Midlot-hian Paralı Yolu'na dek uzanıyordu. Brazil bu nöbet alanını en son yir-mi dakika önce kontrol etmişti. Bu sınırlar içinde ciddi bir felaket ol-duğunu düşündü. Belki de bir kargaşa, bomba ihbarı, devrilen bir kim-yasal madde kamyonu ya da bir kasırga ihbarı olmuştu.

Telefonu aldı ve telsiz odasını aradı. Telsiz Memuru Patty Pass-man cevap verdi.

"Burası 11. birim," diye Brazil hızlı hızlı anons etti. Güney kıs-mında, özellikle 219 nolu nöbet yerinde büyük bir olay mı var?"

"En son saat .19:24'te kontrol etmiştin," diye cevapladı Passman.

"Biliyorum," diye Brazil onayladı.

• "O zaman niçin 219'u soruyorsun? Tarayıcıyı izliyor musun?"

"On-10," dedi Brazil izlemediğini belirtmek için. "219'la ilgili bir şey görünmüyor mu?"

"On-10," dedi Passman telsizin içinde çıtırdılar oldu.

"Oh, 219'u izleyip izlemediğini sorduğumda bir şeyler olup bitti-ğini anlatmaya çalışıyorsun sandım," dedi Brazil, onlu kodlarının tele-fonda gerekmediğini fark ederek.

"On-10, 11. birim," dedi hâlâ nasıl konuşacağını bilmeyen Pass-man. "On-12, birim 11," diyerek hatta kalmasını söyledi. "On-10," ge-ri geldi. "10-18 olay falan yok," diyerek Brazil'e acil bir şey olmadığı-nı belirtti.

"Hiçbir şey mi?"

"Kaç kez 10-9 yapmak zorundayım?" Söylediklerini tekrar etme-yeceğini belirtirken gitgide sinirleniyordu.

"Örneğin devrilen bir balık kamyonu olabilir mi?"

"Ne?"

"Balıklarla ilgili hiçbir şey yok mu? Belki mavi olanlar?"

"On-12." Tekrar beklemesini söyledi. "Hey Mabie!"

Passman dikkatsizce mikrofonun tuşuna bastı. Brazil ve telsizde-kilerin hepsi, suçlular ve tarayıcı meraklıları da dahil herkes, her keli-meyi duyabilirdi.

"Balıkla ilgili herhangi bir şey var mı?" diye Passman bağırarak Hareket Memuru Johnnie Mabie'ye sordu.

"Balık mı? Kim soruyor?"

"On bir."

"Ne tür balık?"

"Mavi balık. Belki bir kamyon devrilmesi ya da balık pazarlarından biriyle ilgili bir şey."

"Müfettişe sormalıyım. Birim 709."

Dehşet içindeki Brazil tarayıcının üzerinde parmaklarını gezdirmekteydi.

"Yedi-sıfır-dokuz." Müfettişin sesi Brazil'in yemek odasına yarıldı.

"İkinci bölgede, tam olarak 219'da, balıkla ilgili bir şeyler oluyor mu?" Hareket Memuru Mabie geri geldi.

"Balık da kim?" diye 709 karşılık verdi.

"Herhangi biri."

"Balık bir insan mı onu soruyorum?" Ya da balığı mı ima ediyorsunuz?" diye sordu 709.

"Balık." Passman, Mabie'yi kabaca itti. "Mesela bir balık fiçisi."

"On-10." 709 uzun bir aradan sonra cevapladı. "Muhtemelen balık, diye bilinen biri olabilir mi?"

Passman gerçekten de telsizi kapatmayı unutarak telefona geri döndü. Soruyu Brazil'e yöneltti. *Balık* ya da *Mavi Balık* takma isimli bir aranan düşünemiyordu. Brazil teşekkür edip telefonu kapadı. Aynı anda diğer birimler samimi olmayan sorular, balık ve balıksı insanlar, hadiseler, durumlar, yanlış alarmlar, zihinsel nesneler ya da mavi adlı fahişeler ve pezevenklerle kayıp plakalar hakkında alaycı ihbarlarla telefon etmeye başladılar. Brazil, Richmond polisine dalga geçecek bir şey daha çıkardığına kızarak tarayıcısını kapattı.

Muhabir ve kameramanlardan oluşan ekipler bu gece iş basındaydılar. La Petite France'ı ablukaya almışlar, Vali Mike Feuer ve karısı

Ginny'nin lezzetli Fransız yemeklerini yiyip aşçıbaşıyla da hoşça sohbet ettikten sonra dışarı çıkmalarını bekliyorlardı.

Medya aslında *Forbes* gazetesinin Virginia Ekonomik Gelişmeler Bölümü'nün başına getirilen kişinin şerefine içeride sürüp giden kutlama yemeğiyle pek de ilgilenmiyordu. Vali Feuer geçen hafta sonu *Basınla Buluşma* programına konuk olmuştu. Program sırasında işlenen suçlar ve tütünle ilgili tartışma yaratacak açıklamalar yapmıştı. *Richmond Times Dispatch* gazetesinin polis Muhabiri Artis Roop da valinin bu açıklamaları ilk olarak kendisine yapmamasına bozulmuştu. Roop haftalardır sigara karaborsasının suç ve günlük yaşam üzerindeki etkileriyle ilgili önemli bir yazı dizisi hazırlıyordu. Finansal analizcilerin öngördüğü gibi bir paket Marlboro'nun fiyatı on üç dolar yirmi altı sente yükselirse vatandaşların gizli gizli tütün üretmeye başlayacaklarına inanıyordu örneğin. Bu üretimi mısır tarlalarında, çitlerle ya da yüksek duvarlarla çevrili avlularda, seralarda, ara sokaklarda ağaçlan keserek, kendi bahçelerinde ve Amerikan Tütün Federasyonu'nun denetleyemeyeceği her yerde yapabilirlerdi. Vatandaşlar kendi sigaralarını yasadışı yollarla üretmeye başlayacaklardı ve bunun için onları kim suçlayabilirdi ki?

Roop'un sözünü ettiği, kaçak tütün üretimi için gerçeken bu hayali mekanizma, ülkeyi durgunluğa sürükleyebilir ya da *dumana* boğabilirdi. Bir tek günün bile kontrol altına alınmamış yangın, orman yangını, bir konut yangını ya da ocak yangını olmaksızın geçmediği, Virginia'da insanların yakalanmadan sigara üreteceklerini öne sürmüştü. Hektarlarca ağaçtan ya da çöplerden ve tarihi evlerin bacalarından yükselen duman şüphe uyandırmayacaktı.

Roop, restoranın kapısının önüne tüneyen yirmi ya da otuz saldırgan medya mensubundan biri olursa özel ilgi göremeyeceğini bilecek

kadar zekiydi. Akıllıca bir iş yapıp arabasında oturup her zamanki gibi tarayıcısını izledi. Balıkla ilgili bir şeylerin ikinci bölge 219 nolu nöbet yerine dökülmesiyle heyecanlanmış ve şaşırılmıştı. Roop bir sokak araştırmacısıydı. Tarayıcıya *balık dökülmesinin* büyük bir belanın şifresi olduğundan emindi ve vali ile işini bitirir bitirmez vurgunu vuracaktı.

Bir yandan *boktan* bir işin içine girdiğini düşünürken diğer yandan bilgisayar ekranına bakan Brazil'in aklına aniden gördüğü şeyin COMSTAT bilgisayar haritası olmadığı, ancak birisinin polis merkezinin web sayfasına yüklediği zeki ve yaratıcı bir ekran koruyucusu olabileceği geldi.

"Hay allah." Kuşku içindeydi.

Telesekreterindeki kırmızı ışığın yandığını fark etti. Mesajlarını dinledi. Üç taneydi. İlki neredeyse konuşamayacak kadar içkili ve niçin kendisini hiç aramadığını soran annesiydi. İkincisi gönderdiği patatesli böreklerin eline geçip geçmediğini soran Bayan Sink'ti. Ve üçüncüsünü West bırakmıştı. Hemen kendisini aramasını istiyordu.

Brazil hiç çevirmemiş olmasına rağmen numarasını biliyordu. Ahizeyi kaldırdı, nabızı daha hızlı atıyordu, elleri artık klavyenin üzerinde iş göremez durumdaydı. Ekran koruyucusundan kurtulamıyor ya da onu değiştiremiyordu.

"Virginia?" Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve makine cevap vermeden sinirini yatıştırdı. "Telefonuna cevap veriyorum," diyebildi kolayca.

"Bilgisayarımda tuhaf şeyler oluyor." Çok resmiydi.

"Seninkinde de mi?" Brazil inanamıyordu. "Balık mı?"

"Evet. Bir de şunu dinle. Bu sabah bilgisayarımı kapatıp evden çıktım, tamam mı? Sonra eve gelince sadece, açık olmakla kalmayıp

üstelik her tarafında şu küçük mavi balıkların yüzdüğü 219'un haritası vardı."

"Bugün herhangi biri evine girdi mi?"

"Hayır."

"Alarmin açık mıydı?"

"Daima."

"Bilgisayarını kapattığından *emin misin?*"

"Şey, bilmiyorum. Bu fark etmez ki. Şu kahrolası balıklar nereden çıktı peki? Belki de gelsen iyi olur."

"Sanırım haklısın." Brazil cevap verirken tereddüt etmişti, heyecandan kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Bu işin derinlerine inmeliyiz," dedi West.

Şef Hammer nasıl olup da kentin suç haritasının kendi ekranına geldiğini ve niçin içinde balıklar olduğunu anlamaya çalışırken, son bir saatini bilgisayarıyla boğuşarak geçirdi. Popeye huzursuzca oyuncak kutusuna girip çıkarken, kaşınıp arka ayakları üzerinde dikilirken, mobilyalara ve son olarak da sahibinin kucagina atlarken, Hammer da tuşlara vurmaktaydı ve iki kez makineyi açıp kapadı.

"Nasıl konsantre olabilirim ki?" diye Hammer onuncu kez sordu.

Hammer mouseun okunu X (çıkış) ikonunda tıklatıp yeniden ekrandaki haritadan çıkmaya çalışırken Popeye ona bakıyordu. Bu delilikti. Bilgisayar kilitlenmişti. Belki de Fling software'i bozmuştu. Tüm bilgisayarların kent merkezindeki mikro işlemciye bağlanmak zorunda olması bir riskti. Eğer Fling sisteme bir virüs bulaştırdıysa, Richmond bilgisayar ağındaki herkes etkilenirdi.

"Kes şunu!" dedi Hammer.

Popeye birkaç tuşa bastı ve her nasılsa Hammer haritadan kurtulup RPD PİKE PUNT başlıklı yabancı bir ekrana girdi. Bunun altında

hiçbir anlam taşımayan programlama zincirleri vardı: *IM to \$ im- on* ve *müsait* ve *AOL % pencere aç* (*"AOL Frame 2.5," 0£*) ve buna benzer anlamsız yazılar.

"Popeye! Bak ne yaptın. Kesinlikle ait olmadığı bir operasyon sistemindeyim. Sana bir şey diyeyim mi, sinir cerrahı değilim. Buraya ait değilim. Bir tuşa dokunarak tüm bilgisayar ağının beynine zarar verebilirim. Hangi kahrolası tuşlara bastın, şimdi ben nasıl çıkacağım burdan?"

Popeye tekrar birkaç tuşa bastı, harita ve balıklar geri döndü. Yere atladı, biraz gerinip koşarak odadan çıktı. Oyuncak sincabıyla geri geldi ve çekiştirmeye başladı.

Hammer sandalyesini döndürüp köpeğine baktı.

"Dinle beni Popeye," dedi Hammer. "Bütün gün evdeydin. Sabah evden çıktığımda bilgisayarım ana menüdeydi. Peki nasıl oluyor da kısa bir süre önce içeri girdiğimde tüm bu balıklarla şu haritayı buluyorum? Herhangi bir şey gördün mü? Belki bilgisayar gürültüler çıkardı ve bazı şeyler olmaya başladı? Benim bildiğim COMSTAT uyarılarının hiçbirinde balık yok."

Telefona uzandı ve Brazil'i aradı. Tam çıkmak üzereyken yakalandı.

"Andy? Bir sorunumuz var," dedi hemen.

"Balık mı?" diye sordu.

"Aman Tanrım. Sen de mi?" dedi.

"Ve Virginia. Aynı şey."

"Bu felaket."

"Şimdi onun yanına gidiyordum."

"Ben de geliyorum," dedi Hammer.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Smoke arabayı superliftli ve 39x18.5 ismarlama lastikleri olan bir Chevrolet Blazer'le eski bir Silverado 2500'ün arasına park ettiğinde saat sekizi yirmi geçiyordu ve yetişkin kitapları satan dükkân müşteri kaynıyordu. Konağı kapatıp fırsat kollamaya başladı. İşlerine ya da annelerine yakalanmaktan korkan bir dizi erkeğin yüzlerinde şaşkın bir ifadeyle yorgun adımlarla küçük seks dükkânlarından dışarı çıkışlarını izledi.

Üzerine tulum giymiş, yaşlı bir adam topallayarak kapıdan çıktı. Bir o tarafa bir bu tarafa bakındı. Viagra etkisini yitirmişti. Neon ışıkların zayıf pırıltısı altında aşırı yorgun soluk yüzlü adam bir paranoyaktan farksızdı. Arka cebine bir bandana sıkıstırdı, pantolonunun fermuvarını kontrol etti ve nabız atışını ölçercesine boynunun kenarına dokundu. El Camino'suna doğru sarsak adımlarla yürüdü. Adamın arabası çakıl taşları sıçratarak Midlothian Paralı Yolu'na çıkana kadar Smoke bekledi. Ormandaki yolu avucunun içi gibi biliyordu. Kulüp evinin kontraplak girişine varıncaya dek el fenerini yakmadı.

Mumlar uzun süre önce söndürülmüş, en yeni üyesi hariç çetenin diğer elemanları gitmişti. Elleri ve ayak bilekleri kayışlarla bağlı Weed siltinin üstünde kendi kusmuğunun içinde oturmuş titreyip inliyordu.

Smoke, "Kapa çeneni," dedi ve feneri Weed'in korkudan kasılmış yüzüne tuttu.

"Hiçbir şey yapmadım," diye Weed tekrar tekrar mırıldanıyordu.

Smoke ona fazla yaklaşımadan nefesini tutup çabucak kayışları çözdü.

"Belki de seni çöpe atmalıyım," dedi tiksintiyle. "Sen hiçbir şey değilsin, ancak olsa olsa zavallı küçük bir kediciksin. Her tarafı kusmağa bulayıp zırlamaktan başka bir şey yapmıyorsun. Sana bir şey söyleyeyim, Bay Picasso. Gitmeden önce burayı temizleyeceksin."

Niles bir futbol topu gibi ayağının altında dolaşırken, West evin içinde koşuşturuyor, dağınık giysilerini toparlıyor, etrafı düzeltiyor, pizza ve kızarmış tavuk kutularını atıyor ve bulaşıkları makineye tıktırıyordu.

"Yolumdan çekil," dedi Niles'a. "İşaren nerede? Git feneri yakala."

Niles bu sözlerle kulak asmadı. West yatak odasına seyirtti. Hiç uyumadığı yatağının sol kenarına oturdu ve yukarı aşağı zıpladı. Yasıdığı yumrukladı ve örtüyü buruşturdu. Tekrar mutfağa koştu ve dolaptan iki şarap kadehi çıkardı. Tozlarını silip her ikisine de azıcık Mountain Dew doldurdu. Yatak odasına koşturup kadehleri yatağın kenarındaki komodinlerin üstüne bıraktı. Bir çift erkek çorabına benzeyen spor çorapları da yatağın üzerine attı.

Nefes nefese çalışma odasına daldı ve telaşla çekmeceleri karıştırıp çok özel birinin yolladığına kuşku duyulmayacak görünümde bir mektup ya da tebrik kartı aramaya başladı. Birlikte oldukları günlerde Brazil ona sık sık mektup yazardı, ama artık bu ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Çiçekçiden gelmiş üstünde ismi yazan bir zarf buldu. Hole

doğru telaşla yürüdü ve zarfı, ön kapıdan girenin göreceği şekilde masanın üzerine bıraktı.

Gecce zifiri karanlıktı; gökyüzünde ay ve yıldızlar görünmüyordu. Bubba geç kalmıştı ve bu beladan kurtulma olasılığı da yoktu. Çocukları olmamasına rağmen geçen Anneler Günü'nde Honey'yi götürdüğü Spaghetti Warehouse'un önünden hızla geçerken bile durup özlem gidermeye hiç vakti yoktu. Bubba çocuk istemiyordu. Çünkü Fluck soyunun özellikle Butner ismini taşıyanların gereğinden fazla üredigine ve artık yolun sonuna geldiklerine inanıyordu.

Bubba bir yandan sigara içiyor, diğer yandan Sieberts Römorkları ve 13. İtfaiye İstasyonu, Cardinal Kauçuk & Mühür, Efes Express, Crenshaw, Kamyon Ekipman Uzmanları, Gene'nin Süpermarketi, John'un Balık ve Tavuk Lokantası ve I-95'e paralel tüm diğer işyerlerinin önünden yıldırım gibi geçti. Yağmur yağmaya başlamıştı. Yuvarlak damlalar cipin çatısındaki delikten içeri giriyor ve poliüretan pencere fitilinin kenarından sızan sular dikiz aynasının dibinden, kontrol panelinin üstüne akıyordu. Bubba hangi yöne dönerse dönsün, hayat gibi sigara üretiminin de devam etmekte olduğunu hatırlatan Lucky Strike su kulesi ile Marlboro işaretinin ucu ufukta hayal gibi görünüyordu.

Bubba, Muskrat'tan nefret ediyordu. Çünkü cipinin su kaçıran camını iyice tamir etmeyi reddetmişti. Bubba sonunda evine vardığında, ismine yakışır yaşamayan karısı Honey'e de kızmıştı. Lapa kıvamındaki peynirli makama ile bol baharatlı kömür gibi kızarmış pizza için özür bile dilememişti! Bubba'nın meyve suyunun ılık, jöleli kekini sıcak ya da kahvaltıdan arta kalan bayat kahveyi içmesi Honey'in umrunda bile değildi.

Honey, Philip Morris'in tüm yeryüzüne yaydığı Cheez Whiz ve Miracle Whip'le dalga geçerek söze başladı ve işi sulugöz bir aine dönüştürdü. Kadın arabasının anahtarlarını sakladığından bir türlü evden kaçamamıştı. Bubba, karısına neler olduğunu anlayamıyordu. Bu geceye kadar onun işe geç kalmasına neden olmamıştı; aslında şimdi de geç kaldığını bilmesi olanaksızdı. Çünkü Tiller izin aldığından onun yerine işbaşı yapacaktı.

Philip Morris, bitmek bilmeyen I-95 yolu çalışmaları, felaket trafiğin dayanılmaz gürültüsü ve moral bozucu kirliliğin ortasında bir mücevher gibi ışıltıyordu. 4000 nr'lik bir alan üzerine kurulmuş idari binalar ve fabrika kusursuzdu. Geniş yeşil alan, Bubba'nın hürmet ettiği ve nadiren gördüğü üst düzey yöneticiler tarafından helikopter alanı olarak kullanılıyordu. Bodur ağaçlar kusursuzca budanmıştı. Japon akçaağacı, yaban elması, Bradford armudu ve meşe ağaçları özenle dikilmişti.

Philip Morris'in bu dünyaya Tanrı'nın bir lütfü olduğunu, iyi para kazanan seçkin elemanlarının dahi bu gerçeği bilmediklerine Bubba her geçen yıl biraz daha inanıyordu. Bubba hayatında hiç bu kadar çok cilalı parkesi ve Lady Bird Johnson'a ithaf edilmiş şahane bahçelerle çevrelenmiş parlak camları olan bir binada bulunmamıştı.

Bütün köşelerdeki video ekranları sayesinde çalışanlarla haberleşebiliyorlardı. Endüstrinin teknolojisi o kadar gizliydi ki, Bubba bile her gün yaptığı işin yarısını dahi anlamıyordu. Bubba tüm bunların bu dünyaya ait olamayacak kadar aydınlatıcı olduğunu bilmekteydi. Bubba geliştirdiği teorisine ancak kısaca UGH diye bilenen Uzay Gemisi Hizmetkârları adlı gizli topluluğun üyeleriyle tartışabiliyordu.

UGH'lar, haftada yedi gün yirmi dört saat boyunca dakikada üretilen on dört bin sigaranın aslında ancak iman sayesinde çeşitli boyut-

lara geçebilen uzay gemisinin hareketini sağlayan büyük motorun gereklerini duyduğu yakıt çubukları olduğuna inanıyorlardı. Bu yakıt çubukları yakılmadıkça işe yaramıyordu. Uzay gemisinin hızla gizli boyutlara erişmesine milyonlarca insanın yakacakları sigaraların sağlayacağı kolektif yanmanın yardımcı olması gerekiyordu.

Yıllar önce Bilinç, iyilik ve sevecenlikle bu işe müdahale etmeyi seydi gezegenin bunu gerçekleştiremeyeceği Bubba'ya oldukça makul geliyordu. Newton'un 3. kanununa göre, mantıklı olarak, eğer tüm eylemler bir eşit ve karşıt tepkiye sebep oluyorsa, her şeyi olduğu gibi seven ve kötüyü gitmesini isteyen bir Şeytani Gücün olması gerekirdi.

Bu yüzden, ne kadar yanabilen yakıt çubukları üretilir ve gezegenin etrafını tutuşturursa Şeytani Güç de umutsuzluğa düşüp huzursuzlaşıyordu. Geçmişte neyin işe yaradığını anlamak için tarihi irdelemişti. Genel Cerrahların ünlenmesi, sansür, öfkeli grupların ve ayrımların ortaya çıkması ile sonuçlanan ayrılıkçı ve yıkıcı bir sigara karşıtı kampanya öne sürülmüştü. Sigara karşıtı kampanyaları, davaları, müthiş vergileri ve Senato zeminindeki kanlı çekişmeleri temizlemek girişimleri Güney Bayrağı'nın açılması gibi yayıldı ve davalı, aç gözlü birlikleri, herkes tarafından CNN ve CSPAN'de izlenebilen duygusuz bir savaşın içine sürükledi.

Tek başlarına UGH'ler, Şeytan'ın karşı saldırı kampanyası insanların sigarayı bırakmalarına neden olursa kısa bir süre içinde arabalar haricinde hiç yanma olmayacağını biliyorlardı; o da pek yeterli sayılmazdı. Yakıt çubuklarının üretimi kesilecekti. Motorlarda sessizliğe bürünecekti. Uzay gemisinin, güçsüz ve başboş kalmamak için rotasını değiştirmekten başka seçeneği kalmayacaktı.

Bubba bekçi kulübesinin önünde durana dek sakın sakın aklından bunları geçiriyordu. Bekçi Fred, camını açtı.

"N'aber Bubba?" diye sordu.

"Geciktim," dedi Bubba.

"Bence erkencisin. Pek iyi görünmüyorsun."

"Bugün gazeteyi okumadım, Fred. Zamanım yoktu. Nasıl gidiyoruz?"

Fred'in yüzü karardı. Gizli bir UGH üyesiydi ve çoğu zaman Bubba boktan cipinin park izin belgesini gösterirken onunla gizlice dertleşirdi.

"Kent merkezinde Scott ve Stringfellow'un önündeki dev ekranda Dow Jones göstergelerini görmediniz mi?"

"Oraya gitmedim."

"Bubba durum kötüye gidiyor," diye Fred usulca gerçeği fısıldadı. "Paketi on bir-doksan üçe yükseldi. Tanrı yardımcımız olsun."

"Hayır, bu olamaz," dedi Bubba.

"Evet öyle. Paketi on iki dolara çıkartmak için yeni uygulamalar ve vergilerden söz ediyorlar."

"Peki ya sonra ne olacak?" diye öfkeli bir çıkış yaptı Bubba. "Bunu karaborsa, kaçakçılık, işten çıkarmalar izleyecek. Peki ya dava ne olacak?"

"Bunların davaya hiçbir katkısı olmayacaktır, hayır bayım." Bubba yolu tıkarken Fred başını sallayarak onayladı.

"Bunda haklısın. Enerji kaynaklarının çoğu özellikle Marlboro'lar, denizaşırı ülkelere yönelecek. Bu da geminin yolunu değiştirip, Uzak-doğu'ya giden dumanı izlemesi demek oluyor. Peki bu arada Amerika'ya ne olacak?"

"Lağımın dibine batacak, Bubba. Altmış beşimi geçtiğime memnunum. İstersem yarın emekli olup Hollywood mezarlığındaki yeni nozolede bir mezar yeri satın alabilirim ve bu gece ölsem hayatımı doğru kampta geçirdiğimi biliyorum."

Fred bir Parliament yakıp, Bubba'nın arkasındaki araba dizisi uzamaya başlayınca başını salladı.

"Bugünlerde insanlar şapkalarındaki süslerden geleceği göremiyorlar; onların senin benim gibi insanlardan kat kat daha şık oldukları kesin, Bubba. Çünkü tüm bu insanlar sahte öksürükleri rahatsızlıkları bahane edip dava açarak paralan ceplerine indirip zengin oluyorlar. Soranm sana Bubba, kahrolası şeyleri ağızlarına sokup içlerine çekmelerine biz mi zorladık? Sigara içmezlerse onları gözlerini bağlayıp kurşuna dizeceğimizi mi söyledik? Bütün geceyi oto yollardaki Seven Eleven'larda geçirmelerine biz mi zorladık? Bogart'ın filmlerde sigara içmesini biz mi sağladık?"

Tüm bu haksızca ve kesin suçlamalar Fred'i çılgına çevirdi. Arkada sıra olan arabalar neredeyse Commerce Yolu'na dek uzanmıştı. Bubba'nın artık erken gelmesinin kıymeti kalmamıştı. Düzinelerce Philip Monis çalışanı da işlerine geç kalmak üzereydiler.

"Söyle kardeş." Bubba arkadaşıyla aynı fikirdeydi. "Niçin bizde kabızlığa iyi gelen bitkileri dava etmiyoruz. Çünkü bizim sıçmamızın sorumlusu da onlar."

"Haklısın."

"Niçin Kentucky Fried Chicken'i mahkemeye vermiyoruz? Çünkü bir yerlerimize felç incek ve ölüp gideceğiz." Bubba aşka gelmişti. "Bu arada kolesterolün nasıl gidiyor, Bubba?"

"Honey bir check-up yaptırmam için başımın etini yiyip duruyor. Kahretsin, kimin vakti var ki?"

"A-ha, bu konuya karşı yeni bir tutum içindeyim," dedi Fred. "Eğer vücudun 'yumurta ye' ya da 'biraz tuz ek' diyorsa seninle konuşup neye ihtiyacın olduğunu söylüyordur." Fred sigarasını söndürüp ezdi. "Eğer tansiyonum yükselirse, Morton Tuzlarının küçük kızının elindeki şemsiyesini dava edeceğim."

Bubba kahkahayı bastı. Fred de gözleri yaşarana dek güldü. İtra-fındaki arabalara geçmeleri için elini sallamaya başladı. Bekçi kulübe-sinin önünden hızla geçen sürücüler panik içinde park yeri kapma ya-rışına giriştiler.

Brazil de panik içindeydi. Bu panik, Hammer'dan her gün klav-yenin tuşlarına basmaktan başka iş yapmayan Fling'den başkası mer-kez tarafından görevlendirilene dek ertelenmesini rica ettiği yeni web sayfasını ne kendisinin, ne de başka birisinin kuramamış olmasından ileri geliyordu.

İki eline sığmayan ya da tek eliyle tutamadığı her tür alet ya da malzemeye karşı ön yargılı olan West'in tersine Brazil bilgisayar uz-manıydı ve gerçekten de komutları anlayabiliyor, yardım dosyalarını kullanabiliyordu. Ancak bilgisayar virüsleriyle başa çıkamıyordu. Park edilmeden sisteme sızan mavi balığın, ölümcül bir tehlike yaratacak bir patlayıcı madde etkisi yapacağına artık iyice inanmıştı. Belki de bunun nedeni güvenli olmayan disketler kullanılmadığı sürece endişelenecek bir şey olmadığına dair yaygın bir inançtı. Nasıl da bu kadar saf olabil-mişti? Kahrolası virüslerin kolayca internet üzerinden bulaşabileceğini biliyorken nasıl bu kadar dikkatsizce davranmıştı? Web sitesi COMS-TAT'ın tümünü tehlikeye atmıştı.

Brazil V6 BMW Z3 Kozmo'sunu sürerken kalbi göğüs kafesini hızla dövüyordu. Deri kaplamalar hâlâ yeni kokuyordu, boyası çizik-sizdi. Ancak babasına ait eski BMW 2002'den hoşlandığı kadar bu ara-badan hoşlanmıyordu. Brazil eski arabanın üzerini örtüp onu çocuklu-ğunun geçtiği Davidson'da bırakırken, yapması gereken şeyin bu oldu-ğunu düşünmüştü. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı gelmişti. Geç-mişini geride bırakmanın zamanıydı. Belki böylece sonunda alkolik an-nesinden kurtulabilirdi.

Fan'ın bitmek bilmeyen kavşaklarına tek yönlü caddelerine girip çıktı. Helen'in, Joe'nun Han'ına, Soble'un, Konsta'nın, Commercial Tap House'un, Southern Culture ve çeşitli marketler ile çamaşırhane-lerin içine girip çıkan kalabalığa, yayalara ve bisikletlilere çarpmana-ya çalıştı. Hammer'a COMSTAT ile ilgili gerçeği söylemek fikri Bra-zil'i dehşete düşürmüştü. Daha kötüsü kasabanın West'in yaşadığı böl-gesine park etmek mümkün değildi. Brazil'in şansı yoktu. Hammer'ın sabırsızca dar caddelerde aşağı yukarı dönüp park yeri aradığını görün-ce bir inilti koyuverdi.

Brazil, bir yangın musluğunun önüne park edip Mercedes V12'nin köşeyi dönmesini beklerken, bir Cherokee cip hızla boşalan park yerine daldı. Brazil arabasından fırladı ve koşar adımlarla cipe doğru hızla yürürken elini kaldırıp durmasını işaret etti. Direksiyonun başındaki Shrai Moody kaşlarını çatıp camı indirdi.

"Bana bak, önce ben geldim," dedi öfkeyle.

"Konu bu değil!"

"Kesinlikle bu."

"Ben Richmond polisiyim."

"Tüm merkez mi?" diye alay etti kadın.

"Bir memur."

"Bir memur? Sadece bir tane mi?" dedi alaylı bir biçimde.

"Kaba olmanın hiçbir anlamı yok, bayan."

"Polis memurları BMW marka araba kullanmazlar. Ayrıca sen kot giymişsin," diye terslendi. "Sadece kadın olduğumdan dolayı in-sanların park etmek maksadıyla beni kandırmalarından bıktım usan-dım."

Brazil kimliğini çıkarıp gösterdi. Bu arada Hammer hâlâ dönüp duruyordu.

"Her tür arabayı kullanırız ve her zaman üniforma giymeyiz," diye açıkladı Brazil, park yerini kendine tahsis etmesi gereken Shari Moody'ye. "Ne iş yaptığınıza göre değişir bayan ve cinsiyetin bununla hiçbir ilgisi yok."

"Kahretsin," dedi kadın sakız patlatıp karşı çıkarak. "Eğer bir erkek olsaydım karşımda böyle dikilemezdin."

"Evet, dikilirdim."

"Her neyse ne yapacaksın? Her zamanki gibi yapmadığım bir şey için ceza kes. Dört çeker kullanan bir bayan olduğum için ne kadar çok ceza yedim biliyor musun?"

Brazil'in hiçbir fikri yoktu.

"Bir sürü," dedi. "Eğer bir Suburban ya da Allah göstermesin, bir Ford F-350 pikap kullansaydım muhtemelen şimdi Tanrı'nın cezası darağacında sallanırdım."

"Size ceza kesmiyorum," dedi Brazil. "Ancak korkarım bir TB içindesiniz ve kendi güvenliğiniz için burayı terk etmenizi istemek zorundayım."

"TEB'mi?" Birdenbire kadın korktu ve kapılarını kilitletti. "Yani makineli tüfekli uyuşturucu tacirlerinin buralarda dolaştığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Burası Tehlikeli Bölge," diye açıkladı Brazil. "Buralarda soyulan ciplerle ilgili bir söylenti duyduk."

"Ohhhh," dedi sonunda bir şeyler hatırlamıştı. "Bu konuda bir şeyler okumuştum. Şu lahana meselesi."

"Kesinlikle buraya cipinizi park etmek istemezsiniz, bayan," dedi Brazil, Hammer karşı yoldan tekrar uçarcasına yanından geçti.

"Tamam, teşekkürler," dedi Bayan Moody, en sonunda sakinleşti polislin ne kadar da yardımsever ve yakışıklı olduğunu takdir etti. "Be-

ni uyardığınıza çok memnun oldum. Buralarda yeni misiniz? TB'ler ve araba hırsızları hakkında ayrıntılı bilgi edinmek istersem size nasıl ulaşabilirim?"

Brazil, Bayan Moody'e kartını uzatıp yanından ayrıldı. Hammer kavşaktan hızla geçerken, Brazil ona el sallayıp kaldırımın kenarındaki boşluğu gösterdi. Sonra kendi arabasına binip beş blok ötedeki West Cary Bölgesi'ne gitti. Evlerinin önündeki verandalarda oturan insanların bir hurdacının arabasına ne kadar vereceklerini hesap ettikleri, köhne bir mahalleye park etmek zorunda kaldı.

ONUNCU BÖLÜM

Bubba, üzerine mavi üniformasını, ayaklarına da korumalı ayak-kabılarını geçirip kulaklarına tanponları koyduktan sonra koşar adımlarla girdiği iki filtre odasından telaşla geçti. Daha işbaşı yapmadan terlemeye başlamıştı. Philip Morris'in küçük trenlerle tarifeli turlar düzenlemeye başladığından beri kullanılmayan gözetleme güvertesinin altından hızla yürüdü.

Pırl pırl bej Hauni Protos II G.D. Balonga yapım makineleri, bilgisayarlar ve bölmeler arasındaki OSCAR ünitelerinin bulunduğu parlak zeminde kâh koşuyor, kâh yürüyordu. Üretim gürültüsünün asla kesilmediği her türlü tozdan arınmış bu yerde hiç kimsenin boş geçirecek zamanı yoktu.

Sigara sandıklarıyla dolu parlak sarı robot arabalar arı gibi vızıl-dayarak bir ileri bir geri gidip geliyorlar, manyetik güçlü bilgisayarların önünde duraksayıp tekrar dolum yapılmayı bekliyorlardı. Bu makineler asla yorulmuyor, boş gezmiyor ya da sendika kurmuyorlardı. Gri üniformalı tamir işçileri stok arabaları içinde ileri geri koşturuyorlardı.

Devasa makinelere, görülemeyecek kadar büyük bir hızla selüloz eğilirken yeni tornadan çıkan binlerce sigara kanallardan aşağıya akıp bir itenek tarafından paketlere doluyordu. Daha sonra sigara kartonları kolilere yerleştirilip kamyonlara yükleniyordu.

Yüksek maaşlı bir yapım operatörü olan Bubba 8. bölüme ulaştığında nefes nefese kalmıştı. Bölümün 3 numaralı adamıydı ve sorumluluğu çok büyüktü. 24 saatlik bir sürede 12.842.508 ya da Bubba'nın 8 saatlik vardiyasında 4.280.836 sigara ürettiği tahmin edilen modülün tek kaptanıydı.

Philip Morris'te modüller boş bırakılmazdı. Bubba'nın Şefi Gig Dan ikinci vardiyanın son yansı ile üçüncünün ilk on beş dakikası boyunca modülün başında durmak zorunda kalmıştı. Bubba nefes nefese kan ter içinde görününce Dan ferahlatmıştı ama mutlu değildi.

"Kahretsin, nerde kaldın, Bubba?" diye Dan'ın öfkeyle bağırdığını kulaklarındaki tanpona rağmen duydu.

"Polislere yakalandım." Bubba gerçeği biraz çarpıttı.

"Ve bir ceza yemek dört buçuk saat mi sürdü?" Dan yutmamıştı.

"Bana bir saat nutuk çekti ve sonra da galiba telsizi bozuldu. Doğrusu kafam bozuldu. Dışarsı zorbalık eden aynasız dolu, Gig. Bazılarımız işe el atıp..."

"Şimdi hiç vakit yitirmeden yalnızca modülüne el atmanı istiyorum, Bubba!" diye Gig Dan makinelerin gürültüsünü bastırarak bağırdı. "Bugünkü hedefimiz on beş milyondur ve sen gülleri koklamaya vakit ayırmaya karar vermeden önce bile bundan 719.164 aşağıdaydık!"

"Ben..." Bubba karşı çıkmaya çalıştı.

"Sonra bil bakalım ne oldu? Bu vardiyada 3.822.563.110 adet sigara üretmemizi istiyor ki kahrolası yapmamız gerekirken biz 458.272.000 daha az ürettik. Peki neden? Başlık kâğıdı şimdiden iki kez koptu. Çember 24.5'in altına düştüğü için kâğıdı almakta üç kez zorlandı. Ağırlık dokuz yüzü bile bulmadı ve seyriltilmede -% 8'e düştü. Hatta hava olduğundan zamkın içinde baloncuklar oluştu?"

"Çünkü burada olmadığın için beş boktan sigarayı Sodimat'a el koymadım. Kaliteyi kontrol etmedin. Polis tarafından durdurulmak

ya da her ne bok yemekle meşgul olduğundan makineleri kontrol etmedin!"

"Merak etme," dedi Bubba. "Telafi ederim."

Brazil de kendi kusuru olmamasına rağmen gecikmişti. Arabasını tehlikeli bölgeye park ettikten sonra karanlıkta Park Caddesi'ne kadar koşmuştu. West'in dairesine vardığında kendine gelmek için bir an duraksadı. Zili çaldı, West onu kapıda soğuk bir tavırla karşıladı.

Girişteki masanın önünde ayakta durup, "Nerede kaldın?" diye sordu.

"Mezceci arıyordum," dedi Brazil inceden inceye alay etti.

"Ne için?"

"Mezceci dükkânı, bir lokanta, bir banka. Yani park edebileceğim herhangi bir yer arayıp durdum."

"Anlaşılan bunu başarmışsın," dedi.

"Tabii işimiz bittiğinde arabam hâlâ oradaysa."

West tuhaf bir biçimde masanın önünde durmaya devam etti. Ve Brazil kendisinin görmesini istemediği bir şeyin masanın üstünde olduğunu sezinledi. -

"Çalışma odasındayız. Solda, hemen yatak odasının yanında." Masanın önünde dikilmeye devam edip Brazil'in önden gitmesini bekledi.

Brazil tuhaf şeyler hissetmeye başladı. Masanın üstündekini görmek istemiyordu. Yatak odasının önünden geçerken içeriye bakmadı. West'in çalışma odasına girince de etrafına bakmadı. Hammer masaya yakın bir sandalyeye oturmuş, okuma gözlüklerini takmış ve gözleri bilgisayar ekranındaki haritaya kenetlenmişti.

"Cipteki kadına ne söylüyordun?" diye sordu Hammer hemen. "Şu park yerini aldığım."

"Ona çöp toplama bölgesinde olduğunu söyledim."

"Ne bölgesi?" diye sordu West içeri girerken.

"Kamyonların sabaha dek lokantaların çöp bidonlarını toplamak zorunda olduklarını söyleyip rozetimi gösterdim o da itaat etti."

"Bunu yapmamalıydın," dedi Hammer. "Bu evde içecek bir şey yok mu, Virginia?"

"Sert şeyler mi?"

"Polis arabasını kendim kullanıyorum."

Brazil bir sandalye çekip Hammer'in yanına oturdu.

"Su ve gazoz," dedi West

"Soda yok mu?" diye sordu Hammer.

"Benzen paniğinden beri yok."

"Bu çok komik Virginia. Yani tavuklar kuş nezlesi olursa bir daha tavuk yemeyecek misin?"

"Bugünlerde oldu mu? Diyet kola var."

"Musluk suyu yeter," dedi Hammer. "Andy burada oturup muhabbet ediyoruz ve hiçbir yere varamıyoruz. Bunun ne olduğuna dair bir bilgin var mı? Lütfen balıkların nasıl COMSTAT'a girdiğini açıkla,"

"Aslında, girmediler, yani direkt olarak, Şef Hammer," dedi Brazil. "Bu arada ben biraz su alsam," dedi West'e. "Ya da ben kendim alırım. Şef Hammer'a da getiririm, tabii istersen."

"Ben getiririm. Ve bu kadar nazik davranman beni hasta ediyor."

"Özür dilerim." Brazil yine nazikçe cevap verdi.

West'in evinin içinde olmak ve Richmond'a geldiklerinden beri kendisini hiç davet etmemiş olduğunu hatırlamak çok kötüydü. İş elbiseleri ya da koşu giysilerinden başka bir şeyin içinde ilk kez görüyordu onu. Aklını başından alan yırtık kotunu giymişti yine. Hakiki yumuşak pamuklu gri tişörtü artık görmesine ve dokunmasına izin verilmeyen iri göğüslerini sıkıca kavramıştı. Brazil'in içi sızladı.

Sanki West odada yokmuş gibi Brazil, Hammer'la konuşuyordu. "İşer şuraya ekranın üst kısmına bakarsanız," diye parmağıyla monitörü işaret etti. "İnternet sitesinden ekrandaki görüntünün bizim web sayfamız olduğu anlaşılıyor."

"Hayır," dedi Hammer hayretle.

"Korkarım öyle," dedi Brazil.

Şok geçirmek üzere olan Hammer ve West ekrana doğru eğilip baktılar. '

htt/ www.sen orrin hatch r -utah.hükü/ sen bil
10/ sen-yarg-işleme/ dept-yargı/ uye/ nypd-I-poi-plaza/
comstat/ tam-harita-merkez-de/ interpol/ scot-yrd/ fbi/ atl/ ss/
dca/ cia/ va nat guard/ va cyalet -poi/ va coir dept/ va
-suç-yargı-serv/ çocuk-yargı-serv/ va-att-gen/ va-hü-
kü memu/ va sağlık dept/ va -emn dept/ şhir yön/ gsa/
vilayet konağı/ şhir konseyi/ rich poi dept/ resmi halk
-danış/ qa/ rich-times-gaz./ ap/ ubb/ link-ntvk/ tüm-hakları-
-sak/ ihti hali sınıflar/ akstakd/ yere -nüfuz. html.

"Andy hiç böyle boktan bir şey görmedim," diye hiddetle söyledi Hammer. "Lütfen halkın bu şekilde web sayfamıza girdiğini söyleme."

"Korkarım öyle," dedi Brazil.

"Sence nasıl olur da birileri böyle bir şeyi hatırlar?" dedi West, kaşları çatık ekrana bakarken.

Brazil onu umursamadı. "En azından işe yarıyor," dedi. "Birkaç yanıt aldığımız için bundan eminiz."

"Peki ama niçin bizim kahrolası program bu denli karışık?" diye Hammer sordu. "Böyle bir siteye daha ne kadar yanıt alabiliriz?" Bir

ara durakladı, aklına bir şey geldi. "Sakın Fling'in bu işle bir ilgisi olduğunu söyleme."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Hammer.

"Pekâlâ," diye ona yanıt verdi Brazil. "Bunu mümkün olduğunca çabuk istemiştiniz, Şef Hammer. Bu, web sayfamızdan geçecek yolların girişlerini bulma meselesiydi. Tıpkı bir mektubun size ulaşmadan önce oraya buraya uğraması ya da gideceğimiz yere ulaşana kadar dört ayrı havaalanına uğrayıp uçak değiştirmesi gibi."

"Oh harika," dedi West. "Yani Fling, insanların kentin bir ucundan diğerine ulaşmaları için elli değişik havaalanına gitmelerini sağlıyor. Ya da bir mektubu iki blok öteye göndermek için posta vasıtasıyla yirmi değişik cyalette gezdiriyor."

"Fling'e biraz daha güvenir de daha çok kapı açarsanız, sizin sistem de daha fazla güvencede olur," dedi Brazil tarafsızca.

"Ha!" Bu kez West gerçekten homurdandı. "Emniyetteyiz tamam! Allahın belası web sayfası kuruldu ve birkaç gündür çalışıyor ve bizim her yanımızı balıklar sardı. Üstelik COMSTAT'ın dışında bir yerlerde kilitlendik!"

"Bana da öyle geliyor ki..." Hammer bu karanlık ormanda görünen küçük mantık kırıntılarını izliyordu. "Emniyet durumu dediğinden tamamen zıt bir şey, Andy. Bana göre daha çok giriş kapısı, içeri daha çok kişinin girme olasılığını artırır. Evindeki kapılar gibi ne kadar az olursa o kadar iyi olur."

"Tabii işin bu yönü de var," diye onayladı Brazil. "Bakın, doğru-su Fling'in böyle bir site açıp açamayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama artık iş işten geçti."

Hammer ekrana biraz daha dikkatli bakınca canı iyice sıkıldı.

"Peki şunu iyi anlamış mıyım bakalım," dedi Hammer. "Bizim küçük Richmond web sayfamıza açılan ilk kapı *Senato* 10. yasa tasarısı patronu, Yasama Komitesi Başkanı Senatör Orrin Hatch'ın mı?"

"Evet," diye sakince cevapladı Brazil, başbelası Fling'i ve onu üst geçitten aşağı attığını hayal ederken.

"Peki, 1997 Şiddet ve Sabıkalı Genç Suçlular Hareketi'nin bizim web sayfamızla ilgisi ne, Andy?" diye sordu Hammer.

Brazil'in elinde herhangi bir ipucu yoktu.

"Ve nereden Interpol'e, Scotland Yard'a, FBI, ATF, DEA, Gizli Servis ve CIA giriş kapılarına bağlanıyoruz?"

Hammer birdenbire ayağa kalkıp gezinmeye başladı.

"Ve Polis Plaza'daki New York Polis Merkezi'ne Virginia eyalet başkanının ofisine ve kahrolası vilayet konağına vs. vs. vs. nasıl bağlanıyoruz?"

Ümitsizlikle ellerini kaldırdı.

"Web sayfamıza girmeden önce Richmond halkının elde edemeyeceği soruşturmaların yapıldığı bu dünyada başka boktan bir yer var mı?" Hammer'ın sesi tehlikeli bir biçimde yükseldi.

Niles, West'in ayaklarının üstünde uyumakta olduğu masanın altından çıktı.

"Bak!" Brazil daha fazla dayanamadı. "İnternetle ilgili yapacak bir şeyim yoktu, tamam mı? Tüm önemli programlar UYE'nin Bilgisayarlı Haritalama Merkezi tarafından yapıldı. Fling sadece basit bir site ile karşılaşmış olmalı."

"Ve şimdi balıklarımızla baş başayız!" diye Hammer öfkeyle söylendi.

"Siteye girenin balıklarla ilişkisi olduğunu bilmiyoruz." Brazil söylediğine inanamamıştı. "Herhangi bir şekilde içeri girmiş olabilirler, sitenin kısa olup olmaması fark etmez."

West bir şişe daha bira almak için ayağa kalktı.

"Bir an olsun boktan adresi unutalım," diye bağırdı mutfaktan. "Bu web sayfası yeni bir şey."

"Düz tabanlı ayakkabılar kadar yeni." Brazil, West'e cevap vermek yerine Hammer'a hitap etti.

West masaya dönünce ona yiyecekmiş gibi baktı. Benzettmeler yapmasından nefret ediyordu. Kendisine, hiç fark etmediği bir lamba, sandalye ya da sıradan bir eşyaymış gibi davranmasından daha da çok nefret ediyordu.

"Evet, tam da böyle," dedi Hammer; bugüne kadar giydiği her yeni ayakkabının tabanı köşcleydi ve tabanları tuğlalar, kaldırım taşları ya da dişli bıçaklar tarafından çizilinceye kadar, mermer ve ahşap zeminlerde yeterince kaymıştı.

"Pekâlâ nasıl oluyor da herhangi biri bizim yepyeni web sayfamızı balıkları yükleyebilecek kadar iyi biliyor?" diye sordu West. "Hadî çocuklar hepimiz balığın kahrolası Fling'in sitesinden girdiğini gayet iyi biliyoruz."

"Bu çok iyi bir nokta," dedi Hammer.

"Bir hafta önce pazar günü yaptığımız toplantıyı hatırlıyor musunuz? Vatandaşların sorularını, sorunlarını, şikâyetlerini ve diğer konuları yazabilmeleri için bir web sayfası kurmakta olduğumuzu söylemiştim. Birkaç gün içinde yeni sitenin hazır olacağı söylenmişti onlara ve buna karargâh diyebileceklerdi. Anlaşılan Fling bunu herkese ilan etti."

"Öyleyse balıkların içerde nasıl yüzdüğünü açıklaması bu," dedi tekrar West, birasını yudumlarken. "Merkezin içinden biri yapmıyorsa böyle olmalı."

"Sabotaj. Bir virüs," diye Brazil yüksek sesle düşüncesini açıkladı.

"Korkarım bu da mümkün," dedi Hammer. "Ancak bunun bir virüs ya da sistemi çökertmek niyetiyle yapılmış bir şey olduğunu söylersek, o zaman balıklar bir sembol, muhtemelen bir çeşit kod olabilir."

"Belki de her zamanki gibi bizimkilerden birinin eşek şakası," dedi West. "En başta *Ninja*'lardık, sonra *Ni-Jay*, sonra da *Nee-gees* olduk. Ve şimdi de balık olduk. Belki *sudan çıkmış balık*, herkesin eve dönmemizi istemesi anlamına geliyor."

"Bunun *sudan çıkmış balık* ya da balık olmamızla ilgili olduğunu sanmıyorum," diye belirtti Hammer.

"Belki de balığa çıkmışsınız, o zaman." West pes etmiyordu.

"Ne gibi," diye sordu Brazil. "Ve şef sakıncası yoksa, sanırım bir bira alacağım."

"Sorun yok."

Brazil ayağa kalkıp mutfığa gitti.

"İpuçları, suç kavramları, suç mahalleri için balığa çıkmışsınız?" diye devam etti West.

"Bu saçma." Hammer düşünceli bir biçimde geziniyordu.

Niles geri, yemek odasına sıvıştı. Brazil tam arkasında, Heincken yudumluyordu.

"Kaliteli içkiyi aldım," dedi West'e nazikçe. "Umarım'sakıncası yoktur."

"Bu Jim'in kaliteli içkisi, benim değil."

Brazil oturup şişenin yarısını bir dikişte mideye indirdi.

"Andy." Hammer düşünüyordu. "Bu balık denen nesneyi takip etmenin bir yolu var mı?"

Brazil boğazını temizledi, yanakları yanıyordu. Kalbi de düzen-sizce atıyordu.

"Sanmam," dedi.

"Bir an için parçalarına ayıralım." Hammer gezinmeyi kesti ve ekranda parlak bir biçimde renklendirilmiş haritaya doğru eğildi. "219 nolu bölge parlak kalın kırmızı ile çevrelenmiş ve içinde bir, iki, üç,

dört... on bir tane parlak mavi balık var. Diğer her yerde sadece genel ikonları görüyoruz."

Her ikisine baktı.

"Bunun bir uyarı olması mümkün mü?" dedi.

"Balık mı?" Brazil bunun üzerine düşündü. "219'da sadece bir-kaç balık marketi var. Hiç göl ya da havuz yok. Red Lobster ve Kaptan D'ninki hariç fazla deniz ürünleri lokantası bile yok,"

"Balıkla ilgili olabilecek muhtemel kanunsuz kullanımlar neler?" Hammer araştırdı. "Balıklarla ilgili bir karaborsa düşünmüyorum, tabii bizim henüz bilmediğimiz yeni bir balık borsası kurulmamış ya da ticarete büyük bir balık vergisi ve kaçınılmaz surette devam eden davalar yoksa."

"Hımmm." Brazil bu konuda düşünmeye hevesliydi. "Bu yoldan biraz daha ilerleyelim. Bunun *Senato'üz* olup biten ve henüz kimsenin bilmediği bir şey olduğunu farz edelim. Peki, öncelikli giriş kapılarımızdan biri Senato Hukuk Komitesi olduğuna göre ve balıkların önemli bir konu olduğunu düşünersek, o halde web sayfamıza ulaşan bilgiler onların sayfalarından geçerken bazı kodlarını da bir şekilde alıp getirmiş olabilir mi?"

"Başıma ağır girdi," dedi Hammer. "Ve Virginia, lütfen kendini ayakta tutmaktan vazgeçsin. Kimıldamıyor. Öldü mü bu?"

"Niles, gel buraya."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Weed ayağa kalkmaya çalıştı ama kışının üstüne geri düştü. Yerde süründü, yeni dövmesi zonkluyordu. Smoke yarım düzine kalın mum yaktı, birkaç sürahi dolusu su ile bir rulo kâğıt havlu getirdi. Weed pisliğini temizlemeye başladığında içinde kalanları da kusacak gibi oldu.

"Şimdi çık dışarı, pantolonunu ve gömleğini çıkart," dedi Smoke.

"Ne için?" diye güç bela sordu Weed, midesi dalgalı bir okyanusta küçük bir sandal gibi sallanırken.

"Böyle leş gibi kokarken arabama binemezsin, mankafa. Git temizlenene kadar üstüne su dök, tabii buradan onca mesafeyi yürümek istemiyorsan."

Weed dikkatlice, titreşen mum ışıklarının arasından geçti ve sürme cam kapılardan dışarı çıktı. Pantolonunu ve gömleğini sıyırdı. Hava önceki kadar sıcak değildi ve üç galon suyu üzerine dökünce elinde olmadan titredti. Zayıf vücudunda sırlıklam boxer şortu ile yürüdükçe etrafa su sıçratan Nike'larından başka giyecek bir şeyi yoktu.

"Giyebileceğim bir şeyin var mı?" diye sordu Weed, hâlâ votka içen Smoke'a.

"Üzerindekilerin neyi var?"

"Bu şekilde hiçbir yere gidemem!" Weed yalvarıyordu. "Hadi adamım, başım çok ağrıyor. Gerçekten hastayım ve donuyorum, Smoke."

Smoke bir Dixie kupası votka uzattı ona. Weed sadece baktı.

"İç şunu. Kendini daha iyi hissedersin," dedi Smoke.

İçki kasalarının arkasına gitti ve elinde bir çift katlanmış kot pantolon, siyah bir tişört, Chicago Bulls yazan bir atlet, rüzgârlık ve bir kep ile geri döndü.

"Renklerin," dedi Smoke gururla;

Bir anlığına Weed mutlu oldu ve başının ağrısını unuttu. Bol paçalı kotunu sırlıklam olmuş donunun üzerine geçirip, tişörtle atleti de giyince kendini önemli hissetti. Daha fazla votka içmek istemedi ama Smoke onu zorladı.

Smoke'un ardından ağaçlıktan başlayıp yetişkin kitaplan satan dükkânda son bulan yol boyunca, sendeleyerek yürüyen Weed'in bilinci tam olarak yerinde değildi. Arabaların ardına gizlenerek etrafın tenhalaşmasını beklediler veescort'a atlayıp, basıp gittiler. Smoke, Westover Hills'deki karanlık bir caddenin köşesinde durduğunda, Weed işlerin o kadar da kötü gitmediğini düşünmeye başlamıştı. Arkaya uzanıp iki, koyu mavi yastık yüzü çıkardı. Biri boştu, diğeri ise takırdayıp madeni sesler çıkaran nesnelerle doluydu.

"Çık dışarı ve boktan çenenin sıkı tut," dedi Smoke. "Tek bir ses bile çıkartma."

Weed, Smoke'u Clarence Caddesi boyunca izlerken zar zor nefes alıyordu. Parmaklıkları bir öne bir arkaya yatmış tahtalarının arasında düzenli boşluklar olan bir çitle çevrili, beyaz bir eve doğru yürüdüler. Kızıl selvi ağacı yana yatmış, sert bir rüzgârda denize açılmış gibi sallanıyordu ve büyük ek garaj evin geri kalanına göre daha cüsseli görü-

nüyordu. Eski bir Chevy Cavalier minübüs araba yolundaydı, evin bazı odalarında ışıklar yanıyordu ve bir köpek, kulübesinin içinde uluyordu.

"Ben ne yapıyorsam aynen onu yap," diye fısıldadı Smoke.

"Peki ya köpek?" dedi Weed.

"Kapa çeneni."

Smoke boş caddeyi kolağan etti, iyice yere eğilip bahçeyi hızlı birkaç adımda koşarak geçti. Ağaçların arkasından ördek gibi yürüyerek, sonunda kapalı garaj kapısının önüne çömeldi. Weed tam arkasındaydı, Smoke yastık yüzünün içine elini atıp bir avuç dolusu uzaktan kumandayı çıkarırken Weed'in kalbi davul gibi çarpıyordu. Tek tek kumandaları denetledi.

"Hay Allah," diye fısıldadı hiçbir şey olmayınca.

Sekizinci denemede ödülünü kazandı. Ev tipi Sears marka garaj kapısı yavaşça yukarı doğru açılırken gürültü çıkarıyordu. İçeride başka ışık yanmadı. Weed koşup kaçmayı düşündü ve Smoke da bunu biliyormuşçasına onun yakasına yapıştı.

"Beni sakın satma," diye Weed'in kulağına hırladı.

Smoke ceplerinin birinden küçük bir el feneri çıkardı. İtrafa bakındı. Evdeki pencerelerden ışık sızıyordu, ama hiçbir hareket belirtisi yoktu.

"Beni takip et," diye fısıldadı Smoke.

Weed'in beyni kafatasının içinde yumurta sarısı gibi sallanıyordu. İtrafını bulanık görüyordu. Smoke'un gömleğinin ucuna yapıştı ve betonun üstünde ayak parmaklarının üstüne basarak onun arkasından yürüyüp sendeleyerek garajın içine girdi. Smoke durdu. Ağır ağır nefes alarak etrafı dinlerken bakışlarını garajın içinde gezdirdi. Feneri yaktı ve parmak kalınlığındaki parlak ışık Weed'in ne işe yaradığını bilmediği yüzlerce parlak testere, matkap, çekiç sonda ve diğer aletleri aydınlatı.

"Kahretsin bu inanılmaz," diye fısıldadı Smoke. "Bu hergele bir çekiçe doğru dürüst bir çivi bile çakamaz ve şu boka bak."

İçinde bir hazine sakladığı belli olan asma kilitli bir dolaba fenerin ışığını tuttu. Yastık yüzünün içindeki demir kesicileri çıkartmaya gerek duymadı, çünkü tahta askıda daha iyisi asılı duruyordu. Smoke kesiciyi kancasından çıkartıp çelik zalim gagaları açıp kapadı. Yaptığı işten çok hoşnut görünüyordu. Yumuşak bir kurşunmuşçasına kesip kopardığı kilit karanlıkta pat diye yere düştü.

Smoke sessizce kapakları açtı. Işığı raflar dolusu, kamuflaj, kalın, mermi kutuları, tüfek, tabanca, silah ve av tüfeklerinin üzerinde gezdirdi. Yastık yüzlerinin alabileceği her şeyi içlerine tıkmaya başladı. Weed'de yastık yüzünün ağzını açık tutup onun silahları doldurmasını bekledi. Smoke bol paçalı kotunun ceplerine, beline silahları tıktı. Büyük siyah plastik bir çantanın içine eline geçeni doldurup sonra Weed'e uzattı. Smoke, Noel armağanları dağıtan Noel Baba gibi, yastık yüzlerini omzuna astı.

"Koş!" diye fısıldadı Weed'e.

Paldır küldür bahçeyi geçip caddeye çıktılar, aynı hızla daha ileride gidemediler. Terlemiş ve yorulmuşlardı. Ağır ağır ilerlerken Smoke bir şimşir kümesi gördü ve ganimet yüklü torbaları onun dibine sakladı. Sonra koşarak Escort'un yanına gittiler.

Arabaya atlayıp Clarence Caddesi'ne geri dönüp şimşirlerin yanına park ettiler. Ganimet bıraktıkları yerdeydi. Smoke ceplerim boşaltıp çaldığı her şeyi bagaja tıktı. Bulundukları yer çok ıssızdı, ne trafik vardı ne de insan. Bubba'nın köpeği her zamanki gibi havlıyordu.

Smoke arabayı gazlarken isterik biçimde gülmeye başladı. Weed nereye gittiklerini bilmiyordu. Hoşlanmadığı bir öğretmeninin kaba bir resmini çizip iki günlüğüne okuldan uzaklaştırma cezası almasının dışında asla kanunları çiğnememişti.

"Ben sadece çantayı tuttum, yani aslında hiçbir şey çalmadım, değil mi Smoke?" diye sordu Weed. "Yani, bunlardan hiçbirini istemiyorum. Hepsini senin tamam mı?"

Smoke yüksek sesle güldü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sormaya cesaret etti Weed.

Smoke C'D'leri karıştırmaya başladı.

"Artık eve gidebilir miyim?" diye sordu Weed.

"Tabii ki," dedi Smoke.

Master P ile rap yapmaya başladı.

"Doğru yolda olduğumuzu zannetmiyorum," dedi Weed sesini yükselterek.

Smoke ona çenesini kapamasını söyledi. Her nasılsa, Weed'in oturduğu yere oldukça uzak West Gary Caddesi'ne ulaşılar. Smoke yolun ortasında arabayı durdurdu.

"Çık dışarı," dedi.

"Niçin?" diye karşı koydu Weed. "Burada inmem!"

"Biraz yürüyeceksin. Daha sonra gelip alacağız, ama ayıldığından tam olarak emin olmamız gerek."

Weed daha sonranın ne zaman olduğunu bilmiyordu. Sormaya da cesaret edemedi. Smoke aşağılayıcı tavrını takınmıştı yine ve vurmak üzereydi.

"Çık dışarı, mankafa," diye Smoke homurdandı.

"Nerede olduğumu bilmiyorum."

"Bu yönde yürümeye devam et, birkaç mil sonra kendi sokağına varacaksın."

Weed gözlerini iri iri açıp karanlığa baktı, ama kımıldamadı. Başını zonkluyordu. Smoke dikiz aynalarını kontrol ediyordu.

"Sabaha karşı saat üçte evinin iki blok ötesinde buluşalım Schaaf ve Broadmoor'da," dedi Smoke.

Weed anlamadı. Midesi yine bulanmaya başlamıştı.

"Boyalarını da getir, mankafa. Bir de mezarda gerçek boyuttaki metal bir heykelde işe yarayacak neyin varsa getir."

Weed arabanın kapısını açtı ve kaldırırma safra tükürdü. Sendele-yerek dışarı çıktı. Neredeyse tekrar düşüyordu.

"En son geç kaldığımda neler olduğunu sakın unutma," diye hatırlattı Smoke. "Ve ne yaptığımızı biri anlayacak olursa, bu kez canını fena yakarım."

Weed yola doğru tökezledi ve ayakta durmak için bir hız sınırı levhasına yapıştı. Smoke'un arka ışıklarının karanlık yoldan aşağı doğru gözden kayboluşunu izledi. Weed sertçe yere oturdu ve Tanrı'ya ona yardım etmesi için yalvardı. Ayağa kalktığında ne tarafa gideceğini ve nerede olduğunu unuttu. Araba farları belirdiğinde duvarların ve ağaçların arkasına eğildi. Bazen de yüzüstü yatıp ölü gibi numara yapıyordu.

Niles da ölü numarası yapıyordu. Saat tam 12:47'de balıkların bilgisayar ekranında görüldüğü anda sahibinin masasının tepesinde oturduğunu ima etmeye çalışmaktan vazgeçmişti.

Niles bu olağandışı olaya neden olacak bir şey yapmamıştı, hatta açıkçası sahibinin Niles'in yararına ekrana yeni bir koruyucu yüklediğini farz etmişti. Çünkü balığa bayılıyordu ve sahibi daima onun başını beladan uzak tutmak için onu memnun edecek yollar arardı.

Hammer masanın altında ayaklarını tekrar oynattı. Niles yerinden kımıldamadı, pâtilerini rahatça Hammer'ın bileklerine dolamış, pençeleri çoraplarını yırtmasın diye içeri çekmişti.

"Peki vücut içine saklanmış kokain anlamına gelebilir mi bu balıklar," dedi West.

"Virginia, bu dâhiyane bir fikir," dedi Hammer ayaklarını yeniden sallarken.

"Uyuşturucular fark edilmeden Maine, Miami, hemen her yerden içeri girebilir," diye devam etti West.

"Narkotik bölümünün hemen olaya el koymasını istiyorum," dedi Hammer. "Ve Andy yarın sabah ilk iş olarak UYE'nin Suç Haritalama Merkezi'ni ara ve bak bakalım ne diyecekler. Umalım da bu balık sorunu her tarafa yayılmasın ya da bir virüs belirtisi değildir."

"Bu sitede olduğu gibi." Brazil açık konuşuyordu. "Ağa dahil olan birçok sitenin etkilenmiş olacağından korkuyorum."

"UYE'ye durumumuzun acil olduğunu ve bunu çözene kadar COMSTAT'ın dışına kilitlendiğimizi söyle," dedi Hammer. "Gerçekten biraz uyumam ve Popeye'yi dışarı çıkarmam gerekiyor. Virginia lütfen, kendini al da ayağa kalkabileyim."

"Niles, yeter!"

Niles, Brazil'in ayakkabısının üzerine yayıldı. Brazil eğilip Niles'in kaburgalarıyla piyano tuşları gibi oynadı. Niles mırladı. Niles, Brazil'den çok hoşlanıyordu ve hep birlikte Charlotte'da yaşadıklarında ona Piyano Adam lakabını takmıştı. O zamanlar Piyano Adam ve Niles'm sahibi birlikteydiler. Tenis oynayıp atış talimine gidiyorlar ve film seyredip Piyano Adam'ın sonunda *Charlotte Observer'den* ayrılıp bir polis olmasından ve böylece insanların düşünce biçimini değiştiren suç hakkında hikâyeler yazmasından konuşuyorlardı.

Niles her gece yataktan atılması anlamına da gelse, sahibi ve Piyano Adam'ın tekrar birleşmelerini istiyordu. Niles sahibine kızıyordu. Sahibi Piyano Adam'a bir nebze bile olsun dostça davranmıyordu ve Niles'in Piyano Adam'a mırılmasına kızıyordu. Niles, Piyano Adam'ın kucağına zıpladı.

"Üzgünüm. Gitmem gerek," dedi Piyano Adam, Niles'a.

West masadan uzaklaşırken, Brazil nazıkçe, "Bira için teşekkürler," dedi. "Şef Hammer arabanıza kadar size çşlik edeyim."

West onlarla birlikte kapıya kadar yürüdü ve tekrar antredeki masanın önünde dikildi ancak bu sefer zamanında yetişemedi. Brazil, üzzerinde West'in isminin yazılı olduğu çiçekçinin kartını gördü.

"İyi geceler," dedi West onlara.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Brazil, Mulberry Caddesi'nin ışıklarının altından hızlı adımlarla yürürken burnundan soluyordu. BMW'sini yerinde bulamayacağından ya da hasara uğramış olarak bulmaktan endişeleniyordu. West'in evine geri dönüp gerçeği ortaya çıkartmak için can atıyordu, ondan bir açıklama istiyordu.

Aralarındaki farklılıkların Charlotte'dayken de ilişkilerini zorlaştırdığı bir gerçektir. West yaşça ondan daha büyük ve işinde başarılıydı. Güçlüydü. Kişiliği, Brazil'inkinin tam tersiydi. Ancak polis devriyesinde gazete adına çalışırken ve gönüllü bir polis olarak geceleri caddelerde devriye gezerken West onun akıl hocası olmuştu. Bunlar Brazil'in yazdığı en iyi öykülerdi. Öyküleri birçok ödül kazanmış, insanların düşüncelerini değiştirmişti. Brazil'in düşüncelerini de değiştirmişlerdi.

Babası gibi Brazil de gerçek bir polis olmaya karar verince West onu yüreklendirmişti. Şiddetli fırtınalara benzeyen kavgaları sırasında bile West onu sevmiş ve ona yardım etmişti. Her kavganın sonunda barışmaları muhteşemdi. Brazil her bir dokunuşu ve tadı tek tek canlandırmadan onu düşünemiyordu. Niçin böyle aniden değiştiğini bilmiyordu, bunu ona sorduğunda nedenini açıklamamıştı. Sanki hiç sevgili,

hatta yakın arkadaş bile olmamış gibilerdi. Başlangıçtaki korkusunun gerçek olabileceğinden onu zorlamamıştı. Kendini ona layık görmüyordu. Hayatında hiç kimse onun kendisi gibi hissetmesini sağlayamamıştı. Babası, Brazil bir çocukken ölmüştü ve annesi kendisini hiç sevmemiş gibi başkalarını da sevebilmekten acizdi. Bir süreliğine, West, Brazil'in hayatındaki korkunç boşluğu doldurmuştu. Jim'den nefret ediyordu. Nasıl oluyor da Jim ona çiçek göndermeye cesaret ediyordu.

Smoke geceki planı bozabilecek bir aptallık yapmaya çalışmadığından emin olmaları için Sick, Beeper, Dog ve Divinity'ye, Weed'e dikkat etmelerini emretmişti.

Bunun üzerine Pike çetesi Dog'un, 69 Pontiac Lemans'ına binip Batı Cary'nin karanlık sokaklarında tur atarak küçük sarhoş piç kuruşunu arıyorlardı.

"Susadım," dedi Divinity.

"Öyle mi?" dedi Beeper.

"Hadi, Dog. Numaralarını görelim," dedi Divinity.

Dog küçük numaralar yapan bir köpek olarak düşünülmekten hoşlanmıyordu. Ama bu konuda hiç yakınmamıştı. Oldukça sakın davranarak kendisine söyleneni yaptı.

"Bu sefer ne tür bir şey istiyorsun?" diye sordu Dog.

Bir bakayım, diye düşündü Divinity. "Buz gibi bir şeye ne dersin bebeğim? Belki buz gibi bir Michelob? Bud'dan bıktım her zaman aldığın diğer boktan şeylerin tadı da sidik gibi. Hem, bebeğim, buzun içinde daha çok fırlıdak var. Biliyorsun, başını döndürüp duruyor."

Kız çok komik olduğunu sanıyor ve kendi kendine gülmeye başlayıyordu. Dog bir 7-Eleven'ın önüne park etti ve bir altılık Buzlu Michelob satın almak için ikinci kez sahte kimliğini kullandı. Bu arada bir

oyun tezgâhladılar. Beeper ayağı kayıyormuş ve Sick de ona yardım ediyormuş gibi yaparken Divinity rafları temizleyip istediği ne varsa bez çantasının içine tıktı.

"Sanırım onu bulduğumuzda bayağı eğlenceceğiz," dedi Dog, park alanına doğru sıvışıp tekrar Weed'i düşünmeye başladığında. "Ondan hoşlanmadım."

"Çünkü o resim yapıyor, bebeğim, sen bir bok çizemezsin," dedi Divinity.

Dog öfkesinin kabardığını hissetti. "Hayat hakkında öğrenmesi gerekenler var. Örneğin, nasıl saygı gösterileceği gibi."

"Sen ona saygı göstermeyi öğret, Smoke da senin kıcını koparıp cehennem köpeğine yedirsin," dedi Divinity birasından bir yudum çekerek.

"Boş ver Smoke'u." Dog, Batı Cary Caddesi'ne geri döndü. "Hiç de korkmuyorum ondan."

Bu doğru değildi. Dog, on beşine girdiği geçen Noel'e kadar Dog değildi. Bir kraker almaya çıkmıştı ve Chimborazo Bulvarı'ndaki ağaçlı yolda Smoke ve Divinity ile karşılaşmıştı. Smoke, Dog'a birkaç mücevher satmış ve sonra da bir silah çekip onları geri almış ve Dog'un parasını da geri vermemişti.

"Hey, mücevherleri vermeyeceksen paramı ver," demişti Dog.

"Önce kazanman lazım," diye yanıtlamıştı Smoke.

Smoke, Dog'a Manroe Binası'nın yakınlarındaki av noktasında silah zoruyla bir kadın soymaya ikna etmişti. Dog, Smoke'a kırk yedi dolar getirmişti. Dog, Smoke'un daha sonra söylediğini hiç unutmamıştı.

"Şimdi benimsin. Sana sahip oldum." Glock'unu Dog'un gözlerinin arasına doğrultup, "Benim kölemsin. Niye biliyor musun?" diye sormuştu.

Dog bilmediğini söylemişti.

"Çünkü hayatta bir bokun yok. Eve gidip sıçacaksın. Kafanın içi beyin yerine bok dolu. O kadar salaksın ki, buraya kraker almaya geldin ve zavallı yaşlı bir kadını soydun. Muhtemelen kalp krizi geçirmesine neden oldun. Ölürsen bu bir cinayet olabilir. Ben de bunu polise anlatabilirim."

"Yapamazsın." Dog'un kafası fazlasıyla karışmıştı. "Ama bunu yapamazsın."

Smoke, Dog'a gülmeye başlamış, Divinity de ona katılmıştı. Ve böylece Dog ismini alıp Pike çetesinin bir üyesi olmuştu. Okulu astıkça sürekli uzaklaştırma cezası alıyor ve böylece daha çok devamsızlık etmiş oluyordu. Bu durum Dog'un kafasını karıştırıyordu. Kafası öyle karışıyordu ki, soru sormaya kalkışınca, herhangi birini ya da bir araba veya lokantayı soymak istemediğini söyleyince Smoke tekrar kötü kişiliğine bürünüyordu.

Dog'u nasıl inciteceğini ve onu ölüm korkusuyla nasıl yaşatacağını iyi biliyordu. Smoke öldürmekten çekinmiyordu. Dog, Smoke'un kasıtlı bir biçimde hayvanları ezdiğini görmüştü. Bir gün önce bir kediye ve tamamen yolun dışında gezinen bir köpek yavrusunu ezmişti. Smoke buna "Vıcık Sincap" oyunu adını takmıştı. Kahrolası vıcık sesini duyabilmek için yolda nerde kedi köpek görse onları ezmeye çalışırdı. Smoke daha önce yaşadığı Kuzey Carolina'da birisini öldürmesiyle övünürdü.

Sakatlara mahsus kamyonetle dolaşmak için kötürüm bir kadının evine girip onu elli yerinden bıçakladığını söylemişti. Kamyoneti ıssız bir yere bıraktıktan sonra eve geri dönüp, istediği her şeyi çalmış ve bir sandviç hazırlayıp kadının kanlar içindeki cesedine bakarak yemiş sonra da elbiselerini çıkarmıştı. Kadın o kadar çirkinmiş ki, Smoke onun

vücudunun mahrem yerlerinden bazı küçük parçalar kesmiş. Birlikte yaşadıkları büyükannesinin de yüzüne yumruk atınca, kadın başka yere taşınmıştı. Bana ilk ve son kez dır dır etti, diye övünürdü.

Kötürüm kadını öldürmekten dolayı içeri atıldığını ancak on altısına girdiği an bir kuş gibi özgür bırakıldığını söylemişti. Ailesi dışındayken hiç kimse ne yaptığını bilmiyormuş ve asla da öğrenemeyeceklermiş. Çünkü kanun böyle işliyormuş. Dog, Smoke'un akşama sabaha herhangi birini daha öldüreceğini biliyordu. Buna ihtiyacı vardı. Ve Dog, bu ihtiyacı karşılayan kişi olmak istemiyordu.

"Bebeğim, oh, bebeğim," dedi aniden Divinity bir bira daha açarken. "Şu işe bak. Ummm, Ummm."

"Weed'i aramaya devam etmeliyiz," diye hatırlattı Beeper.

"Oh hayır," dedi Divinity. "A-ha, bebek. Tam burada dur. Çünkü ben iniyorum."

Batı Cary Caddesi'nde ilerleyen Brazil'in beyininde alarm çantaları çaldı. Üç erkek çocuk ve fahişeye benzeyen bir kız, ırzına geçmek istercesine arabasının orasını burasını kuralıyordu.

Gülüşerek çılgın hareketler yapan erkek çocuklar geniş paçalı kot ve bol tişört giymişler başlarına da aynı tip bere takmışlardı. Kız kısa dar siyah bir etek ile düşük kesimli siyah bir tişört giymişti. Meydan okurcasına Brazil'e baktılar ve Brazil de onlara aynı bakışla karşılık verdi.

Brazil elinde anahtarlarıyla arabasına doğru yürüdü. Yırtık kotunun altında sağ bacağının bileğinde bir Colt Mustang tutturulmuştu. Buraya gelmeden önce ruh hali kötüydü. Şimdi ise tehlikeliydi.

"Bu senin araban mı, bebek?" diye sordu kız.

"Ya, evet," diye cevapladı Brazil.

"Nereden aldın?"

"West Broad'daki BMW Crown'dan," dedi Brazil ve ukalaca gülümsedi. "Orada iyi parçalar var."

"Ya öyle mi?" dedi kız. "Pekâlâ, Tatlı Çocuk, fark etmez çünkü ben bunu seçtim."

Divinity çetenin sözcülüğünü yapmaya karar verdi. Bunun bir nedeni diğerleri kadar sarhoş olmamasıydı, diğer neden ise arabanın sahibi çok yakışıklıydı ve birazcık eğlenebilirdi.

"Dinle, bebeğim." Divinity ona yaklaştı. "Niçin bu kötü arabanla içinde küçük Divinity'yi ufak bir gezintiye çıkarmıyorsun?"

Daha da yaklaştı. Tatlı Çocuk geri adım attı. Diğer üçü yaklaştı. Tatlı Çocuk şoför kapısının yanında duruyordu ve sokak serserileri etrafını sarmıştı.

"Sorun ne şekerim?" Divinity parmaklarıyla Tatlı Çocuk'un göğsüne dokundu. "Oouu. Ne erkek! Ummm."

Her iki elini, onun kash göğsüne bastırdı ve hissettiği şeyden çok hoşlandı.

"Dokunma bana," dedi Tatlı Çocuk.

Beeper, Tatlı Çocuk'un önüne geçti.

"Ne dedin sen ona, piç kuruşu?"

"Bana dokunmamasını söyledim. Ve önümden çekil, serseri," dedi Tatlı Çocuk sesini yükseltmeden.

"Çekil yolumdan," dedi Divinity, Beeper'a. "O benim."

Beeper geri çekildi. Divinity, Tatlı Çocuk'a tekrar dokunmak istedi. Onun poposuna dokunmasını istiyordu. Göğüslerini Brazil'in koluna yasladı.

"Nasıl bir duygu, bebek?" diye cilveyle şakıdı. "Bana çok iyi geldiği kesin."

"Ne halt ediyorsun sen?" diye haykırdı Dog, kızın dirseğini yakalayıp geri çekerek.

"Adamım!" Sick kurumla olduğu yerde daire çizmeye başladı. "Smoke seni görürse, hepimizin kışını havaya uçurur!" diye adeta çığlık attı.

Sadece Beeper düşüncelerini kendine sakladı. Divinity'nin, kendini herkesin sürmek istediği bir çeşit spor arabaymış gibi vücudunun orasını burasını göstermesinden usanmıştı.

Beeper, "Bırakalım gitsin," diye Divinity'ye önerdi.

"Hadi sadece arabayı alıp toz olup gidelim buradan," dedi sinirli bir biçimde Dog, etrafa bakınıp dudaklarını ıslatarak.

"Size arabayı vermiyorum," dedi onlara Tatlı Çocuk. "Onu sizin için satın almadım."

Divinity güldü ve tekrar ona yaklaştı.

"Bunun için satın alınmadı!" diye haykırdı. "Bunun için satın alınmadı! Oh bebeğim, tamam bunu bildiğimiz iyi oldu. Çünkü emin ol ki, bunun için satın alınmamış arabayı çalmak istemeczdik!"

Sick, Dog ve Beeper da kıza katıldılar. Gülmeye ve alay etmeye, kümesteki koca kıçlı tavuklar gibi caka satarak yürümeye başladılar. Pantolonların belleri düşmüş, donları görünüyordu.

Divinity tekrar ellerini Brazil'in üstüne koydu. Tütsü gibi kokuyordu. Nefesi çok pisti. Parmaklarını Brazil'in göğsünün üstünde gezdirirken bir yandan da ona sürümüyordu. Brazil öne doğru itti onu.

"Ben izin vermedikçe bana dokunamazsın," dedi Brazil emredencesine.

"Orospu çocuğu," diye hiddetle tısladı kız. "Kimse Divinity'yi itemez."

Kısa eteğinin altına uzandı ve ince bir sustalı çıkardı. Sustalı aniden açıldı, uzun çelik bıçak caddedeki titrek ışığın altında parladı.

"Millet, gitme vakti," dedi kısa saçlı, hain yüzlü, kısa boylu çocuk.

"Şu lanet bıçağı kaldır ortadan," dedi salak bakışlı olan, Divinity'ye.

"Çekilin önümden!" Divinity tükürdü. "Sizi bok kafalılar def olun, şimdi! Yapacak bir işim, sürececek yeni ve hoş bir arabam var."

"Seni bırakırsak, Smoke hepimizi öldürür," dedi salak bakışlı.

"Girmezseniz, ben sizi öldüreceğim," diye Divinity bir tehdit savurdu.

Üç çocuk Robinson Caddesi'ne doğru koşarak uzaklaştılar ve köşeyi dönüp gözden kayboldular. Divinity yaklaşıp bıçağı Brazil'in boğazına doğru uzattı.

"Sanırım benimle yalnız kalmak istedin," dedi Brazil sanki hiçbir şey onu korkutmamış ve hiç de korkutamamış gibi. "Başlamak için nasıl bir yol böyle?"

"Benimle oynama," dedi Divinity yumuşak, tehditkâr bir sesle.

"Benden yapmamı istediğinin bu olduğunu sanmıştım. Seninle oynamak."

"Seninle işim bittiğinde hiçbir şeyle oynayamayacaksın bebeğim."

Brazil elindeki kumandayla BMW'nin kilitli kapısını açtı.

Titrek ışığın altında parlayan bıçağa aldırmadan, "Bunlardan birine hiç binmiş miydin?" diye sordu.

Kız bıçağı saplamadan onun kolunu yakalayabilirdi, ama muhtemelen kötü bir biçimde de yaralanabilirdi. Aklına parlak bir fikir geldi. Arabanın kapısını açtı.

"Ne dersin?" dedi.

Gözlerini arabanın içinde dolaştıran Divinity karanlıkta yumuşak deri döşemeleri ve kaım halıyı gördü.

"Atla hadi," dedi Brazil.

Kız kararsız görünüyordu.

"Sorun ne? Benimle görünmekten çekiniyor musun?" diye sordu Brazil. "Erkek arkadaşının bir şey yapmasından mı korkuyorsun?"

"Hiçbir şeyden korkmam," diye terslendi kız.

"Belki de arkadaşlık ettiğin tiplere benzemiyorum, ne dersin? Belki de üzerimdeki giysiler pek uygun değil, ha?" dedi Brazil.

Şoför koltuğuna oturdu. Polo gömleğini başının üstünden çekip çıkardı ve arkaya fırlattı. Divinity aşağıya doğru ter sıyan adamın çıplak göğsüne bakıyordu. Brazil kontrol panelinin üstündeki Braves beysbol şapkasını alıp arkaya koydu.

Divinity sırtıp bıçağı indirdi.

"Sadece Nike'larım var." Brazil sağ ayağını kaldırdı. "Şimdi pantolonumun paçalarını kıvracağım ve sonra sen de yanıma oturacaksın, bebek. Ve bütün gece âlem yapacağız."

Divinity kıkırdamaya başladı. Brazil pantolonunun sağ paçasını yukarıya doğru kıvrırmaya başladığında kız daha yüksek sesle güldü. Brazil aniden Colt Mustang'ı gözlerinin arasına nişan aldığı anda Divinity'nin nefesi kesildi. Sustalı bıçak kaldırma düştü. Divinity koşmaya başladı. Köpekbalığı grisi eski bir Lemans köşeden fırladı ve frenlere asıldı. Arka kapı açıldı ve Divinity içeri daldı. Brazil, elinde silah, kalbi deli gibi çarparak Batı Cary Caddesi'nin ortasında kalakaldı.

Onları takip etmeyi düşündü ancak içinden bir ses olayın üstüne gitmemesini fısıldadı. Lemans o kadar hızlı kaçmıştı ki, Brazil sadece Virginia plakasını görebilmişti. BMW'sine bindi ve arabayı evine doğru sürdü.

Lemans yavaşladığında kaldırırda sürüklenen susturucusu kıvılcımlar saçarak feci bir ses çıkarıyordu.

Arabadan yükselen müzik sesini duyunca Weed zonklayan başını iki eliyle tutup tam zamanında hendeğe atlayıp gizlendi. Çalılardan arasından etrafı gözetleyince bir «arabanın içinde rap yapan dört kişiyi seçebildi. İçlerinden biri bir şişeden içki çekerken dönüp arkaya baktı. Weed arabadakilerin Divinity, Beeper, Dog ve Sick olduklarını anladıkça kendisini aradıklarını tahmin edip korkuya kapıldı.

Uzak bir mesafeden basın bum bum sesleri, susturucunun yere vuruşunu ve güçlendirilmiş motorun gürlemesini ikinci kez duyduğunda saat onu geçiyordu. Bir duvarın üzerinden atladı ve büyük beyaz sü-tunları olan tuğlah bir malikânede yaşayan zengin birinin bahçesindeki ladin ağacının altına saklandı.

Pike'lar yolun aşağısında gözden kayboldular. Weed, saklandığı yerden çıkmadan önce yaklaşık bir beş dakika bekleli. Duvarın üstüne tekrar tırmandığında küçük bir spor araba virajı dönünce, farlardan yansıyan ışıklar Week'i olduğu yere mıhladı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bubba o kadar meşguldü ki, Honey'in haince termosuna doldurduğu oda sıcaklığındaki Tang'den bir yudum bile almamıştı. Eğer içmeye vakit bulabilirse hâlâ oda sıcaklığında olacaktı. Honey'in el atıp da berbat edemediği Taco Bell Lunchable'ını öğle yemeği molasında mikrodalgada ısıtma şansı bile yoktu.

Bubba izin günleri olan salı ve çarşambaları hariç her sabah saat yedi buçukta yorgun argın eve döndüğünde kilerdeki buzdolabında Ice-house, Molsan Golden ya da Foster marka biraların kendisini beklediğini bir an bile düşünmezdi. Philip Morris etiketi taşımayan hiçbir şeyi içmez, yemez ya da kullanmazdı. Philip Morris ürünlerine, cipine ve aletlerine para harcamasa çok şirketin hisse senetlerini bile alırdı.

Bubba Fluck'in tutkuya dönüşmüş duyguları parçalanma noktasındaydı. Bölüm 8'de eşek gibi çalışıp işleri hızlandırmaya çalışıyor ama bir pislik muamelesi görüyordu. Kıymetli tütün, sökücü odasındaki makinelerde kâğıttan ayrılıp tekrar kullanılabilir duruma dönüşürken, çok miktarda hatalı ürün de yerdeki çöp kovalarına dökülüp ziyan oluyordu. Bubba bu yenilgiyi asla kabul etmek istemiyordu. Yirmi dört saat içinde üç vardiya da otuz milyon sigara üretebiliyorsa, elini çabuk tutar, Tanrı'da yardım ederse vardiya sona ermeden fazladan yarım milyon sigara ya da yirmi beş bin paket üretilebileceğini hesaplamıştı.

Bubba bilgisayar ile makine arasında hızla ileri geri koşturarak, çılgın gibi çalışıyordu. Rezistans kırmızı hata iyice yaklaştığında, Bubba hemen oraya gidip düzeltmeyi yapıyordu. Yapıştırıcısının ne zaman biteceğini sezgisel olarak biliyor, yardımcısının arabayı önceden kaldırmasını sağlıyordu. Filtre kâğıdı tekrar kopunca, Bubba'nın hava kanalı içine yeni bir bobin takıp besleme merdanelerine sarması, donatıcıya bağlayıp düğmeye basması otuz saniye sürdü. Bu bir rekor sayılırdı.

Kâğıt bir kez daha yırtıldığında, başlan kesen bıçakların kör olduğunu fark etti ve sorunu halletmek için bir tamirci çağırdı. Burnundan ter damlayan Bubba boşa geçen dakikaları telafi etmek için daha da hızlı çalıştı. Bir başka aksilik çıkmadan üç saat boyunca durmaksızın koşturdu ve saat dörtte bilgisayar ekranındaki üretim raporu Bubba'nın sadece 21.350 çift çubuk ya da Bölüm 5'in iki dakikadan daha az gerisinde olduğunu gösteriyordu.

Üretim amiri Betty Council kaliteyi ekrandan izleyerek tamircilerle elektrikçileri gözlüyordu ve vardiyaları koordine ediyordu. Haftalardır gözü Bubba'nın üzerindeydi, çünkü Bubba'nın diğer operatörlerden daha çok teknik sorunu var gibi görünüyordu. Gig Dan ondan bıktığını söylemişti.

"Nasil gidiyoruz?" diye bağırdı Bubba'ya makinedeki vakum harmanlanmış tütünün aşağı doğru çekerken ve sigara çubukları gözün izleyebileceğinden daha hızlı bir biçimde oluşurken.

Bubba cevap veremeyecek kadar meşguldü.

"Kendini öldürmene gerek yok," dedi, birkaç ay önce bölümler arasındaki rekabeti teşvik ederek üretimi % 3 artırdığı ve zeki, çalışan olduğu için yeniden terfi edilme yolunda olan Council.

"Ben iyiyim," dedi Bubba, çubuklar yapıştırılıp, kesilip, transfer silindirine sokulup, bir başka bıçakla pakete ve sonra bir başka silindi-

re taşınırken. Tütün parçaları tütün kasnaklarından kesilip çubuklarla birleştiriliyordu.

"Kesinlikle çok etkilendim," diye seslendi kadın makinelerin görünüşlerinin arasında. "Smudge'la neredeyse başabaş gidiyorsunuz."

Brazil yolun kenarında düşe kalka zikzaklar çizerek koşan çocuğa yetişmek için gaza bastı. Polislik mesleğinde eğer birisi koşuyorsa bunun bir nedeni olduğu herkesçe kabul edilen bir gerçektir. Brazil camını indirdi.

"Neler oluyor?" diye bağırdı arabayı sürerken ama çocuk koşmaya devam etti.

"Hiçbir şey," diye soludu çocuk. Gözlerinin akından yorulduğu ve korkudan ayaklarına kanat takılmış gibi koştuğu anlaşılıyordu.

"Bir şey olmalı, yoksa koşmazdın," diye karşılık verdi Brazil. "Dur da konuşalım!"

"Yapamam."

"Evet, yapabilirsin."

"İh. İh."

Brazil çocuğun önüne geçip arabayı durdurdu ve dışarı atladı. Çocuk çok yorgun ve sarhoştur. Bir Bulls atleti giymişti. Karanlıkta bile yüzü pek yabancı gözüküyordu.

"Beni rahat bırak!" diye bağırırken, Brazil onu atletinin arkasından yakaladı. "Hiçbir şey yapmadım!"

"Hoop," dedi Brazil. "Sakin ol. Bekle biraz. Seninle daha önce karşılaşmıştık. Sen Godwin'deki şu ressam çocuksun. Değişik bir ismin vardı. Neydi o?... *Week? Wheeze?*"

"Sorularına cevap vermeyeceğim!" Çocuk güç heia nefes alıyordu. Yüzünden akan ter çenesinden aşağı damlıyordu.

Brazil merak içinde etrafına bakınıp dinledi. Kimseleri göremedi. Herhangi bir yerde hırsız alarmı çalmıyordu, yol karanlık ve gece sessizdi.

"Weed." Birden hatırladı. "Evet, buydu."

"Hayır değil," dedi Weed.

"Evet, buydu. Eminim. Ben Andy Brazil."

"Sen okula gelen şu polissin," dedi Weed suçlarcasına.

"Bununla ilgili bir sorun mu var?" diye sordu Brazil.

"Peki nasıl oluyor da bir BMW kullanıyorsun?" diye sordu Weed.

"İşte daha iyi bir soru: Nasıl oluyor da sen sarhoşsun ve bir deli gibi koşuyorsun?"

Weed ayın olması gereken karanlık gökyüzüne doğru baktı, bulutlarla kaplıydı.

"Seni eve götürüyorum," dedi Brazil.

"Beni zorla götüremezsin," diye karşı koydu. Konuşurken dili dolanıyor, söyledikleri pek anlaşılmıyordu.

"Emin ol, yapabilirim." Brazil güldü. "Halka açık bir yerde sarhoş geziyorsun. Bir çocuksun. Ya şehir merkezine geleceksin ya da seni evine ben götüreceğim. Yerinde olsaydım ikinciye seçip bir aspirin alır ve yatağıma yatarım."

Weed düşünüyordu. Haul taşımacılığına ait bir kamyon ve sonra steysin bir araba yanlarından gürültüyle geçtiler. Weed hâlâ düşünüyordu. Yüzünü gömleğinin koluyla sildi. Bir Volkswagen Rabbit yıldırım gibi geçip gitti. Sonra Brazil'e CABBAGES'ı hatırlatan bir cip uzaktan görüldü. Brazil omuz silkip arabasına doğru yürüyüp kapısını açtı.

"Seni merkeze götürmeleri için bir devriye çağıracağım," dedi. "Özel arabamda suçluları taşımam."

Weed, "Beni, eve götürceğini söylemiştin," diye karşılık verdi. "Ve şimdi de götürmeyeceğini söylüyorsun."

"Sana kıcını merkeze taşımayacağımı söyledim."

Brazil kapısını kapadı.

Weed yolcu kapısını hızla çekip açtı ve deri koltuğun üzerine kaydı. Emniyet kemerini bağladı ve tek bir söz bile etmedi. Brazil, Batı Cary'ye doğru yeniden yola koyuldu.

"Gerçek ismin ne?" diye sordu Brazil.

"Weed."

"Sana bu ismi kim takmış, ha?"

"Bilmiyorum," dedi Weed ve botlarının çözülen bağcıklarına baktı.

"Eminim biliyorsundur."

"Babam belediyede çalışıyor."

"Ve?" diye Brazil teşvik etti onu.

"Çimenler filan biçiyor. Zararlı otları weed söküyor. Adımı Weed koydu çünkü onlardan biri gibi büyüyeceğimi söylerdi.

Birden utandı ve kendine geldi. Bir ot gibi büyümediği açıktı ve polise çok fazla şey söylemişti. Adamın küçük bir not defterine *Weed* yazdığını gördü. Hay aksi! Eğer polis Weed'in bir Pike olduğunu anlarsa, Weed öldü demekti. Smoke bunun icabına bakardı.

"Soyadın ne?" diye sordu Brazil sonra.

"Jones," diye yalan söyledi.

Brazil bunu da yazdı.

"Bu beş niçin?"

"Ha?"

"Parmağındaki beş dövmesinin anlamı ne?"

Korku paniğe dönüştü. Weed bir an ne cevap vereceğini bilemedi.

"Hiç dövmem yok ki," dedi aptalca.

"Öyle mi? Peki benim gördüğüm ne?"

Weed o ana dek kendine hiç bakmamış gibi önce bir elini sonra da ötekini kontrol etti. 5 rakamına bakıp başparmağını üzerine sürttü.

"Herhangi bir anlamı yok," dedi. "Öylesine yaptım, bilirsiniz işte."

"Peki ama niye beş rakamı?" diye Brazil üsteledi. "Bunu seçmenin bir nedeni olmalı."

Weed titremeye başladı. Eğer polis, 5'in, Weed'in köle numarası olduğunu anlarsa, gerisi çorap söküğü gibi meydana çıkardı.

"Benim uğurlu sayım," dedi Weed, koltukaltlarından ter akıyordu.

Brazil CD çalarla oyalanıyordu. Mike & The Mechanics'den Lin-ya'da karar kılmadan önce Elton John'a atladı.

"Nasıl dinliyorsun bunu?" dedi en sonunda Weed.

"Nesi var?"

"Hiçbir şeye benzemiyor. Hiç iyi baterisi, zili ya da anlamlı sözleri yok."

"Belki sözleri benim için bir şey ifade ediyordur," diye cevapladı Brazil. "Reiki bateri ve zil umrumda değildir."

"Oh, öyle mi?" Weed deliye döndü. "Bunu zil çaldığım ve kısa bir süre içinde bateri öğreneceğim için söylüyorsun."

"Nereye gideceğimizi söylemek ister misin?" dedi Brazil. "Yoksa bu bir sır mı?"

"Bahse girerim ziller hakkında hiçbir şey bilmiyorsundur." Weed'in aklı gidip geliyordu. Karanlıkta yumuşak koltuktaki yolculuk onu iyice sakinleştiriyordu. "Hem Açelya Geçidi'ndeyiz."

"Godwin yakınlarında bir yerde oturuyor olman gerektiğini biliyorum, yoksa oradaki okula gidemezsin." Brazil gitgide sinirleniyordu.

Weed uyuklamaya başlamıştı. Çok kötü kokuyordu ve Brazil hâlâ niçin çocuğun bu saatte dışarıda sarhoş ve arkasından Karındeşen Jack kovalıyormuş gibi koşturmakta olduğunu anlayamamıştı. Brazil

uzanıp hafifçe sarstı onu. Weed havaya sıçradı, başı neredeyse arabanın tavanına vuracaktı.

"Hayır!" diye çığlık attı.

Brazil güneşliğin üstündeki lambayı yakıp uzun uzun dikkatle Weed'e baktı. Brazil, çocuğun sağ işaret pannağının üstündeki 5 rakamının kabarık ve şiş olduğunu fark etti.

"Nerede oturduğunu söyle," dedi Brazil sertçe. "Uyan, Weed söyle bana."

"Doktor Henrico."

"Hastane mi?"

"Hı-hı."

"Doktor Henrico Hastanesi'nin yakınlarında mı oturuyorsun?"

"Hı-hı. Başım çok kötü ağrıyor."

"Peki ama orası Godwin bölgesinde değil."

"Babam o bölgede yaşıyor annem başka yerde."

"Peki o zaman kimin evine gidiyorsun, Weed? Annene mi yoksa babana mı?"

"Babamın yanına pek sık gitmem. Arada sırada, belki de iki ayda bir hafta sonları. Böylece babamın dışarı çıkıp beni yalnız bırakmasına aldırmam."

"Annen hangi caddede oturuyor?"

"Forest ve Skipwith. Gelince gösteririm sana." Weed'in dili damağına yapıştıyordu.

Brazil, Weed'in sağ elini kucagından çekip bir baktı.

"Niçin gidip bir dövme yaptırdın?" dedi tekrar. "Sana bunu biri mi söyledi?"

"Bir sürü insanda dövme var." Weed elini geri çekti.

"Bana yeni yaptırmışsın gibi geliyor," dedi Brazil. "Belki de bu-

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Görünüşe göre Vali Feuer ve yandaşları, diğer konular üzerinde konuşmaya devam ediyorlardı. Henüz La Petite France'dan yeni çıkmışlardı ve Roop beklemekten yorulmuştu. Balık sorunu hakkında birazcık bilgi toplayabileceğine karar verip Hammer'ın ev numarasını çevirdi. Ahmaklık yapıp numarayı Roop'a verdiği için Fling'e teşekkür borçluydu.

Telefonu açınca, "Hammer," dedi.

"Ben Artis Roop."

"Nasıl gidiyor, Artis?"

"Sanırım ev numaranızı nasıl öğrendiğimi merak ediyorsunuz..."

"Rehberde var," dedi Hammer.

"Peki. Dinle Şef Hammer, şu balık istilasını işini araştırıyorum..."

"Balık istilasını mı?" Kadının sesi dehşete kapılmış gibiydi. "Bir balık istilasını olduğunu sana kim söyledi?"

"Kaynaklarımı açıklayamam. Ancak bir balık istilasını varsa, sanırım halk kendi güvenliği adına bilmek isteyecektir ya da en azından yarın sabaha işlerine başka bir güzergâhtan gitmek isteyebilirler."

"Bilgim dahilinde balık istilasını yok," diye sertçe cevapladı Hammer.

"Öyleyse insanlar neden söz ediyorlar?"

"Bu idari bir konuyla ilgili, Artis."

"Anlamıyorum."

Lokantanın kapısının sımsıkı kapalı olması Roop'u endişeleniyordu. Birdenbire valinin servis kapısından kaçmayı deneyebileceği aklına geldi. Belki de çoktan gitmişti. Roop telefonu arabanın çakmağından söküp konuşmaya devam ederek dışarı fırladı.

"Nasıl oluyor da balık ya da balık istilasını içişleriyle ilgili bir konu?"

"Bir bilgisayar arızası," diye karşılık verdi Hammer.

"Oh," dedi Roop şaşkın bir biçimde. "Hâlâ anlamadım. Bu balık bir tür virüs mü?"

"Umarız değildir," dedi, yorum yapmayı kabul etmediği zamanlar dışında daima açık sözlü olan Hammer.

"Yani COMSTAT telekomünikasyon sistemi çöktü mü?" Roop sorunun can damarına parmak basmıştı.

Hammer duraksadı, sonra da, "Şimdilik," dedi.

"Her yerde mi?"

"Söyleyecek başka şeyim yok," diye Hammer açık bir şekilde karşılık verdi.

Roop balık konusunun büyük bir sorun olduğundan emindi. Ancak pişirecek başka bir balığı vardı. İdari Koruma Ünitesi'nin eyalet polis memurları La Petite France'dan dışarı çıkıyorlardı, vali de onların birkaç adım arkasından yürüyordu. Kamera ışıkları ve flaşlar her yönden patlamaya başladı, eş olduğu gibi vali de temkinli ve şirin görünüyordu, bu baktan şeylere alışıklardı çünkü. Roop *vali şu ve vali bu* seslerini dinledi ve Feuer'in yorum yapmamasına sevindi. Roop hiçbir şeye aldırmadan valinin şoförü Jed'in yanına doğru gitti.

"Onu rahatsız etmek istemiyorum," dedi Roop. "Her an bu şekilde rahatsız edildiği için onun adına üzülüyorum. Birileri peşinde olmadan yemek bile yiyemiyor."

"Keşke herkes senin gibi düşünse," dedi Jed.

"Bu şeyi nasıl park ediyorsun?" dedi Roop, siyah uzun göz kamaştıran Lincoln limuzinin her bir kıvrımına ve santimetrekaresine bakarak.

Jed bu hiç dert değilmiş gibi güldü.

"Gerçekten ciddiymim." Vali ve eşine arabaya doğru etten bir duvarla eşlik edilirken Roop devam etti. "Öncelikle şoförlük bana göre bir iş değil. Adres bulmakta zorluk çekerim. Nereye gideceğimi bilmeden bir suç mahalline ulaşmak kimbilir ne kadar zordur?"

Roop, vali hariç herkes tarafından işbirlikçi ve hilekâr olarak bilinen Jed'in ağzından daha öncede çok laf almıştı.

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi Jed ve kapıyı açıp valiyle karısının arabaya binmelerini saygıyla bekledi.

"İyi akşamlar, vali bey ve Bayan Feuer," dedi Roop nazikçe eğilerek.

"Size de," dedi, doğru yaklaşıldığında çok cana yakın biri olan vali.

"Sizi basın toplantısında gördüm," dedi Roop.

"Ya, öyle mi?"

"Evet, vali bey. Harikaydınız. Tanrı'ya şükür sonunda birileriütün endüstrisini savunuyor." Roop coşmuştu.

"Bu kamunun sağduyusu," dedi Feuer. "Ben kendim sigara içmem. Ancak bunun bir seçim olduğuna inanıyorum. Hiç kimse başkasını zorlayamaz ve işsizlik ile karaborsa sigara satışı pek de hoş bir manzara değil."

"Bir sonraki alkol mu olacak?"

"Bu konuda söz sahibi olursam."

"İçki fabrikaları yerine dumanlar yükselecek, vali bey." Roop ona Pulitzer Ödülü'nü kazandıracağına inandığı başlığı ortaya attı.

"Bundan hoşlandım," dedi Feuer.

"Ben de," dedi valinin karısı.

"Dumanlar." Vali Feuer dudaklarını büzüp güldü. "Amerikan Tütünçüler Federasyonu'nun yapacak başka bir işi yokmuş gibi. "Bu arada," dedi Roop'a. "Daha önce karşılaştığımızı sanmıyorum."

Doktor Henrico Hastanesi'nin köşesindeki küçük ev, yeni boyanmış mavi panjurları ve bakımlı bir bahçesi olan, tuğla bir yapıydı. Araba yoluna çakıl döşenmişti. Evinin önünde araba yoktu. Brazil yöneldi, küçük beyaz çakıllar BMW'nin altında sakırdıyordu. Ne yapacağını düşündü.

"Annen ne zaman eve döner?" diye sordu Weed'e.

"O evde." Weed biraz daha kendine gelmişti.

"Arabası yok mu?"

"Var." /.

"Burada değil," dedi Brazil. "Bana evdeymiş gibi gelmiyor."

"Oh." Weed biraz daha doğruldu. Parmaklarıyla kapı kolunu tutup ön camdan dışarı baktı. "Yatmak istiyorum. Yorgunum. Bırak gideyim, tamam mı?"

"Weed, annen nerede çalışıyor?" diye Brazil üsteledi.

Eve gitmek ve bir an önce uyumak için sabırsızlanıyordu, ancak bu küçük kaçak çocuğu yalnız bırakma düşüncesi onu rahatsız ediyordu.

"Hastanede çalışıyor," dedi Weed, kapıyı açarken. "Ameliyathanede bir işi var."

"Hemşire mi?"

"Sanmıyorum. Ancak gece yarısından sonra evde olabilir."

"Olabilir mi?"

"Bazen daha uzun kalıyor. Gerçekten çok çalışıyor. Çünkü sahip olduğumuz her şey onun eseri. Babam çok kumar oynar ve bizi fena borca soktu. Yatağa gitmek istiyorum. Beni eve getirdiğin için teşekkürler. Hiç bu kadar hoş bir arabaya binmemiştim."

Memur Brazil, Weed ön kapıyı kilitler kilitlemesiz basıp gitti. Weed boş oturma odasına bakındı. Annesinin evde olmasını diliyordu. Ancak evde olmadığına da sevindi. Annesi ona bir tabak dilimlenmiş rulo köfte bırakmıştı. Weed bir şeyler yemenin iyi mi yoksa kötü mü olacağından emin değildi. Bir denemeye karar verdi. Izgara hamburger ve peynirli sandviç midesini yatıştırmasına yardım etti.

Holün sonunda Twister'in yatak odasının önünde durdu ve kapıyı açtı. Basketbol kupalarına ve posterlere baktı. Yatak bozulmamıştı. Yerdeki kilim kırışmıştı. Richmond Üniversitesi tişörtü yerdeydi ve masadaki bilgisayarın ekranında köpek resimli ekran koruyucusu vardı. Odadaki her şey Twister'in bıraktığı gibi aynen yerinde duruyordu. Weed onu canlı olarak son kez 23 Ağustos günü görmüştü.

Weed odanın içinde gezinirken Twister'in Obsession kolonyasının kokusunu aldığını, kahkahası ile muzip sataşmalarını duyduğunu hayal etti. Twister'in yerde oturduğunu ve ayakkabılarını giyerken, Weed'e "bir dakikanın" çok kısa olduğunu açıkladığını gözünün önünde canlandırdı.

"Bak, bunlardan altmış tanesi bir saat yapar. Şu anda buna bir anlam veremeyeceğini biliyorum. Ama bu konuda bana güven. Yakında bir saat, sonra bir gün, sonra bir hafta, sonra da bir ay olacaksın. Ve p zaman benim kadar büyüyeceksin."

"Hayır büyümeceğim," dedi Weed. "Sen benim yaşımdayken benden iki misli büyüktün."

Sonra Twister yerden kalkıp hayali bir basket topuyla oynamaya başladı. Topu sağa sola sürüyormuş gibi Weed'in üstüne doğru giderdi.

Zaman uçup gidiyor. Ben "küçülc dakikamı" yakaladım, diyerek Weed'i kucagina alır, yatağın üstüne atar, onu kahkahalara boğup zevkten başını döndürmeden yatağın üstünde zıplayıp hoplatırdı.

Weed masaya doğru yürüdü ve sandalyeye oturdu. Bilgisayarı açtı. Ağabeyinin odasında dokunduğu tek şey buydu, çünkü Twister, Weed'e nasıl kullanacağını öğretmişti ve Weed, Twister'in onu kullanmaya devam etmesini isteyeceğini biliyordu. Weed, AOL'ı* açtı. Twister'in posta kutusuna bir e-mail gönderdi ve herhangi birinin alıp almadığını kontrol etti.

Twister'in Weed'den aldığı günlük notlardan başka bir şey yoktu.

Selam Twister,

Mektuplarımı okuyor musun? Açılmamışlar, ama bahse girerim diğerlerinin yaptığı gibi açmıyor sundur. Odanda hiçbir şeyin yerini değiştirmedim. Annem buraya adımını dahi atmıyor. Daima kapıyı kapalı tutuyor.

Mesajlarına yanıt gelmesi için bekledi. Günün birinde, bir biçimde Twister'in bilgisayar aracılığı ile Weed'le iletişime gireceğine inanıyordu. Bir gün şöyle diyecekti: *Nasıl gidiyor? Bana yazdığım için çok memnunuz. Yaptığım her şeyi görüyorum, yani kıçımı doğrultsan iyi olur.*

(*) American On Line

Weed bekledi ve bekledi. Bilgisayarı kapatıp ışıkları söndürdü. Bir an kapının eşliğinde durdu, kımıldayamayacak kadar kederliydi. Kendi odasına doğru yavaşça yürüdü ve saatin alarmini 2:45'e kurdu.

"Neden burada değilsin?" dedi Twister'a.

Karanlık odada sorusu cevapsız kaldı.

"Niye, Twister! Artık ne yapacağımı bilmiyorum. Annem eve gelmeyi bıraktı. O kadar çok çalışıyor ki, sanki başını bir yerlere çarpmış gibi sersemlemiş durumda. Sadece uyuyor, uyanıyor ve işe gidiyor. Sen gittiğinden beri çok nadir konuşuyor. Babam da ona oldukça zorluk çıkarıyor. Benim de başımda Smoke denilen bir bela var. Beni öldürebilir, Twister. Sen burada olsaydın buna cesaret edemezdi."

Weed, Twister'la konuşarak kâbuslar dolu huzursuz bir uykuya daldı. Korkunç gürültüler çıkaran bir çöp kamyonu peşine takılmış, karanlık yolda onu arıyordu. Nereye kaçsa bir türlü ondan kurtulamıyordu. Sırılsıklam ter içinde kalmıştı. Saatin alarmini çaldığında kalbi yerinden fırlayacak gibi güm güm "atıyordu. Yatağın kenarındaki masadan saati kapıp susturdu. Zar zor nefes alarak etrafı dinlemeye başladı. Annesinin uyanmamasını diledi.

Işığı yakıp çabucak giyindi. Pencerenin altındaki küçük resim masasına doğru yürüyüp oturdu. Metal heykeli boyamak için neye ihtiyacının olduğunu düşündü. Neler olup bittiğini ve niçin dövme yaptırdığını gidip Memur Brazil'e anlatabilmeyi çok isterdi. Ama Smoke ondan bunun intikamını alırdı. Ne yapıp edip bu yaptığını Weed'e ödetirdi.

Asıl sorun Weed'in yağlıboya mı yoksa akrilik mi kullanması gerektiği idi. Değerli sanat malzemeleriyle dolu rafları karıştırdı. Geçen Noel'de annesinin fazla mesai yaparak ona aldığı Bob Ross master resim setine sevgiyle baktı. Sekiz tüp yağlıboya, dört fırça ile videosu ol-

madığından Bayan Grannis'in okulda izlemesi için Weed'e izin verdiği bir Resime İlk Adım kasetinden oluşan set seksen dolara mal olmuştu. Weed, yeşil zeytin, limon sarısı ve alizarin kırmızısı boyaların kapaklarını açtı. Demco Kolej setine baktı ve yağlıboyaların kurummasının ne kadar uzun sürdüğünü ve ne kadar çok temizlik yapması gerektiğini düşündü. Neft yağı kokmak istemiyordu.

Akrilik parlak emaye boyalarını karıştırdı. Aralarından seçmesi gereken kırk altı ayrı renk vardı. Ancak iyi bir etki yaratmak için heykelin üstüne önce kum serpip iki kat boya sürmesi gerekiyordu. Bu işlem de epey vakit alırdı. Aslında heykele bir şey yapmak Weed'in istediği son şeydi. Hiçbir şey olmasa da, Tanrı bunun acısını Weed'den çıkarırdı. Meşhur birinin heykelini bozmak kilisede duvarları boyamak ya da İsa'ya bıyık çizmek kadar kötü bir şeydi.

Aklına cesurca bir plan geldi. Belki poster boyalarını kullanabilirdi. Çantalar dolusu poster boyası vardı. Hem ucuz hem de zararsızdılar. Aslında sabunlu suyla silinince boya akıp giderdi. Zaten Weed'in ne tür boya kullandığını Smoke'un anlamasına imkân yoktu.

Weed hiç metal üzerinde su bazlı boya kullanmamıştı. Bu yüzden odasındaki metal çöp sepetinin üstünde bir parça yeşil boya sürdü. Boya düzgün tutunca biraz hayrete düşüp heyecanlandı. Bütün boya kavanozlarını toplayıp çantası ile bir alışveriş torbasının içine tıktı. Kutuların içine özenle dizdiği temiz boya fırçalarını karıştırdı. İnce çizgiler için iki suluboya fırçası geniş alanlar için iki kaim fırçada karar kıldı. Ayrıca bir tane Akademi 14 ebadındaki yuvarlak başlı fırçayı gerekebilir diye çantasına attı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

New York Polis Teşkilatı, Artis Roop'un uzmanlık alanının dışındaydı. İş rehberi karıştırarak başlamıştı. Midtown Kuzey Merkez Karakolu'nu aramış, oradan Tecavüz Özel Hattı'na, sonra Sohbet Hattı'na ulaşmış ve en sonunda Queens'teki bir evrak kayıt memurundan telsiz odasının numarasını almıştı. Bu numaradan da yalan dolana başvurarak Çavuş Mazzonelli'yi konuşturmayı başarmıştı.

"Evet, COMSTAT'ın ne olduğunu biliyorum. Bunu kimin kurduğunu sanıyorsunuz?" dedi Mazzonelli.

"Elbette, sizin kurduğunuzu biliyorum," dedi Roop, *Richmond Times* gazetesinin haber odasındaki gürültülü masasından.

"Emin ol ki biz yaptık."

"Haritalama merkezinde bir sorunuz var," dedi Roop.

"Hangi haritalama merkezi? Haritalama merkezi ile ilgili hiçbir şey duymadım."

"NU'de."

"New Jersey'de mi?"

"NIJ, NJ değil," diye Mazzonelli'yi düzeltti Roop.

"Peki, sen hangi cehennemden arıyorsun?" diye sordu Mazzonelli. Eliyle ahizenin üstünü kapattı. "Hey! Landsberger! Hop Shing'e mi gidiyorsun?"

"Kim soruyor?"

"Annen."

"Yaa! Ne istiyormuş? *Balık* mı?"

Roop heyecanlandı.

"Hee! Bu hiç de komik değil," dedi bir başka polis.

"Stramboli. Provolone, bol soğanlı. Her zamankinden," dedi Mazzonelli.

Elini ahizeden çekip tekrar Roop'la konuşmaya başladı. "Evet, ne diyordun?"

"COMSTAT bilgisayar ağında bir sorun yaşıyoruz."

"*Bizle* kimi kastediyorsun?"

"Bak, burası Washington ve bir sorununuz var," dedi Roop filmlerde duyduğu biçimde. "Olası bir virüs ağa bulaştı ve ne kadar yaygın olduğunu öğrenmek istiyoruz."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Balık şeklinde görünebilir," diye ekledi Roop.

"Bok canına!" diye ağzının içinden mırıldandı Mazzonelli. "Yani şimdi başkentteki, sizlerin de aynı sorunu var ha? Allanın belası bu küçük mavi balıklar orası hangi cehennemse 219 civarında yüzüyor."

"Richmond, Virginia," diye bildirdi Roop. "Virüsün girdiği kurt deliğinin bir başka deyişle taşıyıcısının burası olduğuna inanıyoruz."

"Richmond mu?"

"Sanırsız öyle çavuş. Korktuğumdan daha kötü. Eğer COMSTAT telekomünikasyon sisteminiz kilittlendiyse, normal olarak..." Roop hızla yazmaya devam etti. "Herkes biter."

"Hay aksi. Bu gördüğüm en garip ve korkunç şey. Şimdi burada üç uzmanımız Allanın cezası şeyi ekrandan silmeye çalışıyorlar ancak tamamen çöktük. Şimdi aslında ben bu bilgisayar işleriyle uğraşmıyo-

rum, biliyor musun? Ama gözlerim ve kulaklarım var, yani ne zaman kötü bir şey olsa ben bilirim. Dediklerine göre suç mahallerini ve suç olaylarını artık bulamıyoruz." ,

"Kesinlikle." Roop bir sayfa çevirdi. "Görünüşe göre hiç kimse bulamaz."

Roop'un gençl yayın yönetmeni Clara Outlaw, masasının yanı başında durdu ve neler olup bittiğini, son baskının başlığını yazmayı planlayıp planlamadığını anlamaya çalıştı. Roop başparmağını yukarı doğru kaldırıp "tamamdır" işareti verdi. Clara tam bir şey söylemeye başlayacakken Roop kaşlarını çatarak parmağını dudaklarına dayadı. Clara saatini işaret etti. O da başını sallayarak anladığını belirtti, Clara ona inanmamıştı. Tekrar saatini gösterdi. Roop başını sallayıp biraz beklemesini işaret etti.

"Duyduğuma göre öğleden sonra erken bir saatte aniden bir balık haritası ekranda belirmiş. Hâlâ ondan kurtulmaya çalışıyormuşuz. Tanrının belası birdenbire ortaya çıkmış." Mazzonelli konuştuğu konuştu.

Kadın, Roop bir parça not kâğıdına aceleyle *Balık Saldırısı* yazdı. Kâğıdı koparıp Outlaw'a uzattı. "*Balık Salgım*" mı? diye yazıp kaşlarını çatarak Roop başını salladı. Bu, doğu kıyısında balık sürülerinin ölümüne neden olan mikropla karıştırılmamalıydı, yoksa bununla bir bağlantısı var mıydı? Bu konuda halk ne biliyordu? Roop kâğıdı elinden kapıp geri aldı ve *Balık Saldırısı*'nin altına dört çizgi çekti.

Sabah saat üçe on kala Weed sessizce yatak odasından çıktı. Annesinin kapalı kapısının önünde durup onun horlayarak uyumakta olmasını diledi. Evet her zamanki gibi yüksek sesle horluyordu. Weed evden çıktı ve Smoke'un onu alacağını söylediği caddenin köşesinde beklemeye başladı.

Birkaç dakika sonra, uzaktan Lemans'ın sesini duyunca Weed çöp kamyonu ile ilgili kâbusu hatırladı. Elleri titremeye başlayınca bo-

ya yapamayacağından korktu. Tekrar midesi bulanmaya başladı. Eve koşup polisi aramamak ya da en azından Smoke'un kandırıldığını anlamasından korktuğu için akrilik boyaları bırakmamak için kendini zor tutuyordu.

Lemans'm arka kapısı açıldı. Weed içeri girip Smoke'un ensesine bakarken kendisini korumak istercesine sırt ve boya çantasını kucağına yerleştirdi. Divinity ön koltukta başını Smoke'un omzuna yaslamıştı.

"Sanırım diğerleri gelmiyor," dedi Weed sesinin titrememesi için elinden geleni yapıyordu.

"Onlara gerek yok," dedi Smoke.

"Neden kendi arabayı kullanmıyorsun?" diye sordu Weed. İçindeki korku, kıyıya çarpmak üzere olan bir dalga gibi kabarmıştı.

"Çünkü kendi arabamı herhangi birinin bulabileceği bir yere park etmek istemiyorum," dedi Smoke.

"Dog birilerinin arabasını görmesinden hiç endişe etmiyor değil mi?" diye sordu Weed.

"İndişelense de fark etmez," dedi soğuk soğuk Smoke. "Ve şu boktan çeneni kapatabilirsin, mankafa. Burada sorulan ben sorarım. İyice anladın mı?"

Divinity güldü ve dilini Smoke'un kulağının içine soktu.

"Evet," dedi Weed usulca. Weed gözlerine dolan yaşların yanaklarından aşağı akmasına fırsat vermeden onları sildi.

Smoke şehir merkezine yöneldi ve Oregon Hills'teki sıra sıra evlerin arasından geçerlerken Weed tek bir kelime bile söylemedi. Arabayı nehir kıyısındaki küçük bir parka bıraktılar. Yaklaşık üç metre yüksekliğindeki mezarlığın çiti sarmaşıkla kaplıydı. Weed tırmanmakta zorlandı, ama Smoke bu işi kolayca becerdi. Weed hayatında

mezarlık çitine reklam veren birini duymamıştı ancak görünüşe göre, Victory Halı Temizleme Şirketi bu fikrin iyi olduğunu düşünmüştü. Geniş metal tabelası Güney Cherry ile Spring Caddesi'nin kesiştiği köşedeki çite asılmıştı.

Smoke, Weed ve Divinity'e tabelanın köşelerinden tutunup çitin iç tarafındaki eski bir meşe ağacının dalını kavrayacak kadar kendilerini yukarıya çekmenin ne kadar basit olduğunu gösterdi. Kısa sürede, üçü de yere atlayıp karanlık ve sessiz mezarlığın içine daldılar. Weed'e göre burası tekin olmayan anıtlar ve mezar taşları ile dolu, dört bir tarafa doğru uzanan dar şeritlerden oluşan yollarıyla bir hayalet şehirdi. Aniden aklına Smoke ve Divinity'nin onu burada bırakmanın eğlence-li olacağını düşünebilecekleri geldi.

Belki de gerçek planları buydu. Bu düşünce iliklerine kadar titremesine neden oldu. Weed, pezevenklerin fahişeleri mezarlık bahçesindeki ağaçlara bağlayıp bir gece boyunca tek başlarına bırakarak cezalandırdıklarına ait hikâyeler duymuştu. Bu kadınlardan bazıları akıllarını yitirmişlerdi. Bazıları da kalp krizi geçirip ölmüşlerdi. Bir fahişe ellerini bağladıkları ipi dişleriyle koparmaya çalışırken, bir diğeri de nefesini tutarak intihar etmişti. Weed dişlerini sıkarak birbirlerine çarpmasını önledi. Korktuğunu göstermemesi gerektiğini biliyordu.

"Harika," dedi etrafa bakarak. "Adamım, burada haftalarca resim yapabilirim."

O ve Divinity nereye gittiğini biliyor gibi görünen Smoke'u takip ediyorlardı.

"Bu mezar taşlarının hepsi karalama kâğıdı ve temiz tuval gibiler. Immm, im. Burada binlerce resim çizebilirim," dedikten sonra, "Heykeli boyadıktan sonra başka resimler de yapabilir miyim?" diye sordu. "Kapa çeneni," dedi Smoke.

Weed sustu. Sanki küçük tahtakuruları üzerinde geziniyorlardı. Hemen terliyor aynı zamanda üşüyordu. Burada kaç tane ölü olduğunu merak etti. Genellikle matematikten kırk not aldığından, sayabileceğinden fazla olduğu kesindi. Çoğunun PAX soyadı taşıması onu şaşırttı. Oldukça az Paxtons olmasına karşın okulunda bir tek kişinin bile soyadı PAX değildi. New York'tan buraya taşınmış Paxinos adında bir aile vardı ve okulda o çocukla kendisinden başkasının konuşmadığını biliyordu.

Ancak Weed'i en çok rahatsız eden zenginlerin mezarları oldu. Hepsi çeşitli oymalarla süslü kocaman ağır metal kapılarının üstlerine isimleri kazılmış küçük mermer evlerin içinde yatıyorlardı. Bu evlerin pencereleri de vardı ve içeriye bakma düşüncesi Weed'in tüylerini diken diken ediyordu. Bazı görüntüler aklına girmiş ve ona kötü oyunlar oynamaya başlamıştı. Gözleri çökmüş küllü bir yüz ve çürümüş yeşil eller beyaz bir İncil tutmakta ve her sayfayı çevirişinde bela yağdırıp Weed'in cehenneme gideceğini söylemekteydi. Uzun saten elbiseli sıtan bir iskelet, kemikli ellerinde tuttuğu kurumuş bir güle yerinden fırlayıp takırtılar ve hisirtılar çıkartarak onun etrafında uçmaya hazırlanıyordu.

Weed'in dizlerinin bağı çözülüyordu. Sırt çantasını düşürdü ve kayışları ayaklarına dolandı. Tökezleyince ayakları daha da birbirine dolaştı. Ve şimşir ağacından yontulmuş bir heykele çarptı, bir ceset küllü kabını devirip yüzüstü yere kapaklanacakken tekrar dengesini sağladı. Başı neredeyse bir ağaç biçiminde Indiana mermerinden yontulmuş mezartaşına çarpıyordu. Weed, Yarbey Peachy Boswell'in kim olduğunu bilmiyordu ama, tam onun mezarının üstüne basmıştı.

Smoke ve Divinity ikibüklüm olmuş, ses çıkartmamak için elleriyle ağızlarını kapatmış, boğulurcasına gülerken, bir yandan da ateşe basmış gibi zıplıyordu. Weed ayağa kalkmak için acele etmedi. Bir yerinde

hasar var mı, diye üstüne başına bakındı. Dirseği biraz acıyordu. Kolundan aşağı kan süzülüğünü fark etti. Yere eğilip üstüne bastığı çimenleri ve toprakları düzeltti. Sırt çantasını ve boya çantasını topladı. Belki İncil'de mezara hürmetsizlik etmenin belaya yol açacağını yazıyordu, ama Weed hiçbir şeyden rahatsızlık duymamışçasına omuz silkti.

Divinity elini çantasına atıp yarım litrelik bir Wild Turkey çıkardı. Smoke'la birlikte kafayı çekmeye başladılar. Smoke şişeyi Weed'e uzattı ama o istemedi. Smoke şişeyi dürterek ısrar edince Weed onun isteğine boyun eğmedi.

"Kafamı allak bullak eder," diye fısıldadı Weed. "Resim yapmamı istiyorsun, değil mi?"

"Elbette kahrolası." Smoke gülmeye başladı. "Heykel tam karşıda, mankafa. Ve bil bakalım ne? Tek basmasın. Biz buralarda olmaya çağız."

Weed sakın olmaya çalıştı.

"Tamam, peki eve nasıl döneceğim?"

"Nasil dönebilersen!" Smoke, Divinity'nin eline yapıştı ve birlikte gülüp içki içerek, nereye bastıklarına aldırmadan koşup uzaklaştılar.

Weed bulunduğu yeri anlamak için etrafına bakınca mezarlığın nehre yakın bölümünde olduğunu fark etti. Burada yatanların çoğu varlıklı ve önemli kişilerdi. Çim kaplı alanlar bir aileye yetecek kadar genişti. İki sokak ötedeki meydanın ortasındaki heykelin silüetini görünce Weed korkuyla ürperdi. Dimdik gururla ayakta duran adamın profilinin keskin hatları karanlıkta belli oluyordu.

Weed birkaç adım attıktan sonra heykelin altı yolun kesiştiği noktaya dikildiğini gördü. Bu da ünlü kişi olduğu anlamına geliyordu. Uzun bir palto ve dizlerine dek uzanan çizme giymişti. Elini kalçasına dayamış diğerinde ise bir şapka tutuyordu. Açelya ve sarmaşıklarla kuşatıl-

miş mermer bir kaide üzerinde duran heykelin ayaklarının dibine de iki tane zenci aleyhtarı bayrak dikilmişti.

Jefferson Davis ismi ona bir şey ifade etmiyordu. Weed, Davis'in 1808'de doğup 1889'da ölen, "bir Amerikan askeri ve anayasa savunucusu" olduğunun dışında heykelini boyayacağı adam hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun yaşını hesaplamak birkaç dakikasını aldı. Sırt çantasını açtı, boyalar, fırçalar ve su şişelerini çıkarmaya başladı.

Hesaplarken dudaklarını kımıldatıyordu, *seksen dokuz eksi sıfır sekiz*. Kafası karıştı ve tekrar denedi. *Dokuz eksi sekiz bir eder ve sekiz eksi sıfır sekiz ederdi*. Öyleyse Jefferson Davis on sekiz yaşında bu hayata veda etmişti. Weed'in içini derin bir hüznü kapladı.

Elinde bir İncil tutan kederli bir kadının mermer heykeline baktı. Büyük kanatları olan bir melek yanında oturuyordu. Weed'i izliyor ve onu bekliyormuş gibi görünüyorlardı. Weed aniden niye buraya getirildiğini anladı. Smoke ve onun entrikaları ile ilgili değildi bu. Lanet yerine beklenmedik bir hediye bulmuştu. Kalbi neşeye doldu. Artık Weed ne yapması gerektiğini biliyordu. Kendini yalnız hissetmediği gibi korkmuyordu da.

ON ALTINCI BÖLÜM

Uyku, şu anda Brazil'in hayatında yeri olmayan bir yabancıydı. Tekrar çarşaları tekmeledi, su içmek için kalktı, birkaç dakika karanlıkta dolaşıp bilgisayar ekranının önüne oturdu ve haritayı kaplayan mavi balıklara baktı. Biraz daha su içip West'in de eziyet çekmekte olduğunu hayal etti.

Onun da huzursuz ve kâbuslarla dolu bir gece geçirmesini, Brazil'i düşünürken kalbinin sızlamasını diledi. Sonra bu fantezisi yüzünü bile görmediği Jim isimindeki adamın hayaliyle darmadağın oldu. Brazil, West'in arkadaşlık ettiği her polisi inceden inceye düşündü ve West'in ilgilenebileceği, Jim isminde birini hatırlayarak. West uzun boylu, yapılı, zeki, esprili ve duyarlı erkeklerden hoşlanırdı. West bu tip bir erkekle birlikte sinemaya, bara atış talimine giderdi. Kaba davranılmaktan bıkmıştı. İsteddiği biraz sabır ve yumuşak bir dokunuştı. İlgisizlikte bazen işe yarıyordu.

Brazil yatak odasına döndü. Saat neredeyse beş olmuştu. West'in bu sabah onunla koşmak niyetinde olmadığını hatırladı, çünkü koşmaktan nefret ediyordu ve bugün dinlenmeye ihtiyacı olduğunu açıkça belirtmişti. Brazil eşofmanlarını giyip tek başına koşuya çıktı. Hızla koşarak Fan'dan geçti. Kafasına Jim'i taktığından daha da hızlandı. Onun

hakkında tüm bildiği Heineken içtiği ya da en azından West'in evine altı şişe getirdiği idi. Ayrıca, West'in Heineken'den hoşlandığını düşünmüş olması da mümkündü. Belki de Jim bira içmiyordu. Scotch viski ya da iyi kalite şarap tiryakisi olabilirdi, Brazil, West'in mutfağında şarap ya da viski görmemişti, tabii ki dolaplarına bakmamıştı.

Yanından geçerken yatak odasına da bakmamıştı. Çünkü yere atılmış erkek giysileri ve dağınık bir yatak görmeye katlanamayacağını biliyordu. Brazil sekiz kilometrelik yolu hızla koştu. Serbest ağırlıklarla çalıştı ve vücudunun üst kısmı iyice ısınana kadar ağırlık kaldırdı. Sıcak suyla uzun bir duş aldı. Çok mutsuz ve öfkeliydi.

Brazil lavaboda tıraş olup dişlerini fırçalarken West'in kendisinden kaçmasına izin vermemeye karar verdi. Allanın cezası kadın. Evine Noel hediyesi vermek için gittiği ve son kez seviştikleri yılbaşı gecesine kadar birlikte güzel günler geçirmişler, ayrılmışlar ve tekrar tekrar küsüp bağışmışlardı. Richmond'a taşındıklarından beri takmaktan vazgeçtiği altın ve platin bileziği almak için Brazil aylarca para biriktirmişti.

Brazil kendini kullanılmış, değersiz ve aldatılmış hissetti. Eğer bir zamanlar söylediği kadar onu sevseydi, birdenbire nasıl Jim adında biriyle ilişkiye girebilirdi. Ve bu ne kadar zamandır devam ediyordu. Belki de en başından beri onu aldatıyordu. Charlotte'tayken de bir başka Jim'le görüşüyor olabilirdi. Dünyanın dörtbir yanında başka Jim'ler de vardı. Brazil onu arayıp bir açıklama istemeye karar verdi. Ne söyleyeceğini prova ederken havlu ile saçlarını kuruladı. Üniformasını giyerken bir yandan da düşündü.

Hollywood Mezarlığı genellikle şafakla birlikte canlanırdı. Clay Kitchen bakım işlerine bakıyordu ve işini çok ciddiye alırdı. Ayrıca

mesaiye kalmaktan da hoşlanırdı ve her sabah yedi civarında ortaya çıkarsa iki aylık maaş çekine fazladan on saat ya da iki yüz seksen beş dolar ekleyebilirdi.

Kitchen, mavi Ford Ranger'ını on sekiz bin cesur askerin ve General Pickett'in karısının gömülü olduğu konfederasyon askerleri bölümüne doğru yavaşça sürdü. Sade mermer mezar taşları birbirine öylesine yakın dizilmişti ki aralarında yetişen çimleri biçmek zordu. Kitchen, 1868'de tek iş gücünün güçlü bedenler, korkusuzluk ve makaralı vinçlerin olduğu dönemde James Nehri'nden kazılarak çıkarılan granitten yapılmış, üç metre yüksekliğindeki piramit şeklindeki Konfederasyon Anıtı'nın yanına arabasını park etti.

Kitchen anıt hakkında anlatılan hikâyeleri duymuştu. Üç kaza olmuştu. İşçiler çok kızmışlardı. Projenin süresi bir yıl daha uzatılmıştı ve herkes yorulmuştu. Her şey bitip de sıra sivri taş tepeye tırmanıp yerleştirmeye gelince işçiler ayak diremişti. Unut gitsin. Şaka yapıyor olmalısın gibi sözlerle herkes yan çizmişti. Hiç kimse bu işe gönüllü olmayınca yakın bir cyalet hapishanesinde yatan suçlunun biri sözde gönüllü olmuş ve mutlu kalabalığın alkışları arasında 6 Kasım 1869'de olaysız bir biçimde tehlikeli görevi yerine getirmişti.

Piramidin tabanının etrafındaki çimenler biraz uzamış, biçilmeye ihtiyacı vardı. Ancak bu iş, Kitchen'i hayli meşgul eden yüz otuz beş hektarlık arazinin tefişi bitene kadar beklemek zorundaydı. Konfederasyon Caddesi'nden ilerleyip Eastvale, Hillside ve Riverside'dan geçip Presidents Meydanı'ndan Jeter ve Ginter'e doğru ilerledi. Davis Meydanı'na yaklaşırken uzaktan bir sorun olduğunu gördü.

Jefferson Davis kırmızı-beyaz bir basketbol forması giymiş, sol elinde tuttuğu şapka da garip bir basketbol topuna dönüşmüştü. Teni siyaha boyanmıştı. Üzerinde durduğu mermer kaide bir spor sahasına dönüşmüştü.

Neye uğradığını şaşırın Kitchen kontrolünü yitirdi ve gaza basıp çılgınca bir hızla ilerledi. Daha yakın bir bakış atmak için frenlere asıldı. Atletin üstündeki numara 12'ydı. Kitchen bir spor fanatığıydı ve hiç kuşkusuz bunun Richmond Üniversitesi Spiders forması olduğunu anlamıştı. Atletteki 12 numara, Kitchen'in hayatında gördüğü en zavallı çaylaklardan biri olan Bobby Feeley'indi. Birden telsizini kemerinden çekip amirini uyandırdı.

"Birisi Jeff Davis'i zenci bir basketbol oyuncusuna çevirmiş!" diye Kitchen bildirdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Niles, West'in peşinden ayrılmıyordu. Onunla geçinmek kolay değildi, ancak bir suç vardı ki işlemesine asla izin verilmezdi. Hiçbir kedi ya da insan West uyumak istemedikçe onu uyanık tutamazdı. Ve şu anda da öyle bir şey istemiyordu.

"Senin neyin var kahrolası?" diye söylendi West dönüp, başının altındaki yastığı yumruklarken.

Niles uyumuyordu, ancak hareket de etmiyordu. Niles için hiçbir şey ifade etmeyen yüz bin mutlu kalp ısıtan hikâye vaat eden şu aptal *Tavuk Suyuna Çorba* kitabını sahibi en sonunda bir kenara fırlattığından beri Niles aynı pozisyonda yatıyordu.

"Kapa çenen!" dedi sahibi, çarşafın tekmelerken.

Niles'ın kaburga kemikleri nefes aldıkça yükselip alçalmaktaydı. Piyano Adam ne zaman ortaya çıksa sahibinin sinirlerinin bozulup huysuzlaştığını ne zaman anlayacağını merak ediyordu.

"Buna daha fazla katlanamayacağını," dedi sahibi.

Yatağın içinde oturdu. Niles'ı alıp yere attı. Niles son birkaç saatir sahibinin huysuzluklarına sesini çıkartmadan katlanmıştı ama artık canına yetmişti. Tekrar yatağın üstüne zıpladı ve tırnaklarını içine çekerek pençesiyle West'in çenesine vurdu.

"Seni küçük pislik!" diye bağırıp West, Niles'in başına vurdu.

Sahibinin sabahın köründe üstüne atlamasından nefret ettiğini bildiği halde karnının üstünde olabildiğince sert zıpladı. West onu tekrar yataktan fırlattı ama o da yine geri sıçrayıp üstüne çıktı. Tıslayıp sahibinin küçük parmağını ısırıktan sonra yataktan zıplayıp deli gibi koşarak kaçtı. West de yataktan atlayıp onu kovaladı.

"Gerî gel, seni küçük pislik!" diye bağırdı.

Niles sahibinin ofisine doğru hızla koşup köşeyi döndü. Kitaplığın en üst rafına tırmandı. Şaşı gözlerle etrafına bakıp kuyruğunu sallayarak bekledi. Hızla köşeyi dönen West kalçasını kapının çerçevesine çarpınca okkalı bir küfür savurdu. Tehdit edercesine parmağını Niles'a doğru salladı, ama kedi oralı bile olmadı. West yaklaşp yukarı uzanarak onu yakalamaya çalıştı.

Niles onun başının üstünden atlayıp masanın üstüne yerleşti. Sahibinin Kişisel Bilgi Merkezi telefonunun hafıza tuşuna istediği numarayı bulana dek bastı. Sonra mikrofon ve arama tuşuna bastı. Sahibi, elini onun boynunun arkasına koyana dek bekledi. Mikrofondan telefonun zili yükselene dek burnunu düğmenin üstüne bastırdı ve sonra hızla kaçıp gitti.

"Alo?" Piyano Adam'ın sesi odada çınladı.

West donup kaldı.

Brazil tekrar, "Alo?" dedi.

West telefonu kapı.

"Nasil oluyor da ben aramadığım halde seni aramış oluyorum?" diye sorarken Brazil'in numarasını video ekranında okudu.

"Sen de kimsin?" diye Brazil sordu.

"Niles yapti, ben değıl," dedi West.

"Virginia?"

"Bunu ben yapmadım," dedi ve odanın diğer köşesinde keyifle gerinen Niles'a dik dik baktı.

"Beni araman suç değıl," dedi Brazil.

"Konu bu değıl."

"Kahvaltı etmek ister misin yoksa meşgul müsün?" Brazil duraksadı. Sanki sadece nazik olmaya çalışıyor ve onu görmeye pek hevesli değılmış gibi davranıyordu.

West bir dizi diğer uydurma tercihleri hızla gözden geçirirken, "Tanrım bilmiyorum. Saat kaç? Niles bütün gece uyutmadı," diye yakındı.

"Neredeyse yedi."

"Eğer gerçekte merak ediyorsan bu sabah seninle koşmuyorum," derken Jest'in kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı.

"Ben o işi hallerim bile," dedi Brazil. "River City Diner'da buluşmaya ne dersin? Oraya hiç gittin mi?"

"Buradaki her yerin ismini hatırlayamam."

"Gerçekten iyi bir yer. Eve geri dönmen için arabayı almak zorunda olduğuna göre beni alabilir misin?"

"Sanırım buralardaki her yeri biliyorsun," dedi West.

Popeye de bu sabah bir an olsun Hammer'a huzur vermiyordu. Sahibinin üstüne atlayıp duruyordu. Arsızca Hammer'ın odasına koştı. Çalışma masasının sandalyesine zıplayıp bilgisayar ekrandaki balıklara baktı. Hammer'ın oturmasına, ilk kahvesini içip gazeteye bir göz atmasına izin vermiyordu. Popeye yürüyüşe çıktığında da inatçı davranmıştı. Sahibinin verdiği küçük ödülleri ilgilenmiyordu. Ne oturuyor, ne yatıyor, ne de söz dinliyordu.

"Şu kitapların hepsini okumanın ve bir hayvan terbiyecisine danışmanın bana ne faydası var?" diye öfkeyle homurdandı Hammer. "Bunların hiçbirine ihtiyacım yok, Popeye. Sana çok iyi davranıyorum. Senin gibi köpeğe sahip olmanın bana mutluluk verdiğini, birlikte uyum içinde yaşamının önemini uzun uzun anlattım. Seni Hayvanları Koruma Derneği'nden almadan önce başından travmatik olaylar geçip geçmediğini defalarca sordum. İnsanlara zarar vermene ve yüzlerine doğru zıplamana neden olacak olaylar.

"Seni huzursuz eden şeyi benim bilmeme izin vermedin ve bu hiç adil değil, Popeye. Sana ne kadar değer verdiğimi, hayatımın ne denli zor olduğunu ve daha fazla stres istemediğimi de biliyorsun. Birilerini ısırsan onlar da türlü bahanelerle beni mahkemeye verirler. Varlıklı olduğumu ve adımın dillere düşmesini istemediğini herkes biliyor. Şimdi sözümü dinle ve otur."

Hammer çömeldi, avucunun içinde köpeğine vereceği bisküviyi tutuyordu.

Popeye küstahça onun yüzüne baktı.

"Otur."

Popeye oturmadı.

"Yat yere."

Popeye yatmadı.

"Sana ne oluyor?" diye sordu Hammer.

Şok dalgaları süratle ve korkulu yankılarla yayıldı. Hollywood Mezarlığı'nın bakım şefi vakit yitirmeden Mezarlık Cemiyet Başkanı Lelia Ehrhart'a haber verdi. O da hiç vakit yitirmeden yönetim kurulu üyelerine ve ağzında bakla ısınmayan cemiyet sekreteri Ruby Sink'e bu haberi ilettili.

Şef Hammer, Popeye ile tam Bayan Sink'in evinin önünden geçerken, kadın gazetesini almak için dışarıya çıktı. Hammer Yunan mimari tarzı verandası, orijinal kornişleri ve camları olan iki katlı tuğla evin önünden hızlı adımlarla ilerledi. Bayan Sink koşarak, basamaklardan indi ve parke taş döşeli kaldırıma fırladı.

Bayan Sink, "Buraya gel," diye Hammer'a seslendi.

Hammer ona emir verilmesinden hoşlanmazdı.

Adımlarını yavaşlatmadan, "Günaydın Bayan Sink," dedi nazikçe.

"Sizinle konuşmam gerek."

Popeye yürüyüşe devam etmek için elinden geleni yaparken Hammer durdu.

"Sizinle karşılaşmamız öyle iyi oldu ki," dedi Bayan Sink.

"Uslu dur, Popeye," diyerek Hammer köpeğin tasmağını çekti.

Popeye geri asıldı.

"Popeye." Hammer uyardı.

"Bir köpek için ne berbat bir isim," dedi Bayan Sink. "Gözlerinin nesi var?"

"Bu cins köpeklerin gözleri böyle olur."

"Kuyruğunu kestirdin mi?"

"Hayır," diye cevapladı Hammer.

Bayan Sink önemli bir şeyi olmayan kısa kuyruğa daha yakından bakmak için eğildi. Uygunsuz bir yerini yalamaya başlayan Popeye, aniden havaya sıçrayıp dilini Bayan Sink'in ağzına soktu. Neye uğradığını şaşırarak Bayan Sink çığlık atıp geriye kaçtı. O dilin az önce nereden olduğunu düşünerek suratını ekşitip dudaklarını sildi. Popeye, Bayan Sink'in elbisesinin eteğinden çekiştirerek zayıf yaşlı kadını neredeyse yere düşürecekli.

"Popeye uslu dur ve otur," dedi Hammer kesin bir dille.

Popeye oturdu. Hammer ona ödül olarak bisküvi verdi. Bayan Sink'in mahcubiyetten bir an dili tutuldu. Ağzını sildi ve elbisesinin eteğine bir şey olup olmadığını kontrol etti.

"Benimle konuşmak istediğiniz konu neydi?" diye sordu Hammer.

Bayan Sink, "Bilmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?" diye bağırdı. Gazetesini almak için eğildiğinde Popeye'a nefretle baktı.

"Neyi bilmiyorum?" diye sordu Hammer, kendinden önce Bayan Sink'in bir şeyi biliyor olması canını sıkıyordu.

"Birisini Hollywood Mezarlığı'na zarar vermiş!" diyen Bayan Sink'in öfkesi kabardı. "Jefferson Davis'in heykelini tepeden tırnağa boyamış."

"Bunu ne zaman öğrendiniz?" diye sorarken Hammer'ın gözlerinin önünde bir tabur konfederasyon askerlerinin dirilip yürüyüşe geçtiği canlandı.

"Polisin ne yaptığını bilmek istiyorum," dedi Bayan Sink.

"Bizi arayan oldu mu?" diye Hammer sordu.

Bayan Sink bir an düşündü.

"Bunu ilk kez duyuyorum," diye devam etti Hammer. Popeye, Bayan Sink'in ayak bileklerini kokladı.

"Polisi aradılar mı bilmiyorum," dedi Bayan Sink. "Bu benim sorumluluğum değil. Suçu fark eden kişi polisi aramıştır herhalde. Ben de olayı birkaç dakika önce öğrendim. Bir basketbol oyuncusunun yaptığını düşünüyorlar."

"Onlar da kim?"

"Bunu Lelia Ehrhart'a sorabilirsin. Bana da o haber verdi." Hammer'ın tepesinin taşı attı.

"Peki Lelia nereden duymuş?" diye sordu.

"O Hollywood'un başkanı," diye karşılık verdi Bayan Sink sanki sadece bir Hollywood varmış gibi. "Şehir mahvoldu. Sokaklarda devriye gezen daha fazla polisimiz olsaydı bu tür bir olay meydana gelmezdi. Tabii bu bölgenin sürekli gerilediğinden söz etmeye bile gerek yok. Her yerden çok *burası geriliyor*."

Hammer günün birinde durmadan dırdır eden bu at suratlı kadına cehenneme gitmesini söyleyeceğinden korkuyordu.

Bayan Sink saldırıya devam etti. "Sanki bu McDonald's'ın bir şubesiymiş gibi insanlar akın akın buraya geliyorlar."

Bayan Sink, bu تنها iki yanı ağaçlıklı, ünlü sokakta güvence içinde yaşadığını hissedirdi. 1775'de Patrick Henry bu sokaktaki St. John's Episkopal Kilisesi'nin soldan üçüncü sırasında ayakta durup, "...Ya bana özgürlüğümü verin ya da beni öldürün!" diye bağırmıştı. Yine bu sokakta birkaç ev aşağıda İlmira Royster ve Edgar Allan Poe tekrar birbirlerine kavuşmuşlar ve Poe ölene dek ikinci kez flört etmeye başlamışlardı.

Bayan Sink'in Episkopal mezhebiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Hiç korku hikâyesi okumamıştı, ama tarihe ve tarihteki ünlü kişilere saygı büyüktü. Dahası, Bayan Sink bir yabancının kutsal mahallesine gölge düşürmesine asla göz yummazdı. Buna Richmondlu değil de aslen Arkansalı olan Judy Hammer'da dahildi. Bayan Smith'e göre o asla gerçek bir Güneyli olmazdı.

Popeye san zerrelerin dibine işedi. Sonra lalelerin ve elek-trik direğinin dibini koklamaya başladı.

"Aslına bakarsanız, bölgemizdeki suç oranı yüzde altı düştü, Bayan Sink," diye hatırlattı Hammer, her yerde yükselmekte olduğunu

eklemeden. "Bunu kısmen buradaki toplumsal çabaya, kısmen de sizin gibi suç takipçisi, caddelerin kulakları ve gözleri olan insanlarımıza teşekkür borçluyuz."

"Yüzde altı düşmüş sen onu benim külahıma anlat." Bayan Sink öfkeyle pembe terliğini yere vurdu ve gazetesinin plastik kabını hızla yırttı. "Libby Hill Park'ından çeşmenin niçin çalındığını söyleyin bana?"

"Çeşme bulundu ve yerine geri kondu, Bayan Sink."

"Fark etmez. Çalınmıştı. Tıpkı ayağımın altından kilimi çekip alır gibi. Kocaman demir çeşmeyi yürüttüler ve hiç kimse bir şey görmedi. Hiç kimse bir şey duymadı." Elini cebine soktu ve bir mendil çıkardı. "Gaz lambalarına ve arabalara atılan taşlardan söz etmeye gerek yok. Arkadaşlarımın ve ailemin çoğu Hollywood Mezarlığı'nda yatıyor."

Bayan Sink hafifçe burnuna dokundu ve Hammer'ın küçük çirkin köpeğine şüpheli bir bakış fırlattı. Kentte neler olup bittiğini öğrenmek için gazetesini açtı. Birinci sayfaya büyük koyu harflerle başlık atılmıştı.

BALIK SALDIRISI HİSTERİSİ!

ESRARENGİZ VİRÜS POLİS BİLGİSAYAR AĞINI ÇÖKERTTİ

Hammer gazeteyi Bayan Sink'in elinden kaptı.

"Affedersiniz," dedi Bayan Sink öfkeyle. "Bu yaptığınız çok kaba bir hareket."

Hammer oralı bile olmadı. İnanılmaz hikâyeyi okudu. Makaleye göre virüsün taşıyıcısı olduğundan şüphelenilen mavi küçük balığın bir ressam tarafından çizilmiş şeması da vardı.

Gazeteyi okuyan Hammer, "Aman Tanrım. New York'u da vurmuş," dedi. "Her yeri vuruyor. Şu Tanrının cezası Roop. Medya hiç al-

dırmıyor. Birkaç kalitesiz yazan ön sayfa haberleriyle ödüllendirerek işi daha kötüye sürükleyecek. Ohh, harika, harika, harika. Birlikte çalışmak isteyen insanlara ne oldu? İşe yeni başladığım zamanlarda, yerel medya olayı bizden öğrenir ve polise gerçekten yardımcı olan şeylerin peşinde koşarlardı.

"Böyle saçma sapan olayların olabileceğini hayal bile etmezdik, değil mi?" diye devam etti Hammer. "Biz işimizi yapamazsak Roop gibi yalnızca kendini düşünen insanların da canı yanmaz mı? Arabasının hava yastığı çalmırsa ne olur?"

"Ben de okudum. Niçin ona LAILANA diyorsunuz?"

"Bir ATM'nin önünde silah zoruyla soyulursa ne olur?" diye Hammer devam etti.

"Bunlar iğrenç," dedi Bayan Sink tüyleri ürpererek. "Dün bir soygun daha olduğunu biliyorum. İnsanlar, geceleri makinelerden para çekmemeli."

Popeye tekrar saldırdı. Arka ayaklarının üstünde ayağa kalktı. Ön pençelerini uzatıp Bayan Sink'i kucaklamak isterecsine zıplamaya başladı, ama işe yaramadı.

"Bu köpeğin nesi var?" dedi Bayan Sink. "Bana bir şey anlatmaya çalışıyor sanki."

"Popeye çok zeki ve sevgilidir. Doğrusu beni korkutacak kadar çok şey bilir," diye Hammer itiraf etti.

"Laf aramızda," diye devam etti Bayan Sink. "Sanırım ATM'ler ve internet, Kitabı Mukaddes'in 666'ncı bölümünde yer alıyor Canavar bizi Mahşer'e sürüklüyor."

Popeye tekrar hırlayarak Bayan Sink'in üstüne atladı ve yaşlı kadını kucaklamaya çalıştı. Bayan Sink gazeteyi eline vurup onu uyardı. Popeye titreyerek tasmaına dolanarak sahibinin bacaklarının arkasına saklandı.

"Korkma, küçük bebeğim," dedi Hammer. Hem üzölmüş hem de öfkelenmişti.

Çömelip köpeğine sarılıp onu sıkıca tuttu. Popeye'ye bir bisküvi daha verdi.

"Lütfen bunu bir daha yapmayın," dedi sertçe, Bayan Sink'e.

"Bir dahaki sefere küçük kıçına vuracağımı," dedi Bayan Sink öfkeyle.

"Hayır, vurmayacaksınız," dedi Hammer *sakın benimle oynama* kuru bir ses tonuyla.

"Bu köpek günün birinde birini ısırarak," diye Hammer'a karşı koydu.

"Bak görürsün başın belaya girecek. Bugünlerde insanlar sudan nedenlerle mahkemelik oluyor." Parmağını şaklatmayı denedi ama beceremedi.

Popeye hırladı.

"Şey, eve gidip diğer cemiyet üyelerini aramalıyım. Olayı size söylemekle polisi aramakla aynı şey sanırım," dedi Bayan Sink.

Evine yöneldi. Topuklarını yere vura vura verandaya doğru yürüdü. Kedisi bir çalının arkasından fırlayıp onun peşine takıldı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bubba'nın inanılmaz gayretlerine, Bölüm 8'de durmaksızın sekiz saat çalışmasına rağmen üretim gücü 3.901 sigaradan daha aza düşmüştü. Mahvolmuştu. Bu ayın son yarış gecesi idi ve iki aydır üst üste Bölüm 5 zafere ulaşmıştı.

"Bu kadar çok kafana takma," dedi Smudge.

"Elimde değil," diye ümitsizce cevap verdi Bubba.

Kafeteryanın dışında durdular ve Bubba, tüm işçilerin günlük be-dava hakkı olan bir paket sigara almak için kimlik kartını sigara makinesine taktı. Her zamanki gibi Merit Ultima'yı seçti. Smudge da aynı-sını yaptı ve kendi paketini indirimli fiyat olan sekiz dolar yirmi beş sente Bubba'ya sattı. Smudge Philip Morris tarafından üretilmeyen Winston içiyordu. İlk kez Smudge'nin günlük bedava tahsisatını para almadan vermemesi Bubba'yı rahatsız etti. Smudge'la Gig Dan'ın birlikte golf oynadıklarını hatırlayınca da bozuldu.

Smudge'la binadan dışarı çıkarırken, "Sanırım Gig zorlu bir gün geçirdi," diye eleştirdi Bubba.

"Ayrılırken oldukça yorgun görünüyordu," diye onayladı Smudge. "Senin de geç kalman çok kötü oldu," dedi.

"Hergele Tiller yeniden hastalanmasaydı hiç böyle olmazdı."

Smudge yorum yapmadı.

"Her seferinde karşılaşmaların sona erdiği gece nasıl hastalanıyor, komik." Bubba umursamaz bir tavırla, "Her yarışmanın son gecesinde hastalanması çok komik," dedi.

"Belki de yenilgiye dayanamıyordur," dedi Smudge.

"Ayrıca yarışmanın son gecesinde birimimde hiçbir şeyin doğru dürüst çalışmaması da tuhaf. Kaç kere eğirtme ipi koptu biliyor musun? Ya da kaç kere yapışkan bel verdi? Bıçak da körelmişti. Sonra da tam vardiyayı değiştirirken her yeri temizlemem gerekti ve makine tozlanmış, yapışkan silindirine de zamklar yapışmıştı," dedi Bubba.

Smudge pırlıl pırlıl parlayan kırmızı Suburban'ının yanında durdu. Anahtarlarını çıkardı.

"Baksana, sanırım birisi ilk vardiyada Kennedy'yi kenara çekip onunla gizli bir anlaşma yapıyor. Böylece Kennedy ikinci vardiyanın ilk yarısında çalışıyor, çünkü bu arada ona Tiller'in arayıp hasta olduğunu söylüyorlar. Sonra Kennedy elinden geldiği kadar her şeyin içine ediyor, böylece gelip bir buçuk vardiya çalışmam gerektiğinde tüm bu toz, yapışkan toprak ve pislik beni bekliyor."

"Bir casus romanı kadar heyecanlı. Paranoyak olma Bubba," dedi Smudge ve Bubba'nın omzuna vurdu.

Ancak bu paranoya değildi. Bubba aptal değildi. Gig Dan'in da bu işin içinde olduğunu ve birilerine makinenin ne kadar kirli olduğunu söyleyebileceğini biliyordu. Gig Dan, isteksizce Bubba'nın yerine baktığına göre bunları biliyor olmalıydı. Çünkü Bubba erken geleceğine gecikmiş ve sonra da tam zamanında işte olacakken, Fred onu lafa tuttuğundan iyice geç kalmıştı. Bubba bu inancını kendine saklamıştı. Çünkü Smudge'in da aslında ne mal olduğunu anlamıştı. Urafla dönen her ne ise kokusu çıkmaya başlamıştı.

"Bana ve Bölüm 5'deki herkese iki kasa bira borcu var, iyi dostum," dedi Smudge Suburban'ın kapı kolunu çekerken.

"Evet, biliyorum," dedi Bubba. "Ne olsun?"

"Hımmmm. Bir düşüneyim." Smudge birden Bubba'nın öbür tarafına geçti. "Sanırım Corona," diyerek Bubba'nın yarasına tuz bastı.

Corona bir Philip Morris ürünü değildi ve Smudge, Bubba'nın Philip Morris olmayan bir şeye beş sent bile harcamaktansa zehir içmeyi tercih edeceğini biliyordu.

"Tamam, ancak bana ödeşmek için bir şans vereceksin," dedi Bubba.

Smudge kahkahayı bastı. "Benimle boy ölçüşemezsin."

"Yarın gece. En yüksek skor. Bahisleri artıralım, iki yüz dolardan fazla," dedi Bubba.

Smudge'in yüzü aydınlandı ve bir Wiston yaktı.

"Şartlar ne olursa olsun kabul," dedi Smudge.

Bubba cipindeki kaçağı ve Muskrat'ın söylediklerini düşündü. Bubba bu sabah bir kez daha Smudge'ı denemişti.

"Arabayı benim kullanmamı ister misin?" diye sordu Bubba.

"Benim kamyonetle gitsek daha iyi olur," dedi Smudge. Zaten Bubba'da bunu bekliyordu. "Ben kullanırım, sen de benzin parasını ödersin. Benim evde buluşalım."

"Brazil, pencerenin önünde West'in plakasız Caprice'sini beklerken iki dakikada bir banyoya koşup parmaklarını ıslatıyor, hafifjölcelediği saçlarını ovarak, ıslak bir görünüm vermeye ve bir tutam saç alının ortasından aşağıya sarkıtmaya çalışıyordu. Dişlerini dört kez fırçalamıştı ve ama hâlâ yerinde duramıyordu.

.. West arabasını evin önüne park edince Brazil biraz oyalandı. Onun kapıya gelmesini bekledi ve zili beş kez çalana dek durdu.

"Andy? İçerde misin?" dedi West yüksek sesle.

Brazil koşup kapıyı açtı. Gömleğini üniformasının içine sokup, kemerini düzelterek sanki bir sürü işle uğraşıyormuş gibi göründü.

"Hay Allah, üzgünüm," dedi nazikçe. "Telefondaydım."

Bu tam olarak yalan değildi çünkü Brazil bir süre önce telefonla konuşmuştu. Sadece *ne zaman* olduğunu söylememişti.

"Fazla vaktim yok," diye West karşı saldırıya geçti. "Gitsek iyi olur. Bu muhtemelen kötü bir fikirdi," dedi merdivenden aşağı inerken. "Cehennem kadar kötü bir gün. Aç bile değilim."

Brazil kapıyı kilitleyip onun peşinden giderken içi sızladı.

"Benim için fark etmez," dedi. "Merkeze gitmen gerekiyorsa, gidebilirsin. Beni arabanla götürmen bile gerekmez. Sorun değil."

West, "Zaten buradayım," diye karşılık verdi.

"Ben de aç değilim," diye açıkladı Brazil.

West arabayı vitese takıp kaldırımdan uzaklaştı.

"Kemerini taksan iyi olur," dedi Brazil.

"Unut gitsin."

"Bak, bir şeyler ters giderse ben de arabadan hızla çıkabilmek istiyorum. Ancak ön camdan falan fırlayıp gitmeye de niyetim yok. Ayrıca bana dürüstçe söyle, bir emniyet kemerini açmak ne kadar vaktini alabilir ki?"

"Sokaklarda benini kadar uzun süre çalışmış olsan, gerçekten dü-rüst olmaya gerek kalmaz," diyerek Brazil'in deneyimsizliğini ve kendisinin daha yüksek rütbeli olduğunu hatırlattı.

"Hiç Orman'a gittin mi?" diye sordu Brazil.

"Ne ormanı?"

"Orman Tepesi, denilen bölgede hoş bir yer."

"Yani nehrin diğer yakasında."

"Orada, şehir merkezindeki River City Diner'ın civarından daha çok park yeri var."

"Hani kahvaltıda vazgeçmiştik? Sanırım bu konuda kararlıydık," dedi West.

West radyoyu açıp WRVA'ya ayarladı. Brazil doğru kelimeleri ararken merkezi sinir sistemi adrenalin tüketiyordu. West'in ona neden bu şekilde davrandığını öğrenmeye ve Jim hakkında bilgi edinmeye hakkı vardı.

"Şimdi bir şeyler yemezsem sanırım bir daha vakit bulamam," diyerek Brazil de meşgul olduğunu anlatmak istedi.

"River City'merkeze daha yakın."

"Kalabalık bir saatte ana caddeye park etmeyi bir dene bakalım."

West güncü yakasına yönelmeye karar verdi.

"Orman'ı ne zaman keşfettin?" diye sorarken, radyo yayını Balık Saldırısı haberiyle kesildi.

"Oraya birkaç kez gittim." Brazil'in de düşünceleri balık ağı gibi birbirine dolanmıştı.

"... Çoğumuzun elinde bulunan standart antivirüs programlarıyla belirlenemeyen yeni bir bilgisayar virüsü olduğuna inanılıyor," diye konuşmaya devam etti. *Johnny ile Sabah* Jov'unun ünlü Johnny'si.

"Ben daha çok Fan'a takılıyorum," dedi West. "Orada Strawberry Sokağı, Üzüm Bağları gibi birçok iyi lokanta ve bar var. Bar varken niye başka yere gidiyoruz?"

"Strawberry Sokağı Üzüm Bağları bir şarap dükkânı," diye düzelitti onu Brazil.

"Ben olmadığını söylemedim ki," diye cevabı yapıştırdı West.

"Şehirdeki en iyi şarap dükkânı. Her cins şarabı bulmak mümkün. Geçen hafta Ken Wright Kavında bir Pinot Noir almıştım. Muhteşem-di," diye Brazil bastırdı.

"...kiş uykusundakiler en dipteler," diye açıkladı *Johnny ile Sabah Şovu'nun* özel konuğu, Virginia Deniz Bilimleri Enstitüsü'nden biyolog Dr. Edith Sandal-Viverette. "Tüm bu balıkları sersem eden ve öldüren zehiri salgılıyorlar. Yengeçler de bu zehirin kurbanı. Tuhaf olan şu ki, Johnny, suyun sıcaklığı gibi mikropların ısı da yirmi altı derece mi? Bunun için biraz erken."

"Ancak Balık Saldırısı ile salgının alakası yok, değil mi?" diye Johnny telaşla sordu.

"Şu anda bunu söyleyebileceğimizden emin değilim."

Brazil'in yine inadı tuttu. West'e herhangi bir şey sormak istemiyordu. O umrunda bile değildi.

Brazil lafı biraz daha uzattı. "Son zamanlarda kırmızı sek Fransız şaraplarına merak saldım."

"Kırmızı şaraptan bıktım," dedi West.

"O zaman beyaz sekleri dene."

"Denemediğimi nereden çıkardın?" diye West tekrar terslendi.

Brazil ve West radyoyu dinlememeye devam ettiler. "O halde, bu gerçekten ürkütücü," dedi Johnny.

Bubba evinden daha yarım blok uzaktayken ne olduğunu anladı. Garaj kapısı ardına kadar açıktı. Kalbi korkuyla sızladı. Araba yoluna daldı ve arabadan atlayıp karısına seslendi.

"Honey!" diye avaz avaz bağırarak ön merdivenleri koşarak çıktı. "Honey! Aman Tanrım! Honey! İyi misin!"

Ön kapıyı açmadan önce üç kez anahtarları yere düşürdü; Telaşla oturma odasına dalınca, Honey'in ayak seslerini duydu ve koşup ona sıkıca sarıldı.

"Niçin, neler oluyor?" dedi Honey onun sırtını okşayarak.

Bubba hıçkırarak ağlamaya başladı.

Başını Honey'in sarı permalı saçlarının içine gömerek, "Sana bir şey oldu diye ödüm koptu," dedi.

"İllette ki bana bir şey olmadı, tatlım. Daha yeni uyandım."

Bubba bir adım geri çekildi. Tavrıları aniden değişti. Çok kızmıştı.

"Birileri tamirhane'yi soyarken nasıl oluyor da uyuyabiliyorsun?" diye öfkeyle bağırdı.

"Ne?" Honey afallamıştı. "Tamirhane mi?"

"Garajın kapısı ardına kadar açık! Yoksa bilerek mi açık bıraktın? Aynen şu berbat Jell-0 ve oda sıcaklığındaki Tang gibi... Beni incitmek için son darbeni bu mu? Bu şekilde mi içeri girdiler?"

"O kapının yakınından bile geçmedim," dedi, Bubba'nın tamirhanesine adımını atsa başına gelecekleri çok iyi bilen Honey. "Atölyenin yakınından geçmeyi göze almaktansa bir feminist ya da bir homoseksüel ya da bir Mormon olmayı ve Tanrı'nın adın boş yere anmayı tercih ederim!" diye bağırdı, bir Güneyli Baptist olan ve nerede durması gerektiğini kavrayan Honey. "Aletlerin yanında olmak, dahası onlara dokunmak istemem. Tam olarak işe yaramayan bazı projelerde çalıştığını gün gibi ortada olsa bile hiç soru sormam."

Bubba arka kapıdan dışarıya fırladı. Honey sabahlığının kuşağını bağlayıp onun peşinden gitti. Bubba garaja girdi. Yumruklarını sıkıp nefesini tuttu ve hayatının en büyük felaketine baktı. Aletler etrafa saçılmış, tüm silahları gitmişti. Birileri Bubba'nın elektronik ölçü cihazının üzerine işemişti ve artık cihaz inçleri metrik ölçülere çeviremeyecekti. Çifte kum torbası ve havalı çekici Bubba'nın Muskrat'ın ısıtıcısı için sakladığı on galonluk kirli yağ tıçısının içine zalimce atılmıştı.

Bubba sendeleyerek gün ışığına geri çıktı. Honey sakinleştirmek için onun kolunu tuttu.

"Polisi arasam iyi olacak galiba," dedi Honey.

Aynı anda birkaç olay birden meydana geldiğinde West ve Brazil Orman'a çok yaklaşmışlardı.

Brazil'in cep telefonu çaldı. Polis telsizi Clarence Caddesi'nde muhtemel bir soygunu bildirdi ve WRVA, Hollywood Mezarlığı'nın yeni İbadet Mozolesi'nin reklamını yayınladı. Mozole, mezarlığın en eski bölümlerinden birinde otoyola yakındı. İlk bir kabir ya da anıt masraflı olmaksızın, kitabe dahil tek fiyatla tüm cenaze masraflarını kapsıyordu.

"Alo?" dedi Brazil telefonuna.

"...bölgede bulunan herhangi bir birim..." Polis telsizi tekrar ediyordu. "... Clarence Caddesi 10946'da olası bir soygun."

"...Hollywood Mezarlığı İbadet Mozolesi güzellik ve asaletin bir karışımını yansıtıyor..." Reklam devam etti, arka planda caz müziği çalıyordu.

"Andy? Ben Hammer," dedi Şef Hammer hattın öbür ucundan.

"Üç," diye West telsize cevap verdi.

"Bizim bilgisayar sorunu ulusal haber haline geldi. Sanırım bu sabahki gazeteyi gördün," dedi Hammer, Brazil'e.

"Devam et, 3," dedi, Telsiz Memuru Patty Passman, ama soruşturma amirinin çağrıya cevap vermesine şaşırmişti.

"Aslında, bilmiyordum," diye dürüstçe cevap verdi Brazil, Hammer'a.

"Başsayfada," dedi Hammer. "Bizimle ve COMSTAT'ta dalga geçiyorlar. *Balık Saldırısı* isimli bir virüs yüzünden dünyayı ayağa kaldırdığımızı yazıyorlar."

"*Balık Virüsü* karşı mı?" diye sordu Brazil.

"Düşün, Andy."

"...Hollywood tepelerinde bulunan klasik unsurları yansıtmak için dizayn edilmiştir..." dedi reklam.

"Sadece iki blok uzaktayız," dedi West, Telsiz Memuru Passman'a. "Çağrıya biz bakarız."

"Ayrıca bir ya da birkaç vandal, dün gece Hollywood Mezarlığı'na saldırmış," diye devam etti Hammer.

"Anlaşıldı 3. Şikâyetçi, Butner Pluck isminde biri."

"Jefferson Davis'in heykeli Spiders basketbol takımının renklerine boyanmış," diye açıkladı Hammer.

Brazil afallamıştı. Gülmeye başladı, kendini tutamıyordu.

"Ve korkarım, ırkı da değiştirmişler," diye devam etti Hammer.

"Yani Michael Jordan gibi mi olmuş demek istiyorsunuz?" dedi Brazil gülmekten boğulurcasına.

"Bu hiç de komik değil, Andy!"

Brazil binbir güçlkle, "Sanırım hastalanıyorum," dedi ve ikibüküm oldu.

West, Orman Tepesi'ne bir U dönüşü yaptı ve hızlandı.

"Lelia Ehrhart, yarın sabah saat sekizde kent yöneticilerini acilen toplantıya çağırılmış," dedi Hammer, Brazil'e.

"Umarım konuşmayı o yapmaz!" Brazil'in ses tonu daha da yükseldi ve gülmeye devam etti.

West her zamanki alışkanlığıyla olay mahalline giden tüm kestirme yollardan geçip arabayı hızla sürerken yan gözle ona bakıp, "Neyin var senin?" diye sordu.

"Bir soruştur bakalım," dedi Hammer.

"*Balık Saldırısı*'nı mı yoksa *Magic Jeff*'i mi?" Brazil'in midesi-ne kramplar giriyordu ve gözleri yaşarmıştı.

Hammer, "Hepsini soruştur," diye emir verdi.

Clarence Caddesi'ndeki ev, ilk bakışta pek belli olmasa da bir tuhaf görünüyordu. İnsanda belirsizlik ve uyumsuzluk hissi uyandırıyor-du. Sanki kayıp bir dosya gibi unutulup bir kenara atılmıştı.

Fakat çok dikkatli bakan deneyimli bir göz sorunu bir çırpıda anlardı.

"Aman Tanrım," dedi West, hayretle. Arabayı yolun ortasında durdurup eve doğru baktı.

"Vay," diye söze karıştı Brazil. "Sanırım, mimar sarhoşken evin planını çizmiş."

Koyu yeşil kepenkler eğri duruyordu, kırmızı ön kapının solundaki boya sağındaki kadar beyaz değildi. Beyaz tahta çit, West'in gördüğü en berbat şeydi. İnşaatı yapan kişi engebeli arazide direkleri yeterince yere çakmadığı gibi diplerine de çimento dökmemişti. Ayrıca çekül siciminde kullanmadığından hepsi eğri bögürü duruyordu. Başlarına oluk açılmayan direkler yağmur suyundan çürümeye başlamıştı. Tırabzanlar ters takılmış, onları tutan tahta çubuklarda eşit aralıklarla yerleştirilmediğinden görünümüleri çarpuk çarpuk çürük diş gibi çirkindi.

Bu iyi niyetli ama perspektiften yoksun inşaatçı bir baraka ilavesiyle garajını kuzeye doğru genişletmişti. Fakat basınç dirençli kazıklan toprağın donma noktasının altına çakmadığı için yeni bina kış boyunca yer değiştirmişti. Hiçbir şey doğru değildi. Tahta kiremitler sıraya dizilmemiş, pencere çerçeveleri farklı ebatlarda yapılmış, taş bahçe çeşmesi kurumuştur. Çökmekte olan tuğla barbekünün yanındaki bahçe bankın çapraz döşenmiş tahtaları karman çormandı. Ağaçların hemen yanındaki kırık dökük köpek kulübesinin önündeki uzun zincire bağlı bir köpek bir fiçinin üstüne tünemiş hiç susmadan havlıyordu.

West araç girişine döndü ve bir benzın istasyonu zili Bay Fluck'a konukların geldiğini haber verdi. Pencerenin birinde bir perde kıpırdandı ve şişman, yuvarlak kel kafalı, küçük gözlü bir adamı kapının önünde beliriverdi. Bay Fluck, (tabii onun hakkında neler hissettiğine bağlıydı) karısı evden kaçmış ya da geri dönmüş gibi üzüntülü ve mutsuz görünüyordu.

"A-ha!" dedi Brazil kemerini çözerken.

"Şakanın sırası değil," diye West söylendi.

Bubba, çarpuk çarpuk döşenmiş tuğla patika yoldan Chevrolet Caprice'in park ettiği araç girişine kadar yürüdü. Karabasanlar, zalim takdiri ilahi ve kötü karma zihnini bulandırmıştı.

Babası, Rahip Fluck, daima Bubba'nın silahlara olan düşkünlüğünden hoşlanmadığını dile getirirdi. Bubba ise babasının böyle bir şeyin olması için dua ettiğinden şüpheleniyordu. Bunu sadece silahları çalınmış olduğu için düşünüyordu. Pahalı aletlere dokunmamışlardı. Hırsız, Bubba'nın evini soymaya ya da Honey'in pikabını çalmayı düşünmemişti.

Uzun boylu, iri yapılı, sarışın, üniformalı bir adam Caprice'den dışarı çıktı. Şoför, sivil elbise giyen bir bayandı. Bubba, onun dedektif olduğunu düşündü. Ona doğru yaklaşırken ikisinin de telsizlerinden konuşmalar duyuluyordu.

"Siz, Bay Fluck mısınız?" diye sordu kadın.

"Evet," dedi. "Tann'ya şükür geldiniz. Bu, başıma gelen en kötü şey."

"Ben Yardımcı Şef Virginia West ve bu da Memur Andy Brazil," dedi West.

Bubba şimdi kendini daha iyi hissetti. Derin bir nefes aldı. Polis şef yardımcısını göndermişti. Bu Şef Hammer'ın işi olmalıydı. Bubba'yı koruyordu. Bir şekilde, kendisi gibi o da etkilenmişti. Kaderleri birbirine bağlanmıştı. Şef Hammer, Bubba'ya karşı korkunç bir haksızlık yapıldığını anlamış olmalıydı.

"Şef Hammer'ın sizinle bağlantıya geçmiş olmasına çok sevindim," dedi Bubba.

Her iki polis de afallamış gibi görünüyordu.

"Bağlantıya geçti, değil mi?" Bubba'nın inancı biraz sarsıldı.

"Ben tam 91 l'i ararken."

"Aslında..." diye Brazil kekeledi. "Tabii, evet. Beni aradığını nereden biliyorsunuz?"

Bubba gözlerini gökyüzüne çevirdi ve acısına rağmen gülümsedi.

West atölyeye doğru yürümeye başladı. Brazil de onu takip etti.

Her ikisi araç girişinde durup dağınıklığa şöyle bir baktılar. Brazil klipsli tahtasına tutturulmuş gasp raporuna kurbanın adını, adresini, olayın ay, gün ve yılını kaydetti.

"Ne felaket ama," dedi Brazil.

"Sözlerle ifade edilemez," dedi Bubba.

"Soygunun ne zaman olduğuna dair bilginiz var mı?" diye sordu West.

"Dün gece sekiz ile bu sabah yedi buçuk arası."

"Ev ve işyerinizin telefon numaralarını kaydetmem gerek." Brazil yazıyordu.

Bubba numaraları verdi.

"İşten eve döndüm ve burayı böyle buldum," dedi Bubba, neredyse ağlayacaktı. "Aynen böyle. Hiçbir şeye dokunmadım. Ve hiçbir şeyi yerinden oynatmadım, o yüzden nelerin kayıp olduğundan yüzde yüz emin değilim."

West'in dencyimli gözleri bir matkap tezgâhı, silindir bir pres, peyke öğütücü, planya, rende, biçimlendirici gibi sabit aletlerin ve olması gereken tüm keski, Forstner matkap uçları, tel fırçalar, ince başlı uçlar, silindir keski, havsa takımlarının üzerinde gezindi. Her çeşit koruyucu dişli takımı ile Bob Vila'nın atölyesindekinden daha çok alet vardı burada.

"Bu kadar çok pahalı aletiniz olmasına rağmen hırsızın hiçbirini almamış olması ilginç." West dikkatle baktı.

"Silahları alıp gitmiş," dedi Bubba. "Onların kayıp olduğunu biliyorum."

Dolabı ve yerdeki kırık kiliti işaret etti.

"Demir kesicileriniz var mı?" diye sordu West.

"Toolsmith marka."

"Hâlâ burada mı?" dedi Brazil.

"Evet, buradan onları görüyorum," diye cevapladı Bubba.

"Silah dolabınızda ne tür bir kilit vardı?" diye sordu West.

"Basit bir Master kilit yalnızca."

"Kasa kadar sağlam mı?"

Bubba utanmıştı.

"Ona yakın bir şey," dedi.

"O zaman kasa kadar sağlam değildi," derken Brazil bunu da rapora ekledi.

Bubba başını salladı.

"Bu çok kötü," dedi West duygulu bir biçimde. "Şimdiye dek hiç kasa kadar sağlam Master kilidi kesebilen demir keski görmemiştim. Dolabınızda sakladıklarımızı düşünürsek kilidiniz en iyi cins olmalıydı."

"Biliyorum, biliyorum," dedi Bubba utancı artarak. "Ne kadar aptal olduğumu biliyorum."

West daha yakından incelemek için içeri girdi. Bubba'nın, isminin başharflerini, bütün alet edevatın üzerine beyaz boyayla yazmış olduğunu fark etti. Düzinelerce tesisat, donanım, avlu malzemeleri, badana ve duvar kâğıdı, budama ile evin tamir işlerine ait gerekli bilgiler veren kitapların üzerinden atladı.

Otuz metrelik *dayanıklı* bir Stanley, mezurasının ve Nicholas deri kılıfının, bir Makita alet tabancalığı, bir McGuire-Nicholas geniş deri semer kayışı, kırmızı dayanıklı pantolon askısı, en iyi kalite inek derisi Longhom çekiç kılıfı ve eşinden ayrılmış çift kayışlı düz sünger yastığının üzerinde kendisine yol açmaya çalışıyordu.

West yüksek kalitenin farkına varmıştı. Tüm bu markaların ne kadar pahalı olduğunu biliyordu. Meraklanmış ve hayran olmuştu.

"Ve hiçbir alarm sisteminiz yok, öyle mi?" dedi Brazil.

"'Girmek Yasaktır' işareti ve garaj girişindeki benzin istasyonu ziline başka bir şey yok. İçeri birinin girdiğini duyabilirim."

"Bunların hâlâ kullanıldığını bilmiyordum," dedi Brazil.

"Muskrat'ın Oto Tamir Atölyesi'nde düzinelerce var," dedi Bubba.

"Peki ya köpeğiniz?" diye sordu West.

"Half Shell gece gündüz havlar. Artık ona kimse aldırış etmiyor."

"Yani Half Shell ile benzin istasyonu ziliniz, alarm sisteminizin tamamı mı?" West şüpheli bir bakış fırlattı ona.

Bubba kadının kendisinden etkilenmediğini anladı. Birdenbire onun ne kadar çekici olduğunu farkına vardı. Kendini şişman, kirli, çekicilikten yoksun ve aşağılık hissetti. Bu duyguyu içinde hayatı boyunca taşımıştı. Şef Yardımcısı West onun silahlarını, aletlerini ve tamir aygıtlarını görmüştü. Bütün dünyanın alay ettiği, berbat bir ismi olan Bubba'yı, zulme uğramış küçük bir çocuk gibi görüyordu. Bubba bunu onun gözlerinin içinden okuyabiliyordu. Birdenbire aklına onunla aynı okula gitmiş olabileceği geldi.

"Buralardan mısınız?" diye sordu.

"Hayır," dedi West.

"Emin misiniz?"

"*Emin miyim* de ne demek?"

Bubba paranoyak ve sabit fikrliydi. Emin olmalıydı.

"Yani Richmondlu değilsiniz," dedi.

"Hayır." Bubba'yı terslemeye başlamıştı.

"Sadece ismi Virginia olan, birlikte okula gittiğim birisine benziyorsunuz," diye yalan söyledi.

"Aynı okula gitmedik," dedi ona West.

"Hırsız ya da hırsızlar buraya işemiş mi?" diye sordu Brazil.

"Evet," diye işaret etti Bubba. "Bunun bir anlamı var mı?"

"Genellikle hırsızlar soydukları yere işerler ya da sıçarlar," diye açıkladı West. "Bu, bir davranış biçimi, anlamı olabilir de olmayabilir de."

Brazil bunu da not aldı.

"Polis bilgisayarınız balık virüsü kapmasaydı bunu kolayca öğrenebilirdiniz," dedi Bubba. "Eve gelirken haberlerde duydum olanları. Yani bir kanıt olarak kontrol edemeyeceksiniz."

"Bunu sen dert etme," diye Brazil konuyu değiştirdi. "Silahların ve seri numaralarının bir listesi var mı?"

"Hepsini Green Top'tan aldım," dedi Bubba. "Başka bir yerden asla silah satın almam."

"Bunun faydası olur," dedi Brazil. "Ancak dedektifin takip edebilmesi için kayıp olanları rapora yazmak istiyorum."

"Sanırım birilerinin bu şekilde soygun yapıp yapmadığını öğrenmek için bilgisayarınızı kullanamayacaksınız," dedi Bubba, düş kırıklığı içinde. "Şu balık sorunundan dolayı."

"İşimizi nasıl yapabileceğimiz konusunda endişelenmeyin," dedi ona Brazil. "Şimdi, listeye gelelim."

"22 kalibrelik bir Browning Mark Bullseye," diye Bubba anımsamaya çalıştı. "Bir Taurus sekizlik M608.357, madeni alaşımlı Smith-

Wesson Model 457. 45 ACP ve onun Bianchi Avenger kılıfı, bir Pachmayr cep temizleme seti, gece görüş dürbünüyle birlikte, bir mini-Glock G26 dokuz milimetre, donanma mühürlerinde kullanılan aynından bir, dokuz çarptı on dokuz milimetre Sig P226 bir bakayım, başka ne vardı?"

"Ulu Tanrım," dedi West.

Brazil hızla not alıyordu.

"Bir Daisy Model 91 Match tabanca bir başka deyişle havalı silah. Ruger Blackhawk. 357 revolver ve bir çift Ruger yarışma tabanca-sı."

"Siz atıcı mısınız?" diye sordu West.

"Hiç vaktim olmadı," dedi Bubba.

"Hepsi bu mu?" Brazil sordu.

"Bir de henüz kutusundan bile çıkartamadığım, on beş çap klipsli M9 özel üretim dokuz milimetrelğim var. Düşündükçe deli oluyorum. Denemeye bile fırsatım olmadı. Ve bir grup hızlı doldurucu ile yirmi kutu şarjörüm vardı. Çoğu Winchester Silvertips marka."

"Peki ya başka bir şey?" diye sordu West.

"Söylemesi zor," dedi Bubba. "Birde Stanley alet kayışımı görmiyorum. Çok harikadır. Sarı kayış yastıklı siyah naylon, en hafifi ve deri kadar sıcak değil. Mutlak lavabosu hariç her yere uyar."

"Hep bundan bir tane edinmek istemişimdir," diye itirafta bulundu West. "Yaklaşık altmış dolar eder."

"İndirim yaptırabilirseniz," dedi Bubba.

"Peki ya şüpheliler?" Brazil raporun bu kısmına geçmişti. "Bunu yapabilecek birisi aklınıza geliyor mu?"

"Atölyemde ne olduğunu bilen birisi olmalı," dedi Bubba. "Kapı zorlanmamış, yani adamın uzaktan kumandası da varmış."

"Bu ilginç," diye yorumladı Brazil.

"Sears'dan alabilirsiniz kumandaları," dedi West, yukarı çekilmiş Sears marka garaj kapısına bakarken. "Bay Fluck, bu akşama kadar bir dedektifin gelip muhtemel ipuçlarına, parmak izlerine, alet izlerine ve her ne varsa ona bakıp bakmayacağını araştıracağım."

"Benim parmak izlerim de vardır." Bubba endişelendi.

"Bundan söz etmişken, sizin parmak izinizi de alacağız, sizin olanlarla olmayanları anlamak için," dedi West.

Bastıkları yere dikkat ederek atölyeden dışarı çıktılar. Half Shell havlıyor ve daireler çizerek zıplıyordu.

"Şef Hammer'a tekrar teşekkür ederim," dedi Bubba, West ve Brazil'i arabalarına doğru takip ederken.

"Tekrar mı?" Brazil atılmış görünüyordu. "Onunla hiç konuşunuz mu?"

"Doğrudan değil," dedi Bubba.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Hammer ırkçı konulara karşı son derece duyarlıydı ve Richmond metropolitan bölgesindeki olaylar üzerinde kapsamlı bir çalışma yapmıştı. Zencilerin pek çok kulübe alınmadığı belli başlı bölgelerde oturmadığı zamanların çok eskilere dayanmadığını da biliyordu. Golf kurslarını, tenis kortlarını ve belediye havuzlarını kullanamıyorlardı. Değişim süreci çok yavaş ilerliyordu ve pek çok yönden de aldatıcıydı.

Bazı kulüpler ve çevredeki kuruluşlar zencileri, bazen de kadınları üye kabul etmeye başlamışlardı, ancak onları bekleme listesine alıp viedanlarını temize çıkarmaları da ayrı bir konuydu. Geleceğin ilk siyah Virginia valisi seçkin bir muhite taşınmaya çalışıldığında reddedilmişti. Arthur Ashe'nin heykelinin Monument Caddesi'ne dikilmesi ise neredeyse yeni bir savaşa neden olmuştu.

Şef Hammer, idari asistan Fling ile hasarı araştırmak ve tanımlamaların abartılıp abartılmadığını anlamak için Hollywood Mezarlığı'na doğru giderlerken endişeliydi. Abartılmamıştı. Hammer, arabasını Davis Meydanı'na park ederken, uzaktaki boyalı bronz heykeli gördü. Arka plandaki manolya ağaçlarının ve yeşilliklerin ortasından yükselen heykelin çevresi sarı suç mahalli bantıyla emniyete alınmıştı. Kaidenin üstündeki küçük Konfederasyon bayrakları rüzgârda dalgalanıyordu.

Dikkatle bakan Fling, "Basket topunu bencilce tutuyor. Kimseye pas vermeye niyeti yokmuş gibi görünüyor. Biraz da kibirli bir duruşu var," dedi.

"Öyleydi," diye cevap verdi, Hammer.

Gülmemek için kendini zor tutuyordu. Elinden gelse ikibüklüm olup kahkahalar atacaktı. Her zaman Davis heykelinin gururlu ve kibirli bir havası olduğunu söylerdi. Duvar ressamı uzun paltoyu dizlere kadar sarkan bir atlet ve bol şort haline çevirmeden önce, Davis'in heykeli o günün modasını yansıtan Güncelyi beyefendiler gibi giyinmişti. Pantolon adaleli bacaklar ve atletik çoraplara dönüşmüş, çizmeler de Nike marka keşler haline gelmişti.

Hammer ve Fling Crown, Victoria'dan inerlerken siyah bir Mercedes 420E geldi. Güneşlikli ve iç semerli Sedan, Hammer'ın arabasının etrafından dolanıp önüne park etti.

Lelia Ehrhart Mercedes'in ön koltuğundan bir şey alıp kapısını açarken Hammer, "Şu işe bak, tercüman nerede?" diye homurdandı.

Ehrhart, Richmond'da doğmuş olmasına rağmen çocukluk yıllarının çoğunu Avusturya'nın Viyana kentinde geçirmişti. Varlıklı ve ünlü bir müzik tarihçisi olan babası Dr. Howell orada sempatik ve duygusal Mozart'ın ve onun trampet korkusunu dile getiren resmi olmayan psikolojik biyografisi üzerinde yıllarca çalışmıştı. Sonra aile, Yugoslavya'ya taşınmış ve Dr. Howell müziğin Nemanjic Hanedanı üzerindeki bilinçaltı etkisini incelemişti. Almanca Lelia Ehrhart'm birinci diliydi, Hırvatça ikinci ve İngilizce de üçüncü dili olmuştu. Hiçbirini iyi konuşamadığından üçünü birbirine karıştırıp tam bir çorbaya dönüştürürdü.

Kadın heykeli görünce hayretle ağzı bir karış açık kaldı. Ve olduğu yerde taş kesildi. Üzerinde Sarı Escada kot, göğüs cebinde bir E har-

fi olan san çizgili bir bluz, piring kelebeklerle süslü siyah kemer ve ona uyan ayakkabılar vardı. Genellikle Ralph Lauren ve Donna Karan imzalı giysiler giyen Hammer diğer tasarımcıların çizgilerini de tanır ve kelekelerin birkaç sezon öncesine ait olduğunu fark edince keyfi biraz yerine geldi.

"Bu bir ayaklanmaya neden olacak," diye hiddetle söylendi Ehrhart suç mahalline yaklaşırken. Elinde bir Canon fotoğraf makinesi vardı. "Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Ben sizin gibi düşünmüyorum," diye karşılık verdi Hammer. "Birisinin, Robert E. Lee'nin heykelinin üzerine yazı yazmasının üzerinden pek uzun zaman geçmedi."

"O farklıydı."

"O zenci bir basketbol oyuncusuna dönüştürülmemişti," diye söz katıldı Fling. "Tabii generalin at üstünde kılıç tutan heykelini de boyadılar. Monument Caddesi'nde dolaşan birinin bunu fark etmemesi olanaksız. Yani bunu nasıl kolayca yapabildiklerine şaşıyorum."

"Bu olayla ilgili neler yaptığını bilmek istiyorum," dedi Ehrhart, Hammer'a. Ani bir rüzgâr esintisi ağaçları hareket ettirip Davis'in ayaklarındaki Güney Bayrağı'nı dalgalanırdı. "Vandalın biri gelip Şişine Kilisesi'nde çalışan Michelangelo gibi heykeli boyarken polis memurları neredeydi?"

"Mezarlık özel mülkiyet," diye Fling hatırlattı ona.

"İğer bir dizi cinayet benim özel mülkiyetimde ortaya çıkarsa, bu bir 'ee-ne olmuş' mu oluyor?" diye hiddetle karşılık verdi Ehrhart.

"Tabii seri cinayetler işleyen bir katil olduğunu biliyorsak," diye Fling öfkeyle yanıtlı verdi.

"Aslında, mezarlıkta devriye geziyoruz," dedi Hammer.

"Bu daha da kötü," dedi Ehrhart. "Dün gece kesinlikle başka bir yerlerdeydiniz."

"Bu bölgedeki devriye arabası çok meşgul, Lelia. Oregon Hills ve VC'U bizim sorumluluğumuzda. Bir sürü çağı alıyoruz," dedi Hammer. "Çağlar yaşayan insanları içerdiğinde, öncelik kazanıyorlar."

"Bunu bilmem gerekirmiş gibi!" diye hiddetle karşılık verdi Ehrhart.

"Kentte neyin öncelikli neyin önceliksiz olduğu kafa karıştırıyor," dedi Fling bilgisizliğini gizlemeye çalışarak. "Bayan Ehrhart, daha önce de vurgulamaya çalıştığım gibi bu kadar uzak bir yerde böyle rasgele yapılan bir şeyi fazla ciddiye almamalısınız."

"Bunu söylemek kolay," dedi Ehrhart.

Hammer kendini iki yabancıyı dinliyormuş gibi hissetti.

"Bobby Feeley olayı ne zamandı?" dedi Ehrhart daha suçlayıcı bir tonda.

"Bunun üzerinde sıkı çalışıyoruz, Lelia," diye cevap verdi Hammer.

"On iki numaralı forma ona ait," diye üsteledi. "Bundan bir sonuç çıkmalı."

"Olayı büyük bir ciddiyetle araştırıyoruz," dedi, aslında heykelin yeni görünümüyle daha iyi olduğunu düşünen Hammer.

"Muhtemelen olay sırasında başka bir yerde olduğunu söyleyen tanıklar buldu. Siz de buna inanıyorsunuz." Ehrhart iyice üzerlerine gidiyordu.

"Sanırım dün gece kendini iyi hissetmiyordu ve dışarı çıkmadı," diye öne sürdü Fling. "Şahitler var."

Hammer olay hakkında hassas bir bilgiyi açığa vuran Fling'e öfkeyle baktı.

"Pekâlâ, bunu toplantıda görüşürüz. Ve bu arada, Judy toplantıyı daha erken saate, sabah 7'ye almak zorunda kaldım." Ehrhart suç mahallinin fotoğraflarını çekmeye başladı. "Kamu Yararı Kulübü özel toplantı odası. Eğer yerini bilmiyorsan paltonu vestiyere bırakırken sorarsın."

"Palto için hava birazcık sıcak," diye I'ling mırıldandı.

Lelia Howell Ehrhart'ın ataları olduğu iddia edilen, yüzyıllardır bu kabristanda yatan kişilerin anısına Obelishler dikilmişti. Oymalı demir süslerle bezeli, haçlarla kutsanan mezarları dökme demir köpek ve Carrara mermerinden yontulmuş melek heykelleriyle korunmaktaydı.

Ehrhart'ın soyağacında Jefferson Davis'in karısı, Varina Howell'inde adı vardı, ama Lelia'nın soyunu sopunu araştıran uzmanlar, Bayan Davis'in doğup büyüdüğü Mississippi'de ya da oraya yakın herhangi bir coğrafi bölgede onunla kanbağı olduğunu gösteren hiçbir ize rastlamamışlardı.

Ehrhart sarsılmış ve öfkelenmişti. Bu saldırının kendisine yapıldığını düşünüyordu. Bu yüzden de bunu yapan canavarı ortaya çıkarıp onu ömür boyu hapse tiktırmanın boynunun borce olduğu düşüncesinden vazgeçemiyordu. Ehrhart'ın polise ihtiyacı yoktu. Zaten ne işe yarıyorlardı ki?

İşlerin yürümesini sağlayan en önemli şey, bağlantılardı. Ve Ehrhart'ın internet dahil birçok bağlantısı vardı. Müttefiklerin Generali Franklin "Boğa" Paxton'un torunu olan milyoner dişçi Dr. Carter "Boğa" Ehrhart ile evliydi. Boğa Ehrhart Richmond Üniversitesi mezunuydu. Konuk Doktorlar Yönetim Kurulu üyesiydi. Richmond Üniversitesi'ne yüz binlerce dolar bağışlamıştı ve basketbol maçlarını nadiren kaçırırdı.

Lelia Ehrhart için, Spiders'm başkoçu Bo Raval'ı arayıp Bobby Feeley'yi nerede yakalayabileceğini öğrenmek pek zor olmamıştı. Onu spor salonunda bulabileceğini söylemişlerdi. Ehrhart Three Chopt Yolu'ndan Boatwright'a dönüp Richmond Üniversitesi'nin kampusuna dek bu yolu takip etti. Spiders Kulübü üyelerinin maçlar süresince park ettikleri özel park alanına girdi. Daha az pahalı arabaların arasında iki arabalık boşluk bırakarak Mercedes'ini bir köşeye park etti. Sonra Robins Merkezi'nin ön merdivenlerinden kararlı adımlarla çıktı.

Boş lobide Ehrhart'ın hoşlanmadığı maçlarda kazanılmış ya da kaybedilmiş oyunların anıları yankılanıyordu. Zamanla oyunları kocaıyla izlemeyi ve kendini futbola adamayı reddetmişti. Artık televizyonda da maçları izlemiyordu. Boğa birasını eline alıp kendine mikrodalgada mısır patlatabiliirdi. Uzaktan kumandayı istediği zaman eline alabilir, her şeyi düzenleyen, olayların olmasını sağlayan Tanrı rolünü oynayabiliirdi. Bunlar artık Lelia'nın umrunda bile değildi.

Kapalı kapılar ardında tek başına zıplayan basketbol topunun azimli sesi duyuluyordu. Ehrhart, Bobby Feeley'in faul atışları çalıştığı Milhouser Jimnastik Salonu'na girdi. Tahmin ettiği gibi oğlan uzun boylu ve bacakları kaslıydı. Diğer basketbol oyuncularını gibi saçlarını kazıtmış, kulağına da altın halka küpe takmıştı. Cildi terden parlıyordu, gri tişörtünün önü ve arkası ıslanmış, dizlerine kadar uzanan bol şortu hareket ettikçe dalgalanıyordu. Tekrar deneyip çemberi vururken Ehrhart'a hiç aldırış etmedi.

"Hay aksi," dedi.

Bobby dripling yapıp, fake attı. Dirsekleri havada, dönüp, tekrar fake atıp hızla sıçrayıp smaç yapıp tekrar çembere vururken Lelia bir şey söylemedi.

"Hadi ordan," dedi.

"Affedersiniz," diyerek Ehrhart orada olduğunu belli etti.

Feeley ona bakarak yavaşça topu zıplattı.

"Bobby Feeley sen misin?"

Lelia jimnastik salonuna yüksek topuklu ve pirinç kelebek tokalı ayakkabılarıyla girmişti.

"Bu hiç de iyi bir fikir değil."

"Nasıl?"

"Ayakkabılarınız."

"Nesi var?"

"Tennis ayakkabıları değil."

"Seninkiler de değil," dedi.

Kaşlarını çatıp topu biraz daha hızlı zıplattı.

"Sizce ne bunlar?" diye sordu.

"Basketbol ayakkabıları," dedi.

"A-ha. Bir doğrucu davut. Pekâlâ," dedi İngilizce dersinin yüz akı olan Feeley. "Ancak yine de bu ayakkabılarla salona giremezsiniz. Yani ya çıkartın ya da başka bir yere gitmeniz gerekecek, sanırım."

Ehrhart ayakkabılarını çıkarttı ve çoraplarıyla yürüdü.

"Pekâlâ, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu Feeley, topu kendine çekip dirseklerini yana açarak tehlikeli ve hayali bir düşman görünümünden sıyrıldı.

"Sen on iki numarasın," dedi Ehrhart.

"Yine mi aynı konu?" Feeley topu hiddetle zıplatarak karşı çıktı. "Bu da neyin nesi, ha? Siz mezarlığa gidip heykelleri boyamak kadar aptalca bir şeyden başka işim olmadığını mı sanıyorsunuz?"

Topu ayaklarının arasında zıplattı ve havaya sıçrayarak yaptığı atışını kaçırdı.

"Metro istasyonlarında gördüğün kadar basit bir duvar yazısı de-

ğil bu. Ya da binalarda gördüğün 'The Screech'"" ve schmuck'lar'"" gibi değil."

Feeley topu zıplatmayı bıraktı ve alnındaki teri sildi. Kadının söylediklerini anlamaya çalışıyordu.

"Sanırım *scream*"""" demek istiyorsunuz," diyerek ona yardım etmeye çalıştı. "Edvard Munch'ın 'Çığlık' adlı tablosundaki gibi. Ya da *schmoe*"""" demek istediniz, ha? İbranice bilmeyenler anlamasa da schmuck güzel bir kelime değil."

"Rushmore Dağı'nı boyamaya ne dersin, ha?" dedi Lelia öfkeyle.

"Kim yapmış?" diye sordu Feeley.

"Demek, gidip benim dedemin heykelinin üstüne basketbol formanı çizdin!"

"Jeff Davis ile akraba mısınız?"

Feeley koşarak atışını yaptı. Top potanın arkasına geçti.

"Vinny benim akrabamdı," dedi Ehrhart.

"Winny the Pooh gibi mi?"

"Varina."

"Onun bir yer adı ya da sözünü etmemiz gereken başka bir şey olduğunu düşünmüştüm."

"Son derece kabasınız, Bay Feeley."

"Feeley."

"Sizin kuşağınızdan insanların geçmişte olanlara bir nebze olsun saygı göstermemesi beni deli ediyor. Sorun şu ki, sen doğmadan önce ölmüş dahi olsalar bile hâlâ soyu devam ediyor. En azından ben, bir kanıt olarak önünde duruyorum."

(*) Çığlık, feryat.

(**) Ahmak.

(***) Bağırış, çığlık.

(****) Salak.

Feeley kaşlarını çattı. "Beni sonra aramaya ne dersiniz? Sanırım hatlarda bir sorun var."

"Yapamam," dedi sertçe.

Topu kollarının arasına aldı. "Ne yaptım ki?"

"İkimiz de ne yaptığını biliyoruz."

Topu sürüp çengel atışını yaptı. Top potanın ağının altına çarptı.

"Üzgünüm," dedi Feeley. "Ama Bay Davis'in heykelini ben boyamadım. Birilerinin ona haddini bildirmesinin zamanı gelmişti hani."

"Nasıl buna cüret edersin!"

Feeley arsızca gülümsedi. Topu bir elinden diğerine geçirip ayağına vurdu.

"Hainlikle suçlandı ancak bunu denemedi bile. Konfederasyon'un ilk ve son başkanı, ha!" Bir başka atış daha kaçırdı. "Bunu düşündüğünüzde onun için üzülmelisiniz. Adi bir demiryolu, donanma yok, barut fabrikası ya da tersane de yok ve silahlar ile teçhizatı zaten unuttun." Zıplayarak bir atış daha yaptı ve top potanın arkasına süzüldü. "Kongre ise kedi-köpek gibi birbirini yiyor." Feeley yürüdü ve topu kaldırmak için topa ayak parmağıyla vurdu. "Lee, Davis'e doğru olup olmadığını sormadan teslim oluyor." Topun ardından koştu. "Ve Jeff Davis kendini ayakları prangalanmış, Memphis'te bir sigorta satıcısı olarak buluyor."

"Doğru değil bu." Ehrhart kızıştı.

"Adım gibi eminim, bayan."

Lelia, "Dün gece neredeydiniz?" diye sordu.

"Burada, çalışıyordum." Orta sahadan bir son saniye atış denemesi tribünlerde sonuçlandı. "Mezarlığa gitmedim ve hiç mezarlıkta bulunmadım."

Tekrar topun peşinden koştu ve topu orta parmağının üstünde döndürmeye başladı.

Ehrhart bunu yanlış yorumladı. "Bana çirkin bir hareket mi yapıyorsunuz?"

Top yalpaladı. Feeley tekrar denedi. Arkasına fırlatıp topu kaybetti.

"Allah kahretsin!"

"Aşın saygısızlıktan seni para cezasına çarptırırım," dedi Ehrhart yüksek sesle ve heyecanla. "Sen burada olup bitenlerden ötürü özür dilemek zorundasın!"

"Bakın, bayan!" Feeley topu kolunun altına soktu. "Heykele hiçbir şey yapmadım, ama sizi temin ederim ki gidip bakacağım."

Richmond'daki herkes aynı şeye karar vermişti. Clay Kitchen, hiç bu kadar uzun, ışıkları sönük bir araba kuyruğunu görmemişti. Yirmi yedi yıllık dürüst servisi boyunca asla böylesine uygunsuz bir davranış da görmemişti.

İnsanlar neşeliydi. Camlarını indirmişler, erken gelen bahar havasının tadını çıkarıyorlardı. Rock'n roll, caz ve rap çalıyorlardı.

Kitchen ve West, kamyonun içinde hızla gidiyorlardı. Suç mahalline, Lee Caddesi'nden girerek trafik selinden kurtuldular. West aşırı ilgiden dolayı şaşırmış camdan dışarı bakıyordu. Heykel görüş mesafesine girdiğinde az kalsın polis terbiyesini kaybedip küfredecekti.

"Tam burada dur," dedi Kitchen'a. "İnsanların beni kamyonundan inerken görmelerini istemiyorum."

Kitchen tam olarak ne demek istediğini anlamıştı. West sivil kıyafetler içindeydi ve nedenini söylemek istemiyordu, ancak o iyi bir okuyucuydu. Neler olduğunu biliyordu. Suçlular genellikle suç mahalline geri dönerdi. Özellikle piroman iseler ya da özür dilemek istiyorlarsa veya yanlarına bir hatıra almayı unutmuşlarsa. Kitchen sakın gün-

lerde mezarlığı devriye gezerlerken, polislerle konuşmuştu. Kitchen bütün hikâyeleri duymuştu.

Karısını neredeyse bin yerinden bıçaklayan ve günlerce onun cesediyle uyuyan, yatağına kahvaltı getiren, birlikte televizyon izleyip iyi günlerden konuşan adamı hatırlıyordu. Tabii ki bu Kitchen'ın düşündüğü gibi, hiç terk etmemiş olmadığından suç mahalline geri dönmekle aynı şey değildi. Birkaç yıl önce kuzeyde bir kadının kocasını bir tah-ta yontucusu ile yere mıhladığı ve bir iki gün sonra da parçalarını bah-çeye gömmek için geri döndüğü olayı da biliyordu. Güya bir komşu şüphelenmişti.

Kalabalık, heykelin çok yakınına yığılmıştı ve suç mahalli bantı-nın altından geçmek üzereymiş hatta bantı koparacaklarmış gibi gözda-ğı vermekteydi. West telsizini açıp destek istedi. Yüzlerce insanın için-de bulunduğu mezarlıkta neredeyse bir kargaşa ortamı vardı. Birçoğu kafayı çekmişti ve belki de çekmeye devam ediyorlardı.

West sinirlenmemeye gayret etti. İnsanlar onu itip kakıyordu. Passman sürekli sorgulardı. Şimdi West'i arayıp acil bir durum var mı, diye soracaktı. West de, "Hayır neden sen buraya gelip gözlerinle gör-mek istemiyorsun. Nerdeyse beni ayaklarının altında ezecekler," diye yanıt vermemek için kendini zor tutuyordu.

"Üç," diye yanıt verdi Telsiz Memuru Patty Passman. "Orası 10-18 mi?"

"Üç, tam olarak 10-20 nedir?"

"Tam olarak heykelin yanındayım." West kısa ve öz olarak cevap verdi.

"Hey. Telsizle konuşan piliç kim?" diye bağırdı adamın biri.

"Burada gizli polislerimiz var!"

"FBI."

"CIA."

"Bu kadar!"

"Parmak izlerimi ister misin, bebeğim?"

Bedenlerin arasında sıkıştıkça ve insanların alaycı sözleri West'in suratına çarptıkça alkol kokusu da ağırlaşmıştı. Orada bedeni-ne göre bir boşluk yoktu. İnsanlar onu itip kakıyor, ona dokunuyor ve gülüyorlardı. Telsizine geri döndü ve aniden Jefferson Davis'in sol Ni-ke'inin altında heykelin kaidesinin üstünde boyalı küçük mavi balığı fark etti. Bir çocuk arkasından geldi ve silahına uzanır gibi yaptı. Ço-cuğu kemerinden tutup yerden kaldırdı ve küçük bir çöp poşeti gibi fır-lattı. Çocuk koşarken gülüyordu.

West kafasında bir sürü düşünceyle balığa bakarken telsize, "Üç, 10-1.8!" diye bağırdı.

"Hollywood Mezarlığı'na yakın herhangi bir birim, bir memurun yardımcıya ihtiyacı var," diye sakince ilan etti Passman.

"Geri çekilin!" West kalabalığa bağırdı. "Geri çekilin, hemen!"

Suç mahalli bandının arkasındaydı ve kalabalık çılgına dönmüş gibi içeri giriyordu.

West kırmızı biber spreyini çıkarıp uzattı. İnsanlar duraksadı.

"Size neler oluyor?" diye bağırdı West. "Hemen geri çekilin."

Kalabalık biraz geriledi, yüzlerde kararsızlık vardı. Yumruklar sı-kılmış, herkes buram buram terliyordu. Patlamak üzere olan şiddetin ısıısıyla hava titriyordu.

"Birileri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" diye tekrar bağırdı West.

Tommy Hilfiger gömlek ve bere, bol paçalı bir bacağı yukarı di-geri aşağı bükülmüş pantolon giyen genç bir çocuk grup adına konuştu.

"Kimse bizim burada olmamızı istemiyor," diye açıkladı. "Belki size ulaşmıştır, biliyor musunuz? Ve sonra bir gün bir şey olur ve bizi içeri atarsın."

"Tamam, burada hiç tutuklanma olmayacak," dedi sertçe West.

"İsmin ne?"

"Jerome."

"Buradakiler seni dinliyor gibi, Jerome."

"Hiçbirini tanımam ama öyle galiba."

"Onları sakinleştirmek için bana yardım etmeni istiyorum," dedi West.

Jerome arkasına döndü ve insan kalabalığını karşısına aldı.

"KESİN!" diye bağırdı. "HERKES GERİ ÇEKİLSİN VE BU BAYANA KAHROLASI BİRAZ YER AÇIN."

Herkes denileni yaptı.

"Şimdi dinleyin." Jerome yeni rolüne başladığında hiç sorun olmamıştı. "Anlaşma, neye benzediğini sizin gibi insanların bilmediği bir şey," dedi West'e.

"Söyle hadi!" diye bağırdı kadının biri.

"Birilerinin bizim burada olmamızı istediğini mi düşünüyorsunuz?" diyerek kalabalığı harekete geçirdi.

"Elbette değil!" diye hep bir ağızdan bağırdılar.

"Birilerinin bizim buraya uğramamızı istediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Elbette hayır!" diye kalabalık monoton bir sesle cevap verdi.

"Hollywood'a gidip-kıçını-ormanda-otlu-bir-mezarlığa-atacaklarını-mı-düşünüyorsunuz?" Jerome rap yapmaya başladı.

"Asla!"

"Hey-kel-anne-sen-soğuk diyorsun-kaç-kere-söy-lemem-ge-rek-eni-söy-le-di-ler." Jerome kalabalığın önünde caka satıyordu. "Tadma-

bakıp-koklamak-ne-kadar, satma-şansım-yokken-çünkü-ben-hariç-her-şey-satlık-ve-sen-yaptığımıza-dikkat-etmezsin-biz-ormandaki-çocuk-larız-Hollywood'da-beerme-yok!"

"VE-A7ZLAJ?-ORMAN-DA!"

"Oğlanlar-ve-&(2/fl/--ormanda-Hollywood'da-hiç-bir-bok-yok."

Jerome siyasi bakımdan kendini düzeltti.

"HOLLY-WOOD'DA-HİÇ-BİR-BOK-YOK!" Kalabalık da rap yapmaya başladı.

"Teşekkürler, Jerome," dedi West.

"HOLLY-WOOD'DA-HİÇ-BİR-BOK-YOK!" Kalabalık kontrolden çıkmıştı.

"Jerome, bu kadar yeterli."

"Tekrar deneyin, kardeşler!" Jerome yerinde dönmüş kick-boxing yapıyordu. "HOLLY-WOOD'DA-HİÇ-BİR-BOK-YOK!"

"HOLLY-WOOD'DA-HİÇ-BİR-BOK-YOK!"

Siren sesleri uzaktan duyuldu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Spiders'ın büyük kalabalıklar önünde basketbol oynadığı Robins Merkezi, Ehrhart'ın Mercedes'ini park ettiği özel park alanı ile halkın park ettiği X park yeri arasındaydı. Brazil'in bugün ikinci kez koşmakta olduğu pistten ortalama elli metre uzakta ya da iki park yeri boşluğu arası mesafeden fazla değildi.

Vakit öğleden sonrayı epey geçmişti. Medya, Balık Salgını ve Jefferson Davis heykeline yapılan saldırıyla ilgili ortaya alçakça senaryolar atarken, Brazil COMSTAT bilgisayar krizi üzerinde saatlerini harcamıştı. Düşük zekâlı ve bayağı eleştiriler e-posta aracılığıyla hızla yayılıyor, sonunda polisin kulaklarına giden yolu bulmadan önce bürolar, lokantalar, barlar ve sağlık kulüplerinde ağızdan ağıza dolaşıyordu.

Polisler nihayet bir şey *yakalamıştı*, dolandırıcılara *gün doğdu*. Tak tak. Kim o? Polis. Polis kim? Balıkları başından savan avanak.

Jeff Davis *renklendirildi*.

Her şey siyah, beyaz ve kızıl olsa ne çıkar? (Jeff Davis)

Brazil'in şiddetle bir molaya ihtiyacı vardı. Zihnini dinlendirip stresinden uzaklaşmalıydı. İhtiyaç duymadığı tek şey, Lelia Ehrhart'ı Robins Merkezi'nden çıkıp Spiders Kulübü park yerine bırakmış oklu-

ğu siyah Mercedes'ine yürürken görmektir. Ne yapmakta olduğunu ve neye öfkelenildiğini Brazil anlamıştı.

Brazil pistin girişine doğru koştu. Ehrhart geri geri gelirken Brazil onu yakaladı. Araba hareket halindeyken camına vurdu. Elia frence bastı, kapılarını kilitletti ve camı hafifçe araladı.

"Ben Memur Brazil," dedi gömleğinin kenarıyla yüzünü silerek.

"Sizi fark etmedim," dedi Ehrhart küçümseyen bir tavırla.

"Kaba olmak istemem," dedi Brazil. "Ancak jimnastik salonunda ne yapıyordunuz?"

"Gerçeği arıyordum."

"Bobby Feeley ile konuştunuz mu?"

"Evet."

"Keşke bunu yapmasaydınız, Bayan Ehrhart," dedi Brazil.

"Birisi yapmalıydı ve bu konuyla kişisel olarak ilgilendim. Siz Charlotte'dan gelen yabancılar toplumun polise yardımcı olmasını istemiyor muydunuz? İşte bende size yardım etmeye çalışıyorum. Kaç yaşındasınız?"

"Polise yardım etmek tahkikata karışmayı içermez," dedi Brazil. Kadın Brazil'in bacaklarına baktı.

"Oldukça atletiksiniz," diye cilve yaptı. "Bir antrenörüm var. Birlikte çalışmak isterseniz, yani ikimiz, çok hoş olur, değil mi?"

"Teklifiniz çok cömert." Profesyonelec davranan Brazil nazik ve saygılıydı.

"Hangi jimnastik salonunda çalışıyorsunuz?" Camı biraz daha aşağı indirdi. Satın alma gücüne sahip olan gözlerle Brazil'in her uzvunu adeta okşadı.

"Gitmeliyim," dedi Brazil, Lelia onun kasıklarına bakarken.

"Ne kadar sıklıkta buralara geliyorsunuz?" diye sordu, fiziksel incelemesine devam ederken. "Çok terlemişsiniz. Her yanınızdan oluk

gibi ter akıyor. Gömleğinizi çıkarıp Gatorades içseniz iyi olur." Yolcu koltuğuna eliyle vurdu. "Girin içeri, Andy. Sıcaktan kurtulun. Bahçemde yüzme havuzu var. Birlikte yüzebiliriz. Düşünsenize bu sıcak havada ne hoş olur."

"Teşekkürler, Bayan Ehrhart." Brazil yeteri kadar hızlı kaçamıyordu. "Ancak işime dönmeliyim."

Koşarak uzaklaştı. Lelia camı kapattı. Öfkeyle gaza basınca tekerleklerinden acı sesler yükseldi.

Brazil basamakları ikiye ikiye çıkarak Robins Merkezi'ne girdi. Bobby Feeley'in defans çalışıp hayali rakiplere faul yapmakta olduğu jimnastik salonuna hızla girdi.

"Bay Feeley?" dedi Brazil sahanın kenarından.

"Bu da ne? Sorgu mu? Yoksa sadece izliyor musun, adamım?"

"Ben Richmond Polis Teşkilatı'ndamım, dün gece Hollywood Mezarlığı'nda yapılan saldırıyı araştırıyorum," diye açıkladı Brazil.

"İşe daima bu kıyafetle mi gidersin?" Feeley bir başka atış denedi ve top potanın yakınından bile geçmedi.

"Pistte koşarken Lelia Ehrhart'ın kuradan çıktığını gördüm," dedi Brazil.

"İşte bu çok güzel." Feeley topu tekrar aldı. "O kadın ne zamandır bu geçergende yaşıyor?"

"Bak, Bay Feeley..."

"Bobby."

"Bobby, birinin heykeli sana benzetmek için neden boyadığı hakkında bir fikrin var mı?" dedi Brazil. "Tabii senin yapmadığını farz edersek."

"Ben yapmadım." Feeley pas verir gibi yapıp feyk attı. "Tarihi mezarlıkta bir heykelimin bulunması fikri, gururumu okşasa da ben

yapmadım." Topu elinden kaçırdı. "Bir kahraman olamayacak kadar kötü ve oldukça dertli bir basketbol oyuncusuyum."

"Takıma nasıl girdin?" Feeley bir başka deneme yaparken Brazil bu soruyu sormak zorunda hissetti kendini.

"Bundan daha iyiydim," dedi Feeley. "Lisedeyken sahada çok iyiydim, gidecek bir milyon tane yerim vardı ve Richmond'da karar kıldım. Buraya gelince bir şeyler rayından çıktı, sana söylüyorum adamım, deri veremi, adale yetersizliği ya da Parkinson hastalığına yakalandığımdan endişe etmeye başladım."

Feeley topun üstüne oturdu, çenesini ellerinin üstüne koydu; kederli görünüyordu.

"Twister Gardener'in formasını giymem de fayda etmedi," dedi Feeley ümitsizce. "Merak ediyorum, acaba onun ruhu mu beni tedirgin ediyor? Çünkü numaramı gören herkes onu hatırlıyor."

Brazil onun yanına oturdu. "Ben buranın yabancısıyım. Basketboldan çok tenisle ilgileniyorum."

"Pekâlâ," dedi Feeley. "Twister bu okulun gelmiş geçmiş en iyi oyuncusuydu. İğfer ölmeseydi, hiç şüphem yok şu anda Chicago Bulls'ta oynuyor olurdu."

"Ne oldu?" diye sordu Brazil, bir şeyler zihninde canlanmaya başlarken.

"Araba çarptı. Bir orospu çocuğu sarhoş sürücü kahrolası yolun yanlış yönüne girdi. Geçen ağustosta lise ikinci sınıfa başlamadan önce."

Bu hikâye Brazil'in canını sıktı. Olağanüstü bir yeteneğin barda birkaç bira daha devirmeye karar veren bir ayyaş tarafından yok edilmesi Brazil'i öfkeliendirdi.

"Onun oyununu izleme fırsatını yakaladığıma memnunum. O benini kahraman imdi." Feeley ayağa kalktı ve iki metre yüksekliğini geçerek vücudunu gerdi.

Brazil ayağa kalkarken, "Kahramanının formasını giyecek kadar sertsin," dedi.

Feeley omuz silkti. "Büyük köpeklerle koşmanın bir parçası."

"Belki numaramı değiştiren iyi olur," diye önerdi Brazil.

Feeley irkildi. Yüzü sertleşti, gözleri parlıyordu.

"Ne dedin?" diye sordu.

"Belki bu numarayı değiştirmelisin, bırak başkası alsın," diye açıkladı Brazil.

Feeley'in gözleri kıvılcım saçıyordu. Çene kasları kasıldı.

"Kahretsin olamaz!"

"Sadece bir öneri," dedi Brazil. "Eğer onun ruhunun seni taciz ettiğini düşünüyorsan neden formasını giymekte ısrar ettiğini anlamıyorum. Bırak onu, Bobby."

"Kesinlikle olmaz!"

"Yap gitsin."

"Çekil git başımdan."

"Bu gerçekten mantıklı." Brazil makul bir biçimde devam etti.

"Kahrolası, asla!"

"Neden olmasın?"

"Çünkü kimse ona benim kadar ilgi duymadı!"

"Nereden biliyorsun?"

Feeley topu olabildiğince hızla fırlattı ve top potaya değmeden uçtu.

"Çünkü kimse Twister'a saygı göstermedi. Ona iyi davranmadı ve kimse benim kadar onun ismini anmadı."

Feeley topla birlikte hızla koştu, sağ ve sol elleriyle dripling yaptı ve smaç bastı.

"Şunu da bil ki, bu formayı asla kirlili ve bir kenara atılmış olarak göremeyeceksin!" Topu başının ardından potaya vurdu, çember titredi. "Boklunun teki buraya gelip Twister'ın numarasını giyecek!"

Topu çember atışla fırlattı, ribaunda çıkıp tekrar bastı, topu kapı, potanın tepesine saldırdı ve sepete soktu. Topu tutan hayali ellerden çekip aldı ve yarım metre kadar yükseğe sıçrayıp topu bastı.

"Twister'm buralarda bir ailesi var mı?" diye sordu Brazil.

"Deplasman maçlarına giderken onu küçük bir çocukla gördüğümü hatırlıyorum. Twister küçük çocuğu tam sıranın arkasına oturturdu," dedi Feeley, bir yandan serbest atış yapıp diğer yandan konuşurken. "Sanırım onun küçük kardeşiydi."

James Nehri Abideleri'nde, Ruby Sink kendi başına araştırma yapıyordu. Havalı çekiçlerin ve pnömatik aletlerin gürültüsü berbattı ve birisi Güney Georgia granitinin üstüne dört uçlu bir tamponu vuruyordu. Bir kum püskürtücüsü gidiyordu ve bir yüksek vinç bataklık boyunca yeşile boyanmış ve yontulmuş bir buçuk tonluk heykeli kaldırıyordu.

Beyaz Vermont mermeri çok sertti ve artık kullanılmaz hale gelmişti. Floyd Rumble'ın elinde zor bir iş vardı. Yine de birazcık sıkılmıştı. Onun için yine olağan günlerden biriydi. Sırtı incinmişti ve oğlu, sekreter tatile çıktığındanpfişteki masaya yapışıp kalmıştı.

Sonra Alzheimer hastalığına yakalanan Albay Bailey, üzerinde üniformasıyla gömülmek istediğini ve Saint Cloud Gray mermer anıtının üstüne vatansever bir şeyler kazınmasını istediğini söylemek için bu hafta dördüncü kez gelmişti. Her seferinde, Rumble yeni bir form açmıştı, çünkü en son istediği şey karşındaki insanı küçük düşürmektir.

Rumble bir bıçak alıp Nero Black mermerinin üstündeki yaprağı kesmeye başladı. Borsa Simsarı Ben Neaton ani bir kalp krizi sonucu ölünce karısı çığına dönmüş ve onun yerine Rumble iyi kötü bir şeyler seçerken kendini ne kadar kötü hissettiğini anımsadı.

Rumble ona zarif siyah taşı önennmişti. Çünkü Bay Neaton daima parlak siyah Lincoln araba kullanır ve koyu renk elbiseler giyerdi. *Git-*

medi, sadece yeni bir yatırım yaptı, yazışı mezar taşının ön yüzüne yerleştirilmiş bir parça lastiğin üstüne delikli kalıpla yazılmıştı. Kum püskürtücü birkaç dakika gibi kısa zamanda harfleri yaktı, ancak Rumble daima sarmaşık ya da çiçek gibi işleri elleriyle keserdi.

Acılı ve sarsılmış insanların bu tür kararları tümüyle Rumble'a bırakmaları alışılmış bir davranıştı. Onlarsa kaybettikleri yakınlarının yaşam öykülerini anlatırlardı durmadan. En son ne söylediğini, ne yediğini, ne giydiğini ya da bir sonraki gün ne yapmaya niyetlendiklerini anlatırlarken insanın içinde buruk bir his uyandıran *küçük bir şey* mutlaka olurdu.

Rumble, kadınlardan ölen kocaları hakkında bitmek bilmeyen yorumlar dinlemişti. Kadın kahvaltuyu ve çocukların okulda yiyecekleri öğlen yemeğini hazırlarken, çocukları uyandırıp okula gönderirken, otobüslerini kaçırmamaları için acele ederken, bir yandan da yumurtanın kocasının sevdiği gibi pişmesi için uğraşırken, ona akşam yemeğinde ne istediğini, eve kaçta geleceğini sorarken adamın, her zaman yaptığı gibi dışarı çıkıp gazeteyi bile almadığından yakınırıldı.

Ruby Sink, Rumble'ın sabrını tüketmişti. Kızkardeşinin on bir yıl önceki ölümünden beri kendi mezar taşının nasıl olacağını planlıyordu. Bayan Sink ayda bir kez gelip Rumble'ın bu iş için neler yaptığını kontrol etmeyi alışkanlık haline getirmişti. Önce bir melek, sonra bir ağaç ve sonra da açılmış zambaklı düz bir Afrika granitinden mezar taşı istemiş, en sonunda da mermerlerin arasına dalmış ve hangi renk elbise giyeceğine karar vermeye çalışan bir kadının dolabını karıştırdığı gibi dolanıp durmuştu. Göl yeşili, gökkuşağı, akik kırmızısı arasında karar verememişti.

Ailesinin üç kuşaktır sürdürdüğü bu işte Rumble her türlü müşteriyle karşılaşmıştı. Bayan Sink üçüncü kez fikrini değiştirdikten sonra siparişleri durduracak kadar zekiymi.

Bayan Sink paldır küldür içeri daldı. Acayip sesler çıkaran makinelerin gürültüleri arasından yüksek sesle, "İyi günler, Floyd," diye bağırdı.

"Sanırım öyle," dedi Rumble. _

"Nasıl buradaki toza dumana katlanıyorsun bilmiyorum." Hep aynı şeyi söylerdi.

"Sağlığınız için iyidir," diye her zamanki gibi cevap verdi Rumble. "Diş macunlarında kullandıklarının aynısı. Bütün bir gün boyunca dişleriniz temizlenir. Siz hiç çirkin dişli bir Rumble gördünüz mü?"

Aslında bu yola Bayan Sink'i şaşırtmak için başvururdu. Bazen de işe yarardı. Ama bugün yaramadı.

Kadın, ona bir sır verecekmiş gibi yaklaştı. "Sanırım duymuşsunuzdur."

Havada tehlikeli bir şekilde asılı duran bir buçuk tonluk anıtı Rumble nasıl onaracağını düşünüyordu. Bunun gibi eski işlerin kopyalarının el ile işlenmesi gerekiyordu. Bayan Sink onun burnunun dibindeyken işe başlamasına imkân bile yoktu. Kadın sonunda ne istediğine karar vermişti. Artık hiç kuşku yoktu. Krem rengi Vermont mermerinden el yontması bir mezar taşı istiyordu.

Adamları, zarar görmüş heykeli yük arabasından indirirken o da beyaz Sierra mermerin üzerine işleyeceği İbranice yazıyı hazırlamak için şablonların durduğu tepsilere bakmaya başladı.

Bayan Sink, "Jefferson Davis'e ne yaptıklarını duymuşsundur," dedi.

"Onun hakkında bir şeyler duydum."

Rumble şablonları sermeye başladı. Arkalarının görünmesi için hepsinin plastik olmaları gerekiyordu ama onlar da kolayca, kırılıyordu.

"Bildğin gibi Floyd, idare heyetindeyim."

"Evet, efendim."

"Üstünde hassasiyetle durulması gereken bir sorun. Heykelin ne kadar zarar gördüğü, nasıl tamir edilebileceği ve ne kadara mal olacağını bilmemiz gerek."

Rumble heykelin ne hale geldiğini görmek için mezarlığa gitmemişti. İş ona teklif edilmedikçe de gitmeyi pek istemiyordu.

Rumble, "Mermer kaidenin bir parçasını mı yoksa yalnızca bronzu mu boyamış?" diye sordu.

"Çoğunlukla bronz." Düşüncesi bile onu hasta ediyordu. "Ancak kaidenin üstünü bir basketbol zeminine benzer biçimde boyamış. Yani evet, mermerin bir kısmı dahil."

"Anlıyorum, yani bir basketbol sahasının üzerinde duruyor. Başka?"

"Şey, en kötü kısmı da, üzerine bir basketbol forması, tenis ayakkabıları falan filan boyadıktan sonra ırkını değiştirmiş."

"Yani iki sorunumuz var," dedi Rumble bir başka kırık harf atıp elmas ucuyla taş tam diğer harfı keserken. "Mermeri tamir etmek için onu kazıyıp üstüne yeni bir yüzey koyacağım. Bronzun durumu farklı, çeger yağlıboyadan söz ediyorsak..."

"Oh, evet," dedi. "Sanırım öyle. Spreyle boyanmamış. Hepsi bir fırça ile -kalın bir tabaka halinde yapılmış."

"Boyayı sökmemiz gerekecek, belki terebentinle, sonra da oksitlenmemesi için poliüretan kaplama ile tekrar cilalarız."

"Bunu o zaman düşünüyoruz," diye bildirdi Bayan Sink.

"Düşünmeliyiz," dedi Rumble. "Doğal olarak, Jeff Davis'i dükkanıma getirmeliyiz. Bütün millet etraftayken, bir balk mezarlığının ortasında tüm bu işleri yapamam. Yani bir vinç ve askı ile onu kaldırıp bir kamyonu yüklememiz gerekecek."

"Siz bu işlerle ilgilenirken mezarlığın kapanması gerektiğini düşünüyorum," dedi Bayan Sink.

"Yer değiştirme esnasında, tabii ki. Ancak yerinizde olsam bazıları diğer heykeller hakkında aynı şeyi düşünebilir diye bunu hemen yapardım. Ayrıca oradaki güvenlik devriyesini de sıklaştırmamız gerek."

"Lelia'nın bununla ilgilenmesini sağlarım."

"Bu arada heykele hiç kimsenin dokunmasını istemiyorum. Tabii benden tamir etmemi istiyorsanız."

"Elbette, bu iş için bir tek sen varısın, Floyd."

"Bir günümü alacak, yani mezarlıktan çıkarılması. Ondan sonra ki işlemler ne kadar sürer şu an bilemiyorum."

"Sanırım, bize epeyce pahalıya mal olacak," dedi cimri Bayan Sink.

"Olabilirdiğince insafılı davranacağım," dedi Rumble.

Bubba'nın insafılı olmaya hiç niyeti yoktu. Uykuda bile düşünecek kadar çok sarsılmış ve zarara uğramıştı. Dedektiller parmak izlerini ve diğer kanıtları toplayıp gittikten hemen sonra Bubba tekrar atölyesine geri döndü. Half Shell devrilmiş bir varilin üzerinde zıplayıp daireler çizerek havlarken Bubba öfkesinin verdiği sınırsız enerjiyle etrafı hızlı hızlı ve müthiş güç harcayarak temizledi.

Bubba'nın şansı bugün hiç de yaver gitmemişti. Bir torba beyaz iri bilye ve bir şişe gökkuşağı şansı boya satın almıştı. Bilyelerde delik delme çabalan felaketti. Mengeneden kayıyorlardı. Mengeneyi biraz sıkıştırdığında ise bilyeler kırılıyordu. Matkap ucu kaymaya devam etti ve sonunda o da kırıldı. Bu şekilde epey bir süre devam etti ve sonra aklına zekice bir plan gelene dek bir parça olsun iyileşmedi.

Öğleden sonra üçü biraz geçte, Honey düşünceli bir ifadeyle başını atölyeden içeri uzattı.

"Tatlım, bütün gün boyunca bir tek lokma bile yemedin," dedi endişeyle.

"Vaktim yok."

"Tatlım her zaman vaktin var."

"Şimdi değil."

Honey'in gözleri, tezgâhın üstünde en sevdiği iri inci kolyesinden geri kalan şeye takıldı.

"Tatlım, ne yapıyorsun?"

Dükkânın içine birkaç adım atmaya cesaret etti. İnciler masanın üstüne dağılmıştı. Bubba 5/64 uçlu matkabıyla deliklerini genişletiyordu.

"Bubba! İncilerime ne yapıyorsun? Onları babam vermişti bana."

"Onlar sahte, Honey."

Bubba incilerden birinin içinden siyah bir ip geçirip sıkıca bir düğüm attı. Aynı işlemi bir başka inci üstünde tekrarladı ve iki kat uzunluktaki ipi alıp yaklaşık incilerin bir santim aşağısından her ikisini birlikte bağladı. Yavaşça incileri başının üstünden bir kement gibi döndürdü. Bundan hoşlanmıştı ve birkaç tane daha yapmaya başladı.

"Honey, hadi eve geri dön," dedi Bubba. "Bu görmeni ve başkalarına anlatmanı gerektirmeyen bir şey."

Kadın kapıda duraksadı, gözlerinde endişeli bir bakış vardı.

"Sinsice bir şey yapmıyorsun, değil mi?" diye sorma cesaretinde bulundu.

Bubba cevap vermedi.

"Sevgilim, senin bu tür bir şey yaptığını hiç görmedim. Sen gördüğüm en dürüst insansın. O kadar dürüstsün ki başkaları bundan hep faydalıyor."

"Smudge'la evinin önünde saat altı civarında buluşacağız ve Suffolk'a gideceğiz."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. "Dismal Bataklığı'na mı? Lütfen, bana oraya gideceğini söyleme, Bubba."

"Giderim ya da gitmem."

Honey, "Oradaki yılanları bir düşünsene," diyerek titredi.

"Her yerde yılan var, Honey," dedi, şiddetle yılanlara karşı fobisi olan ve bunu hiç kimsenin bilmediğine inanan Bubba. "Bir erkek bütün hayatını yılanlardan korkarak geçiremez."

Smudge'ın da atölyesi vardı. Gerekli olan aletlerle donatılmış atölyesi Bubba'ninkinden çok daha iyi düzenlenmişti. Terazisi, güç kaynağı, radyal kolu ve şerit testeresi, bir rendesi, tahta tornası, tezgâhı ve dükkân için elektrikli süpürgesi vardı. Smudge da yılanlara bayılmıyordu ama sağduyusunu kullanıyordu.

Hava mevsim normallerinden daha sıcaktı. Zehirli su yılanları şu an Dismal Bataklığı'nda kaynıyordu. Smudge'ın orada rakun avlamaya hiç niyeti yoktu. Muhtemelen Southampton Kasabası'nda avlanmayı yeğlerdi, ama Bubba oraya gitmek istemiyordu. Smudge, atölyesinde gerçek bir çingiraklı yılanın çingırağını uzun kauçuk bir yılanın kuyruğuna kuvvetli bir yapıştırıcı ile yapıştırdı. Altı metrelik tekli halatı yılanın içinden geçirip kartal pençesine benzeyen kancayı sıkıca tutturdu.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Smudge taşınabilir köpek kafesini arkası tamamen dolu, av kamyonetine yükledi.

"İçeri gir, Tree Buster," diye emretti Smudge.

Açık renk benekli erkek tazi kamyonete sıçrayıp kafese girdi. Tree Buster ağaca çıkmak için doğmuştu ve uğruna yaşadığı iki şeyden biri buydu, diğeri ise yemek yemekti. Tree Buster bir Grand Show şampiyonuydu. Boru gibi kuvvetli bir sesi vardı. Bir av köpeğinin sahip olacağının en iyisiydi. Tabii dağlarda avlanmadıkça, yoksa daha yüksek bir perde daha iyi olurdu.

Smudge, Tree Buster ile gurur duyuyordu ve onu Kentucky' den ısmarladığı kura yiyeceklerle besliyordu. Tree Buster'm sıkı kedi ayakları, güçlü bacakları ve iri kasları vardı. Kulakları burnunun ucuna kadar uzanıyordu, ısırdı mı bırakmazdı ve kuyruğunu bir süvari kılıcı gibi hep dik tutuyordu. Bu, Smudge'ın Bubba'ya *American Coorier'daki* bir reklamdan ısmarlaması için onu teşvik ettiği köpeğinin standartlarına tam olarak uymuyordu.

Bubba iyi bir alışveriş yaptığından emindi. Köpek çoktan ava alışmıştı ve birçok avda en iyi dereceyi alan Thunder Clap'm yavrusuydu. Köpeğinin çakal, geyik, ayı, vaşak takibi için yetiştirildiğini biime-

yen Bubba, onu üç bin dolara satın almıştı. Çoğunlukla armadillo ya da keseli sıçanların kokusunu hemen alırdı. Bubba ona Half Shell ismini takmıştı.

Bubba Cherokee'sini Smudge'ın araç girişine park etti ve taşınabilir kafesini arabadan çıkarıp Smudge'ın kamyonuna yükledi. Half Shell havlamayı kesti. Kuyruğu öfkeyle sallanıyordu.

"Kulübeye zıpla," dedi Bubba köpeğine.

Bubba diz boyu su geçirmez çizmelerini, başüstü fenerini, el fenerini, eldivenlerini, muşamba Barbour paltosunu, cep telefonunu, pusulasını, tavşan kapanını ve Spyderco marka sustalı bıçağını kamyonetin arkasına attı. İçinde Cheez Whiz sandviçleri, Kool-Acil yardım takımı, Colt Anaconda silahı ve kapanlar dahil birçok şey olan sırt çantasını ön koltuğun altına koydu.

"Sanki bir kar fırtınasına hazırlanmış gibisin," diye eleştirdi onu Smudge, araba girişinden geri geri çıkarken.

"Yılın bu aylarında havanın nasıl olacağı belli olmaz," diye cevap verdi Bubba.

"Oldukça sıcak, Bubba. Dismal Bataklığı nasıldır acaba? Muhtemelen yılan kaynıyordur."

Bubba'nın vücudundaki bütün tüylerin diken diken olmasına rağmen aldırmanmış gibi davrandı.

"Bunu Lorains'te konuşabiliriz," dedi Bubba.

Saman balyalarının yığıldığı, yeni sürülmüş yer fistiği tarlalarının çevrelediği bölgeden geçtiler. Wakefield'de yıllardan beri, yeni Ulusal Hava Durumu Servisi, WSR-88-D Doppler radar istasyonu dışında hiçbir değişiklik yoktu. İstasyon, büyükçe, bir yüksek teknoloji su kulesine benziyordu. Özellikle tarlalarına yakın olmasını istemeyenler arasında batıl inançlar uyandırmıştı.

Radarın kubbesi, ağaçların tepesinde belirdiğinde, Bubba çok terdirdirgin olurdu. Radarın gökyüzündeki fırtına bulutlarını izlemek, rüzgârın yönünü tespit etmek ve bölgedeki kasırga tehditlerini belirlemek için kullanıldığını biliyordu. Ancak bundan daha fazlası olduğuna da inanıyordu. İşin içinde uzaylılar vardı. Hangi zaman tekniğinde ya da gerçeklik düzleminde iseler, muhtemelen bu radar istasyonunu ana gemiyle bağlantıda kalmak için kullanıyorlardı. Her şey bir yana, uzaylılar buraya birileri tarafından gönderilmişlerdi. Evleriyle bağlantı kuracak bir yola ihtiyaçları vardı.

Bubba bu teorisini Smudge'a açıkladığından bu yana epey zaman geçtiği halde bir şey olmamıştı. Yakın arkadaşına yan gözle bakınca içinde bir şeylerin kırıldığını hissetti. Prague Kilisesi'ndeki Bebek İsa'nın türbesinin önünden geçerlerken Bubba o tarafa bakmak istemedi. Purviance Cenaze Evi'nin önünden ilerlerken Bubba, Smudge'ın uzun ömürlü olmayacağını düşünüp karanlık bir hisse kapıldı. Avcı kuşların yolda kırıntılar aradığı, Southampton Kasabası'na girdiklerinde Bubba, kilisede arkadaş oldukları günden beri Smudge'ın kendisiyle sidik yarışı yaptığını düşündü.

Rutubetli toprakların ardında, Loraine Lokantası, hızlı, dostane bir servis vaat ediyordu. Ön taraftaki neon ışıklı bir KIZ RM \$ KAR ES İST DYE & ROTOLR 13.25 DO AR yazılı reklam panosu, yanıp sönen ok işareti ile kırmızı, ahşap, küçük krem rengi binayı gösteriyordu. Dizel ve benzin pompalarının bulunduğu çakıl taşı döşeli park yeri bir zamanlar kamyon durağıydı. Bubba ve Smudge kamyoneti park edip camlarının önünde Smithfield jambonları asılı duran binanın önünden geçerlerken, bir Norfolk-Güney treninin gürültüsü duyuldu.

Loarine'in Yeri, ölü sezonda, canlı sezondaki kadar kalabalık olmamasına rağmen, ki bu kasiyer Myrtle için çok iyiydi, rakun avcıları-

nın sevdiği bir uğrak yeriydi. Myrtle yıllar önce postlar parça başına yirmi dolara alıcı bulurken rakunları öldürmenin makul olduğunu düşünüyordu. Ama bu fiyat sekiz dolara düşünce artık kimse uğraşmaz olmuştu. Gençler de vurdukları hayvanları ormanda bırakıyordu.

Myrtle, Smudge ve Bubba'yı görmekten daima hoşlanırdı. Onlar sanki köpeklerini hızla koşturmaktan zevk aldıkları için ava çıkıyorlardı. Yalnızca köpeklerini gaza getirmek için gerekli olursa rakunları öldürüyorlardı. Bir rakunu ağacın tepesinde kısıtırlarsa onu öldürmekleri gerektiğine inanmalarını sağlıyorlardı. Myrtle rakun avcılarının lokantaya kanlı Delta Wings kamutlaj elbiseleri içinde gelmelerinden hoşlanmazdı. Adamlar sigara içip sakız çiğnerlerdi. Fincanlar dolusu sıcak kahve içer kızarmış ıstiridye, karides ve köfte yerlerdi.

Masalar tombala kartı desenli plastik örtülerle kaplıydı. Bubba ve Smudge "Hemen Geri Gel," diye neşeli bir not yazılı olan B4'ü seçtiler. Bubba küçük şeker, salça ve biber sosu paketleriyle dolu olan hasır sepeti karıştırıp içinde ince bisküvilerden olup olmadığına baktı. Tavandaki vantilatör ağır ağır dönüyordu. Smudge ve Bubba, "Herkes servisi yapmama hakkına sahibiz" yazan tabeladaki günün mönüsüne baktılar.

"Hadi, hepsini masanın üstüne koyalım, Bubba," dedi Smudge, Ducks Unlimited şapkasını çıkararak. "Ne kadar?"

"Ne kadar istersen?" Bubba kendinden emin maço gibi görünmeye çalıştığı halde içinden titriyordu.

"Beş yüz," dedi Smudge. Bubba'nın tepkisini ölçmek için onu dikkatle süzdü.

"Benden bin," dedi Bubba ama içinden buz kesti.

"Sevgili dostum, bir planın var mı? Yoksa sadece çamur güreşi mi yapıyorsun?"

"Cebimde hazır," dedi Bubba.

Smudge başını salladı. "Senin şu yaşlı tazi bir tavuğu kümesin tepesinde ve bir keçiye kütüğün üstünde sıkıştırdı. Bir rakünü de telefon direğinin tepesinde kısırdı. Sudan geçemez, ayaklarının dibinde olmadığı zaman sadece havlar. Half Shell kurşun harcayıp vurmaya bile değmez, Bubba."

"Göreceğiz," dedi Bubba. Myrtle elinde not defteriyle masaya geldi.

"Evet, çocuklar karar vermediniz mi?"

"Buzlu çay, kızarmış istiridye, karides," dedi Bubba.

"Porsiyon mu yoksa, sandviç mi?"

"Sana bırakıyorum," dedi Bubba. Myrtle sakız çiğneyerek güldü.

"Smudge?"

"Aynen."

"Siz çocuklar kolay müşterilersiniz," dedi Myrtle. Masanın üstündeki kırıntıları temizleyip mutfağa gitti.

"Nereye gideceğiz?" diye Bubba sordu.

"620 ve 460'ın kesiştiği kavşaktan başlayacağız," diye Smudge işaret etti. "Sadece çamurlu yollar, orman ve küçük koylar olan boş arazinin sol tarafındaki yoldan yukarı tırmanacağız. Dismal Bataklığı'nda küçük bir araştırma yaptım ama öğrendiklerimi kesinlikle şimdi öğrenmek istemezsin. Gündüz sıcaklığında yılanlar, toprak kurtları gibi yumak halinde toplanırlar. Orada bir sürü yılan var. Gece hava soğuduğunda, hepsi sopa gibi dikilirler."

Bubba nefes almakta zorluk çekiyordu.

"İyi misin, dostum?" dedi Smudge.

"Alerji ilacımı yanıma almayı unutmuşum."

"Dua edelim de geçeceğimiz bölgede yılanlar olmasın," diye de-

vam etti Smudge. "Eğer yılanlara rastlarsak aldırmayalım. Bizim onlardan korktuğumuzdan çok onlar bizden korkuyorlar."

"Kim demiş?" diye Bubba ağzından kaçırdı. "Gerçekten bunu bir yılan mı birilerine söylemiş? Köpeklerin zaman kavramı yoktur demek gibi bir şey. Hiç kimse bunun doğru olup olmadığını sordu mu? Yılanın birinin, bir adamın pantolonunun paçalanından içeri girdiğine dair hikâyeler duymuştum. Peki nasıl bir korku bu?"

»"İyi bir noktaya parmak bastın," diye karşılık verdi Smudge düşünceli bir biçimde. "Aynı şeyi ben de duymuştum. Doğru olup olmadığını söyleyemesem de yılanların insanları kovaladığı ve kobraların insanın gözüne tükürdüğüne dair hikâyeler duyduğumu da itiraf etmeliyim."

Divinity, Smoke'u sakinleştirmeye ve içinde bulunduğu tehlikeli ruh halinden çıkarmaya çalışıyordu. Ama yalvarmanın yakarmanın boş olduğunu biliyordu.

Smudge kulüp evi dediği gecekondunun önünden hızla uzaklaştı. Midlothian Otoyolu'na çıktı. Yanında koca bir polis karakolunu havaya uçuracak kadar patlayıcı vardı. Divinity, "Bebeğim başına kötü bir şey gelmesini istemiyorum," diye bir daha denedi.

Smudge, "Onu bulunca öldüreceğim," dedi.

Wu-tang o sırada *Severe Punishment*'ı çalışıyordu. Smoke sesini daha da açtı.

Smoke, Divinity'c baktı. "Ona ne yapmasını söyledim?"

"Heykeli boyamasını söyledin," dedi usulca.

"Ona boyamasını söyledim. Becerip bozmasını değil." Smoke direksiyona sıkıca yapıştı. "Biliyordum, orada kalıp izlemem gerekirdi. Kahretsin. *Bok Herif?* Sonra da gidip şu piç kuruşu küçük mavi balıkları

çizmiş. Kahrolası tüm dünya da, balık virüsünün bununla ilgili olduğunu düşünüyor! Bizim işletimiz nerede, ha? Neresinde *Pikes* yazıyor?"

"Bizim adımız geçmiyor bebeğim." Smoke'un içindeki canavarın dışarı fırlamasını beklerken, Divinity'nin içi titriyordu.

"Tamam, bu boktan işi nasıl düzeltereğimi biliyor musun?"

"Hayır, bebeğim," dedi Divinity, onun boynunu okşayarak.

"Dokunma bana!" Smoke onu itti. "Şimdi düşünüyorum."

Akşam saatlerinde haber odası bütün gün uyuyup hayatı karanlık saatlerde gözlemleyen, gazetecilerin mağarasına dönüşüyordu. Artist Roop'un belli bir çalışma saati yoktu.

Tüm enerjisini toplamış deli gibi, "balık salgını" ve Basketbolcu Jeff'in kaidesinin üstüne ustaca çizilmiş mavi balığın esrarını çözmeye çalışıyordu. Saatlerdir gerçek bir mola vermemiştir. Roop bildiği eski bilgileri tekrar toparlayıp gözden geçirdi. Kent konseyinde yine uyuşturucu davaları hakkında kavgalardan başka yeni bir şey olmadığına emindi.

"Hay aksi!"

Sandalyesinde geriye yaslandı ve boynunu bir o tarafa bir bu tarafa kütleterek gerindi.

"Son baskı için bir şeyler var mı?" diye seslendi gece sekreteri Outlaw.

"Üstünde çalışıyorum," diye cevap verdi Roop.

"Boyutları ne?"

"Ne kadar yerim var?"

"Verceğin habere bağlı."

Telefonu çaldığında Roop, işe yarayacak hiçbir şeyinin olmadığını itiraf etmek üzereydi.

"Roop," diye cevapladı.

"Nasıl emin olabilirim?"

"Ne?" diye sordu Roop.

"Roop ile konuştuğumdan nasıl emin olabilirim?" diye cevap verdi sert bir erkek sesi.

"Nedir bu, bir tür telefon şakası mı?" Roop kapatmak üzereydi.

"Bana mavi balık derler."

Roop sessizleşti. Not defterini açtı.

"Hiç Pike diye bir şey duydun mu, adamım?"

"Hayır," diye itiraf etti Roop.

"O işe yaramaz heykeli kim boyadı sanıyorsun, kahrolası? Ya şu Tanrının cezası balık sence ne?"

"Bir Pike mı?" Roop büyülenmişti. "Balık bir pike** mı?"

"Tam üstüne bastın."

"Balığın gerçekte eyalette yetişen bir alabalık olduğuna dair tahminler var," diye bildirdi Roop.

"Alabalıkla ilgisi yok ve buna biraz dikkat etsen iyi olur, çünkü bu şehirde Pike'larm başını çektiği çok şey var."

"O zaman Pike'ların bir çete olduğunu söyleyebilir miyiz?" diye sordu Roop.

"Hayır, bok kafa, biz bir Kız İzci Bölüğüyüz."

"O zaman Pike'ları makalemde bir çete olarak belirtmemin bir sakıncası yok. Sen kimsin?" diye ihtiyatla sordu Roop.

"Senin en kötü kâbusun."

"Gerçekten, ciddiymi."

"Ben çete reisiyim. Ne demek istersem ya da neye karar verirsem oyum. Boktan şehrin henüz hiçbir şey görmedi. Ve şunu kırmızı harflerle yazabilirsin 'Pikelan Hatırla'. Bizden tekrar haber alacaksın."

(*) İngilizcede turna balığı.

"Peki ama niçin bir basketbol oyuncusu ve balık etiketinin bilgi-sayarların çökmesi ile ilgisi olsun?..."

Roop'un sorusu cevapsız kalınca hemen polisi aradı.

Bu sırada B3, B6, B2 ve B1 masalarında oturanlar, Bubba ve Smudge'in konuşmalarına dahil olmuşlardı.

"Şimdi başıma geleni anlatayım," dedi işçi tulumu giymiş yaşlı adam. "Tuvaletimde bir yılan bulmuştum. Klozetin içine çöreklenmiş dilini ağzına sokup çıkarıyordu."

"Aman Tanrım!" diye diğer masadaki bir kadın haykırdı. "Nasıl olabilir bu?"

"Sıcak bir yaz günüydü galiba, serinlemek istemişti."

"Yılanlar soğukkanlıdır. Serinlemeye ihtiyaçları olmaz."

"Lağımından gelmiştir belki."

"Bir sabah, daha ortalık aydınlanmadan göle de ördek avına çıkmıştım zehirli bir su yılanı sandalımın içine zıpladı ve tam ayağımın üstüne düştü. Şaka yapmıyorum. Kalınlığı şu kadar olmalıydı." Parmaklarıyla havada büyükçe bir daire çizdi.

"Ansel bu hikâyeyi her anlatışında, lanet şey biraz daha büyüyor."

"Peki ne yaptın?" diye sordu Smudge. Yüzü kül gibi solan Bubba'nın sesi soluğu kesilmişti.

"Kahrolası şeye bütün gücümle bir tekme attım. Havaya fırladı. Suyu düşmeden önce kıpır kıpır kıvrılarak başımın üstünden geçerken saçlarıma değdiğini hissettim."

"Bizim derin dondurucuya bir tane girmişti." Myrtle gelip sohbet katıldı. Yemek servisine boş verip bir sandalye çekip oturdu.

"Hayatımda başıma gelen en korkunç şeydi, dostlar. Beane, bir varil salatalık turşusu almak için soğutucuya girdiğinde galiba o da yükleme havuzunun üstünde güneşleniyormuş. Tanrının cezası çingir-

raklı yılanın yanından geçerken onu fark etmemiş. Daha sonra anladığımıza göre Beane, soğutucunun kapısını açık bırakınca yılan içeri girmiş ve kilitlenmişti. Ertesi sabah domuz pastırması almak için zavallı ben içeriye adım atar atmaz bir şeyin çingırdadığını duydum."

Duraksadı, titreyerek gözlerini kapadı. Herkes korkudan donup kalmış, sessizce onun anlatacaklarını bekliyordu.

"Şeyy," diye devam etti Myrtle. "Hareket etmedim. Etrafıma bakındım önce hiçbir şey görmedim. Ancak yeniden çingırağı duydum. O an ne olduğunu anladım. Yani bir çingıraklı yılanın çingırağının kendine has bir sesi vardır. Patates ve lahana salatası kovalarının arasında duyduğum şey buydu." Tekrar duraksadı.

"Neredeydi?" İşçi tulumlu adam daha fazla bekleyemedi.

"Bahse girerim, orada bir fareyi mideye indirmekle meşguldü."

"Buzdolabımızda fare yok." Myrtle savunmaya geçti çabucak.

"Peki neredeydi, Myrtle?" dedi Smudge.

"Benden şu kadar uzakta." İşaret parmağıyla bir buçuk santimlik bir mesafeyi gösterdi.

Herkes nefesini tutmuştu.

"Yer bezinin yanına çöreklenmişti. Kuyruğunu havaya dikmiş, bandoda çalışırmış gibi çingırdıyordu."

"Ne yaptın!" diye herkes bir ağızdan bağırdı.

"Beni soktu," dedi Myrtle. "Tam sol baldırımdan. O kadar hızlı oldu ki hiçbir şey hissetmedim ve sonra yılan yağlı bir yoldan kayarmış gibi kaçıp gitti. Bir hafta hastanede kaldım. Doğrusunu isterseniz, ayağım o kadar şişti ki doktorlar kesmek zorunda kalabileceklerini düşündüler."

Kimse konuşmadı. Myrtle ayağa kalktı.

"Yemeğiniz hazır olmalı," dedi ve mutfığa yöneldi.

Ruby Sink telefonda Lelia Ehrhart'a ulaşmaya çalışıyordu, ama kadının telefonu saatlerdir meşguldü.

Bayan Sink endişesini ve yalnızlığını yemek pişirerek gidermeye çalışırdı. Fakat son zamanlarda evlerinden birini kiralayan tatlı genç polis memurundan başka yemek pişirecek kimsesi yoktu. Onu akşam yemeğine davet etmeyi sık sık düşündüğü halde birkaç kap bir yemek pişirecek vakti yoktu.

Kurabiyeler yapıyordu yapmasına ama kızarmış tavuk ve et yah-nisi pişirmek başlı başına bir işti. Çeşitli cemiyetlerin ve kuruluşların yönetim kurulunda çalışmak tüm vaktini alıyordu. Delikanlıya birkaç kap yemek hazırlasa iyi olacaktı. Onun çağrı numarasını aradı ve büyük bir olasılıkla suç mahallinde meşgul olduğunu düşünerek numarasını bıraktı.

Çağrı Brazil'e Weed'in evinin kapısını çalarken ulaştı. Brazil kent rehberini araştırmış ve kısa sürede bir gece önce Weed'i bıraktığı Doktor Henrico Hastanesi'nin arkasındaki küçük evde Jones'ların de-ğil de Gardener'ların oturduğunu öğrenmişti.

Roop, polise Pikes isimli bir çetenin mezarlıktaki saldırıyı üstle-diğini bildirince Brazil, Weed'in büyük bir olasılıkla karanlık ve tehli-keli bir şeye bulaştığını anlamıştı.

Brazil tekrar kapıyı çaldı ama yanıt alamadı. Dışarısı zifiri karan-lıktı. Evden hiçbir ses gelmiyordu ve araç girişinde araba da yoktu.

"Kimse yok mu?" dedi Brazil yüksek sesle ve feneriyle kapıya vurdu.

West arka kapıyı kontrol etti, ama birkaç dakikalık sessizlikten sonra ön tarafa geldi.

West, "Onu aradığınızı biliyor," dedi ve dokuz milimetrelilik ta-bancasını koltukaltı kılıfına yerleştirdi.

"Belki," dedi Brazil. "Ancak abisinin kim olduğunu anladığınızı düşünemez."

Plakasız arabaya doğru yürüdüler. Brazil çağnsındaki ekran ışığı-nı açıp numarayı okudu. Telefonunu çıkarıp numarayı taşılayınca Ba-yan Sink hemen cevap verdi.

"Andy?"

Brazil, West'in holündeki masanın üstünde gördüğü çiçekçinin kartını düşünerek, Brazil tatlı bir dille, "Merhaba," dedi.

Bayan Sink vakit yitirmeden, "Mezarlığı halka kapatıyoruz," dedi.

West saatine bakıp kapının kilidini açtı. Brazil kiminle konuştu-ğunu onun merak ettiğinden emindi.

"Sanırım bu çok iyi bir fikir," dedi Brazil.

"Heykelin atölyede tamir edilmesi gerekiyor, tabii ne denli ağır olduğumu düşünürsen bu hiç de kolay bir iş değil. Bu yüzden mezar-lıktan onu çıkarana dek, dernek herkesi dışarda tutma kararı aldı. Tabii cenaze törenleri hariç."

"Ne zaman?" dedi Brazil alçak sesle.

Bayan Sink, "Ne? Sizi duyanıyorum," dedi.

"Şimdi mi?"

"Ah." Bayan Sink'in kafası karışmış gibiydi. "Şu an kapalı olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Evet."

"Kapalı. Rostu sever misin?"

"Benimle oyun oynama," diye fısıldadı Brazil. West öfkeyle ka-pıyı çekip açtı.

"Şaka yapmıyorum," dedi Bayan Sink. "Ancak yılın bu vaktinde polenler felaket, özellikle bahçeyle çok uğraşıyorsunuz. Şeyy, bugün-lerde gençlerin pek rosto ve kızarmış tavuk yediklerini sanmıyorum."

"Aaa! Evet bayılırım," dedi Brazil ve arabanın kapısına yönelip içeri girdi.

"Sırrın ne olduğunu biliyor musun?" Bayan Sink'in neşesi yerine gelmişti.

"Dur tahmin edeyim. Tatlım."

West aniden gaza basıp yola fırladı.

"Tam üstüne bastın," diye haykırdı Bayan Sink. "Bunu nasıl bildin?"

"Daha önce denemiştım. Tekrar denemenin zamanı geldi."

"Ama bu lafta kalmasın," dedi Bayan Sink. "Seni tekrar arayacağım, belki bu konuda bir şeyler yapabiliriz."

"Umarım," dedi Brazil. "Gitmem gerek."

West arabadan nefret ediyormuş ve onu cezalandırmak ister gibi sürüyordu.

"En azından ben iş başındayken, özel görüşmeler yapmıyorum," diye ölkesini açığa vurdu.

Brazil cevap vermedi. Sessizce camından dışarı bakıp derin derin içini çekti. West'e yan gözle bakınca hem içi sızladı, hem de sevindi. West onu kıskanmıştı. Demek hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyordu, Brazil onu incitmeye dayanamazdı. Neredeyse Bayan Sink hakkındaki gerçeği ona söyleyecekti. Ancak çiçekçinin kartı aklına gelince, *unut gitsin*, diye düşündü.

Smudge zifiri karanlıkta engebeli yolda suları iki yana su sıçratarak arabayı hoplata zıplata sürerken Bubba'nın içine kasvet çökmüştü. Gökyüzünde solgun ışıklı tek tük yıldız vardı. Kendini çok kötü hissedenden Bubba'nın midesi bulanıyordu. Keşke gelmeseydim, diye düşündü.

Smudge neşeyle, "Aslında kuralları bozmadık," dedi.

"Sanırım, her zamanki gibi, kurallar değişmedi," diye umutsuzca karşılık verdi Bubba.

"Hayır, bence bir madde daha eklemeliyiz," diye Smudge teklif etti. "Sonuçta bu bayağı yüklü bir bahis ve bire bir karşılama."

Bubba şüpheyle, "Anlamadım," dedi.

"Diyelim ki Half Shell, tipik koca ağız soğuk burun moduna girdi ve iki ya da üç ağaç uzaktan rakunu kovalamaya başladı. Half Shell bunu hep yapar. Sen de ormanda tüm gece beklemektense hemen avlamak isteyebilirsin. Aynı şey benim de başıma gelebilir."

"O zaman eğer ben kaçarsam, bin doları sen alırsın. Sen kaçarsan ben alırım. İkimiz de kaçarsak ikimizde bir şey alamayız." Bubba mantıklı olarak çıkarımında bulundu.

"Sevgili dostum, meseleyi kaptın. Av süresi yüz yirmi beş dakika her kısım arası beş dakika mola, normal yarış kuralları."

Sonunda Smudge arabayı çamurlu bir yolda durdurup, etrafı görebilmek için farları açık bırakıp dışarı çıktı. Bubba nerede olduklarını bilmiyordu. Arabanın arka kapısında oturup çizmelerini ve pantolonlarını giydiler.

Bubba, "Mermilerim arabada kaldı," diye mırıldandı.

Ayaklarını sürükleyerek arabanın önüne gitti. Smudge'in görüş alanından çıktı. Sırt çantasının içini araştırıp siyah ipliğe dizdiği incileri bulup onları cebine tıktı. 44'lük Colt Anaconda'sını çıkardı. Gece için seçimi bu silah değildi, ama diğerlerinin silahları çalınmıştı. Azman tabancasını uzun paltosunun altındaki HuSH naylon Bianchi kayışlı kılıfa soktu.

"Hazır mıyız?" diye sordu Smudge.

"Haydi başlayalım," diye cesurca karşılık verdi Bubba.

Her ikisi de köpeklerini kafeslerinden çıkardılar ve iki köpek de Bubba ve Smudge onları ağır naylon tasmalarla bağlarken havlayıp ulumaya ve kuyruklarını sallamaya başladılar.

"Aferim kızım," dedi Bubba, Half Shell'in ipeksi uzun kulaklarının arkasını okşarken.

Bubba, tüm kusurlarına rağmen köpeğini seviyordu. Yumuşak tüyleri ve uzun bacaklarıyla besili bir taziye benziyordu. Bubba'nın elini ve yüzünü yalamaktan hoşlanıyordu. Bubba onu ormana salmak istemiyordu. Bir yılan tarafından sokulmasına ya da rakun tarafından ısırılmasına Bubba dayanamazdı.

Smudge kronometreli saatini çıkardı. Bubba, Half Shell'i okşuyor ve bir rakun bulması için onu cesaretlendiriyordu.

Bubba hazırlanmadan önce, Smudge, "Başla," dedi

Weed, karanlık Cumberland Caddesi'nden koşarak 1-195 Cherry Caddesi'ndeki üst geçide ulaştı. Yolun iki tarafında ağaçların ve sık fundalıkların gizlediği tel örgü vardı.

Sağına soluna kaçamak bakışlar atarak otlarla kaplı bankete doğru yürüdü. Yoğun yeşilliğin diğer tarafını göremiyordu. Zaten öbür tarafta ne olduğu umrunda bile değildi. Dört buçuk metre yüksekten yoğun trafiğin içine düşse ne olurdu? Smoke'un onu bulmasından başka hayatında endişe edeceği ne kalmıştı?

Weed çite tırmandı. Dalları, yüzünden uzağa iterek öbür tarafa indi. Ayakları yere değer değmez nefesi kesildi. Gözlerini korumak için koluyla yüzünü kapatıp yüksek otların ve fundalıkların arasından ilerledi ve kendini bir çayırın ortasında buldu. Karanlıkta küçük bir çadırın önünde oturan adamın sigarasının ateşini görünce Weed'in yüreği ağzına geldi.

Düşmanca bir ses, "Kim var orda?" diye seslendi. "Bir şey yapmaya çalışma. Karanlıkta görebilirim ve senin silahsız bir ufaklık olduğunu biliyorum."

Weed ne diyeceğini bilmiyordu. Ya geriye dönüp çitin ardına geçecek ya da duvarın üstünden atlayıp oto yola çıkacaktı. Bundan başka kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

"Derdin ne, çocuk dilini mi yuttun?"

"Hayır bayım," dedi Weed nazikçe. "Burada birilerinin olduğunu bilmiyordum. Gitsem iyi olacak."

"Gidecek yerin yok. Bu yüzden buradasın, değil mi?"

"Evet bayım."

"Evet bayım saçmalığını bir yana bırak, benim adım Pigeon."^o

"Bu sizin gerçek adınız mı?" diyerek Weed birkaç adım ilerledi.

"Artık gerçek adımı hatırlamıyorum."

"Peki o adı sana neden taktılar?"

"Çünkü onları yakalayınca yerim."

Weed'in midesi bulandı.

"Senin adın ne? Şöyle yaklaş da seni daha iyi göreyim?"

"Weed."

"Gerçek adın mı?" diye Pigeon onu taklit etti.

"Evet, gerçek adım."

Weed açtı ve susamıştı. Devamlı trafik gürültüsü onu korkutmuştu. Gece hava serinlemişti. Bol kot pantolonunu ve atletini soğuktan korumuyordu. Pigeon bir sigara daha yakınca Weed alevin ısıltısında bir an onun yüzünü görebildi.

"Oldukça yaşlısın."

"Senden daha yaşlı, olduğum kesin." Sigarasını derin derin içine çektiği dumanını dışarı bırakmadı.

Weed ona-biraz daha yaklaştı. Pigeon diri diri çürüyormuş gibi kokuyordu.

(*) İngilizcede Güvercin.

"Kısa süre sonra gözlerin karanlığa ulaşır, tekrar görmeye başlarsın. Fark ettin mi? Altımızdan geçen arabaların farlarının bununla bir ilgisi var," dedi Pigeon. "On yaşından daha büyük görünmüyorsun."

"On dört," diye karşılık verdi Weed kurumla.

Pigeon çöp torbasına elini daldırıp bir sandviç çıkarınca Weed'in ağzı sulandı, ama aynı zamanda da midesi bulandı. Pigeon elini tekrar çöp torbasına daldırdı ve yarısı boş, iki litrelik pepsi şişesi çıkardı. Sigara izmaritini gecenin boşluğuna atıverdi.

Pigeon, "Biraz ister misin?" diye sordu.

"Çöpten çıkan bir şeyi ne içerim ne de yerim," dedi Weed.

"Çöpten çıktığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü senin gibi insanların çöpleri karıştırdığını gördüm. Ufak tefek eşyanızı alışveriş arabalarına doldurup sokaklarda yaşarsınız."

"Burada yaşıyorum," dedi Pigeon. "Burası bir yer değil mi? Kırını kaldır buraya gel sana bir şey göstereceğim."

Weed pis kokuyu duymamaya çalışarak adamın oturduğu yere doğru yürüdü. Pigeon, yamalı ordu ceketinin bir cebine elini sokup Weed'e içi dolu bir torbacık gösterdi.

"Fıstıklı ve tereyağlı kraker." Pigeon çatlak sesiyle, "Fıstık ezme-
li kraker. Çöpten çıkmadı. Kent merkezindeki çorbacının mutfağından," dedi.

"Yemin eder misin?" diye kamı ağılıktan zil çalan Weed sordu.

Pigeon başını salladı.

"Hiç açılmamış bir şişe suyum var. Yine çorbacının mutfağından. Sanırım kaybolmuş küçük bir çocukla paylaşabilirim."

"Kaybolmadım," dedi Weed.

Bubba kaybolmuştu. Serbest bırakılır bırakılmaz, Half Shell, ağaçların içine doğru atıldı. Smudge ve Tree Buster da öbür yöne gitti.

Köpeklerin çalılıkların arasında kaybolmasının üzerinden on dakika geçmişti ki Half Shell üç kez havladı.

"YAKALA HALF SHELL!" diye bağırdı Bubba.

Smudge'ın gittiği taraftan gürültüler kesildi. Bubba olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Dalları geri dönüş yolunu bulmak için kırıyor, kütüklerin üzerinden atlıyor ve küçük derelerin içinden geçiyordu. Baş üstü lambası yolunu aydınlatıyordu. Cıvardaki yılanları ürkütmek için yürürken gürültü yapıyordu. Köpeğinin sesini takip ederken kalbi hızla çarpıyor ve nefes almakta güçlük çekiyordu.

Bubba, Half Shell'i ön pençelerini yaşlı bir çam ağacına dayamış ve havlayıp ulurken buldu. Bubba'nın Half Shell'in rakunun gitmekte olduğu yön yerine rakunun bulunduğu yerin kokusunu takip ettiğinden hiç şüphesi yoktu. Ya da Half Shell, içinde rakun bulunmayan bir başka boş ağaç kovuğu bulmuştu. Bubba su altında çalışan güçlü fenerini yaktı. Fenerin ışığını yukarıdan aşağı doğru geçirdi. Düş kırıklığına uğradı ama şaşırmadı.

Bir ipe bağlı gökkuşağı rengine boyanmış iki tane inciye cebinden çıkarıp başının üstünde döndürdü ve onları atabildiği kadar yükseğe fırlattı. İnciler çam ağacının üst dallarına takılınca içi ferahladı. Fenerin ışığını onların üstüne doğrultunca inciler iki rakun gözü gibi parladı. Bubba'nın kalbi büyük bir hazla kabardı. Half Shell boşluğa havlamaya devam ediyordu. Tree Buster peşinde Smudge'la onların arkasına geldi.

"AĞACA ÇIK, HALF SHELL!" diye Bubba bağırdı.

"Yüzünden terler akan Smudge nefes nefese, "Hiç yolu yok," dedi.

"Sen işine bak."

Bubba fenerini ağacın tepesindeki siyah dallar arasındaki açık yeşil gözlere tuttu.

"Eğer yukarda bir rakun varsa, nasıl oluyor da Tree Buster burada oturup ağaca tırmanmaya çalışmıyor," diye Smudge homurdandı. Bu arada Tree Buster'da nefes nefese soluyordu.

"Bu senin sorunun, dostum," dedi Bubba. "Ve rakunu görmediğini söyleyemezsin."

"Görüyorum." Smudge kabullenmek zorundaydı. "Kahrolası şey bir garip çömelmiş. Sanki yan yatmış gibi."

Bubba sayı kartını çıkardı.

"Yüz puan saldırı için, yüz yirmi beş puan da ağaç için," dedi, numaraları ağaç kolonuna yazdı.

Smudge yüzünü astı. Tasmaları tekrar köpeklerin boyunlarına taktılar ve beş dakika kadar ağaçların arasında yürüdüler. Smudge, kronometreyi çalıştırınca tekrar köpekleri saldı. Tree Buster bir şey biliyormuş gibi fırlayıp gitti. Half Shell de elli adım uzaklıktaki ağaçların içinde kayboldu ve bir derenin kenarına gelince üç kez havladı.

"SALDIR, HALF SHELL!" diye Bubba savaş çığlıkları attı.

"SALDIR, TREE BUSTER!" diye Smudge bağırdı.

İki adam köpeklerinin ardından koştu. Bubba yılanları düşünmemeye çalışırken neredeyse bir köke takılıp çukura düşecekti. Smudge, eğer Bubba'nın yaptığı hileyi anlayacak olursa onu burada bırakıp gider avcılar da Bubba'nın iskeletini yıllar sonra bulurlardı.

Half Shell sığ dereye doğru havlamaya devam etti. Bubba onu kucağına alıp karşı kıyıya geçirdi ve yaprakları dökülmüş çıplak bir kış meşesinin altına koydu.

"Buna havla," dedi Bubba.

Half Shell umursamadı.

"Hadi kızım," diye Bubba yalvardı.

Half Shell dilini dışarı sarkıtmış oturuyordu. Bubba içini çekti. Elini cebine attı ve ipe bağlı bir çift inci ile beyaz ekmek içindeki peynirli bir sandviç çıkardı. Bubba sandviçi Half Shell'in burnuna tutunca köpek havlamaya ve maskaralık yapmaya başladı. Half Shell çığına dönmüştü. Bubba, yukarı uzanıp sandviçi bir budak deliğine yerleştir-

di. İpe bağlı incileri boş ağacın dallarına fırlatırken, köpek zıplayıp havlamaya başladı.

Bu durum iki saatlik yarışmanın bitimine yirmi dakika kalana dek devam etti. Bubba dokuz yüz puan toplamıştı, Smudge ise sıfır. Kırk beş dakika önce konuşmayı kesmiş, köpeğini de okşamıyordu.

"Bugünlük bu kadar diyebiliriz," diye önerdi Bubba. "Artık aradaki farkı kapatamazsın, Smudge."

"Yarış sona ermeden hiçbir şey bitmez," diye bildirdi Smudge.

Smudge'in yarışmadan çekilmeden önceki son şansı Bubba'nın hata yapmasını sağlamaktı. Smudge bölümler arasındaki beş dakikalık mola sırasında ormanın derinliklerine doğru giderlerken başka seçeneğin kalmadığını biliyordu.

Smudge usulca elini sırt çantasının içine soktu ve plastik yılanı yakalayıp dışarı çıkartırken ses çıkarmaması için çingırağı avucunun içine alıp ona bağlı teli çözdü. Smudge plastik yılanı ileriye fırlattı ve Bubba'nın durduğu yerden altı metre öteye düştü.

"Bu da neyin nesiydi?" diye sordu Bubba korkuyla. •

"Ne neydi?" diye sorarken, Smudge ipi çekti ve çingırak öttü.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Bubba. Dondu kaldı ve feneri ona doğru süratle gelen kocaman çingıraklı yılanı doğrulttu.

"AHHHHH!" Bubba çığlık attı. Bir o yana bir bu yana sığıyordu. Yılan zıplayıp yuvarlanarak onun ardında çingırdarken Bubba ceketinin önünü yırtarcasına açmaya çalışıyordu.

"Koş! Koş!" Smudge bağıırken, yılanı da istediği yere doğru çekiyordu.

Bubba aniden döndü .44 Anaconda tabancasına sarıldı ve titreyen elleriyle nişan aldı. Yılanın parçaları havada uçuşurken tekrar, tekrar ve tekrar silahını ateşledi. Smudge kuru bir ağacın arkasına sığırdı ve çalıların arasında yuvarlanıp tümsekten aşağı derenin içine düştü.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Pigeon yarım şişe bira içtikten sonra uyumuştı. Weed onunla paylaştığı leş gibi kokan karanlık çadırdan kente bakarken soğuktan titriyordu.

Weed, Memur Brazil'in ne yaptığını ve onu arayıp aramadıklarını merak ediyordu. Ayrıca Weed polislerin onun başının belaya girmesine neden olabilecek bir şey bulup bulmadıklarını da merak ediyordu. Belki de onlar Weed'i bir tür yalan makinesine bağlayıp heykeli boyayan kişinin o olduğunu anlayacaklardı.

Pigeon, fıstık ezmeli iki krakeri Weed'le paylaşmıştı. İdare etmek zorunda olduklarını söyleyerek Weed'e dört yudum da su vermişti. Weed gizlendiği yerin Pike'ların kulüp evinden daha kötü olduğuna karar verdi. Güzel eviyle lezzetli yiyecekleri ve temiz yatağını düşündü.

Weed asla annesine geri dönemezdi. Büyük bir olasılıkla onu bir daha hiç göremeyecekti. Babasının yanında da asla bir başka hafta sonu geçiremeyecekti. Aslında bunu gerçekten de istemiyordu. Pigeon gibi yaşamak zorundaydı çünkü Pike'lar onun peşini bırakmayacaklardı. Artık asla özgür olamayacaktı. Köle numarası hiçbir şeyi unutmamasına olanak veremeyecekti.

Biranın mahmurluğundan sıyrılan Pigeon uyandı ve yattığı yerde döndü. Yastık olarak kullandığı elbise yığını kabarttı. Weed oturduğu yerden onun nefesinin pis kokusunu aldı.

"Uyandı mı?" diye sordu Weed.

"İsteyerek değil?"

"Nasıl bu şekilde yaşayabiliyorsun, Pigeon?" diye sordu Weed. "Hep böyle mi yaşarsın?"

"Bir zamanlar senin gibi küçük bir çocuktum," dedi Pigeon. "Büyüdüm ve Vietnam'da çarpıştım, ve yurda dönünce hiçbir şeyin parçası olmak istemedim."

"Neden?"

"Böyle hissettim ve duygularım hâlâ değişmedi."

"Ben de," dedi Weed. "Belki bundan sonra senin peşinden ayrılmam."

Pigeon, "Cehennem ol," diye bağırınca, Weed yerinden sıçradı. "Savaş meydanlarında çarpıştın mı, ayağından vuruldun mu, elinin yarısı koptu mu? Seni artık daha fazla tutamayacaklarını söylediklerini ve kışına tekme vurup caddelere attıkları akıl hastanelerinde bulundun mu, hiç? Yorgan yerine üzerine bir gazete örtüp kışın öldürücü soğukta kaldırımlarda uyudun mu? İliç sıçan yedin mi?"

Weed dehşete kapılmıştı. "Gerçekten ayağından vuruldun mu?"

Pigeon sağ ayağını kaldırıp gösterdi. Sabahın alacakaranlığında çorabın içindekini göremedi.

Weed, Pigeon ile birlikte yaşayıp yaşamamayı düşünürken en önemli soruyu sordu. "Niçin akıl hastanesine yattın?"

"Deceliii olduğum için!" Pigeon sallanarak gözlerini yuvalarının içinde döndürdü.

"Hayır, değilsin."

Weed tekrar çitin üzerinden hızla atlayıp atlayamayacağını düşündü.

"Tabii ki deliyim. Bazen gerçekte olmayan şeyleri görüyorum, özellikle geceleri. Bıçaklı ve silahlı insanlar üzerime doğru geliyor. Kollarımı ve bacaklarımı kesiyorlar. Her tarafkan gölüne dönüyor. Bunun için bir sürü isimleri var, ama benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Weed bir şeye ne ismini takarsan tak, o bep aynıdır."

Pigeon cebinden bir sigara izmariti çıkardı. Sigarayı yakarken, Weed onun parçalanmış elini gördü. Geriye kalan tek şey baş ve işaret parmağının bir parçasıydı.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordu Pigeon.

"Kaçtığımı kim söyledi?"

"Ben."

"Nereden çıkardın?"

"Polisler peşinde mi?" diye sordu Pigeon. "Utanma evlat. Bir iki kez benim de peşime düştüler."

"Peşimdeyseler ne olmuş?"

"Huh!" Pigeon karanlıkta hırıltıyla soluyarak sigaranın dumanını içine çekti. "Birinin peşinde olduğu kesin. Arkadaşlarından biri olduğuna eminim. Belki de onun uyuşturucusunu ya da eşyalarını çaldın."

"Hayır, çalmadım! Hiç uyuşturucu görmedim bile! O delinin biri bana yapmamı söylediği şeyi yapmadım."

"Ne kadar deli? Belki senin gerçekten işini bitirecek kadar, ha?"

Weed'in gözleri yaşardı. Pigeon'un görmediğini umarak sildi onları.

"Hıh, şu kötü çocuklardan biri. Zevk için insanları öldürenlerden," diye devam etti Pigeon. "Bunlar yeni bir tür ergen. Ve büyük bir kısmı yakayı ele vermeden işin içinden sıyrılırlar."

Pigeon'un dudaklarının arasında yanan sigara gibi Weed öfkeden kızardı. Pigeon fırlattı sigarayı. Düş kırıklığına uğramış gibiydi.

"Vietnam'da gördüklerimden daha kötü bu çocuklar. Hepsi de bombalarla donatılmış. *Merhaba sizinle tanıştığıma memnun oldum, BOOM!*" Pigeon devam etti. "En azından orada bir nedenimiz vardı. Sana söylenenler gibi kahrolası bir spor değildi."

"Şimdiye dek birçok kez canımı yaktı," diye Weed ağzından kaçırdı. "Beni çetesine aldı ve istemediğim halde parmağıma dövme yaptı. Ve şimdi okula bile gidemiyorum. Sanat dersini ve bandonun son iki provasını da kaçırdım. Nerede yaşadığımı biliyor. Eğer herhangi bir yere gidersem, beni bulup kafamı uçuracak. O şeytandan daha kötü!"

"Yapacak tek şey var gibi görünüyor." Pigeon durumu düşündü. "Polislerin peşinde olabileceğini mi söylemiştin?"

"Belki."

"Ne yaptın?"

"Mezardaki bir heykeli boyadım."

"Bırak yakalasınlar seni."

Weed şok olmuştu.

"Niye bunu yapmak isteyeyim ki?" diye sordu.

"Çünkü hapse atıldığında şeytan seni yakalayamaz."

"Hapse girmek istemiyorum."

"Hapishanenin tam karşısındaki çocuklar için olan eve koyarlar seni. Elbiselerin, günde üç öğün yemeğin, kendi küçük odan olacak ve basketbol oynayıp televizyon seyredip okula gidebileceksin. Bir doktor ya da çarşaf mı istedin, hemen verirler. Bunun neresi kötü? Sokaklardaki çocukları bir dinle *Tatil. Neredeydin, adamım? Hey aslanım tatil-deydin.* Ahlaksız küçük piç kuruları.

"Zamane çocukları, onlardan korkuyorum. Beni dövdüler, soydular, yerlerde sürüklediler, yaraladılar, hayalarımı tekmelediler. Bir ke-

resinde sırf zevk için beni yakmaya kalkıştılar. Ve sonra onlara ne oldu biliyor musun? İki ya da üç haftalığına *tatile* çıktılar. Sonra geri geldiler. Gülerek ceplerinde koca para tomarlarıyla sokak lambalarının altında çalım attılar."

"Tatile gitmek istemiyorum," dedi Weed.

"Ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır, ih-ih, Pigeon istemiyorum."

"O zaman iblis seni yakalamadan kendini bir yerlere tıktır," dedi Pigeon. "Belki sen dışarı çıkmadan önce birileri onu yakalar, onun gibiler pek uzun yaşamaz."

Spring Caddesi'nden üç blok kuzeyde, Brazil'le West, başkanların, valilerin, İç Savaş kahramanlarının, Richmond'ın önde gelen en iyi ailelerinin ve günümüzde nehir manzaralı bir yere gömülmek isteyen her sınıftan ihsanın son dinlenme mekânını çevreleyen çiti inceliyorlardı.

Hollywood Mezarlığı'nın nehre doğru inen bölümünü kaplayan böğürtlen ağaçları sabahın ilk ışıklarını gölgeliyordu. West ve Brazil çitte ufak tefek bir yetişkine geçiş sağlayabilecek büyüklükte bir delik buldular. Fakat tellerin birleşme noktalarını kaplayan kalın pas tabakası onların aylarca ya da yıllarca önce kesildiğini belirtiyordu.

Çevresini dikkatle inceleyen Brazil, "Bu yoldan gelmemiş," dedi.

West bu noktayı gözardı ettiğinden Brazil'in bu sonuca varmasından rahatsız olmuştu.

"Dedektif olduğumu bilmiyordum. Senin basın danışmanı olduğumu sanıyordum."

"Değilim."

"Tamam, halkla ilişkiler uzmanı, muhabir, roman yazar."

Brazil'e operasyon hakkında henüz raporunu hazırlamamış olduğunu hatırlattı. Bilgisayar ekranına balık haritası kilitlendiğinden web sitesindeki haber sayfasına yazı yazamıyordu. Bilgisayar kullanım kılavuzunun yazılmasına yardım etmeye söz verdiğini dahi unutmuştu. Zaten kursun da artık önemi kalmamıştı.

"Bence şuradan kolayca içeri girmişti," dedi West.

Brazil üniformasını yutmamaya ve bir tarafını kesmemeye özen göstererek yavaşça delikten içeri girdi.

"Haklısın," dedi. "Geliyor musun?"

"Hayır bu tahmini sen yürüttün, ben değil. Bir kere senin düşündüğün gibi suç mahalline geri döneceğini sanmıyorum. Bundan nasıl emin olabilirsin?"

"Çünkü yaptığı iş çok kişisel ve duygusaldı," dedi Brazil. "Bence tekrar gelip bir göz atmadan duramayacak. Ona göre heykel, Jeff Davis değil, Twister'in anıydı. Weed'in kafasından birçok düşünce geçiyor olmalı. Pike'lar bulmadan önce onu yakalamak istiyorum."

"Belki de çoktan onu bulmuşlardır," dedi West.

Üzerlerindeki yazılar okunamayacak kadar solmuş, devrilmek üzere olan mezar taşlarını gözden geçirirken Brazil'in de aklına bu takılmıştı. İç Savaş öncesinden beri var olan ağaçların kalın gövdeleri gölgeler oluşturmakta, yaprakları rüzgârın etkisiyle nefes alır gibi hışırdamaktaydı.

"Bak Virginia, buralarda biraz daha dolanacağım," dedi Brazil. "İşim bitince telsizle birilerine beni almalarını söylerim,"

West tereddüt edince, Brazil onu başından savmak istemesine bizzat kendisinin anladı.

"Peki, her neyse." West tekrar duraksadı. Sonra birden huysuzlaştı. "Bu kahrolası kentteki sorunların hepsi şaşırtıcı değil mi? Baktan bir mezarlık için çuval dolusu para harcarlar."

Richmond ve civarını dikkatle incelemiş olan Brazil, "Aslında Hollywood kârsız, hisse senetsiz, mezar sahiplerinin kurduğu bir şirket. Kente ait bir yer değil," dedi.

West, "Hah bunu kim takar?" diye homurdanıp çekip gitti.

Lelia Ehrhart takıyordu. Aslında çok az vaktini alan Hollywood Mezarlığı Demek Yönetiminde sekizinci dönem başkanlığını yapıyordu. Hisse sahiplerinin çoğu ölmüştü. Derneğin yıllık toplantısına her zaman çok az kişi katılırdı. Böylece öneriler ve şikâyetler de az olurdu.

Toplantılarda Ehrhart'ın kimseye ihtiyacı yoktu. Diğerlerinin fikirlerine ve önerilerine önem vermezdi. Piknikleri, alkollü içecekleri, bisikletleri, koşuları, motosikletleri, kayakları, patenleri, eğlence araçlarını, yerden çöp kaldıran araçları çeken römorkleri yasaklamak onun, sadece onun fikriydi. Ehrhart büyük bir tutkuyla kendini bu mezarlığa adamıştı. Burası hem turistleri çeken, hem de bu dünyadan göçmüş ama unutulmuş, özellikle de Ehrhart'ın ataları olduklarını iddia ettiği kişilerin mezarlarının bulunduğu yer olarak önemliydi.

"Bu saldırıdan da öte bir şey," diye açıkladı Ehrhart. Eyalet Kulübü'nün özel demek odasında toplanmışlardı. "Bu eski medeniyetimiz, tanıdıklarımızın haklarına, onların bağımsızlık ve mutluluklarına karşı cephe alınmasıdır. Bu saldırganlar, bu kâfirler, kendilerine Pikes ismini veren küçük suçlular sükûnetle ebedi yataklarında yatan herkeşe karşı saygısızlık etmişlerdir."

Aslen Arkansalı olan Şef Judy Hammer buna dahil değildi. Kadınların üye olmadığı, ancak kocalarının ya da erkek arkadaşlarının konukları olarak gelebildikleri, Victorian Bar, erkeklere özel ızgara, yüzme havuzu, jimnastik salonu, buhar ve sauna odaları, squash ve tenis

kortları ile okuma salonları hariç diğer bütün konforlardan faydalana-bildikleri tarihi ve aristokratik kulüp binasının sarmaşıklı girişinden geçti ve eski tuğla merdivenlerden çıktı.

Bu tür kısıtlamalar, genç kızları sosyeteye tanıtmak için Kır Balosu, şarap, tatil, pahalı mücevher ve diğer lüks eşyaların müzayede-leri Maymönt Çiçek & Bahçe Şovu için fuarlar, düğün törenleri düzenleyen, Virginia Bahçe Kulüpleri Federasyonu, Amerikan İhtilali Kızları ya da Konfederasyon Kızları ile Küçükler Ligi ve tabii ki Virginia'nın önde gelen aileleri ile millet meclisi üyelerinin eşleri ile öğle yemekleri düzenlemekle uğraşan, amme hizmeti zihniyetli bayanlar pek ilgilendirmiyordu.

Hammer yirmi dakika gecikmişti. Koşar adımlarla zemini şahane bir şark halısıyla kaplı tavandan kristal avizenin sarktığı, kadife koltuk, altın varaklı aynalar ve George Washington'un duvardan duvara portresi ile süslü mermer antreye daldı. Üstüne başına bakmak ya da Robert E. Lee ile Lighthorse Harry'nin muhteşem tablolarına bakmak için durmadı. Judy Hammer'ın sosyal ilişkileri desteklemeyi ve bir kütüphane yapmayı amaçlayan konfederasyonun ilk subayan tarafından yüz sekiz yıl önce kulübe fâzla bir ilgi duymuyordu.

İlk kattaki yönetim odasına açılan kapı kapalıydı. Lelia Ehrhart, kürsüde konuşmasını sürdürürken, polis şefi gürültü yapmadan usulca kapıyı açtı. Hammer, Şehir Konsey Başkanı Rahip Solomon Jackson, Belediye Başkanı Stuart Lamb, Vali Vekili June Miller, Ulusal Banka'nın Başkanı Dick Albright, *Richmond-Times* Gazetesi Yayımcısı James Eaton ve Richmond metropolitan Kongre ve Yabancılar Bürosu Başkanı Fred Ross'un yüzlerine kaçamak bir bakış attı.

Adamlar da Hammer'a baktılar. Birkaçı başıyla onu selamladı. Hepsi huzursuz ve Ehrhart'a canın cehenneme dememek için kendilerini zor tutuyorlardı.

"...Burası yalnızca bir mezarlık değil." Ehrhart otoriter bir tonda konuşuyordu. "Ölümü göze alıp Güney Bayrağı'nı göğüslerinde dalgalandıran, eyalet hakları için çarpışan ve en sonunda Hollywood'a gömülen birçoğunun isimlerini bile bilmediğimiz, cesur kahramanlarımızın Valhalla'sıdır.""

Ehrhart, birkaç fiziksel kuşum olmasa güzel bir sansın sayılırdı. Saçları kendi sırrını açığa vuruyordu, gerçek bir sarışın değildi. Yaşlandıkça koyulaşıyor, Simon & Gregory Kuaför Salonu'nu daha sık ziyaret etmesini zorunlu kılıyordu. Özel antrenörüyle geçirdiği yorucu saatlerin de genetik olarak kodlanmış uzun boynu, dar omuzları, küçük göğüsleri ve geniş kalçalara pek faydası olmamıştı.

Ehrhart bu kusurlarını elinden geldiğince Escada etiketi taşıyan giysiler içinde gizliyordu. Bu sabah, alev turuncusu ceket, küpelerine uyan bluzu, topuklu ayakkabıları ve çantasıyla göz kamaştırıyordu. Nefes nefese kalmış olan ve gri ince çizgili takımının altında terleyen Hammer, Ehrhart'ın bir trafik lambası gibi göründüğünü düşündü.

"İki başkan ve beş eyalet valisi orada yatıyor," diye vaazına devam etti. "Tabii Tuğgeneraller Armistead, Gracie, Gregg, Morgan, Paxton, Stafford ve Hill'de unutmamak gerek."

"Hill, tümgeneraldi," diye nazikçe belirtti Vali Vekili Miller. "Ve sözünü ettiğiniz generallerin tümü geçici bir süre için Hollywood'a gömülmüştü. Başka bir deyişle, artık burada değiller."

Ehrhart, bir broşürün arka kapağındaki listede, yedi tane Amerika Devletler Konfederasyonu generalinin isimlerini bulmuş, ancak yanlarında parantez içinde yazan *geçici olarak gömülü* ibaresine ne dikkat etmiş, ne de anlamıştı. Hatta, Kocasının atalarından olduğu iddia

edilen General Bull Paxton'un da cenazesi mezarlıktan taşınan bu yedi savaş kahramanından biri olduğunu şimdiye kadar fark etmemişti. Ehrhart, hatasının düzeltilmesine karşı çıktı.

"Söylediklerimin doğru olduğuna inanıyorum," dedi buz gibi sesle ve vali vekiline gülümsedi.

Miller öfkeye kapılmadan alçak bir ses tonuyla duygusuzca, "Doğru değil," diyerek gerçekleri ortaya koydu. "Hollywood'da yirmi beş general var, ama bu yedi kişi aralarında yok. İsterseniz broşürünüzü tekrar bakabilirsiniz."

"Ne broşürü?"

"O çok dikkatli okumadığınız broşür," dedi Miller.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bubba, Smudge, Half Shell ve Tree Buster geceyi ormanda geçirirler. Ancak bu onların seçimi değildi. Bubba plastik çingiraklı yılanın başını uçurunca, Smudge da korkuyla havaya zıplamış, yere düşüncü de kafasını çarpmıştı.

Smudge'm aklı karışmış, dengesi bozulmuş biraz da başı kanamıştı. Böylece yön bulma işi tamamen Bubba'ya kalmıştı. Bu da iki köpeğin tasmalarını bir rakunun arkasından birinin ya da her ikisinin gitmemeleri için tek başına Bubba'nın kontrol etmesi demek oluyordu.

"Şuradaki köke dikkat et," dedi Smudge'a Bubba'ya göre bir yağmur ormanında olabilecek kadar çok sığ ağaç ve çalıların içinden geçerlerken.

"Ne kadar kaldı?" diye ağzında geveledi Smudge.

"Fazla uzakta olamaz," dedi Bubba. son sekiz saattir aynı sözleri yineliyordu.

Smudge daha fazla yürüyecek durumda değildi. Bubba yanına yiyecek getirmişti, ama peynirli sandviçinin yarısını budak deliğine ikmişti. Tanrım bir lokma ekmek için şimdi neler vermezdi. En azından su sorun değildi. Kahrolası şey her yerdeydi ve her karşılaştıklarında Half Shell ayaklarının üstünde dikilip havlıyordu. Bubba da bazıları

derin ve hızlı akan derelerin diğer kıyısına onu kucığında taşınak zorunda kalıyordu. Bubba'yı yürümeye devam ettiren tek şey ölkeydi.

"Yaptığın eşek şakasını hâlâ unutamıyorum," dedi bir kez daha.

Nereye gittiğini fark etmeyecek kadar yorgun olan Smudge cevap vermedi.

"Kalp krizi de geçirebilirdim. İyi bir adam olduğum için şanslısın."

Sığ bir derenin kenarına geldiler, ama Half Self yine Bubba'nın kucagina çıktı.

"Yetti artık," dedi Bubba köpeklerle. "Sizi artık bir adım bile sürükleyemem." Tasmalarını 'çözdü. "Başınızın çaresine bakın."

Tree Buster lastik bir kayış gibi fırlayıp çalıların içine daldı ve saldırı emri verilmesi için üç kez havladı ama kimse oralı olmadı. Half Shell sola gitti. Her iki adımda bir durup endişeyle Bubba'ya bakıyordu.

Bubba, "Ne var?" diye sordu.

Half Shell on adım ilerledi ve geriye baktı.

"Seni takip mi edelim?" dedi köpeğine.

Half Shell havladı. Tree Buster rakunları ağaca kısıtlayıp niçin hiç kimsenin bekleneni yapmadığını merak ederken Smudge ve Bubba Half Shell'i kırk beş dakika boyunca takip ettiler. Sis kalkıyordu. Her taraf sessizdi. Güneş ışığı ağaçların kubbelerinin arasından yayılmaya başlamıştı. Birdenbire Smudge'ın kamyonunun çamurlu yolun üstünde durduğu açıklığa ulaşmaları bir mucizeydi.

Pigeon'un iş saati trafiği yoğunlaşmadan sabah alacakaranlıkta dolaşmaya çıkması önemliydi. Daha da önemlisi saatler sonra açılacak lokantaların arkasındaki çöp tenekeleri toplanmadan onların içlerini yağmalamaktı.

Genellikle para, mücevher ve sarhoşların arabalarına giderken düşürdükleri yemek paketleri gibi beklenmedik hazineler buluyordu. Bir keresinde bir Rolex saat bulmuş ve rhinciden onu aylarca mutlu edecek kadar para almıştı. Bir sürü cep telefonu, hesap makinesi, çağırma cihazı ve bir kez de bir silah bulmuştu.

Pigeon, "İstersen burada kalabilirsin," dedi Weed'e.

Battaniyenin üzerinde oturan Weed ne yapacağını bilmiyordu. Gün ışığında durumu daha da kötü görünüyordu. Belki de gündüz saklanmak daha zordu.

"İblisin gitmeyeceği yerler olmalı," dedi Pigeon.

Weed biraz düşündü.

"Sanırım mezarlığa geri dönmez," diye karar verdi Weed.

Pigeon'un aklına bir fikir geldi.

"İnsanlar hiç mezarlara iyi şeyler bırakırlar mı? Örneğin, şu piramitlerde olduğu gibi, öten kişinin sevdiği yiyecekleri, viski, şarap, siğara falan filan gibi şeyler bırakırlar mı?"

"Ben oradayken karanlıktı," dedi Weed. "Her yerde gördüğümüz bayraklardan başka hiçbir şey yoktu. Fakat orası çok büyük bir yer."

Dünya trafik akışını sağlamak için yeteri kadar büyük değildi artık. Ve bu Memur Otis Rhoad için bir şanstı. Saat yaklaşık yedi buçuktu ve iş trafiği yoğunlaşmak üzereydi.

Ne ozon tabakasının delinmesi, ne de hava kirliliği biraz sonra yollara dökülecek binlerce özel araba sürücüsünün umrunda bile değildi. Her istedikleri yere arabayla gitme hakkına dört elle sarılan insanlar bu haklarından ödün vermek istemiyorlardı.

Rhoad bir mentollü sigara yakarken devriye arabasının direksiyonunu kemikli diziyile idare etti. Bir gözü dikiz aynasında diğeri ise kır-

mızıya dönmek üzere olan trafik lambasına aldırmandan geçip gideceğini düşündüğü yanındaki Camaro'nun içindeki adamdaydı. Işık yanınca adam durmuş, Rhoad'da düş kırıklığına uğramıştı.

Rhoad altmışına yaklaşmış, uzun boylu, zayıf ve hafif şaşı gözlü biriydi. Nehrın güneyinde büyürken radyo DJ'yi ya da şarkıcı olmayı hayal etmişti.

Hayallerinin hiçbirini gerçekleşmemişti ve liseden sonra Richmond Polis Teşkilatı'nda işe başlamıştı. Akademideki ilk haftasında telsiz kullanımını, bölgelere göre tahsis edilen telsiz frekanslarını, gizli bilgilerin doğru aktarılması işlemlerini, kodların çözümünü, fonetik alfabe-yi ve en önemlisi onlu sinyalleri öğrenmişti.

En sonunda sokaklara salıverildiğinde, kusursuz, akıcı ve amansız bir telsiz ustası olmuştu. Radyo, dalgalarıyla hiç olamadığı DJ gibi oynuyordu ve polisler, hareket memurları ve 911 operatörleri onun birim numarasından ve yankılanan sesinden korkar olmuşlardı.

Meslektaşlarını onun telsizle berkesi yönetmesinden, bir yerden diğerine koşuşturmasından ve iletişim sistemim bencilce kullanma alışkanlığından nefret edip içerliyorlardı. O, 'Bencil Rhoad'dı. O bir 'Kutudan Konuşan Adam'dı. Herkes omzu kalabalıkların onu trafikten alıp emlak odasının sessizliğine, danışma masasına, bakım bölümüne ya da araba çekme parkına göndermelerini diliyorlardı.

Hammer'den önceki şefler memurların gösterdiği gayrete önem veriyorlardı. Rhoad hız sınırını aşan, ters yönde giden, kırmızı ışıktaki ve dur işaretlerinde geçen, yapılmaması gereken yerlerde U dönüşü yapan, kısa mesafeli yarışlar düzenleyen, içkili araba süren ve Rhoad'ın ışıkları ile sirenine boş veren vatandaşları takip eden tek kişilik amansız bir birlikti.

Zaman ilerleyip Otis Rhoad olgunlaştıkça hayatının yeni dönemlerinde farklı düşünmeye başlamıştı. Hareket halinde işlenen trafik

suçlarına karşı açtığı savaştan daha önemli bir şeyin, modern zamanlara bir salgın gibi saran sinsi bir illetin farkına varmıştı. Dünya park alanlarını tüketiordu.

Zamanlan dolmuş parkmetrelerin önüne, özürllülere ayrılan alanlara, bencillec ya da kabaca davranarak kendilerine ait olmayan banketlere, çimenliklere ziyaret etmedikleri kiliselerle işyerlerinin önüne, bisiklet yollarına arabalarını bırakanlara ceza kesmeye başladı. Özellikle kent yirmi dört saatlik parkmetreler kullanılmaya başlayınca, görev başında olmadığı zamanlarda da ceza makbuzu taşımaya başladı.

Rhoad sigarasının külünü silkti ve mikrofonu kavradı. Altı dakika kırk saniye sonra saat 08:40 olacaktı ve iletişim memuru Patty Passman'ın park süresi dolacaktı.

Smudge büyük bir olasılıkla hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyordu, ama hastaneye gitmeyi reddetti. Bubba onun arabayı kullanmasına izin vermedi. Smudge'in kamyonu kadar güzel bir araç kullanmadığını kabul eden Bubba ezelden beri içini sızlatan öfkeyi tekrar hissetti. Smudge'in da hayatı boyunca onu yaralayan, alay eden diğer insanlardan hiç farkı olmadığını düşündü.

Smudge'in uyukladığını zanneden Bubba, "Harika bir dostsun," diye mırıldandı. "Bana şu boktan cipi sattın. Her ay yaptığımız yarışmayı kazanmak için Bölüm 8'in makinelerini bozdun. Beleş aldığım sigaraları bana sattın."

Bubba bir gece önce işe yaramaz cipini bıraktığı Smudge'in araba yoluna giderken, arkadaşı, "Bir şey mi dedim," diye geveledi.

"Sanırım bana bin dolar borçlusun."

Smudge aniden irkildi. Koltuğunda dimdik oturdu, birkaç kez gözlerini kırıp etrafına bakındı.

"Neredeyiz?" diye sordu.

"Senin evinin araba yolunda," dedi Bubba. "Smudge konuyu değiştirme. Ben kazandım."

Tam *dürüstçe ve adilce* diyecekti ki, ağaçlarda parlayan yapay rakun gözlerini hatırladı.

"Kazttndın mı?" Smudge uyuşturucu almış gibi rol kesiyordu. "Neyi kazandın?"

"İddiayı, Smudge."

"Ne iddiası?"

"Ne iddiası olduğunu biliyorsun!"

"Ha?" Smudge umursamaz bir tavır takındı. "Sanırım bellek kaybına uğradım. Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum. Hiçbir şeyin farkında değilim. Neredeyiz?"

"Brandermill'deki pahalı evindeyiz!" Bubba, Smudge'da daha şiddetli bir beyin sarsıntı yaratmak istiyordu. "Hani şu yüzme havuzlu, kapısında yeni model bir Range Rover duran evinin. Çünkü sana bu lüks yaşamı sağlayacak kadar para vermeyen Philip Monis'e sadık değilsin ya da Amerikan malı bir bok bile satın almayı istemecsin! Sen yalancı sahtekâr ve hırsızısın!"

Kapı kolunu kurcalayan Smudge kamyonetten inerken neredeyse düşecekti. Bubba, Half Shell'i dışarı çıkarınca köpek cipin arkasına atladı. Smudge'in eşi kocasına yardım etmek için ön kapıdan dışarı fırladı. Bubba araba yolundan geri geri çıkarken kadın ona kötü kötü baktı, ama Bubba umursamadı. Ne olduğunu açıklamak için durmadı bile. Smudge'in büyük evleri ve ağaçlı bahçeleri olan mahallesinde hızla uzaklaşıp ok gibi gitti. Midlothian Paralı Yolu'na girdi ve tüm arabaları geride bıraktı.

Direksiyon başında uyanık kalmakta zorluk çektiği halde Bubba arabasını hızla sürmeye devam etti. Hiç kimsenin kendi şeridine geç-

meşine izin vermiyordu. Birisi arka tamponuna çok yaklaştığında genelde yaptığından daha ani yavaşlıyordu.

Artık konuşacak dostu kalmadığı için yerel telsizi kapadı. Kısa bir süre sonra eve ulaşacağını bildirmek için Honey'yi de uyandırmadı. Yanıt vermek istemediğinden telefonun fişini de çıkardı.

Cloverleaf Mall'da talihsizlik ya da kötü kader ağlarını örmeğe başladı. Harley-Davidson üzerindeki dövmele bir kadınla başladı her şey. Bubba'nın etrafında dolanıp duruyor, iki şerit arasında uçuyordu sanki. Boyalı sarı saçları, açık kırmızı kaskının dışında uçuşuyordu.

Bubba sanki birileri duyabilecekmiş gibi, "Hey!" diye bağırdı. "Ne bok yaptığını sanıyorsun?"

Kadın sürmeye devam etti. Bubba hızlandı. Trafikte sağlayıp sol-layarak onu takip etmeye başladı. Kadın Oak Glen'e sapıp Carnation ile Hioaks'a geri dönünce Bubba'da onu takip etti. Virginia Islah Karargâhı Merkezi'nin önünden geçip Wyck Caddesi'nden aşağı Everglades Drive'a doğru devam ettiler.

Bubba çok yorgundu, kadının kendisiyle dalga geçtiğini anlayamayacak kadar sersemlemişti. Kadın Midlothian Paralı Yolu'na ani bir dönüş yaptığında, arabalara dikkat etmeden ö de geniş bir dönüş yaptı. Kornalar çalmaya başladı. İnsanlar bela okudular. Toyota Corolla'nın içindeki yaşlı bir kadın parmağını bir silah gibi uzatıp ateşledi.

Bubba'nın arkasına bir şehir polisi devriyesi takıldı. Mavi ve kırmızı ışıklar Bubba'nın dikiz aynasına yansıyor. Bu sefer Memur Budget, Bubba'yı daha önce karşılaştıkları Kmart'a doğru yönlendirirken sirenini olabildiğince öttürüyordu.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Telsiz Memuru Patty Passman aşın kilolu, saçları vaktinden önce kırılaşmış, teni çirkin biriydi. Bekâr ve anti-sosyaldi, üstelik glikoz yetmezliğinden muzdaripti. Ancak aptal değildi. 10. Cadde'deki parkmetresinin süresinin dolmak üzere olduğunu o da biliyordu.

Otis Rhoad'dan önce arabasına ulaşmazsa, Rhoad onun sileceğinin altına bir ceza makbuzu daha sıkıştıracaktı. Bu da neyin nesiydi şimdi? Her biri on altı dolardan haftada iki tane mi? Elbette arabasını bir sokak ilerdeki yeni, emniyetli park alanına bıraksaydı daha iyi olurdu. Ancak bugün orada hiç yer yoktu. Ne zaman öyle olsa, Rhoad'ın tekerleklerle işaret koyduğu ve parkmetreleri gizlice kontrol ettiği caddeye park etmek zorunda kalıyordu.

Memur Budget hemen kırmızı Cherokee'yi tanıdı ve tekrar aynı park alanına çekmekte olduğuna inanamadı. Bu herifin nesi vardı? Bunu kasıtlı olarak mı yapıyordu? Devamlı hastalanan ve doktora gitmek zorunda olan insanlar gibi bir tür rahatsızlığı mı vardı?

Cip geçen seferki gibi First Union Bankası'nın önüne Kmart park alanına yanaştı. Budget arabadan inip şoför kapısına doğru yaklaştı. Bubba kamufraj giysileri giyiyordu. Gözleri cam gibi, üstü başı kir

içindeydi. Arkada duran kafesin içinde bir köpek vardı. Budget telsiziyle cama hafifçe vurdu. Bubba camı indirdi.

"Arabadan in," dedi Budget.

"Sakıncası yoksa, geçen seferki gibi sadece ehliyetimi ve ruhsatımı versem, Memur Budget. Bütün geceyi rakun avında uykusuz geçirip ormanda kayboldum da."

İrkçi baş belasının kelimeleri ağzında gevelemesi şaşırtıcıydı.

"Bunu söylemek için iyi bir zaman değil, Bay Fluck," dedi Budget buz gibi bir tonda. "Kaç tane yakaladınız ha? Ağaçlara mı astınız yoksa vurdunuz mu?"

"Yapabilseydik ağaçlara sıkıştıracaktık," dedi Bubba. "Şu an onları vurmak yasal değil."

Budget hızla kapıyı açıp yukarıdan aşağı Bubba'yı inceledi. Onu dövmek istiyordu. Rodney King'in tam tersi olduğuna göre bunu yapabileceğini düşündü. Ancak Califomia'da değillerdi.

"Önce ağaçlarda yakaladık mı!..." Sinirleri bozulduğundan Bubba çok konuşuyordu. "Gözlerine ışık tutuyoruz. Aslında onları bulmak işi köpeklerin. Köpekler onların izini sürüyor."

Budget arkaya Half Shell'e baktı. Köpek oldukça uysal görünüyordu.

"Peki ne cins köpek? Pit Bull mu? Doberman mı?" diye Budget nefretle sordu.

"Hayır, hayır. Tazı."

"Arkadaki bir *tazı* mı?"

"En iyilerinden biri."

Budget, Half Shell'e bakmaya devam etti. O da Budget'a baktı. Havlayarak kafesten çıkmaya çalıştı.

"Burada otur ve kımıldama." Budget cipin arkasına doğru gitti. "Ve şu köpek dışarı çıkarsa, başın fena halde belaya girer."

Kulaklığında 218'in anonsunu duyduğunda Passman arabasına koşmak üzereydi.

"Birim 218. Trafikte durdurma," diye bildirdi Budget.

"Devam et, birim 218." Passman sıkıntıyla saate baktı.

"Midlothian Paralı Yolu blok altı bin sekiz yüz, kolluyorum B-U-B-H-A-H."

"Anlaşıldı, On-4, 218 saat 07:48 de," dedi Passman ümitsizce.

Bubba araba çakmağına basarken .44'lük Magnum Colt Anacondası'nın ucunun koltuğun altından gözüktüğünü fark edince korkuya kapıldı. Soğuk soğuk terlemeye başladı. Bu gizli bir silahtı ve kullanma ruhsatı yoktu.

Tabancayı tekmeleyip göz önünden kaldırmaya çalıştı. Tüm çabasına karşın silah direniyordu, paslanmaz çelik apaçık ortada parlarmaktaydı. Bubba yavaşça sağ elini aşağı indirdi. Ancak kolu silaha ulaşabilecek kadar uzun değildi. Eğilmesi ya da aşağı doğru uzanması gerekiyordu. Koltuğunun altında bir şey saklıymış görünümünü vermenin hiç de iyi bir fikir olmadığını biliyordu.

Bubba biraz daha itince devasa tabancasının bir şeye takılmış olduğunu fark etti. Serbest bırakma manivelasını ya da sürgüyü veya tetiği iten açıktaki kalmış bir yay olabileceğini düşündü. Küllenmiş bezin horoza takılmış olabileceğini hayal etti. Ufacık bir hareket silahı ateşleyebilirdi.

Brazil işe kötü bir yerden başlamıştı. Sıcaktan bunalıyordu. Sivr sinekler tepesinde vizilidiyordu. Tuvalet ihtiyacı görgü kurallarına baskın çıktı ve sonunda açelya fidanlarının arkasında kendini rahatlat-

Brazil, Weed'in ortaya çıkmasını beklemekten yorulmuştu. West haklı çıkmıştı. Daha kötüsü telsiz odasını arayıp birilerinin kendisini almasını söylemek zomndaydı. Bunun düşüncesi bile felaketti.

Telsizi açık olan tüm polisler ve tarayıcısı olan siviller Brazil'in Hollywood Mezarlığı'nda yalnız ve yaya olduğunu öğrenecekti. Şakaları duyabiliyordu. Alaycı gülüşleri hayal edebiliyordu. *Sevimli çocuk, ölümler devriyesine atanmış.*

"Birim 11." Brazil telsizi açtı.

"Devam et,11." Patty Passman çabucak cevap verdi.

"Hollywood Mezarlığı'nda. Buradan beni 10-25'leyecek bir birime ihtiyacım var."

"Anlaşıldı, saat 07.49.562."

"Birim 562." Rhoad girdi araya.

Brazil Kutudan Konuşan Adam'ın birim numarasını fark etti ve yere çömeldi. *Lütfen ondan beni almasını isteme.*

"Beş-altı-iki. Acilen Hollywood Mezarlığı'ndaki bir arkadaşı 10-25 yapman gerekiyor." Passman'ın sesi gergin bir biçimde geri geldi.

Geçmişte Passman, Rhoad'u yasak yere park ettiği arabasından uzaklaştırmak için uydurma çağrılar kullanmıştı. Ancak bu sefer Rhoad tufaya düşecek gibi değildi.

"10-20'in nedir?" diye sordu Rhoad'a Passman telsizden.

"Birim 562. Broad'la On Dördüncü Cadde arasındayım," diye cevapladı.

"Anlaşıldı, 562, saat 07:50."

"Birim 562," diye karşılık verdi Passman'a.

"Beş-altı-iki."

"Birim 562," dedi. "Önce bir yerde durmam gerek. Tahmini bir 08:30'dan 10-26 ile 10-30 11 olabilir."

"On bir." Brazil araya girdi. "Merkez bir başka birim gönderebilir misin? Buradan hemen ayrılmam gerek."

Passman saate göz atar atmaz paniğe kapıldı. Çikolatalı eklerin diğer yarısını ağzına tıktı.

"On bir, bu 10-10," diye bildirdi Brazil'e. "Diğer birimlerin hepsi 10-6."

"Bunu 10-9'lar mısın?"

"Diğer birimlerin hepsi 10-6," diye tekrarladı.

Bu bir yalandı. Telsizdeki herkes o ana dek hattın boş olduğunu biliyordu. Diğer birimlerin ya da en azından yarısının meşgul olduğunu gösterir hiçbir işaret yoktu.

"On-12," dedi Brazil'e beklemesi için.

"On bir." Brazil'in sesi sertleşmeye başlamıştı. "562'ye On-5 yap ve onun 10-20'sini sor."

"Beş-altı-iki." Rhoad birim 11'in ne sorduğunu açıkça duyduğundan ve doğruca onunla bağlantıya girebilecek durumda olduğundan mesajın kendisine iletilmesini beklemedi. "On-20 Brod'la Dokuzuncu Cadde arası."

"Peki, beni şimdi 10-25'leyebilir misin?"

"On-10. Önce bir yere uğramam gerek."

"Merkez, bana başka bir araç bulabilir misin?" diye sordu tekrar Brazil.

"On-10,11, beş-altı-iki yolda."

"Beş-altı-iki. Hayır değilim. Önce bir yere uğramalıyım."

Passman ekleri bitirdi.

"Acilen birinin beni 10-25'lemesi gerekiyor." Brazil cevap verdi.

"Beş-altı-iki. Yapamam, 11."

Diğer polisler bu konuşmalarla eğlenirken ve mikrofonlarda Brazil ile Rhoad'ı devam etmeleri için gaza getiren tıkırdamalar başladı.

"Birim 562 ve 11." Passman mikrofonunu çatırdattı. "On-3."

Passman'ın *bağlantıyı kesmeleri* için verdiği emir geçici bir süre sessizlikle karşılandı.

"Beş-altı-iki." Rhoad duramıyordu. Kendini iyice kaptırmıştı. "Bunu 10-9'lar mısın?" dedi.

"On-3." Passman, polislerin gizli dilinde ona çenesini kapatmasını son kez emretti.

"On bir?" Rhoad kapatamıyordu.

Karşılık gelmedi.

"On bir?" diye tekrarladı Rhoad, istediği zaman kabaca konuşup onu hattan atmayı âdet edinen telsiz memuru Passman'ı alt etmek için olabildiğince hızlı konuşuyordu. "Her şey 10-4 mü?"

"Hayır!" Passman mikrofonuna bağırdı. "Her şey 10-4 değil, birim 562! 10-10!" diye haykırdı.

Elleri titriyordu. Bayılmak üzereydi. Patty Passman kahrolası bir kentte onun gibi sekiz saatlik vardiyalarda penceresiz, donuk ışıklı bir telsiz odasında, Otis Rhoad gibi mankafalarla konuşarak çalışan dürüst bir işçi için park alanının olmamasına öfkelenmişti. Kan şekeri dibe vurdu. Kanındaki insülin miktarı iyice azaldı.

Kan şekeri bugüne kadar hiç bu denli düşmemişti. Gözleri karardı ayağa fırlarken kahvesini döktü ve az kalsın düşüp bayılacaktı. O odadan dışarı çıkarken diğer memurlar başka çağılara cevap veriyorlardı.

Memur Budget on dakikadır telsiz memuru Passman'ın ona cevap vermesini bekliyordu. Sonunda Budget, Bubba'nın kırmızı cipi hakkında bir 10-27 ve 10-28 yürütmek için diğer bir memura ulaştı.

Budget, Burner U. Fluck IV'ü ehliyetinin hiçbir sınırlandırmaya tabi tutulmadan 2003'e kadar geçerli olduğunu ve cipin Clarence Cad-desi'ndeki bir adresle aynı şahısa kayıtlı olduğunu öğrendiğinde düş kırıklığına uğradı ancak şaşırmadı.

"Kahretsin," dedi Budget.

Devriye arabasından çıktı ve tekrar cipe yaklaştı. Bubba'nın içine korku saldığına memnun olmuştu.

"Dikkatsiz araba sürmekten dolayı seni cezalandırıyorum," dedi Memur Budget zalimce, bu baş belası herifin kendisini daha kötü hissetmesi için elinden geleni yaptı. "Ancak durumun daha kötü olmadığı için şanslısın. Yani Bay Fluck, başı..."

"Lütfen," diyerek sözünü kesti Bubba. Kolunu sanki basma vurulacakmış gibi kaldırarak.

"Biraz daha terbiyeli davranırsan iyi olur," dedi Budget. Bubba'nın ehliyet ve ruhsatını geri verdi.

Passman iri tombul ayaklarıyla aşınmış metal basamakları güm-bürdeterek inip caddeye doğru koştu. Kalbi, üzerine ateş açılmış bir geyik ya da ördeğinki gibi atıyordu. Göğsü çift camlı kapılan iterken kabardı.

Rhoad devriye arabasını Passman'ın 1989 model beyaz Fleetwood Cadillac'ının yanına park ediyordu. Sol ayağı kaldırıma çarptı. Düşecek gibi oldu ama kendini toparladı. Dengesi iyice bozulmuş, sallanıyordu.

Passman, "Dur!" diye bağırdı. Rhoad elinde kale ve ceza makbuzuyla arabanın yanında durdu. Şişman kadın, "Hayır!" diye feryat etti.

Dijital okuyucu parkmetredeki zamanın dolduğunu gösteriyordu.

"Üzgünüm," dedi Rhoad.

"Hiç de üzgün değilsin, orospu çocuğu!" Passman nefesini düzene sokmak için boğuşurken parmağıyla onu dürttü.

Rhoad kadının söylediklerine aldırmadan parkmetrenin numarasını, aracın markasını, plaka numarasını ve arabanın sınıfını yazıp makbuzu zarfın içine koydu ve sileceğin altına sıkıştırdı. Nefesi kesilen, terden sırlıklamı olan, tansiyonu yükselen Passman ona yaklaştı. Küçük, koyu, ölümcül gözlerini Rhoad'un üstüne dikti.

"Eğer sen kahrolası telsizde çeneni kapatabilseydin buraya daha erken gelip arabamı çekebilirdim!" diye kükredi. "Tanrının belası bu senin hatan! Ve daima da senin hatan oldu. Geri zekâlı, korkak, şaşı, orospunun evladı!"

Hızla Cadillac'a yürüdü ve ön camdan ceza makbuzunu çekip aldı. Kâğıdı hışımla buruşturup Road'un özenle ütülenmiş üniformasını gömleğinin içine sokup kravatından çekti.

"Şimdi yandın işte," dedi Rhoad hışımla.

Passman ona iki kez fiske vurdu.

"Tutuklusun!" diye bağırdı Rhoad.

Trafik yavaşladı ve insanlar sıradan bir çarşamba sabahına anlam katacak iyi bir dövüş izlemeye hazırlandı.

"Kıçına sok!" diye bağırdı Passman.

"Devam et, kardeş!" diye bir kadın bağırdı.

Rhoad, Sam Browne kemerinin arkasındaki kelepçeleri beceriksizce bulmaya çalıştı. Bu arada Passman toplanan kalabalığın destekleyici sözlerinden cesaret alarak küfürler savurmaya devam etti; kan şekeri iyice düşmüş mantıksızlık ve şiddet tüm benliğini sarmıştı.

Rhoad, Passman'ın bileklerini yakaladı. Passman onun iki bacağının kaval kemiklerini tekmeleyip tükürdü. Ağzından tükürükler saçarak konuşan Rhoad, Passman'ın sol kolunu büküp sırtına yapıştırmaya

çalışırken kadın, sağ yumruğunu adamın ensesine indirdi. Rhoad yıllardır hiç kimseyi kelepçelememişti. Kelepçeyi şakırdatarak kapatmaya çalışırken çelik Passman'ın bilek kemiğine çarptı. Passman acıyla bağıırken Rhoad hızla atılıp ona bir tokat patlattı. Kelepçenin çelik ağzı Passman'ın bileğinin etrafında sonunda kilitlendi ve canını fena yaktı.

"Hadi! Hadi!" diye birisi siyah bir Corvette'in içinde bağırdı.

Passman boşta kalan eliyle Rhoad'un cinsel organını yakalayıp bükü.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Rubby Sink'in yeğeninin bir yaşındaki kızı Loraine ateşlenmiş ve bütün gece annesini uyutmuştu.

"Zavallı yavrucağı," dedi Bayan Sink telefonda. "Beşikte sallıyor musun? Bebe aspirini verdin mi?"

"Evet, evet," dedi Bayan Sink'in yeğeni Frances. "Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Eğer bir gün daha işe gitmezsem, dışarda yerime geçebilecek bir sürü insan var."

Bayan Sink, Loraine'in kopardığı yaygarayı duyunca çocuğun kıpkırmızı olmuş yüzünü gözlerinin önünde canlandırdı. Gündüzleri ona bakmak sorun değildi. Bayan Sink hasta çocuğun yabancıların eline kalmasına izin veremezdi. Hastalığını başkalarına buluşturmasını da istemiyordu.

"Sen işleyken ona seve seve bakarım," dedi Bayan Sink. "Telefonda konuşurken bir yandan da çılgınca hazırlanmaya çalıştığına eminim."

"Evet," dedi Frances ümitsizce. "Henüz duş bile yapmadım."

"Şimdi yola çıkıyorum," dedi Bayan Sink. "Uğrayıp Loraine'i alırım birlikte mükemmel bir gün geçiririz."

"Eğer ateşi düşmezse Dr. Samson'u arar mısın? Sadece iyi olduğundan emin olmak için."

"Elbette, tatlım."

"Oh, teşekkürler, Ruby Teyze."

"Zaten dışarı çıkacaktım," dedi Bayan Sink. "Cüzdanımda sadece iki dolarım var ve kentte neredeyse uçan kuşa borcum var."

"Hep aynı deritten yakırsın, Ruby Teyze. Bu konuda rekoru elinden bırakmıyorsun. Annem daima tanıdığı en zengin fakirin sen olduğunu söylerdi."

Bayan Sink, ölmüş kardeşini düşününce üzüntüye kapıldı. Bayan Sink'in hayatta Frances ve Loraine'den başka akrabası kalmamıştı. Tahammül edemediği bu berbat yerde ruhu huzur bulmuştu.

"Akşam işten çıktıktan sonra yemeğe gelir misin?" diye sordu Bayan Sink. "Küçük melek çocuğumuzu almaya geldiğinde."

"Ne pişireceğine bağlı," dedi Frances.

"Tanıdığım şu hoş polis memurunu da davet edebilirim," dedi Bayan Sink. "Görebileceğin en yakışıklı genç adam ve çok tatlı. Hani şu gazeteye başmakale türünde şeyler yazan. Plum Caddesi'ndeki küçük evimi kiralayan genç."

"O mu? Tanrı aşkına, resmini görmüştüm. Benim için çok genç, Ruby Teyze."

"Niçin, bu çok saçma," dedi Bayan Sink. "Bazı şeyler eskisi gibi değil artık."

"Benimle ilgilenmez. Üstelik çok yakışıklı."

"Sen de gül goncası kadar güzelsin."

"Ondan yaşlıyım ve bir çocuğum var, Ruby Teyze. Gerçekler ortada!"

"Susamlı ve ballı kızarmış tavuk yapacağım. Balsamik sirkeli taze domates salatası ve peynirli mısır dövmesi," dedi Bayan Sink.

"Peki yılın bu vaktinde taze domatesi nereden bulacaksın?"

"Sen takma kafana, ben bulurum," dedi Bayan Sink. "Şimdi konuşmayı bırak da ben de yola çıkayım."

First Union Bankası'na yüz adımlık mesafede Kmart park alanında terk edilmiş kırmızı Cherokee'yi Smoke'un kız arkadaşı, Divinity fark etti.

"Vay canına, şuna bak," dedi Divinity. "Kırmızı cip orada motoru çalışır vaziyette bomboş bizi bekliyor, bebeğim."

"Hayır beklemiyor, çünkü biz onu istemiyoruz," dedi Smoke.

Smoke tüm dikkatini toplamış düşünüyordu. Divinity çağrı cihazıyla haber verdikten sonra onu beklemekte olduğu West Broad Caddesi'ndeki McDonalds'ın önünden almış ve Puff Daddy'yi kapatmıştı. Kız elini Smoke'un bacaklarının arasına sokmuştu, ama şu anda, Smoke yaşlı bir kadının sürdüğü eski bir Chevy Celebrity'nin yirmi dört saat açık bir para gışesinin önüne park edişini izlerken başka şeyler düşünerek tahrik oluyordu.

"Oh, sakın bana sununla ilgilendiğini söyleme," diye sızlandı Divinity. "Yaşlı bir fahişenin sürdüğü şu bok parçası mı?"

"Yeni arabaları olan insanların parası yoktur," dedi Smoke, yaşlı kadının cüzdanını karıştırmasını izlerken.

Yaşlı kadının yanından geçip Eskort'u bankanın arkasına gözden uzak bir yere park etti.

Smoke, "Git onun arkasında sıraya gir," diye emretti Divinity'ye.

"Ne için? Büyük bir olasılıkla yirmi otuz dolar para çekecek. Cipi tercih ederim."

Dönüp cipe özlemle baktı. Böyle bir zamanda, sahibinin arabayı neden motoru çalışır halde bırakma aptallığını yaptığını merak ediyordu. Smoke elini onun bacaklarının arasına sokunca Divinity gülerek onun kasıklarını okşadı.

"Tamam, tamam," dedi. "Sen ne dersen bebeğim."

Bayan Sink çantasını karıştırırken kendini tümüyle güvende hissediyordu. Buradan para çekmekten endişelenmesi için hiçbir neden yoktu. Bulunduğu yer tam Kmart park alanının karşısındaydı. Dükkân saat sekizde açılmış ve birçok kişi alışverişe gelmişti.

Emniyet kemeriyle bağlı Lorraine sessizce arka koltukta yatıyordu. Bayan Sink çantasının içinde cüzdanını arayarak arabadan indi. En son nerede alışveriş yaptığını ve cüzdanını bir yerlerde unutup unuttuğunu hatırlamaya çalışırken kalbi sıkıştı. Türlü türlü mazeretler uydurarak inkâr etmeye çalışsa da belleği eskisi kadar güçlü değildi.

Önce, arkasında duran ve soluk kot çantasının içinden bir şeyler çıkartmaya başlayan genç kadına pek dikkat etmedi.

"Bunun içinde ben de hiçbir şey bulamıyorum," dedi yüksek sesle genç kadın ve aramaya devam etti. "Şimdi deli olacağım!"

Bayan Sink arkasına dönüp bakınca çok şaşırdı. Mini etek, siyah göbeği açık bluz ve üstünde Chicago Bulls yazan kırmızı rüzgârlık giymiş sert görünümlü genç bir kızdı. Kulaklarına, burnuna ve bir kaşının üstüne günün modasına uygun küpe takmıştı. Bayan Sink'e göre *National Geographic*'de gördüğü yerlilerden farkı yoktu.

"Nereye koyduğumu hatırlamıyorum," diye mırıldandı Bayan Sink ölkeyle.

Bebe aspirininin etkisiyle Lorraine'in uyumakta olduğunu ümit ederek dönüp arabasına baktı. Genç kız ona biraz daha yaklaşıncaya Bayan Sink'in içinde bir şeyler uyandı. Rahatsız oldu. Bankanın arkasından hoş görünümlü bir genç adam çıkıp yanlarına gelince biraz rahatladı.

Genç adam, "Ben de sıraya girebilir miyim?" dedi dostane bir sesle.

Bakımlı, günün modasına uygun, sık giyimli bir delikanlıydı. Bayan Sink ona kararsız bir biçimde gülümsedi.

"Günaydın, efendim."

Bayan Sink onun bakışlarından hoşlanmadı. Dik dik bakan keskin gözleri Bayan Sink'e dinlemek istemediği bir şeyler anlatıyordu. Genç kız para makinesinin yanında, sanki kameradan gizlenmek istercesine garip bir biçimde duruyordu. Bayan Sink korkmaya başladı. Genç adamın onu koruyacağına inanmak istiyordu.

"İcat edilmiş en kötü şey. Monopol gibi para saçıyor," dedi genç adam. Sanki o da kameranın görüş alanından dışarıda kalmaya çalışıyordu.

"Boş versene," dedi genç kadın. "Bugünlerde şeker gibi harcıyorum. Tabii bazıları biraz acele ederse."

Genç adam, Bayan Sink'in yaşadığı muhitten bir oğlan gibi görünüyordu. Büyük bir olasılıkla okula giderken para çekmeye gelmişti ve Bayan Sink onun Christopher ya da Collegiate'e gittiğine yemin edebilirdi.

"Biliyorsunuz, bazılarımızın bir yerlere yetişmesi gerek," dedi yüksek sesle genç kız. Yüzünü buruşturup içini çekti. Çevresine bakıp gözlerini döndürdü. "Bütün gün burada böylece dikilip duramam!" diyerek örkeyle Bayan Sink'e baktı.

"Üzgünüm," diye kekeleydi Bayan Sink, titreyen elleriyle telaşla cüzdanını aradı. "Umarım kaybetmemişimdir. Oh Tanrım, oh Tanrım."

"Bulamıyorsanız, yaşlı bayan, o zaman yoldan çekilin!"

"Hey, sakın ol," dedi aniden genç adam.

Birkaç adım daha Bayan Sink'e yaklaştı.

"Önce o geldi," dedi genç adam serseri kılıklı kıza.

"Tamam, visa kartımı hazırladım. Kimse Divinity'e ne yapacağını söyleyemez. Niye bana Divinity diyorlar biliyor musun? Çünkü İsa kadar kutsalım da ondan."

"Çok berbat bir konuşma şekli," diye haykırdı Bayan Sink. "Seni bağışlaması için Tanrı'ya dua etsen iyi olur."

"Dilini çekip yaşlı boktan boynuna dolamamam için sen dua et-sen iyi olur."

"Bu kadar yeter!" dedi genç adam ona.

"Çekil git, yakışıklı."

Korkudan titreyen Bayan Sink sonunda kredi kartını buldu. Çantısından çıkarırken neredeyse dengesini kaybetmek üzereydi. Kalbi dışarı fırlayacaktı sanki. Kartı beceriksizce eline aldı ve tekrar düşürdü. Bu sırada Divinity adındaki terbiyesiz genç kız abartıyla içini çekip küfür etti.

Bayan Sink MasterCard'ını makineye sokmayı başardı ve şifresini girip tüm sorulan cevaplandırdı. On adet yirmi dolarlık banknot makineden dışarı çıkarken Bayan Sink, Divinity'nin iç bayıltan parfümünü duydu. Onun şeytani ruhunu ensesinde bissetti.

"En fazla otobüs parası eder," dedi Divinity alaylı bir biçimde.

"Lütfen beni yalnız bırakın," dedi Bayan Sink titrek bir sesle.

"Bana ne yapacağımı söyleme, yaşlı orospu," dedi Divinity sert bir sesle.

"Hadi," dedi genç adam Bayan Sink'e. "Sizi arabanıza kadar götürüyüm bayan."

"Ah teşekkür ederim." Bayan Sink neredeyse oğlanın elini tutacaktı. "Oh, çok nazıksınız. Ne kadar teşekkür etsem azdır."

Divinity'nin bir parça bandı koparıp otomatik para makinesinin kamerasının üzerine yapıştırdığını Bayan Sink gözünün ucuyla gördü.

"Polisi aramalıyız!" diye fısıldadı şoför kapısını açan korumasına.

Bayan Sink, genç adamın niçin arabanın öbür tarafına dolanıp yolcu kapısını da açtığını anlamadı.

"Emniyette olduğunuzdan emin olmak için sizinle birkaç blok gelmek istiyorum," diye açıkladı. Divinity para makinesinin etrafında dolaşıp Bayan Sink'e göre bir sonraki zavallı kişinin başına dert açmak için bekliyordu.

Loraine'i kontrol etmek için arkasına döndü. Tanrıya şükür uyuyordu. Bayan Sink motoru çalıştırdı ve kapıları kilitledi.

"Şu kızın bakışlarından hoşlanmadım," dedi genç adam. "Bazen bu gibi şahıslar yılanlar gibi çift gezerler. Buralarda birisinin daha olmasından endişeleniyorum. Sanırım şu bankamatik soyguncularını duymuşsunuzdur."

"Oh, evet!" diye haykırdı Bayan Sink. "Tanrıya şükür ki siz geliniz! Benim koruyucu meleğim olmalısınız. İsminizi bildiğimi sanmıyorum."

"Bana Smoke derler."

"Şey, umarım ismin gibi sigara içmiyordur. Bir zamanlar ben içiyordum. Bırakmanın ne kadar zor olduğunu anlatamam."

"Beni böyle çağırmasının nedeni bu değil."

Bayan Sink'in arabasını geri geri sürdürdüğünü kamera tespit edemedi.

"Küçük bir çocukken bulduğum her şeyi yaktuğın için bana Smoke diyorlar," dedi. Pantolonunun arkasından bir silah çıkarıp Bayan Sink'in kaburga kemiklerine bastırdı.

"Ah aman Tanrım!" diye haykırdı Bayan Sink. "Ah, hayır!"

"Sürmeye devam et," diye Smoke terslendi. "Şu yoldan Kmart'ın arkasından."

"Ah, lütfen, Tanrı aşkına." Bayan Sink yalvarıyordu. "Arabada bir çocuk var. Ne istiyorsan al ve bizi bırak."

"Kapa çeneni fahişe!"

Smoke, Divinity'nin Eskort'u bankanın arkasında sakladıkları yerden çıkarmasını izledi. Kent merkezine doğru yavaşça akan yoğun trafiğe soktu. Sabahın erken ışıklan arabaların ön camlarına vuruyordu. Birdenbire arabanın içini sidik ve bok kokusu sardı. Smoke önce bunun arkadaki çocuktan geldiğini düşündü.

"Kurbanının bağırsaklarının ve sidik torbasının kontrolünü kaybettiğini fark edince, "Kahretsin keşke bunu yapmasaydın," diye söylendi.

"Üzgünüm lütfen..."

"Kahrolası çeneni kapat, fahişe. Doğru dürüst arabayı sür. Bir şey yapmaya kalkarsan, gözlerinin önünde tatlı küçük bebeğinin beynini dağıtıyorum."

Bayan Sink, "İstedğin her şeyi al," diye bağırdı. "Onu incitme yeter. Her şeyi al, ah, lütfen! Her şeyil..."

"Kes sesini!" diye Smoke homurdandı.

Bayan Sink dişlerini takırdatarak ağlıyordu. Kmart'ın arkasından ilerleyip asfaltın bitip hektarlarca ormanın başladığı yere park ettiler. Smoke, Bayan Sink'in cüzdanını çantasından çıkardı ve onun bankadan aldığı on adet gıcır gıcır yirmiliği cebine indirdi.

Bunlara ek olarak iki dolar altmış sent ile çeyreklikleri ve jetonlarını da çaldı. Kadının saati ve kolyesi belaya girmeye değmezdi. Rehinci dükkânları riskliydi. Arabanın içi o kadar kötü kokuyordu ki Smoke neredeyse boğulacaktı. Kahrolası bebek de uyanıp ağlamaya başladı.

"Loraine, tamam, tatlım lütfen sessiz ol tatlım. Benim adım Bayan Sink ve bu da yeğenimin kızı Loraine." Bayan Sink boş boş konuşuyordu. "Bizi incitmek istemezsin Tanrı aşkına bir annen ve büyükanne olmalı."

"KAPAT ÇENENİ! DIRDİR ETMEYİ KES, ÇİRKİN YAŞLI OROSPU!"

Smoke radyonun düğmesine basıp sesi iyice açtı. Bebek haykırmaya başladı.

"KES SESİNİ KAHROLASI!" Smoke bebeğe bağırdı.

"Oh aman Tanrım! Lütfen canımızı yakma! Lütfen Tanrım! Ne yaptığını düşün! Akıllı bir genç adama benziyorsun. Böyle bir belaya bulaşmak istemezsin!"

"Senin gibi yaşlı çirkin kadınlardan nefret ederim. Çenenı kapat-san iyi olur ve sana başka şeyler yapmadığım için şanslı sayılırsın. Ama çok da kötü kokuyorsun," dedi buz gibi sesle. "Şimdi aşağı eğil. Dışarı çıkarken beni görmeni istemiyorum. Tamam mı?"

Bayan Sink, "Tamam," diye mırıldandı.

Yüzünü direksiyona bastırdı. Gözlerini yumup elleriyle sıkıca kapadı. Hareket etmeye ve nefes almaya bile çekiniyordu. Radyoda Annie Lennox'un sesi yükseliyordu. Smoke torpido gözünü karıştırırken bebek avaz avaza ağlıyordu. Kadının çantasını yer paspasının üstüne boşalttı. Bir paket Freedent naneli sakızı, tırnak makasını ve reçeteli satılan Atavan tüpünü aşırı.

"Teşekkürler *Bayan Sink*," dedi. "Büyüyünce iyi bir kız ol *Loraine*. Beni unutmayacaksın, söz mü?" diyerek güldü.

Ağızına bir çiklet atıp etrafı gözden geçirdi.

"Neye benzediğimi biliyor musun, fahişe?" dedi. "Beni yolda görsen tanır mısın yani?"

"Hayır, hayır. Seni görmedim bile! Lütfen," diye Bayan Sink yalvardı.

"Peki ya şu arkada oturan küçük çirkin orospu çocuğu. Benim ne-ve benzediğimi biliyor mu?"

"Hayır! O henüz bir bebek! Bizi incitmene gerek yok!"

Bayan Sink sinir krizi geçiriyormuş gibi titriyordu.

"Bir düşüneyim. Benim yerimde başka biri olsaydı ne yapardı?"

Smoke sakızını patlattı. Glock tabancasının horozunu çekince yüksek sesli bir şakırtıyla mermi ileri atıldı.

Gücü hissediyordu. Üç Winchester yivli kurşunu Bayan Sink'in başının arkasına sıkarken, Smoke zevkin doruğuna erişmiş havada uçuyordu.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Brazil elleri ceplerinde ayakta durmuş, sabırsızca demiryolunun geçtiği ağaçlarla ve çalılarla kaplı çamurlu, killi araziye bakıyordu. Fort James Kâğıt Fabrikası'nın bacasından dumanlar yükseliyordu. Güneşin parlak notalarıyla rüzgârın parmakları nehrin üstünde yumuşak bir müzik çalıyordu.

Brazil'in belindeki telsizden merkezle polisler arasında geçen kesik konuşmalar duyuluyordu. Fazla bir olay yoktu. Yol kenarında terk edilmiş bir engelli kamyoneti bulmuş, trafik ışıklarından biri yanmadığı için yol tıkanmış ve Kmart'ta bir şoför soyulmuştu.

Telsiz hattında birim numaralan ve kotlar havada uçuşurken Passman ve Rhoad'ın seslerinin duyulmaması garipti. Passman hiçbir çağrı göndermiyor, Rhoad'da hiç kimseye cevap vermiyordu. Brazil öfkesi kuduruyordu. Polislerin onunla dalga geçtiklerine emindi.

Brazil, "On bir," diye tekrar denedi.

"Devam et, 11," diye cevapladı Brazil'in adını dahi bilmediği bir telsiz memuru.

"Merkez, hâlâ mezarlıktayım," dedi Brazil, öfkesini sesine yansıtmamaya çalışarak. Hemen^beni 10-25'leyecek birine ihtiyacım var."

"Orası Hollywood mu?"

"On-4."

"Hollywood Mezarlığı civarındaki herhangi biri birim 11'i ordan 10-25'leyecek birine ihtiyaç var."

"Birim 199."

"Devam et, 199."

"Sadece iki blok ötedeyim, mezarlığa girip 11'i 10-25'leyeceğim."

"On-5, 199, saat 08:12."

Nehir kenarında duran Brazil bir hissetti duyar duymaz, başını çevirip arkasına baktı. Spring ve Kuzey Cheery caddelerinin kesiştiği mezarlık çitinin öbür tarafında kırmızı bir ışık parıltısı gözüne çarptı. Zincir çit sarmaşıklarla kaplıydı. Brazil sarmaşıkların arasından bir blok ötedeki işyerini işaret eden oku ve Victory Hah Temizleme tabelasının arkasını görebiliyordu. Telsizini kapatıp hareket etmeden durdu.

Birisi tabelanın ucuna tutunup kendini yukarı doğru, çekerken çit sallanmaya başladı. Weed'in bir ağacın dalına uzanıp kedi gibi kolayca yukarı tırmandığını ve çitin üzerinden daldan dala atlayarak yere indiğini gördü. Brazil hemen bir heykelin arkasına saklandı.

"Hadi, çok kolay," dedi Weed diğer taraftaki birine. Çit şiddetle sarsıldı. Şekilsiz, sakallı bir yüz ardından elinin bir bölümü ve bir ayağının tamamı eksik, yırtık pırtık elbiseli bir vücut ortaya çıkınca Brazil'in kafası karıştı. Sokak serserisi bir dalı yakaladı, birkaç kez budaklara takıldı ama sonunda başardı.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum," dedi sokak serserisi. "Yıllardır böyle çevik hareket etmemiştim."

Bir şeyler arar gibi çevresindeki otlarla kaplı mezar taşlarına baktı.

"Kahretsin," dedi. "Durum pek ümit verici değil. Tabii sadece çiçeklerle beslenmek istersem iş değişir."

Weed sinirli bir biçimde kendinden birkaç beden büyük atletinin eteğiyle yüzündeki teri sildi ve ellerini bol paça kotunun üstüne sürdü.

"Sen yoluna devam et," dedi sokak serserisi. "Etrafta aşırarak şeyler var mı bir bakayım sonra seni bulurum."

Weed nereye gittiğini biliyormuş gibi bağcıkları çözülmüş Nike'larını sürükleyerek hızlı hızlı yürüdü. Heykellerin, şimşirlerin ve ağaç gövdelerinin arkasına gizlenerek Weed'i takip eden Brazil, bir yandan da onun yanında getirdiği sokak serserisini gözlüyordu.

Weed Başkanlar Meydanı'ndan sonra Jeb Stuart ile John Tyler'm mezarlarının yanından geçip Jeter Caddesi'ne girdi. Sonra da doğruca Bellwee'deki Davis Meydanı'na yöneldi. Elinde yamru yumru topu tutan bir basketbol oyuncusuna dönüştürdüğü Konfederasyon'un ilk ve son başkanının heykelinin önünde durup saygıyla baktı. Arada sırada kaçamak bakışlarla Brazil'in arkasına saklandığı mermer lahite bakıyordu.

El fenerinin ışığıyla cipin zeminini tarayan Bubba'nın sinüslerine ve ciğerlerine toz zerrecikleri dolunca hapsinik krizine tutuldu. Boğazı ve gözleri kaşınıyor, bumu akıyordu.

"Kahretsin!" dedi.

Anaconda'nın Holo dürbünü bir koltuktan diğerine uzanan yaylı telerasıydı. Bubba'nın kendi taktığı ve üzerini, bir paspasla örttüğü CB anteninin açıkta kalan telleri ve iş halısının tetiğe ucu takılmıştı.

CB'den Smudge'nin sesi yükseldi, çünkü Bubba sessizliğe daha fazla dayanamamış telsizle telefonu tekrar açmıştı. Bubba art niyetle, herhalde Smudge iyileşti, diye düşündü, ama ona söyleyecek lafı yoktu.

Bubba dirseğini kapı koluna çarpıp kolu uyuşunca, "Kahretsin," diye bağırdı.

"Smudge'dan Bubba'ya. Benden gizli bir iş mi çeviriyorsun, sevgili dostum? Kraliçe An'yı aradım, ortalarda yokmuşsun."

Bubba'ningözleri yanıp sulanıyordu. Burnundan nefes alamıyordu. Vites koluna takılan gömleğini bir türlü kurtaramıyordu. Smudge'nin sesini keseceği yoktu. Tam o sırada Bubba'nın cep telefonu çaldı. Hiçbirini cevaplamadı. Başını eski halının üzerine koydu, sekiz inç namlulu colt tabancasını kurtarmak için ne yapması gerektiğini görme-ye çalıştı. Şiddetle hapsinince burnu kanamaya başladı.

Şoför tarafındaki cama sert bir şey gürültüyle vurunca Bubba'nın eli ayağı birbirine dolaştı. Yattığı yerde haykırarak sığırdı ve omzu vites koluna çarpınca, cip geri geri gitmeye başladı. Bubba sağ eliyle fren basarak arabayı durdurdu. Zar zor koltuğuna oturdu ve cipi- tekrar park yerine çekti. Acı içinde nefes almaya çalışırken doğruldu. Memur Budget aniden kapıyı açınca iyice sersemledi.

"Az kalsın beni eziyordun, orospu çocuğu!" Budget'in gözleri çılgına dönmüş gibiydi, tabancasını doğrulttu. "Ellerin yukarda dışarı çık, şimdi!"

"Ne yaptım?" diye bağırdı Bubba, yüzünü koltuyla silip hapsirdi. "Çık dışarı!"

Bubba çıktı. Güneş-ışığı gözlerini kamaştırdı. Burnundan kan akıyor, nefes almakta güçlük çekiyordu ve giysileri kir pas içindeydi.

"Bacaklarını ayır, eller arabanın üstüne!" Budget çok ciddiye.

Bubba'nın üstünü aradı ama işe yarar bir şey bulamadı.

Budget, "Ne yapıyordun, yere ne saklıyordun?" diye sordu ve tabancasını kılıfına yerleştirdi.

"Hiçbir şey!" diye Bubba yalan söyledi.

V "Palavra!"

Telsizden, "Kraliçe An kışını sokacak," diyen Smudge'un sesi duyuldu. "Vızılıtsı seninle son karşılaştığımdan beri hiç susmadı. Nereelerde geziyorsun, dostum?"

"Ona şu anda konuşamayacağımı söylememin bir sakıncası var mı?" diye sordu Bubba.

"Sakin kımıldama!"

Budget camdan içeri başını sokup yere serilmiş paspasa baktı. Bubba onun tepkisinden koltuğun altından fırlayan silahı gördüğünü anlayınca donup kaldı. Olanları ağır çekimde gibi izlerken çaresizlik ve korkudan sarsılıyordu. Budget kemerinin arkasındaki kelepçelere uzandı ve Bubba'nın bileklerine geçirdi. Sonra gergin bir ses tonuyla telsizle yardım birimi ve bir dedektif çağırdı.

Brazil çağırıyor duymadı çünkü telsizi hâlâ kapalıydı ve Weed tran-sa geçmiş gibi heykele bakıyordu. Brazil'in bacaklarına kramp girmişti. Lastik copu ve el feneri kaburgalarına batıyordu. İleri teknoloji zırhlı yeleşinin içinde sıcaktan kavruluyordu.

Brazil harekete geçmek üzereyken Weed heykele dokundu. Parmaklarını formanın numarası üstünde dolaştırdı. Başını öne eğdi sessizce hıçkırımlarla ağlamaya başladı.

Weed elinin tersiyle gözlerini sildi ve kimsenin etrafta onu ağlar-ken görmediğine memnun oldu. Kendini hiç böyle zayıf hissetmemişti. Ne babası ona tokat attığında, ne de Smoke kötü davrandığında.

Weed, insanlar onun doğum gününü unuttuğunda ya da diğer çocukların onu hor görüp partilere davet etmediğinde ya da artık basketbol turnuvalarına gidemediğine üzülmezdi. Ağustos ayında Twister koşu yaparken bir araba onu ezip kaçmıştı. Weed Gardener en son üzüntüden onun ölüm haberini aldığı gün ağladığını hatırlıyordu.

Weed şimdi neden ağladığını anlamadı. Belki de mezarlıkta tek başına olması, ona kentin kuzeyindeki Farest Lawn Mezarlığı'na gö-

mülen Twister'i hatırladığı için ağlıyordu. Twister resime ilgi gösteren Weed'i her zaman teşvik etmiş, onun çılgın tasarımlarına ve karikatürlerine gülüp övgüler yağdırmıştı. Çünkü meşhur olmasına ve daima iyi dereceler almasına karşın Twister resim çizemiyordu. Yurttaki odasını düzenlerken giysilerini seçerken renk uyumu yapamıyordu.

Weed'e her zaman, *muhteşem bir dâhi* olduğunu söylerdi. Tam olarak bu sözcükleri kullanırdı. Weed heykele yaptıklarını Twister'in beğenmesini istiyordu. Twister'in saygı görmesini istiyordu. Twister'in Smoke'u dövmesini ve hatta onu öldürmesini bile istiyordu. Böylece artık saklanmak zorunda kalmayacak, sanat sınıfına geri dönebilecek ve bandoda çalabilecekti.

Televizyon spikerlerinin ve gazetecilerin Twister'a *basketbol sahasındaki kasırga* ismini taktıklarını hatırlayınca yutkundu ve yanaklarından aşağı gözyaşları sel gibi döküldü. Twister fidan gibi uzun boylu ve yakışıklıydı. Genç kızlar onun posterlerini yatak odalarına asıyorlardı. İsteseydi bir manken ya da film yıldızı olabilirdi.

Twister'la birbirlerine çok yakındılar. Onu yüzmeye, Regency Mall'a, hamburger yemek için Bullets'a ve tabii ki basketbol maçlarına götürürdü. Onun hemen arkasındaki koltuğa otururdu. Twister zaman zaman binlerce insanın önünde ona dönüp göz kırpardı. Weed, Twister'i çok özliyordu ve onun ebediyen gitmiş olduğuna inanamıyordu.

"Görüyor musun?" Ölen ağabeyiyle konuşurken hıçkırarak ağlıyordu. "Ve yaptığımı görüyor musun? Tek başıma karanlıkta çok uğraştım. Nasıl olur da yanımda olmazsın, Twister?"

Yüksek bir ses aniden arkasından seslendi ve Weed gözlerini kocaman açarak havaya sıçradı, neredeyse çığlık atacaktı.

"Kımıldama!" diye bağırdı Memur Brazil.

Brazil, Weed'i yakalayabilecek kadar yakında duruyordu.

"Ne? Ne? Neler oluyor?" diye Weed kekeleydi.

Brazil insanlara kanunları hatırlatır bir ses tonuyla sordu. "Burada ne yapıyorsun?"

"Bakıyorum," dedi Weed. "Bakmak suç mu?" diye sordu, doğru bir şey yaptığını ümit ederek.

"Neye bakıyorsun?"

"Boyanan heykele. Duyunca bakmaya geldim," dedi Weed.

"Kiminle konuşuyordun?"

"Konuşmuyordum."

"Seni duydum," dedi Brazil.

Weed'in kıvrması gerekiyordu. Bir an durakladı.

"İsa'ya dua ediyordum," dedi.

"Ne için?"

Brazil sert olmaya çalışıyordu, ancak Weed onun gerçekte sert olmadığını düşünüyordu.

"Burada yatan ölülerin ruhuna," dedi Weed.

"Buraya nasıl geldin? Yürüdün mü?"

Weed başını salladı.

"Kimse getirmedi mi seni? Tek başına mısın?"

Bu kez Weed başını iki yana salladı.

"Hangisine hayır?"

"Tek başımayım," diye cevapladı Weed.

"Yani buraya tek başına mı geldin yoksa başkasıyla mı?"

"Evet."

"Evet ne?" Brazil tam olarak anlamak zorundaydı. "Tek başına mı geldin?"

Weed başını salladı.

"Ve çitten atlayıp buraya girdin."

"Ha?"

"Seni gördüm. Victory Hall Temizleme tabelasına tütündün ve yukarı tırmandın."

"Niçin bir mezarlığa reklam koymuş olabilirler biliyor musun? Kimin halılarını yıkatacağını düşünüyorlar? Ölülerin mi?" Weed konuşmayı başka bir yöne çekmeye çalıştı.

"Niçin çitten tırmandın?" diye sordu Brazil.

"Kolay bir yoldu." Weed sakin davranmaya çalışıyordu ama kalbi yerinden fırlayacak gibi hızlı atıyordu.

"Niye okulda değilsin?"

"Bugün tatil."

"Ya gerçekten mi? Ne tatili?"

"Hatırlamıyorum."

"Bugünün tatil olmadığından eminim," dedi Brazil.

"Peki niye okul yok o zaman?" dedi Weed.

Brazil, Weed'in tehlikeli biri olduğunu düşünmüyordu, ama yine de bir şeyler taşıyıp taşımadığından emin olması gerektiğinden onu baştan aşağı aradı.

"Peki ne yapıyorsun buralarda?" diye sordu Brazil.

Brazil Magic Jeff'e daha iyi bakmak için heykele biraz daha yaklaştı. Kendini tutamayıp gülümsedi.

"Ben bugünün, yine şu öğretmenlerin çalışma günlerinden biri olduğunu sanmıştım," dedi Weed özür dilercesine. "Tek bildiğim bir şey yaptıkları için bizim okula gitmememiz gerektiği. Annemin işe gitmesi gerekiyordu. Ben de buralarda dolaşıyorum."

"Doğruyu söyleyip söylemediğini anlamam bir dakikamı alır," dedi West'in gitmesine üzülen ve 199'un hâlâ gelmediğine içeren

Brazil. "Şimdi seni ensenden tutup Godwin'e götürüp onlara teslim etmem gerek. O zaman başına gelecekleri biliyor musun? Seni uzunca bir süre okuldan uzaklaştırırlar. Senin de istediğin bu değil mi?"

"Okuldan uzaklaştırılmak istemiyorum!" diye sertçe çıkıştı Weed. "Orada olacaktım şimdi eğer..."

"Sanırım bugün tatil olduğunu söylemiştin," dedi Brazil.

Weed yalanını açığa çıkardığı ve çuvalladığı için dehşete kapılmıştı. Geri dönüş yoktu. Gözleri ctrafı tarıyor, kaçacak yer arıyordu.

"Tamam, Weed," dedi Brazil. "İşe en baştan başlayalım."

"Ne işi?"

"Gerçekleri anlatma zamanı," dedi Brazil. Birdenbire ortaya Pigeon sarsak adımlarla onlara yaklaştı.

"Bir kere soyadın Jones değil," dedi Brazil. Pigeon'un arkasında durduğunu görmüyordu.

"Hayır," dedi Weed.

"Soyadın Gardener ve Twister'da erkek kardeşindi, değil mi?"

Weed'in nutku tutuldu.

"Weed, bana beş'in ne anlama geldiğini söyler misin?"

"Ha?"

"Pannağmdaki beş rakkamını gösteren dövmenin anlamı ne? Şu hikâyeyi baştan anlat bakalım. Belki bu sefer işe yarar."

Korku paniğe dönüştü. Weed'in aklı karıştı.

"Sana bir şey ifade etmediğini daha önce söyledim," dedi Weed.

"Bir şey ifade ettiğini biliyorum," diye ısrar etti Brazil. "Pike'lar. Heykeli boyama işini bu çete üstleniyor, anladın mı?"

Weed titremeye başladı. Pigeon tam arkalarındaydı. Büyük bir olasılıkla Pigeon'ın kokusunu alan Brazil silahına sarılıp aniden arkasına döndü.

"Sakin ateş etme, buna değmem," dedi Pigeon heykele bakarak. "İşte bu çok özel."

"Sen kimsin?" diye sordu, Brazil, Pigeon'a. Silahını hafifçe indirdi.

Pigeon, "Seni daha önce görmüştüm," dedi. "Genelde seksi bayan bir polisle birlikte. Benim kadar çok sokaklarda dolaşan biri zamanla herkesi tanır."

Pigeon tekrar heykele baktı. Weed emin değildi, ama Pigeon'ın bakışlarının hayranlıkla parıldadığını düşünüyordu. Bu bir an olsun Weed'm neşesini yerine getirdi.

"Peki," dedi Brazil. "Weed'in kardeşine benzeyen heykeli kimin boyadığına dair ikinizden birinin bir fikri var mı?"

Weed gerildi.

Pigeon bekledi.

"Şey," dedi Weed gergin bir tonda. "Her ikisi de on sekiz yaşındaydı. Belki birilerinin bunu yapmasının nedeni budur."

Pigeon heykelin kaidesindeki yazıya baktı.

"Ne?" dedi Brazil kaşlarını çatarak.

"Burada aynen öyle yazıyor," diye işaret etti Weed. "Heykeldeki adam Twister gibi on sekizindeymiş."

"Matematiğin pek kuvvetli değil," dedi Pigeon. "Jeff Davis öldüğünde seksen bir yaşındaymış."

"Peki ne yapmış?" diye sordu Weed.

"Bir süre hapiste yatmış," dedi Pigeon. "Yaklaşık iki yıl prangalı sürgün, hatırladığım kadarıyla."

Weed heykele bakınca yüzünde korku ifadesi belirdi. Prangaların büyük kelepçeler olup olmadığını ve kendisinin de bunları takmak zorunda kalıp kalmayacağını merak etti. İki yıl hapis yatmak istemiyor-

du. Bay Davis'in heykel boyamaktan daha kötü bir şey yapmış olacağını ümit ederek kendi kendini teselli etti.

"Yakalarsanız ne yapacaksınız ona?" dedi Weed.

"Kimi yakalarsak?" diye sordu Brazil.

"Heykeli boyayanı."

"Emin değilim. Önce onunla konuşup niye yaptığını anlamam gerek," diye Brazil düşünceli bir biçimde karşılık verdi. "Bunu yapan her kim ise onun için kardeşi çok özel olmalı."

"Hemen hapse tıkarım," diye Pigeon lafa daldı. "Bence en iyisi hapse tıkmak."

"Yoo," diye karşılık verdi Brazil. "İşler bütün suçu heykeli boyamak ise onu hapse atmanın ne yararı var? Topluma faydalı bir şeyler yapmasını sağlamak daha iyi olur."

"Ne gibi?" diye sordu Weed.

"Yaptığını temizlemek gibi."

"Yani ondan kurtulmak mı? İyi olsa bile?" dedi Weed.

Sanat eserinin ilk yağmura ya da suyla temizleninceye dek dayanması fark etmezdi. Ama Weed onu kendi eliyle temizleme düşüncesine katlanamıyordu. Onu temizlemek Twister'i öldürmekten farksızdı.

"İyi olup olmadığı fark etmez," dedi Brazil.

Fakat Weed için fark ederdi. Elinde olmadan, "İyi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kesinlikle, ben öyle düşünüyorum," dedi Pigeon. "Bence bu ressam kahrolası New York'ta bir sergi açmalı."

"Konu bu değil," dedi Brazil. "Allah vergisi üstün yetenek sahibi biri olduğunu kabul ediyorum. Ancak bunu göstermenin yolu bu değil."

"Üstün yetenekli ne demek?" dedi Weed.

"Çok özel gerçekten çok iyi biri. Bunu kimin yaptığını bilmediğinden *emin* misin?" diye sordu Brazil.

Brazil onun bildiğinden emindi.

"Hadi ama, Weed," diyerek Pigeon ona ihanet etti. "Konuştuklarımızı hatırladın mı, hı? Dışardaki iblisi unuttun mu?"

Weed ok gibi yerinden fırladı ve hızla koşmaya başladı. Sırtında taşıdığı çantasından iki boya fırçası dışarı fırlayıp Varina Davis'in mezarının üzerine düştü.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Eyalet Kulübü'nde Hammer kibarlığı bir yana bırakıp tartışmaya başladı. Kahvaltı etmemiştii ve akılsızca davranıp bir fincan sade kahve eşliğinde bir Multi-Max 1 vitamin hapi, iki Advil, iki BuSpar ve üç tropikal meyve kokulu kalsiyum hapi yutmuştu. Şimdi midesi yanıyordu.

Hammer, "Sanırım gerçekleri yerli yerine koymalıyız," dedi.

"Bence bunu yapmamız için geçerli bir nedenimiz var," diye cevapladı Ehrhart.

Hammer tehlikeli bir konuya parmak bastığını bilerek, "Sorun heykellere ve tarihi mezarlığa saygısızlık değil," dedi.

"Bir hürmet sorunundan çok ileriye görmek meselesi," diyerek araya girdi Ehrhart. "Hollywood Mezarlığı, harika kentimizi Amerika'nın diğer eyaletleri arasında büyüklük sıralamasında yirmi birinci sıraya yükselten, on dokuzuncu yüzyılın ortalarındaki başarılı kültür gelişiminin bir sembolüdür."

"O zamanlar kaç tane büyük kent olduğunu bilen var mı?" diye rek meydan okudu Rahip Jackson.

Belediye Başkanı Lamb, "Aramızda onun söylediklerini anlayan var mı?" diye Hammer'ın kulağına fısıldadı.

"En azından otuz beş kent," diye öne sürdü yayıncı Eaton.

Vali Yardımcısı Miller alçak sesle, "Kırka yakın. Kuzey Dakota birliğe 1859'da katıldı," diye başkanı düzeltti.

"Sözümü bitirmek istiyorum," diye atıldı Hammer. "Asıl önemli olan şu ki, bir heykelin boyanması burada işlenmiş en kötü suç değil." Bakışlarını Ehrhart'a yöneltti. "Çeteler ve tırmanışa geçen çocuk suçlarıyla toplumun kendini koruma ve ayakta kalması için işbirliği yapmayı reddetmesi üzerinde durmak daha iyi olacak. Buraya gelmemin asıl sebebi de budur."

"İşbirliği için değilse, neden bu kadar insan sabah sabah burada toplandı sanıyorsunuz?" dedi Ehrhart asabi bir sesle. "Şunu da söylemek isterim ki, Charlotte'un bize polis teşkilatımızı ve kentimizi nasıl mahvedeceğimizi söylemesine ihtiyaç duyduğumuzu hiç düşünmüyoruz."

Richmond'a transfer olmadan önce Charlotte şubesinde çalışan NationsBank Başkanı Albright, "Onların her şeyi bizden çok daha iyi yaptıkları bir gerçek," dedi.

"Bugün buraya Charlotte hakkında konuşmaya gelmedik," dedi belediye başkanı sinirli bir şekilde.

"Başkalarından bir şeyler öğrenmenin bir zararı yok," dedi vali yardımcısı.

"Yüksek Suç Komisyonu'nun yol göstermesini öneriyorum, Lelia," dedi Hammer, altın ve elmas Rolex saatine endişeyle bakan Ehrhart'a. "Eyalet ve kentteki vatandaşları ve memurları harekete geçirebilecek kadar kuvvetli bir mevkiidesin. Seni dinleyeceklerdir."

"Suçlarla uğraşmak vatandaşların değil polislerin sorumluluğu. Komisyon aıdatlarını biliyorsun. Ek olarak yüzden daha fazla memur iş almamız gerek. Yaya devriyelerin sayısını artırmalıyız. Polis memurlarını her ne kadar istemeseler de kentte yaşamaya ve polis arabalarının evlerinin önünde park etmeye zorunlu tutulmalı. Böylece hemen hemen her mahallede bir polis bulunur."

"Bunların masraflarını kim karşılayacak?" diye sordu belediye başkanı. "İşin bu kısmını açıklamadın, Lelia."

Hammer'ın cep telefonu çalınca, konferans masasındaki gergin havadan sıyrılıp salondan dışarı çıktı.

"Şef?" West'in sesi telefonun diğer ucundan duyuldu.

"Şimdi sırası değil," dedi Hammer.

"6807 Midlothian Yaralı Yolu'ndayım," dedi West. "Sanırım gelseniz iyi olacak."

Büyük bir nefretle kelepçeler hiç nedensiz Bubba'nın bileklerine geçirilmişti. Çelik dişler yumuşak etine batıyordu. Devriye arabasındaki klima sonuna kadar açıldı ve Bubba'nın bağırsakları laçka olmuş, gurulduyordu.

Bubba Anaconda .44'lüğünü koltuğun altına gizlemenin riskli olduğunu biliyordu, ama hiçbir zaman başına bu kadar dert açabileceğini düşünmemişti. İtraf polis kaynıyordu, içlerinden bazıları dedektifti. Birkaç dakika önce iki itfaiye kamyonu ve bir ambulans sirenlerini ötürerek Bubba'nın önünden geçip Kmart'm arka tarafına gitmişti. Basın toplanmaya başlamış, bir helikopter de alanın etrafında daireler çiziyordu.

Memur Budget arabanın dışında ayakta durmuş soygundan sonra Bubba'nın evine gelen şef yardımcısı ile konuşuyordu. Kadının adının West olduğunu hatırladı. West sık sık eğilip Bubba'ya bakıyordu; bakışları sertti ve Bubba'nın nedenini bilmediği ama kendisine yöneltildiğinden emin olduğu öfke dolu gözlerle ona bakıyordu. Polislerin niçin kirli tişörtünü istediklerini anlamamıştı.

Kimse ona olanlar hakkında bir şey anlatmıyordu. Yalnızca bir silahı kamudan gizleyerek birinci dereceden ağır suç işlediğini söylüyorlardı. Budget silahı koltuğun altından çıkararak şarjörde kaç kurşun

kaldığını kontrol etti. Bubba bir çekici kamyonunu Midlothian'dan dönüp cipinin yanına park edişini artan bir panikle izledi.

Bubba kelepçeli elleri ile camı tıkırdattı. Budget ona öfkeyle baktı. West sustu, Bubba tekrar cama vurdu. Budget ön yolcu kapısını açıp içeri eğildi.

"Ne var?" diye sordu çok soğuk bir tavırla.

Bubba, West'in duymasını istemediğinden alçak sesle, "Tuvaletce gitmek gerek," dedi.

"Tabii tabii," dedi Budget merhametsizce.

"Bekleyemem," dedi Bubba sessizce.

"Beklemek zorundasın."

"Olmaz." Bubba kalçalarını sıkıca birbirine bastırıp dişlerini gıcırdattı.

"Çok kötü," diyerek Budget kapıyı sertçe kapattı.

Bir dedektif ve iki suç mahalli teknisyeni kanıt ararlarken gece mavisi Crown Victoria'sıyla Hammer olay yerine geldi. Yirmi dört saat açık bankamatik sarı bant ile çevrelenmişti, iki polis memuru da kırmızı Cherokee'nin yanında nöbet tutuyorlardı. West'le başka bir memur içinde bir şüpheli olan devriye arabasının yanında konuşuyorlardı.

Hammer arabasını park edip dışarı çıktı. Mavi bir adli tıp arabası Midlothian Paralı Yolu'ndan dönüp Kmart park yerindeki suç mahalline doğru ağır ağır ilerledi.

"Şef." Budget, Hammer'ı selamladı.

"Neler oluyor?" diye sordu Hammer, West'e.

"Beyaz bir kadın başından vurulmuş, saat 08:32'de aracının içinde bulunmuş. Arkada, araç koltuğuna bağlı bir bebek varmış."

"Aman Tanrım," dedi Hammer. "Bebek iyi mi?"

"Çığlıklar atıyordu, galiba ateşi vardı," diye cevap verdi West.

Hammer, "Bebek kaç aylık?" diye sordu.

Devriye arabasının camından içerdeki şüpheliye baktı. Seyrek kahverengi saçlı ve şişman yüzü kıpkırmızı beyaz bir erkekti. Adamın bayağı hasta olduğunu düşündü.

"Bir yaşından daha küçük olduğunu söyleyebilirim," diye cevap verdi Budget. "Biz en yakın akrabasını bulmaya çalışırken Çocuk Koruma Servisi onu olay yerinden alıp hasta olup olmadığını anlamak için Chippenham Hastanesi'ne götürdüler."

"Bu konuda işimize yarayabilecek bir şey var," dedi West. "Kurbanın cüzdanında bir not bulduk. Büyük bir olasılıkla bebeğin annesi tarafından yazılmış. Muayenehanesi, Pump Yolu'nda olması gereken bebeğin doktoru hakkında bir şeyler karalamış. Nottan hasta çocuğun isminin 'Lorraine' olduğu anlaşılıyor. Ayrıca ihtiyacımız olmasını arzulamadığımız geçici beslenme tedbirleri hakkında hazırlıklar yapıyoruz."

Hammer kırmızı cipe baktı. Arka çamurluktaki Konfederasyon bayrağı yapıştırmasını ve BUB-AH yazılı boş plakayı fark etti. Şüpheliye dikkatlice baktı. Adamın üstünde gömlek yoktu ve kamuflaj pantolonu giymişti.

"Kurbanın adı ne?" diye sordu Hammer.

Budget not defterinin sayfalarını çevirdi.

"Ruby Sink," dedi. "Yetmiş iki yaşında ve Church Hill'de oturuyor."

"*Bayan Sink* mi?" Hammer dehşetle sözünü kesti. "Aman Tanrım! Komşularımdan biriydi o... Buna inanamıyorum."

"Onu tanıyor muydunuz?" Budget ürkmüştü.

"Çok iyi değil. Tanrı Aşkına! Hollywood Mezarlığı demek yöneticilerinden biri. Onunla bu sabah konuşmuştum."

"Aman Tanrım!" dedi West, Bubba'ya ölümcül bir bakış fırlatarak.

"Bir bankamatik soygunu daha mı?" diye soran Hammer'm üstüne kasvet çöktü.

"Kurbanın saat 08:32'de iki yüz dolar nakit para çektiğini biliyoruz," diyerek cevap verdi Budget, "pişini bulduk ama para kayıp."

Hiçbir çabaya gerek kalmadan parçalar birbirini tamamlıyordu. Hammer, Bubba ve Smudge isimli iki adam arasında geçen kesik kesik bir cep telefonu konuşmasını hatırladı. Bir kadını soyup öldürmeyi planlıyorlardı, Lorraine ismi ve borularla ilgili bir şey karışmıştı. Hammer onların hedefledikleri kurbanın zenci olduğunu sanmıştı. Ancak belki de yanlış anlamıştı. Hammer tekrar şüpheliye baktı.

"Bana ondan bahset," dedi.

"Dördüncü Butner Fluck ama Bubba olarak tanınıyor," diye cevap verdi West. "Oldukça garip, daha dün Brazil'le onun evindeki bir soyguna gönderildik. Sözde tamirhanesinden bir sürü silah çalınmış."

"İlginç," dedi Hammer.

"Görünüşe göre tam cinayet anında buraya park etmiş," diye ekledi Budget.

"Bir şey görmüş mü?" diye sordu Hammer.

"Görmediğini söylüyor. Koltuğunun altına gizlenmiş sekiz inç namlulu bir .44 Magnum buldum. Daha yeni ateşlenmiş. Dört kurşun eksik. Ayrıca belki yarım saat önce onu durdurup cipinin şu an durduğu yere çektim."

"Bir dakika." Hammer elini kaldırdı. "Baştan anlat."

"Bunun çok tuhaf olduğunu biliyorum," diye açıklamaya çalıştı West. "Ancak şüpheli bu sabah yediyi biraz geçce dikkatsizce araba sürüyormuş ve Memur Budget cipin tam olarak şu an durduğu yerde onu kenara çekmiş. Ödenmemiş hiçbir ceza makbuzu ya da ona benzer bir şey yokmuş. Dikkatsiz araç sürmekten ceza yemiş ve salıverilmiş. Aradan bir saat bile geçmeden kurban Kmart'ın arkasında bulunmuş."

"Çağırıyor telsizden duydum ve cevap verdim," diyerek açıkladı Budget. "Ve şu aynı cip onu son gördüğüm yerde duruyordu. Şüpheli yere eğilmişti. Silah da ortada duruyordu."

"Yani sen onu kenara çektikten sonra yerinden kılmadın," dedi Hammer. "Kurban bankamatığın önünde orada soyulup sonra Kmarı'nın arkasında öldürüldüğünde cip tam buradaydı."

"Öyle görünüyor," dedi West.

"Davranışları nasıldı?" Hammer, Bubba'ya bakıyordu.

"Fazlasıyla huzursuzdu, bol bol terliyordu," diye karşılık verdi Budget. "Tışörtünde kan vardı. Gömleğini laboratuvara götürmek istediğimizi söyledik, ancak bize izin vermek zorunda değildi, ama karşı koymadı."

"Cinayetle onu bağdaştıracak başka bir şey var mı?" diye Hammer sordu.

"Henüz yok. En azından kurbandaki kurşunların onun silahından ateşlenmiş olup olmadığını anlayana kadar. Doğrusu durum biraz şüpheli. Arabada bulunan kovanlar dokuz milimetrelilik bir tabancaya ait."

"Bunların hepsi ilginç," dedi Hammer. "Ve öyle görünüyor ki elimizde güçlü bir kanıt yok. Onu ancak birinci derecede halif suçtan alıkoyabiliriz."

"Evet efendim."

Hammer tekrar devriye arabasının arka koltuğunda oturan şişman adama baktı. O da yorgun, zavallı gözlerle tekrar ona baktı.

"Pekâlâ, bana öyle geliyor ki elimizde onu daha fazla tutmamıza yetecek kadar bir neden yok," dedi Hammer tam bir düş kırıklığıyla.

"İvet yok." West ona katıldı. "Fakat ilk önce bundan emin olmalıyız."

"Bir kadın soyulurken o burada oturuyor ve hiçbir şey görmüyor, buna inanmak çok zor," diye belirtti Hammer öfkeyle Bubba ve Smudge'un yarım kalmış konuşmalarını tekrar düşündü.

"Kimse bir şey görmemiş," dedi West.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Vali Mike Feuer, altmışına merdiven dayamış za'if, uzun boylu, karşısındakini delip geçecekmiş gibi bakan gözleri merhametle alev alev yanan dürüst bir adamdı. Cumhuriyetçiler sık sık onu Abraham Lincoln'un sakalsız haline benzetirlerdi. Demokratlar ise ona *Führer* adını takmışlardı.

"Kesinlikle anlıyorum. Tabii ben de üzüldüm." Şehir merkezine doğru giderken kurşun geçirmez siyah limuzinin arkasındaki güvenli telefonda konuşuyordu.

"Vali, onu gördünüz, mü?" Lelia Ehrhart'ın sesi cep telefonları, tarayıcılar ya da CB telsizleriyle rahatsız edilemeyecek bir hat üzerinden duyuldu.

"Hayır."

"Görmelisiniz."

Vali Feuer içini çekip saatine baktı. Bugün programında katılması gereken tam on toplantı vardı. Her zamanki gibi Genel Kongre'de Beyaz Saray ve Senato'nun sunduğu yasa tasarılarına karşı abartıyla savaşılan en azından altı millet meclisi üyesiyle görüşmesi gerekiyordu.

USA Today ile yapacağı söyleşi için hazırlanması, bir beyannameyi imzalaması, kabinesiyle görüşmesi, Beyaz Saray Finans Alı Ko-

mitesi'yle bir brifinge ve iki basın konferansına katılması bekleniyordu. Bugün annesinin seksen altıncı yaş günüydü ve çiçek yollamak için geç bile kalmıştı. Sırtı tekrar ağrımaya başlamıştı.

"Vakit bulup oraya gidip gözlerinizle görseniz, vali bey, sanırım şok geçireceksiniz," dedi Ehrhart. "Bugün göz atarsanız iyi olur, çünkü bazı yerlerinin onarılması için yerinden sökülecek. Sonra bakmayı düşünürseniz bunun hiçbir faydası olmayacak. Çünkü o zamana kadar tekrar orijinal haline dönecek."

"O halde zarar pek fazla değil," diye mantıklıca karşılık verdi.

Bu sırada Sivil İdari Koruma Birimi eyalet polis memurları işsiz Chevrolet Caprice'leri ile limuzine önden ve arkadan eşlik ediyorlardı.

"Mesele olayın yapılış tarzı, vali bey," diye devam etti o garip aksanıyla.

Vali Feuer onu yerde oturmuş oyun bloklarını üst üste dizmeye çalışan, ama bunu bir türlü beceremeyen küçük bir çocuk olarak hayal etti.

"Kötü niyetle planlanmış iğrenç bir şey," diye devam etti.

"Açıkçası beni daha çok ilgilendiren..."

"Lütfen birkaç dakikanızı ayırın. Sizi rahatsız etmek niyetinde değilim."

Aslında öyleydi. Ancak vali umursamadı çünkü dürüst ve korkusuz biriydi. İnsanlara ikinci bir şans verilmesine inanıyordu. Vali telefonu kapatmadan Lelia Ehrhart'da bir şans daha tanıdı.

"Elbette, mezarlık şu anda kapalı ve halka açılmayacak," dedi Ehrhart. "Ancak sizi temin ederim ki, sizin girmenize kimse mani olamaz."

Vali dahili iletişim ziline bastı.

"Jed?"

"Evet, efendim," diye Jed canlı bölmenin öbür tarafından cevap verdi. Bir yandan da dikkatle dikiz aynasına bakıyordu.

"Hollywood Mezarlığı'na uğramamız lazım," dedikten sonra Vali Feuer tekrar saatine baktı. "Çabuk olmalıyız."

"Nasıl isterseniz efendim."

"Lelia." Vali telefona konuştu. "Olmuş bil."

"Oh, çok harikasınız!"

"Değilim, aslında," diye cevap verdi vali bezgin bir halde. Yenisinden annesinin yaş gününü düşünmeye koyuldu.

Leila Ehrhart kablosuz telefonunu, Batı Cary Caddesi'ndeki dövme demir kapılar ardındaki tuğla malikânesinin üçüncü katındaki tamamen jimnastik aletleriyle donatılmış odasında duran şarjına yerleştirdi. Vali telefon etmeden önce sırt aleti, paralel, üç başlı trapez, deltakası yatay göğüs aleti, omuz ve göğüs presleri ile geniş çekme, alçak kürek çalışmaktan yorulmuş kolları titriyordu.

"Şimdi ne?" diye neşeyle Lonnie Fort'a sordu.

"Oturarak kürek," dedi.

"Daha fazla kürek olmaz. Asla yapamam." Bir yudum Evian içti ve yüzüne bir havlu ile hafifçe dokundu. "Bence tüm kaslarınızı çalıştırdım Lonnie. Hem zaten sabahın bu kadar erken bir saatinde çalışmaktan gerçekten hoşlanmıyorum. Tüm vücudum şokta. Yataktan çıkıp Kuzey Buz Denizi'ne atlamak gibi bir şey bu. Ve ben küçük bir pengu- en değilim," dedi cilveli bir sesle. "Soğuktan hoşlanmam."

"Bu kadar erken buluşmak zorunda olduğumuz için üzgünüm Bayan Ehrhart."

"Senin hatan değil. Kahrolası dışçıyle randevun olduğunu unutmuşum."

Lonnie tekrarlanan hareketleri ve ağırlıkları kaydederek Ehrhart'ın bu sabah yapması gereken alıştırma sayısını kontrol etti.

"Beni zinde tuttuğun için teşekkürler," dedi. "Ancak Bull'un sabahın dokuzunda yani bizim çalıştığımız saatte sana randevu vermesi pek hoş olmadı. Elbette onun için çalışanlar var. Başkaları onun adına her şeyi akılda tuttukları için onun hiçbir şeyi hatırlaması gerekmiyor ve tabii o da hatırlamıyor."

"Haklı olduğunuzdan eminim, Bayan Ehrhart."

Orospu çocuğu. Zengin dişçi kocasına ait alışveriş merkezindeki büroları, onun adına radyo reklamları düzenleyen emrindeki dalkavuk çalışanları düşündü. Ehrhart'ın bildiği üç diş sağlık görevlisiyle ilişkiye girmişti. Aslında bu sayıyı çoktan geçmişti ama, ne fark ederdi ki? Lelia Ehrhart birincisinden dolayı onu asla affetmemişti.

"Söylesene Lonnie, Bull senin dişlerini de herkese yaptığı gibi kaplayacak mı?" diye sordu Ehrhart parmaklarını ve dilini her bir noktasına sürmek isteyecek kadar güzel bir vücuda sahip olan antrenörüne.

"Dişlerimin Hollywood yıldızlarınmunki gibi olacağını söyledi," diye cevapladı Lonnie.

"Hah! Bunu her zaman herkese söyler."

"Bilemiyorum. Sağlık görevlilerinin harika gülüşleri olduğu kesin. Bana dişlerinin tümünü onun kapladığını söylediler."

Sağlık görevlisi kelimesi Ehrhart'ı yaprak gibi titretti.

"Fakat bilemiyorum," dedi tekrar Lonnie.

"Yapma! Sakın!" dedi ona Ehrhart. "Bir kez yaptırdın mı geri dönüşü, yoktur ve kalıcı olur. Bull kentteki herkesin dişlerini unufak etti, Lonnie."

"O zaman kazancı çok iyi olmalı," dedi Lonnie.

Trotter MG 2100 vücut çalışma aletinin alçak kasnağına kısa es-

neme kablosunu taktı. Döner düz barı ekledi. Heykelimsi kasları, güneş yanığı bronz teninin altında hareket ediyorlardı.

"Sonunda dişlerin kazma gibi olacak ve insan yiyen yamyamlara benzeyeceksin. Kök kanalların tıkanacak, dilin pelteleşecek, konuşurken şakaklarına ağrılar girecek," diye uyardı dişçinin karısı. "Dişlerin zaten çok güzel!"

"İki ön dişim arasında boşluk var."

"Harika! Kimileri boşluğun seks olduğunu düşünüyor."

"Şaka mı yapıyorsun?" Odadaki duvar boyu aynalardan birine baktı.

"Oh hayır, asla."

Adamın ağzına büyük bir ilgiyle baktı ve ağzındaki bütün dişleri kuron kaplamak için kocasının onu ikna etmesince izin verdiği için kızdı. Kendini berbat hissetti. Kaplama dişler doğal değildi ve sıkça başağrısı yapıyordu. Üstelik üç azı dışında ısı ve basınç duyarlılığı baş göstermişti. Lelia Ehrhart mükemmel olmasa da doğal dişleri olanlara imreniyordu. Güzel vücutları da olanlara imreniyordu. Her ikisinc de delicesine sahip olmak istiyordu, ama olamıyordu.

"Kol bükme." Lonnie tekrar işine döndü, göstermek için ban iki eliyle tutuyordu.

"Kollarım titriyor," diye şikâyet edip porselen dişlerini gösterecek şuh bir kahkaha attı. "Bir kez daha göstermen gerek. Asla ilk seferinde anlamıyorum. Hep sırtımda hissediyorum ve bunun olmaması gerektiğinin farkındayım."

Ağırlığı yetmiş beş kiloya yükseltip gösteriye başladı. Kolunun üstündeki kaslar bir okyanusun üzerindeki dalgalar gibi kabarıyor, müthiş bir güce sahip enerji depoluyor, Lelia'nın tırmanıp fethedeceği bir tepe gibi görünüyordu.

"Sadece kollarınla kaldır," dedi adam. "Arkaya yaslanma. Sırt kaslarını kullanırsan hile yaparsın."

Ağırlığı on kiloya düşürdü. Ehrhart barı aldı ve onun öğrettiği gibi omuzlarının üstünde avuç içleri yukarı dönük dirsekleri vücuduna yapışık bir biçimde tuttu. Aynadaki aksine bakınca mavi Nike taytın iyi bir seçim olmadığına karar verdi. Kırmızı çizgiler geniş kalçalarını ortaya çıkarmıştı. Her şeyden öte vücudun alt tarafı için siyah ve üst kısmı için açık renkler ve bugün giydiği gibi açık yeşil spor sutyen en iyisiydi.

"Yirmi kez," dedi Lonnie.

Vali Führer ile yaptığı görüşme enerjisini canlandırmıştı. Kaç kişi Virginia valisi ile telefonda görüşmek isteyip de yirmi dakika sonra onunla konuşabilirdi ki? Hiç kimse, dedi kendi kendine zorlanırken. Aslında çok az kişi bunu yapabiliirdi. Üstelik bu kez kocasının gücünü ve bağlantılarını da kullanmamıştı.

"İlepimizin genel görünümü kendine özgüdür," dedi Lonnie'ye, nefes almaya çalışırken. "Endişelerimizi başkalarının göremeyeceği gizli yerlere saklarız. Benim bile birçok endişem var. Saymayı unuttum," diye hayıflandı.

"On altı."

"On yedi, on sekiz. Şükür ki, sen bana katlanıyorsun!"

"Senin ne gibi endişelerin olabilir ki? Senin yaşında kaç kadın bu şekilde çalışabiliyor ve kendine ait jimnastik salonu var? Böyle şahane bir evden bahsetmeye bile gerek yok."

Bu yorum Ehrhart'ın egosunu ve kendine verdiği değeri yerle bir etti. Dünyada hiçbir kadının kendisine benzemediğini yaşının ve zengin kocasının bununla bir ilgisi olmadığını söylemesini isterdi. Bir ilahe olduğunu, yüzünün ölümlüleri taşla çevirebilecek kadar güzel, vücu-

duna bakmaya cesaret edenlerin ise düşüp öleceklerini söylemesini arzu ederdi. Lonnie'nin gözleri onun üzerinde gezinirken kanının tadına bakmasını istiyordu. Ona sahip olmasını, ondan başka hiçbir şey düşünmemesini ve kıskanmasını istiyordu. Coşkulu bir şehvet duygusuna kapılıp bütün gece onunla birlikte olmasını istiyordu.

"Sanırım benim en büyük endişem kocama yeteri kadar vakit ayıramama kaygısı," diye yalan söyledi. "Bitmek bilmeyen ihtiyaçlarını gidermek pek tatmin edici değil. Galiba cyalet yönetiminde aşırı sorumluluk yüklendiğim için ailemi ve en çok da arkadaşlarımı ihmal ediyorum. Aşırı kaslı olmaktan da endişeleniyorum. Çok gelişmiş bir vücut istemiyorum."

Lonnie onu tepeden tırnağa inceledi.

"Oh bundan endişelenmemelisin," diye onu yatıştırdı. "Bayan Ehrhart aşırı gelişecek bir vücut tipiniz yok."

"Sanırım daha çok yumuşak, kadın tipliyim."

"Bir dahaki sefer tekrar vücut kalınlığınızı ölçeriz."

"Ve sonra çocuklarım," diyerek Lonnie konuştuğu artan endişelerini sıralamaya devam etti. "Dün gece o kadar meşguldüm ki onlarla çok az vakit geçirdim. Çünkü demek toplantısını daha erkene almak için üyelere telefon etmem gerekiyordu. Bunun için de oldukça az vakit vardı. Niye biliyor musun?" Ona şuh bir gülüş fırlattı. "Seninle burada her zamankinden daha erken buluşmak için."

"İltifatınıza teşekkür ederim," dedi Lonnie, saatine göz atıp klipsli tahtasını bir ağırlık masasının üzerine koydu. "Bunun da bedeli bu. Ağrı sızı olmadan hiçbir şey elde edemezsiniz."

"Dişlerini kaplatma!" dedi ona duygulu bir biçimde. "Ve sakın Bull'a işine mani olduğumu söylemeye kalkma." Lonnie'ye göz kırptı! "Şimdi sırada ne var?"

"Kann çalışması," dedi Lonnie. "Ondan sonra bitti sayılır."

"Hiçbir gelişme göremiyorum." Ellerini karnının üzerine koyup aynaya baktı. "Hep ayrı dert. En çok karın çalışmalarından nefret ediyorum."

Terden teni pırl pırl parlayan Lonnie, onun karın kaslarını inceledi.

"Ne diye bu kadar zahmete giriyorum ki?" diye Lelia yakınmaya devam etti.

"Başladığında nerede olduğunu unutuyorsun," dedi. "Her gün kendine baktığından ne kadar geliştiğini göremiyorsun. Karın kasların kesinlikle daha iyi, Bayan Ehrhart."

"Şüpheliyim, baksana."

Lonnie'nin isteksiz ellerini tuttu ve karnının üzerine koydu.

"Eee?"

Lonnie karşılık vermedi.

"Belki böyle bir hayat tarzında benim yaşımda olunca umutsuz vakadır ve değişmez. Doğa işbirliği yapmıyor ve nasıl olmasını istiyorsa öyle yapıyor."

Lonnie hareket etmedi. Ehrhart onun ellerini birazcık yukarı kaydırdı.

"Harika' bir vücuda sahiptiniz," diyerek abarttı adam.

"Bull, Kuzey Amerika'daki her dişi kapladı," diye karşılık verdi. Ehrhart ellerini biraz daha yukarı kaldırırken, "Niye Bull lakabını aldığını biliyor musun? Genelde insanların düşündüğü gibi Boğa'larla ilişkisi olduğundan değil, Lonnie," dedi.

"Ben bunun borsayla ilgili olduğunu düşünmüştüm."

"Bunun nedeni..."

"Gerçekten gitmem gerek, Bayan Ehrhart."

Büyük kuvvetli ellerini sonunda minicik göğüslerinin üzerine vantuzlar gibi bastırdı.

"Birlikte olduğun en yaşlı kişi kimdi?" diye fısıldadı.

"Sanırım sekizinci sınıf öğretmenim," dedi.

"Ne zaman olmuştu?"

"Sekizinci sınıftayken."

"Yaşma göre oldukça gelişmiş olmalıydın."

"Bayan Ehrhart gitmem lazım yoksa randevuma geç kalacağım.

Kocanızdan randevu almak gerçekten çok zor. Hem zaten siz olmasaydınız bunu da ayarlayamazdım."

Lelia Ehrhart onun ellerini itti. Öleyle bir havlu kapıp boynuna doladı.

"Peki bundan sonra hangi hareketleri yapacağım?" diye sordu, korku ve endişeleri içinde gürlerken.

"Çömelme hareketlerini henüz yapmadınız," dedi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Vali Feuer *New York Times*, *Wall Street Journal*, *Washington Post*, *USA Today* ve *Richmond* gazetelerini özenle katlayıp siyah halının üzerine bıraktı ve renkli camdan dışardaki, yayalara baktı. Herkes plakasında 1 yazılı siyah limuzinin, Jimmy Dean ya da Ralph Sampson'a ait olmadığını biliyordu. Okul balosuna giden çocukların da olamazdı.

"Efendim?" dedi Jed dahili haberleşme cihazından. "Trafikten kurtulmak için Broad'dan geçip Onuncu Cadde'ye sapıp sonra adliye sarayının arkasından dolaşıp Leigh'ye çıkıp Belvidere'ye gireceğim. Oradan gidersek mezarlığa daha çabuk varırız."

"Hımm."

"Sizin için uygunsa efendim," diye ekledi birtakım takıntıları olan Jed.

"Uygundur," dedi vali. Başsavcılıktan vali yardımcılığına oradan da valiliğe atandığı için sekiz yıldan daha uzun bir zamandır Richmond'un caddelerini tek başına dolaşmamıştı. Genellikle polis eşliğinde ya da korumasıyla çıktığı turlarda sevgili eyaletini arabasının arka koltuğundan renkli camların ardından izliyordu.

"Paketi aldım," dedi yüksek sesle Jed emniyet telsizine. "Onuncu yoldan sapacağım."

"Tamam," dedi en öndeki araba.

Patty Passman ile Memur Rhoad arasındaki kavga, makul bir biçimde çözülebilecek, affedilecek ya da muhtemelen unutulabilecek bir dargınlık ya da münakaşa boyutunu aşmıştı.

Arabalar yan yana ve uç uca, bir yangın musluğunun önüne, cadde'nin ters tarafında hatta Onuncu Cadde'nin kaldırımına park etmişlerdi. Polis arabaları sirenlerini öttürerek dört bir yönden yarışircasına gelirken şoförlerden ve yayalardan oluşan kalabalık kavganın etrafında toplanmıştı.

Passman, Rhoad'u apış arasından yakalamış bırakmıyordu. Adam can acısından olduğu yerde tepinerek telsizine, "İMDAT" diye bağıırıyordu.

"Tanrım! Tanrım!" diye Rhoad çığlık atarak kıvranırken, Passman inatla onu bırakmıyordu. "Bırak gideyim! Lütfen! Lütfen! Ahhhh! AHHHH!"

Kalabalık çılgına dönmüştü.

"Devam et, kardeşim!"

"Çek kopar!"

"Yakala!"

"Findıklarından yakala! Hi ho ha ha!"

"Hey! Adamım yumrukla onu! Gözlerini patlat!"

"İladi! Burnunu kafasına göm de kıcını koklasın!"

"Hadi güzelim muzunu kopar!"

"Bebeğim iğdiş et onu!"

"Onu bırak şişko!"

"Balonlarını söndür!"

"Devam et güzelim!"

Pırl pırl uzun siyah limuzin ve antenli siyah Caprices Broad Caddesi'ne doğru süzülürken kalabalık tempo tutarak bağıırıyordu.

Konvoy lambaları parıldayan ve sirenleri ölen polis arabasına yol vermek için Onuncu Caddede kenara çekildi. Diğer polis araçları çığlık atarak ilerliyorlardı. Bir itfaiye kamyonu büyük bir gürültüyle yaklaşıyordu.

Jed limuzinden çıkıp olaya karışmak için sabırsızlanıyordu. Polisler muhtemelen, FBI'nın en çok aranan on kişi listesindeki bir kaçağın, belki de bir seri katilin peşindeydiler. Herhalde şişman kadın bir tür sapıktı ve üniformalı memurların onu zapt edemediği ortadaydı.

"Neler oluyor?" diye sordu Vali Feuer haberleşme cihazından.

"Sapık bir kadın muhtemelen aşırı uyuşturucu almış ya da kafadan çatlak. Vay, şu kadına bakın, azgın bir boğa gibi! Yarım düzine polisi tutmuş sallıyor. Kızlarının üstüne oturtuyor!"

Vali altı kişinin rahatça oturabileceği siyah deriden atnalı biçimli koltuğun diğer tarafına yanaştı. Jed'in koca kafasının arkasından boyununun uzatıp dışarı baktı.

Vali Feuer uzun boylu, oldukça yaşlı, sıska polisi havaya fırlatan aşın şişman kadını görünce ürktü. Kadının bileklerinin birinden aşağı bir çift kelepçe sarkıyordu. Diğer eliyle de zavallı adamın apış arasını yukarı doğru itiyordu. Kadın sıkıyor, çarpıyor, bela okuyor ve tekmeliyordu. Kelepçenin boş halkasını yaklaştırmakta olan birlikleri dağıtmak istercesine sallıyordu.

"Vay canına!" dedi birdenbire Jed.

"Ne kötü," dedi vali. "Ne berbat."

"Bir şeyler yapmalıyız efendim!"

Öfkesi gittikçe artan Vali Feuer ona katıldı. Bu rezaletle eğlenilemezdi. Şiddet ile eğlenmenin ilgisi yoktu. Arabanın kapısını öf-

keyle açtı. Jed ya da IKB polisi onu durdurmadan önce vali bagajı açıp yangın söndürücüyü kaptı.

İtişip kakışan kalabalığın içine daldı ve herkesin şaşkın bakışları arasında Patty Passman'm üzerine Halon 1301'i sıktı. Şok olan Passman, Rhoad'u bıraktı. Polisler de onu yere mıhladılar. Dört IKB polisi valiye limuzinine geri dönerken eşlik ettiler.

"İstikâmet neresi efendim!" Jed şef patronuyla çok gururlanmıştı.

Vali, siyah kaşmir ince çizgili takımına Halon sıçradı mı diye kontrol etti. Ancak mucize söndürücü tek bir leke bile bırakmamıştı. Çılgına dönmüş kelepçeli kadının bir devriye arabasının arkasına tıklılışını izledi. Zavallı memur caddenin ortasında dizlerinin üstünde yere kapanmış ağlıyordu. Medya televizyon kameraların ve mikrofonlarını kılıç gibi uzatarak dalga dalga geliyordu.

"Hollywood," diye emretti Vali Feuer.

"Gerçekten vakit yok efendim," diye önerdi Jed.

"Hiçbir zaman olmadı ki," dedi vali, el işaretleriyle devam etmesini belirterek.

Weed dibinde kilden kmk borular olan büyük çukurda yeteri kadar uzun kaldığına karar verdi. Bir yerlerden su sızıyordu. Yakınlarda bir yerde bir iş makinesi duruyordu. Kürekler ve kazmalar etrafa saçılmıştı.

Aslında benzemese de çukurun gerçek bir mezar olmasından endişe etmeye başladı. Belki herkes erken bir öğle yemeği molasına ya da buna benzer bir şeye çıkmıştı. Belki de aniden bütün çamurlar aşağı üstüne dökülmeye başlayacak ve Weed diri diri gömülecekti.

Gizlice dışarı baktı ve Brazil ya da başka birinin izini görmedi. İt-rafa dikkatle kulak kabarttı. Sadece kuşlar konuşuyordu. Çukurdan yu-

karı tırmandı ve mezarlık çitine doğru hızla koştu. Lemans yavaşça görüş mesafesine girerken çitin tepesine tırmandı. Dog, Beeper ve Sick onu arıyorlardı. Bulurlarsa Smoke onu vurup nehre atabilirdi. Weed mezarlığın içine geri atladı ve aklında belirli bir yön olmaksızın, mezarların etrafında zikzaklar çizerek ve heykellerin üzerinden atlayarak koştu.

Brazil de hızla koşuyordu ve botların onun tarzı olmamasına ve baldırlarının ağrımaya başlamasına rağmen bir süredir koşmaya devam ediyordu. Sinirlendikçe daha da hızlanıyordu.

Anıtların, abidelerin, heykellerin, madeni levhaların, vazoların ve kitabelerin yanından uçarcasına geçerek kestirmeden Riverview'a ulaştı. Küçük Konfederasyon bayrakları tepesinde dalgalanıyordu. Kemerinin üzerine naylon iplerden bir sürü makara bağlı olan bir bahçıvan, heykellerin etrafında çim biçiyordu. Bir cerrah ustalığıyla manevra ettirdiği çim biçme makinesi vızıldayıp patırdamaktaydı.

"Chicago Bulls formalı bir çocuk gördün mü?" diye bağırdı Brazil ona doğru yaklaşırken.

"Heykele benzer mi!"

"Daha küçüğü," dedi Brazil, hızla yanından geçerken.

"Hayır," dedi bahçıvan biçmeye devam ederken.

Brazil bir kuzu heykeli ile mozelenin arasından geçip bir İngiliz şimşirinin üzerinden atlayıp neredeyse Weed'in tepesine düşünce çok şaşırıldı. Brazil onu atletinin arkasından yakalayıp bacaklarının altına sıktırdı ve üzerine oturdu. Weed'in ellerini yere mıhladı.

"Tikrimi değiştirdim," diye bağırdı Weed. "Beni içeri atabilirsin."

Bubba'nın kontrolünü yitirdiği açıkça görülüyordu. Memur Budget devriye arabasının arka kapısını açıp, "Pis herif," diye bağırınca,

Bubba utancından yerin dibine geçti. Takma ad listesine şimdi iğrenç bir isim daha eklendiğine emindi.

"Üzgünüm," dedi Bubba. "Ancak sana söylemiştim..."

"Olamaz, kahretsin!" diye bağırdı Budget.

Şef Hammer ve West'in bakışları altında Bubba'nın kelepçelerini açarken kusacak gibi oldu.

"Tüm bu pislği kim temizleyecek ha! Kahretsin! İnanamıyorum!"

Bubba bundan daha fazla utanamazdı. Hammer'la yollarının keşiceceğinden emindi. Ama bu haldeyken değil. Yan çıplak, pis, şişman ve bok içinde yüzerken onun yüzüne bile bakamıyordu.

"Memur Budget," dedi Hammer. "Beni birkaç dakika onunla yalnız bırakır mısınız, lütfen? Yardımcı Şef West, Kmart'ın arkasında görüşürüz."

Budget, "Adli tıp uzmanının söylediklerini anlatırız," dedi Hammer'a. "Siz gelmeden adam giderse tabii."

"Kadın," diye West düzeltti onu.

Hammer ilgisini Bubba üzerine yoğunlaştırdı. Polis şefinin içinde bulunduğu bu zor durumu fark etmemiş görünmesi Bubba'yı aptala çevirdi.

"Şef Hammer," diye kekeledi. "Ben ıh..." Yutkundu, "Ben şey..."

Hammer onu susturmak için elini kaldırdı.

"Bunun için endişelenme," dedi ona.

"Nasıl endişelenmem ki!" diye bağırdı. "Tek istediğim yardım etmektir."

"Kime yardım etmek?"

İlgili ve içten gibi görünüyordu. Bubba onun bu kadar çekici olduğunu fark etmemişti. Güzel değildi. Ancak ince çizgili (akımının

içinde çarpıcı ve güçlüydü. Silah taşıyıp taşımadığını merak etti. Belki de siyah el çantasının içinde bir tane taşıyordu. Rüzgâr Hammer'a doğru esmeye başlayınca kadın, sağ tarafa doğru birkaç adım attı.

"Yardım etmeye çalıştığınız kimdi?" diye sordu. "Öldürülen kadına mı? Bir şeyler gördünüz mü, Bay Fluck?"

"Aman Tanrım!" Bubba şok olmuştu. "Bir kadın mı öldürüldü? Buradamı? Ne zaman?"

"Siz burada park ettiğiniz sırada, Bay Fluck."

Kara bulutlardan boşanacak şiddetli yağmur gibi Bubba'nın başlıklarını yeniden faaliyete geçti. Polis laboratuvarına gönderilen, kana bulanmış terli tişörtü geldi aklına.

"Bir şey görmediğinizden emin misiniz?" Şef bastırmaya devam etti.

"Anaconda'm takılmıştı," diye cevap verdi Bubba.

Hammer sadece baktı.

"Kurtaramadım," dedi.

Hammer hâlâ bir şey söylemedi.

"Sonra aşağıya eğildim ve çekmeye başladım. Mümkün olduğunca çevirmeye çalıştım. Ateş almasından korkmuştum. Ve sonra burnum kanamaya başladı."

"Bu ne zaman oldu?" diye sordu Hammer;

"Sanırım kadın öldürüldüğü zaman, Memur Budget beni bıraktığından beri yerimden kılmadım. Yemin ederim. Camıma vurmaya başlayana kadar, bir şey görmedim çünkü yerdeydim. Söylediklerim doğru, efendim."

Kendisine inanıp inanmadığını anlayamadı. Hammer'm tavırlarında saygısızlık ya da zalimlik yoktu, ancak çok zeki ve akıllıydı. Bubba ondan korkuyordu. Kana! 8'in kameramanı hızla onlara yaklaşmış ve

fe yöneldi, sonra da yüzünde bir tiksime ifadesi belirince Bubba leş gibi koktuğunu hatırladı. Kameraman onun kamuffaj pantolonuna baktı ve yönünü değiştirdi.

"Kurbanın burada, para makinesinin önünde soyulduğu anlaşıyor," dedi Hammer, Bubba'ya. "Size gizli bir şey söylemiyorum. İminim bunu haberlerde duyacaksınız. Para makinesinden en az birkaç adım uzaklaydınız, Bay Fluck. Bir tartışma, bir araba ya da arabaların sesini duymadınız mı?"

Bubba iyice düşündü. Kanal 6 elemanları onlara doğru yaklaştı ve çabucak yollarını değiştirdiler. Bubba, bu cesur kadına yardım edecek bir şeyler yapmak istiyordu. Ancak eline bir şans geçmiş bok kokmaktan başka hiçbir şey yapamaması onu çok üzüyordu.

"Bok," diye mırıldandı bir WRVA muhabiri durup geri dönerken. "Yerinde olsaydım oraya gitmezdim," dedi bir grup Kanal 12 elemanına.

Style Magazin muhabiri *Richmond Magazine* çalışanına, "Neler oluyor," diye seslendi. "Bir lağım borusu mu patlamış?"

"Kahretsün, keşke bilseydim, adamım."

Bubba kıpkırmızı kesildi.

"Bok koktuğu doğru," dedi bir *Times-Dispatch* muhabiri elini yüzünün önünde sallayarak.

Bubba'nın kanı beynine sıçradı. Şef Hammer'ın söylediği tek kelimeyi bile duymuyordu. Bubba'nın tüm dikkati cipinin etrafında toplanan muhabir, kameraman, fotoğrafçı ve teknisyen kümesine odaklanmıştı. Hepsi kızgın ve huzursuzdu. Kendi aralarında konuşup şikâyet ediyorlardı. Ona *bok adam* ismini takmışlardı.

"Binanın arkasında neler olduğunu gören var mı?"

"Kimseyi yaklaştırmıyorlar."

"Oraya gitme. Bahçeye girdiğin an polisler seni dışarı atar."

"Evet, hayvanın biri merceğimin üstüne elini koymuş."

"Bok canına."

Sesler ve kahkahalar Bubba'nın beyninin kıvrımlarında yankılanınca, her zamanki gibi kalbinin burkulduğunu hissetti. Zalimce sırttan bir sürü küçük çarpuk çarpuk yüz gözlerinin önünde dans etmeye başladı.

"Editörüm beni öldürecek. *Bok canına!*"

"*Kesin şunu!*" diye bağırdı Bubba basına.

Gözleri aniden kısıldı. Hammer şaşkınlıkla ona baktı. Medya pek de ilgi göstermedi.

"Belki de ceset çürümüştür," dedi aralarından biri.

"Dükkânın arkasında."

"Belki ilk önce buradaydı, sonra bir nedenden dolayı oraya taşımışlardır."

"Bu pek mantıklı değil."

"Tamam, onu tam burada bankanın önünde bırakmak istememişlerdir."

"Burada çürüyecek kadar uzun kalmış olamaz. Sabaha kadar mutlaka birileri fark ederdi."

"Şimdi de başımıza adli tabib mi kesildin?"

"Belki de buraya getirip attı. Biliyorsunuz, kurban bir süredir ölüymüş, ceset kokmaya başlayınca katil onu buraya atmıştır."

"Kadın mı?"

"Olabilir."

"Buraya mı atılmış?"

"Kafadan sallıyorum."

"Hergele herif, bize bunları yazdırıp aptal durumuna düşürecek-sin."

"Peki bu kadar kötü kokan ne?"

"Şef Hammer." Bir muhabir yaklaşımadan sesini yükseltti. "Bir açıklama alabilir miyim?"

Bubba panik içinde, "Onlarla konuşmayın! Bana bunu yapmalarına izin vermeyin," dedi.

"Doğrusunu isterseniz, kaynağımız bu adam," diye muhabirin teki ortaya bir laf attı. "Pantolonuna bakın. Hepsi kamuflaj değil."

"Bok adam."

"Bakın!" diye Bubba fısıldadı.

"Buna nasıl dayanıyor? Orası leş gibi kokuyor."

"Zorlu bir kadın olduğunu duydum."

Hammer, "Beni sizin plakanız ilgilendiriyor," dedi Bubba'ya.

Memur Horace Cutchins, tutuklu arabasıyla Leigh Caddesi'nde ilerlerken bir yandan da Tetris oynuyordu.

İşe çıkalı henüz üç saat olmuştu ve daha şimdiden iki suçluyu hapisaneye nakletmişti bile. İki çingene Windsor Çiftliği'nde Tudor stilineki bir evi soyarken yakalanmışlardı. Cutchins bu insanların niçin bir türlü akıllanmadıklarını anlayamıyordu.

Çingeneler, Kuzey'den Güneye göç ederlerken yılda iki kez kentten geçerlerdi. Bunu herkes biliyordu. Basın bu konuda sık sık haberler ve köşe yazılan yayınlardı. *Suç Önleyiciler* biriminden Çavuş Rink, tüm yerel televizyon ve radyo kanallarında halkı uyarıp, kendilerini koruma ve savunma tekniklerini içeren gerekli bilgiler yayınlattı. Üzerinde, "Çingeneler Geri Döndü" yazılı tabelalar her zamanki gibi görünür yerlere asılmıştı.

Ancak, Cutchins'in kışkırdığı varlıklı Windsor çiftçileri bu uyarılan kulak ardı edip hâlâ alarm sistemlerini kapalı tutmaya ya da kapı-

lan açık bırakarak cvden uzaklaşmaya, komşularıyla sohbet etmeye, havuzlarının kenarlarında oturmaya, bahçelerinde çalışmaya ya da gazete almak için dışarı çıkmaya devam ediyorlardı. Bundan sonra ne olmasını bekliyorlardı ki?

Cutchins, Tetris oyununa devam etmek için sabırsızlanıyordu. Motor Şirketi #5'in arkasındaki park alanına dönmek üzereyken telsiz çağrısını duydu.

"On-25. Birim 112 Onuncu Cadde'den 10-31'lenecek bir mahkûm," dedi telsiz memuru.

"On-4," diye yanıt verdi. Ardından kendi kendine, "Kahretsin," diye söylendi.

Yardım çağrısını daha önce duymuştu ve Rhoad Hog'un bir kadınla ağız kavgasına tutuştuğunu biliyordu. Ancak bir tutuklama söz konusu olduğunda Cutchins suçlunun tel örgülü bir araçta taşınacağını düşünmüştü.

Ne de olsa bir kadının plastik camı tekmeleyip kırması mümkün değildi. Genel bakım sırasında gevşek cıvatalardan biri bir Caprice'ten alınıp bir Crown Vic'e takılmış olsa bile bölmenin iyi yerleştirilmemiş olması hiçbir şeyi değiştiremezdi. Bir kadın hükümlü bile, hatalı yerleştirmeden doğan boşluklar ve aralıklardan polis memurunun üzerine işeyemedi.

Cutchins bir U dönüşü yaptı. Leigh Caddesi'ne geri döndü. Çağrıyı hemen halledip bir mola vermek için gaza bastı. Çabucak Onuncu Cadde'ye ulaştı. Dedektif Gloria De Souza sivil arabasından inerken sorunun olduğu yere yanaştı.

Rhoad Hog ve üç üniformalı arkadaşı Cutchins'i bekliyordu. Çirkin, şişman bir kadın olan hükümlü pek yabancı değildi. Kaldırımın köşesinde oturan kadının elleri arkasında kelepçelenmiş, saçları da dağıl-

mıştı. Zorla nefes alırken her an beklenmedik bir şey yapacakmış gibi görünüyordu.

Dedektif De Souza, "Tamam, Bayan Passman, üstünüzü aramak zorundayım, ayağa kalkın," dedi.

Bayan Passman kıınıldamadı.

Memurlardan biri, "İşbirliği yap Patty," diye ısrar etti.

Bayan Passman inatla işbirliğine yanaşmadı.

"Bayan ayağa kalkmanız lazım. İşleri daha da güçleştirmeyin."

Passman işleri güçleştirmeye çalışmıyordu. Elleri arkasında kelepçeliyken yerinden kalkamıyordu.

"Ayağa kalk," dedi De Souza sertçe.

"Yapamam," diye karşılık verdi Passman.

"O zaman size yardımcı olalım."

"Hadi olun bakalım," dedi Passman.

Rhoad birkaç adım uzakta beklerken, De Souza ve bir başka memur Passman'ın kollarının altından tutup onu ayağa kaldırdılar. Cutchins beyaz Dodge kamyonetinden aşağıya inip arka kapıyı açtı. De Souza eğildi ve ellerini sertçe Passman'ın kalın bacaklarından yukarı kırmış külotlu çorabının üzerinden kaydırarak jinekologundan başka hiçbir kadının dokunmadığı bölgelerde dolaştırdı. De Souza'yı tekmelemeye çalışan Passman neredeyse yere düşüyordu.

"Esnek kelepçeleri getirin!" diye emretti De Souza ve Passman'ın bacaklarını dik bir biçimde tuttu. "Bunu bir daha yaparsan, ayaklarını bağlarım!"

De Souza onun bileklerini sıkıca tuttu. Memur da plastik esnek kelepçeleri Passman'ın ayak bileklerinin etrafına geçirip kocaman bir mutfak torbasıymış gibi sıkıca bağladı.

"Ahh!"

"Kimıldama!"

"Canımı acıtıyor!" diye bağırdı Passman.

"İyi!" dedi neşeyle Rhoad.

Dedektif De Souza tecrübeli ellerini Passman'ın bedeninin mahrem yerlerinde gezdirdi. Bu sırada Passman bela okuyor ve bağıırıyordu. Polisler Passman'ı dik tutmaya çalışırken o da De Souza'yı azarlıyordu.

"Kahrolası ellerini üzerimden çek, sapık!" diye bağırdı Passman. *"Beysbol takımı ClitHits'in eşcinsel, antrenörüyle yattığını polis teşkilatında ve telsiz odasındaki herkes biliyor."*

Cutchins bir an için oyunağını unuttu. De Souza gibi güzel görümlü bir kadının hemcinsiyle ilişkiye girmesi ne kadar yazık, diye düşündü. Lezbiyenlere karşı değildi, aslında televizyonu her açtığında onlara bakıyordu. Yalnızca ayrımcılığa karşıydı. De Souza kendini erkeklerle paylaşmıyordu ve Cutchins bunun adil olmadığını düşünüyordu.

"Temiz," dedi De Souza.

Ne yazık ki, Cutchins Onuncu Cadde'nin diğer tarafına park etmişti ve Virginia Medikal Koleji Hastanesi'nde vardiya değişimi saatiydi. Birden trafik yoğunlaştı. Kaldırımlar ve caddeler hemşireler, diyet uzmanları, hademeler, güvenlik görevlileri, kapıcılar, idareciler, doktorlar ve papazlarla dolmuştu. Hepsi düşük maaşlı, yorgun ve huysuz kişilerdi. Arabalar, kelepçeli bayanın ve polislerin beklemekte olan kamyonete ulaşmalarına izin verdiler. Passman acemice sekerek karşıya geçerken acelesi olan yayalar yolundan çekilip adımlarını yavaşlattılar.

Passman, "Bok kafalılar! Ne bakıyorsunuz!" diye bağırdı onlara.

"Zıplamaya devam et!" diye bağırarak cevap verdi bir sekreter.

"Zıplayan Jack Flash! Zıplayan Jack Flash! Zıplayan Jack Flash!"

diyerek bir grup tempo tutmaya başladı.

"Seke seke!"

"Orospu çocukları!" diye bağırdı, hâlâ bilinci yerinde olan kan şekeri en alt seviyeye inen Passman.

"Zıplayan fasulye!" diye bağırdı bir kayıt memuru.

Passman bir pilon gibi çırpınıp kıvrılarak, uslayıp onunla alay edenlere dişlerini gösterdi. Yolun kenarında bir ağızdan tempo tutan yayalardan memurlar Passman'ı uzak tutmaya çabalayarak tutuklu arabasına götürürlerken, Rhoad'da ölkeyle onların birkaç adım arkasından yürüyordu.

Pigeon mezarlıktan sıkılıp ayrılmıştı. Karıştırdığı çöp kutusunda bir sandviç ve yarısı dolu bir fincan kahve bulmuştu.

Bir çuval yarışındaymış gibi sekerek yürüyen kadına acımasızca tempo tutan kalabağı izlerken, kendi acizliğinden utandı ve kalabalığa kızdı.

"Onlara aldırma," diyerek öğüt verdi yanından sekerek geçen şişman kadına ve sandviçten bir lokma ısırıldı. "Bugünlerde insanlar çok kaba."

"Kapa çenen, kötürüm çöp torbası!" diye bağırdı ona kadın.

Kötü ruhlu biri daha Pigeon'ı derinden yaralamıştı. İnsanların sürekli bir şeyler attıkları çöp tenekesinde hazine aramaya devam etti.

De Souza, Passman'ın kolunu bir mengene gibi kavramıştı.

Rhoad'a bakmak için arkasına dönen Passman, "Kavgayı o başlattı. Neden ona da kelepçe vurmuyorsunuz!" diye homurdandı. "Niçin onun kığını kelepçelemiyorsunuz!"

Polisler onu kamyonetin içine ittiler ve arka kapıyı çarparak kapadılar.

New York Şehrimin Suç Kontrol Modeli'ni daha önce Charlotte'da yaptığı gibi Richmond Polis Teşkilatı'na, uygulamak Şef Hammer'm ÜYE misyonuydu. Bunu sağlığı, enerjisi ve para yardımları izin verdiği ölçüde diğer kentlerde de uygulardı. Bu durumun, onda bir iklim yarattığı anlaşıyordu.

Bubba'nın yakınında durup onu dinledikçe tahammülünü ve profesyonelliğini kaybediyordu. Oradan kaçmak istiyor ama kaçamıyordu. Sorumluluğu asla başkasına yükleyemez, çekip gidemez ve bunu bir başkasının başına musallat edemezdi. Hammer burada kalmak zorundaydı. Polis bir şüpheliye soru sorduğunda cevap ne kadar uzun ve bıktırıcı da olsa onu dinlemek zorundaydı.

Bubba ona boş plakasını anlatıyordu. Dick Straus Ford ile Whitten Kardeşler Jeep arasında, Johnston Willis Drive üzerindeki Motorlu Araçlar Dairesi'ne defalarca gidip geldiğini anımsamıştı. Orada müşteri servisi kuyruğunda kendi ismi BUBBA'nın BUBA, BUBBBA, BUUBBBA, BUBBII, BUBBBBBBII, BUBBBBII, BG-BUBA; BIUBA ve BIUBA olarak yanlış anlaşıldığını öğrenmek için elli yedi dakika beklemişti. Bubba sıkılmış ve yorgunluktan bitkin düşmüştü. Yedi harfli geçmeyen bir kelime düşünememişti. Tüm umutlarını yitirmiş kendini bomboş hissediyordu. Hiçbir şey ifade etmeyeceğini bile bile isminin yanlış yazıldığı plakayı kabul etmişti.

Anlattığı öyküden enerji almış gibi birdenbire canlandı. "Sonra veznedeki Bayan *Bubah'm* fena bir isim olmadığını söyledi ve ben de tire ile birleştirebilir miyim diye sordum. O tirenin bir harf yerine geçemeyeceğini düşünüp umursamadı. Aslında bu iyiydi çünkü Bubah'ı bir tire ile telaffuz etmenin daha kolay olacağını düşündüm."

Hammer, Bubba'nın Smudge isminde bir suç ortağının olduğuna inanıyordu ve muhabirler mesafelerini korumaya ve Bubba vızıldamaya devam ederken bile zihninde bir tablo ile bir senaryo belirmeye başladı. Her nasılsa Bubba ve Smudge, Ruby Sink ile Loraine'in Kmart'ın yanındaki First Union para makinesine gideceklerini öğrenmişlerdi.

Büyük bir olasılıkla adamlar arabanın farlarını söndürüp varlıklı Bayan Sink'i pusuda beklemişlerdi. Bayan Sink evinden çıkınca Smudge ve Bubba onun peşine takılıp birbirleriyle cep telefonu ya da telsiz aracılığıyla iletişim kurarak onu izlemişlerdi.

İşte bu noktada Hammer takılıp kalıyordu. Bundan sonra neler olup bittiğini gözlerinin önünde canlandıramıyordu. Artık bu cinayetin sorumluluğunu adamlarının sırtına yıkıp gidemezdi.

Hammer bir şekilde Bubba'ya arkadaşı hakkında soru sorduğunu belli etmeden onun Smudge'dan söz etmesini sağlamalıydı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Vali Mike Feuer'ün on beş dakikadır araç telefonu ile konuşması büyük bir şanstı. Çünkü Jed o sırada beş hatalı dönüş yapmış, iki binayı birbirine bağlayan geçitten hızla geçmiş, Cherry Caddesi'ne çıkmadan önce iki işaretli Caprice'i kaybetmiş ve Hollywood Mezarlığı çıkışını kaçırıp geri dönünce Oregon Hill Park'ına ulaşmıştı. Spring Caddesi'nde ters yola girince Washington D.C.'nin bu kesiminde en iyi İtalyan lokantası olarak nam salan Mamma' Zu'nun bulunduğu Pine Caddesi'ne varmıştı.

Vali dahili telefondan, "Jed, burası Mamma'Zu değil mi?" diye sordu.

"Sanırım, efendim."

"Bana kapalı olduğunu söylediğini hatırlıyorum."

"Hayır, efendim. Eşinizin doğum gününü burada kutlamak istediğinizde kapalı olduğunu söylediğimi sanıyorum," diye Jed bir yalan kıvırdı. Yolunu bilmediği bir yere vali gitmek istediğinde, oranın kapanmış ya da taşınmış olduğunu söylemek gibi bir alışkanlığı vardı.

"Peki, bir kenara not et. Ginny çok sevinecek."

"Peki efendim."

Ginny first lady idi ve Jed ondan korkuyordu. Richmond caddelerini Jed'den daha iyi biliyordu ve Mamma'Zu'nun kapanmadığını ya

da taşınmadığını veya isminin değişmediğini öğrendiğinde vereceği tepkiden korkuyordu. Ginny Feuer Yale mezunuydu. Sekiz lisans ana-dili gibi konuşuyordu. Sekiz dile İngilizcenin dahil olup olmadığını Jed bilmiyordu.

First lady sık sık onun yol bilgisini smardı. Kadının gözleri Jed'in üzerindeydi ve herhangi bir dildeki tek bir söz, soru ya da mimik Jed'in başka yere tayin edilmesini, rütbesinin indirilmesini, İKB'inden atılmasını ve hatta eyalet polisliğinden atılmasını bile sağlayabilirdi.

"Jed, şimdiye kadar orada olmamız gerekmiyor muydu?" diye vali sordu.

Jed dikiz aynasından patronuna baktı. Vali Feuer camdan dışarı bakıyordu. Arada bir de saatine göz atıyordu.

"Yaklaşık iki dakika içinde, efendim," diye cevap verdi Jed göğsü sıkışarak.

Pine Caddesi'nde hızla ters yönde ilerledi. Sert bir dönüş yapıp Oregon Hill Park yoluna saparak Cherry Caddesi'ndeki mezarlığın sarmaşık kaplı çitini görünce rahat bir nefes aldı.

Jed çitin ve Victory Halı Temizleme tabelasının yanından geçerek yoluna devam etti. Lelia Ehrhart'ın onlar için kilitleri açtığı mezarlığın ağır dökme demir ön kapısına doğru sürdü arabayı. Bekçinin evi ile ofisinin yanından geçip Hollywood Caddesi'ne girdi. Eastvale yerine Konfederasyon Caddesi'ne sapsaydı Jed kısa sürede heykelin önüne ulaşacaktı.

Brazil, niçin yaratıcılıktan yoksun, duyarsız ve kinci medyanın ve Richmond'ın yerlisi olmayan vatandaşların Hollywood Mezarlığı'na Ölüm Kenti ismini vererek onu aşağıladıklarını anlamıştı.

Brazil ve Weed nereye gittiklerini bilmeden yürüyorlardı. Yorgunluk ve düş kırıklığı Brazil'in tarihe ve ölümlere olan saygısını azaltı-

yordu. Unl  mezarlık ruhsuz ve kullanırsız bir metropole d n  m    . Kente yerleşen ilk aileler tarafından düzenlenen eskiden at arabalarının geçtiği yollara asfalt d k   p isim verilmişti.

İnsanın elinde haritası yoksa, burayı önceden bilmiyorsa ya da yeterince şanslı değilse parselleri, mezarları ya da çıkış yolunu bulması mümkün değildi. Ne yazık ki Brazil doğu yerine batıya doğru gidiyordu.

"Acıyor mu?" diye sordu Brazil tutuklusuna.

Brazil onu yakaladı ında Weed çenesini kesmi ti. Weed'in çenesi kanıyordu. Brazil'in zaten berbat olan günü daha da k t le mi ti.  erifin bürosu yaralı bir  ocuk suçluyu kabul etmezdi. Weed'in tıbbi müdahaleye ihtiya ı vardı. Brazil'in onu acile götürmesi gerekiyordu. Bu da büyük bir olasılıkla bütün günü hastanede geçirecekleri'anlamına geliyordu.

Weed, "Hiçbir şey hissetmiyorum," diyerek omuz silkti. Bandaj olmadığından Weed, Brazil'in çoraplarından birini çenesinde tutuyordu.

" ey, gerçekten  zg n m," diyerek Brazil tekrar özür diledi.

Waterview yolundan ilerleyip New Caddesi'ne girdiler. Tütün tüccarı Lewis Ginter'in granit ve mermer mezarını görünce Weed'in a  ı bir karı  açıldı.. Som bronz kapıların, korint stili s t nların ve renkli Tiffany pencerelerinin görkemi aklını başından aldı.

"Tıpkı kilise gibi," diye hayretini ifade etti Weed. "Keşke Twister'in da böyle bir mezarı olsaydı."

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Brazil'in aklına telsizini açmak geldi.

"Yakınlarından biri öldü m ?" diye sordu Weed.

"Babam."

"Keşke benimki de  lseydi."

"Bunu gerçekten istemiyorsun değil mi?" dedi Brazil.

Weed onun y z nc baktı. "Baban nasıl öldü?"

"Bir polisti. Görev başında öldürüldü."

Brazil, babasının Davidson'un  niversite kasabasındaki sade, küçük mezarını düşündü. Onun  l m haberini aldığında on yaşındaydı. Main Caddesi'ndeki evinde o pazar sabahı  alan telefonu tüm canlılı ıyla hatırlıyordu. Bir terslik olduğunu anlayıp odasına saklanmıştı. Annesinin çığlıklar atı ını, dolapları tekmeleyip, feryat ederek eşyaları fırlatı ı hâlâ kulaklarında  ınılıyordu.

Televizyon defalarca babasının  ar a la   t l  kanlı cesedinin ambulansa y kleni ini göstermişti. Farları yanık polis motosikletleri ve arabalarından oluşan, sonu gelmeyen bir konvoy Brazil'in başının içinde g mb rd yardı. Siyah bantla süslenmiş ni anlar ve  niformalar Brazil'in gözlerinin önünde canlandı.

"Beni dinlemiyorsun," diye üsteledi Weed.

Sinirleri bozulan Brazil silkinip kendine geldi. Mezarlık dinmeyen u ultuları ve keskin kokularıyla Brazil'i bo maya başlamıştı. Telsizle tekrar 10-25 için  a rı yapması gerektiğini hatırladı ama bunu yapmayacaktı. Brazil, West dahil bütün polis teşkilatının onun on dört ya ında bir duvar ressamıyla Hollywood mezarlı ında kaybolduğunu bilmelerini istemiyordu.

Tekrar New Caddesi'nde yürümeye başladılar. Mezarlı ın batısına kıvrılan yol bir süre Midvale Caddesi'yle ke i ti. Brazil ve Weed uzaktan siyah bir cenaze arabasının hızla üstlerine doğru geldiğini gördüler.

Sabrı taşan Vali Feuer ikinci bir şans verme arzusunu yitirmi ti. Bir telefon g r  mesini daha sona erdirirken, renkli camların ardından önünden hızla geçtiği anıtlara, mezar ta larına ve kutsal ağaçlara bakıyordu.

Jed arabayı çok hızlı sürüyordu. Jefferson Davis heykelini bulmak onu yeniden boyamaktan daha fazla vakit almıştı. Sivil Capri-
ce'ler ve İKB şoförleri gözden kaybolmuşlardı.

Vali Feuer cam bölmeyi aşağı indirip, "Jed, korumalarımıza ne oldu?" diye sordu.

"Devam ettiler, efendim."

"Nereye?"

"Galiba* malikâneye geri döndüler. Emin değilim ancak sanırım Bayan Feuer bir ayak işi ya da onun gibi bir şey için onlara ihtiyaç duydu."

"Bayan Feuer Homestead'a gidiyor."

"Dağların tepesinde ılcılarla, inanılmaz yiyecekler ve kayak yerleriyle tam bir mesire yeri olduğunu duymuştum. Biraz olsun dinleneceğine sevindim." Jed endişeyle saçma sapan konuştu.

"Hangi cehennemdeyiz, Jed?" Vali Feuer sesini yükseltmemek için kendini zor tuttu.

"Yollar çok karışık, efendim," diye cevapladı Jed. "Sanırım cenaze geliyor."

"Ben cenaze filan görmüyorum."

"Bu caddede değil efendim."

"Aslında başka bir araba da görmüyorum," dedi vali hırçınlıkla.

"Burası kesintisiz trafik için, efendim."

"Kesintisiz trafik mi? Nereye kesintisiz? Burada hiç kesintisiz trafik yok. Mezarlığa giren ve çıkan tek yön var. Diğer kesintisiz trafige girseydin kendini James Nehri'nde bulurdun."

"Demek istediğim, efendim bu bir cenaze yolu değil," diye açıkladı Jed, birazcık yavaşlayarak.

"Tanrı aşkına, Jed." Vali serinkanlılığını kaybetmişti. "Bir mezarlıkta cenaze yolu diye bir şey yoktur. Arabalar ölünün gömüldüğü yere giderler. Yolların kenarına insanlar gömülmez. Kaybolduk."

"Pek değil, efendim."

"Geri dön. Geri gidelim," dedi Vali Feuer. Tam o sırada yolun sağ tarafında bir polis ve küçük bir çocuk gördü.

Vali Feuer arabasının arka camından Bulls tişörtü giymiş erkek çocuğa ve üniformalı polise baktı. Sanki her an yere yıkılacak gibi yavaş yavaş ve sallanarak yürüyorlardı.

"Arabayı durdur!" diye emretti Vali Feuer.

Jed frene basınca gazeteler yere düştü.

Kmart'ın arkasındaki kargaşa yavaş yavaş duruluyordu. Adli tıp minibüsü, Ruby Sink'in bugün ilerleyen saatlerde otopsi yapılacağı morga yönelmişti. Üniformalı memurlar da dağılmış sokaklara geri dönmeye başlamışlardı. Dedektifler, medyadan önce Bayan Sink'in akrabalarına ve yakınlarına ulaşmaya çalışıyordu. İtfaiye gitmiş, West ve iki suç mahalli teknisyeni işlerini bitirmeye çalışıyorlardı.

O ana dek, arabada üç tane dokuz milimetrelik boş kovan bulmuşlar, ayrıca düzinelerce belirsiz parmak izi almışlardı. Bunlar kısa bir süre sonra körfezdeki bir büroda adli tabibler tarafından işleme tabi tutulmak üzere düz platformlu kamyonla taşınacaktı. Sonunda ateşleme mili etkilerinin ATF'nin bilgisayar sisteminde diğer suçlardan elde edilenlere uyup uymadıkları taranacaktı.

Parmak izleri kısaca OPTS olarak bilinen otomatik parmak izi tespit sisteminde araştırılacaktı. Sağlar, kan ve tıllar DNA'ya gönderilecek ve kanıt laboratuvarlarında takip edilecekti.

"Bunu güneş batmadan halletmeliyiz yoksa kan ve diğer biyolojik kanıtlar gerçekten çok hızlı bir biçimde çürümeye başlayacak," dedi West, arabanın içinin fotoğraflarını çeken teknisyen Alice Bates'e.

"Her şeyin fotoğrafını çektik," dedi Bates.

Bonita Wills isimli ikinci teknisyen, yolcu tarafında yere dökülen kurbanın cüzdaniyla ilgileniyordu. West şoför tarafındaki açık kapıdan içeri eğilince ceketini çerçeveye sürtündü.

Siyah parmak izi pudrasını ceketinden temizlerken, "Oh harika," dedi.

West, yolcu koltuğunun üzerindeki pıhtılaşmakta olan kan gölünü vites kolundaki damlaları ve dikiz aynasına sıçrayan kanı inceledi. Olay yerine ilk geldiğinde Bayan Sink'in sağ yanma devrilmiş başı yolcu koltuğunun üzerindeydi. Kollarının üstünde, dirseklerinde ve şoför mahallinin tepesindeki kan lekelerini görünce West'in içine kasvet çöktü.

Büyük bir olasılıkla Ruby Sink vurulmadan önce direksiyonun başında dirsekleri havada, oturuyordu. Katil arabadan indikten sonra Bayan Sink yolcu koltuğunun üzerine yığılmış ve kan kaybından ölmüştü.

"Piç kurusu," dedi West. "Bir bebeğin önünde iki yüz kahrolası papel için bunu yapmış. Allanın cezası orospu çocuğu."

"Hiçbir şeye dokunma," diye uyardı onu Wills, sanki West hayatının tümünü masa başında geçirmiş gibi.

West öfkesini dizginledi. Kısa bir süre öncesine kadar bundan çok daha büyük ve iyi bir teşkilatta saygı ve dostlukla karşılaşırken burada bir yabancı ve aptal muamelesi görmekten sıkılmıştı.

Arabadan bir adım uzaklaştı. Öfkeyle sabırsızca etrafa baktı. Kmart'ın arkasındaki alan san bantla emniyete alınmıştı ve West'in mağazaya mal getiren şoförler dahil hiç kimsenin içeri girmesine izin vermeye niyeti yoktu.

"Kamyon nerede?" West tekrar işine döndü. "Bundan hoşlanmıyorum. Herkes kayıplara kanştı. Cesetten sonra en önemli kanıt araba."

"Yerinde olsaydım bu kadar çok telaşlanmazdım," dedi Wills. "Burası parma kizi kaynıyor. Herhangi birinin olabilir. Kaç kişinin içeri girip çıktığına bağlı. Büyük bir olasılıkla çoğu kurbana aittir."

"Ama bazıları katilin olabilir," dedi West. "Bu herif eldiven giymiyor. Tükürük, saç, kan ve sperm bırakmaktan çekinmiyor. Çünkü

büyük bir ihtimalle suçlu çocuklar eğitim okulundan yeni çıkmış hergelenin biridir ve onun mahremiyetine leke sürmemek için hakkındaki bilgiler de yok edilmiştir."

"Hey, Bates," diye bağırdı Wills ortağına. "Bagaj kilidi çevresini unutma. Belki oraya dokunmuştur."

"Şimdi o işle meşgulüm."

West telsizini aldı ve suç mahallini koruyacak bir memur istedi. Arabasına atladı ve Kmart'ın önüne sürdü. Park alanı alışveriş yapmak için sabırsızlanan müşterilerle doluydu. Birkaç tanesi mağazanın önünde durmuş First Union Bankası'na bakarak heyecanlı, kısık sesle aralarında tartışıyorlardı. Birçoğu içerde büyük bir olasılıkla çevrede olup bitenden habersiz mağazanın içinde aşağı yukarı dolaşıyorlardı.

West arabasını bankanın önüne çekti ve Hammer'ın hâlâ Bubba ile konuştuğunu görünce şaşırdı. Her ikisi de parlak güneşin altında ayakta duruyorlardı. West arabadan inip onlara doğru yürüdü. Kötü kokuyu burnuna çarpınca adımlarını yavaşlattı. Bubba'nın kamuflaj pantolonuna baktı.

Hammer, "Vatandaşların polise yardımcı olmalarını onaylıyorum," diyordu Bubba'ya. "Ancak sınırlar dahilinde. Gönüllü polisimizin silah taşımamasını istemiyorum Bay Fluck."

"O zaman çoğumuz bu işi yapmaz."

"Yardım etmenin başka yolları da var."

"Peki ya biberli spreys ya da lastik coplar? Bunları taşıyabilirler mi?"

"Hayır," diye karşılık verdi Hammer.

West patronunun ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Şef Hammer numara yapıp konuşmaları değişik yönlerle çekerek sonuca varabilecek açık bir kapı açana dek pas verip insanlarla oynamada uzmandı. West de bu konuda ona yardım ederdi.

"Peki ama, Chesterfield'in yardımcı polisi silah taşıyor," dedi Bubba ve sinekleri kovaladı.¹ "Adamların bir kısmını tanıyorum. Sıkı çalışıyorlar ve yaptıkları işi gerçekten seviyorlar."

Hammer, West'in ceketindeki siyah parmak izi pudrasını fark etti.

"Onu nasıl buluşturdun..."² diyerek tuzağını hazırladı.

"Ben buluşturmam," diye karşılık verdi Bubba. "Aslında o beni buluşturmaya çalışıyordu ama Chesterfield'e taşınmak zorunda kalacaktım."

Hammer ona sahte bir şaşkınlıkla baktı. "Efendim?"

"Dostum Smudge." Sonra Bubba da şaşırdı. "Onu nereden tanıyor sunuz?"

"Sizi rahatsız ettiğimiz için üzgünüm, Bay Fluck," dedi Hammer. "Niçin eve gidip temizlenmiyorsunuz. Yardımcı Şef West bir iki konu hakkında sizinle görüşmemi gerek."

İki kadın Bubba'nın yanından uzaklaştılar.

West, "Çok akıllıcaydı," dedi. "Sanırım ceketimden söz ediyordunuz ancak Smudge'ı biliyormuş gibi davrandınız."

"Şanslıydım," dedi Hammer. Bir araba park yerine girip onlara doğru yaklaştı. "Onun gözetim altına alınmasını istiyorum. *Hemen.*"

Roop arabasını durdurdu ve kapısını kapatmadan telaşla dışarı fırladı.

"Şef Hammer!" dedi heyecanla. "Bir başka telefon ihbarı aldım. Aynı herif."

"Emin misin?" diye sordu Hammer.

"Evet!" diye cevapladı Roop. "Pikes çetesi bankamatik cinayetinin sorumluluğunu üstlendi."

(*) "How'd you get smudge on?"

Smudge: Bir erkek ismi, (lekeyi) buluşturmak. Bu cümle, Smudge'la nasıl anlaşıyorsunuz anlamına gelir.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Brazil, Vali Feuer ile hiç karşılaşmamıştı, Midvale Caddesi'nde kendilerine doğru yürüyen adamın o olduğunu anlamamıştı.

Uzun boylu adam ince çizgili koyu renk bir takım elbise giymişti. Telaşlı ve endişeli bir hali vardı. Brazil alnından gözlerine akan teri sildi, ağzı konuşamayacak kadar kurumuştur.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Brazil.

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım, evlat," dedi adam.

Brazil tanıdık gelen sesi ve yüzü birleştirince duraksadı.

Brazil yalnızca, "Oh!" diyebilirdi.

"Resminizi her yerde gördüm!" diye atıldı Weed.

"Her ikiniz de çok yol yürümüş gibisiniz," dedi vali. "Çenene ne yaptın?" diye sordu Weed'e.

"Tıraş olurken kesildi."

Vali bunu kabul etmiş gibi göründü.

"Nasıl oldu da buralara kadar geldiniz? Yaralı mısınız? Desteğiniz yok mu? Telsisiniz çalışmıyor mu?" diye sordu Brazil'e.

"Çalışıyor, efendim."

Brazil'in ağzından kelimeler zorlukla çıkıyordu. Dili her hecede takılıyor, sarhoş gibi konuşuyordu. Sayıklayıp sayıkalamadığını merak ediyordu. Belki de bunların hiçbiri gerçekte olmuyordu.

"Hadi biraz su için ve güneşin altından çekilin," dedi vali.

Brazil duygusal bir tepki veremeyecek kadar yorgundu ve susamıştı.

"Bir tutuklum olduğunu bilmeniz gerek," diye mırıldandı valiye.

"Sizin için bir sakıncası yoksa benim için de yok," dedi Vali Feuer. "Şoförüm eyalet polisinden."

Limuzinin yanında tetikte duran Jed gülümsedi. Arka kapılardan birini açtı ve vali içeri girdi. Jed, Brazil ve Weed'e de arabaya binmeleri için başıyla işaret etti.

"Jed, suyun vardı değil mi?" dedi Vali Feuer.

"Ohh, evet, efendim. Soğuk mu ılık mı?"

"Fark etmez," dedi Brazil.

"Soğuk iyi olurdu," diye cevapladı Weed.

Klimadan ve geniş yumuşak gri temiz deri koltuklar Brazil'i oldukça etkilemişti. Halı zeminin üstüne oturdu. Weed'e de aynısını yapması için işaret etti. Vali onlara garip bir şekilde baktı.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Brazil'e.

"Oldukça terliyiz," diyerek özür diledi Brazil. "Döşemenizi kirletmek istemeyiz."

"Saçmalamayın. Oturun."

Klima ıslak giysilerine doğru esiyordu. Jed cam bölmeyi indirdi ve altılık bir paket soğuk Evian uzattı. Brazil yudumları arasında zorla nefes alarak iki şeyi mideye indirdi. Kafasının üst tarafındaki sinüslerine keskin bir ağrı saplandı. İstirapla öne doğru eğildi ve alnını ovaladı.

"Ne oldu?" diye sordu vali endişeyle.

"Dondurma baş ağrısı. Birazdan geçer."

"Çok fena. Bundan kötüsü yok."

"İhh."

"Pepsi içince benimkiler de azıtıyor," diye teselli etti onu Weed.

Dahili telefonda Jed'in sesi duyuldu. "Nereye efendim?"

Vali, "Sizi nereye götürebiliriz?" diye sordu Brazil'e. "Evc mi? Merkeze mi? Yoksa cezaevine mi?"

Brazil alnını ovaladı. Bir peçeteyi suyla ıslatıp nazik dokunuşlarla Weed'in çenesindeki kesiği temizleyip boynundaki kurumuş kanı sildi.

"Neresi olsun?"

"Sayın vali doğrusu bunu yapmak zorunda değilsiniz. Başınızı belaya sokmanıza izin veremem," dedi Brazil.

Vali Feuer güldü. "Evlat adın ne?"

"Andy Brazil."

"Çocuk suçları üzerine yazan UYE'deki arkadaş mısın?"

"Evet, o benim."

Vali olumlu bir şekilde etkilenmişti.

"Ya sen?" diye sordu Weed'e.

"Weed."

"Gerçek adın mı, evlat?"

"Niye herkes daima bunu soruyor ki?" Weed bundan bıkmıştı.

"Sanırım merkeze gitsek daha iyi olacak, efendim," dedi Brazil.

Vali, "Merkeze gidiyoruz," dedi Jed'e. "Program danışmanımı arayıp programını iptal etmesini söyleyen iyi olur."

Kamyonetin karanlık, sidikli, soğuk metal zemininde kollan ve ayak bilekleri kelepçeli hareket etmeden oturan Patty Passman için zaman durmuştu. Elleri ve ayakları uyuşmuş iliklerine kadar üşümüştü. Kangren olan, uzuvlarının kesilişi ve mahkemelerde sürüm sürüm sürünmesi gözlerinin önünde canlandı.

Talihsiz kimyasının dengeleri tekrar yerli yerine oturmuştu. Perişan ve bitkin olduğu halde zihni berraktı. Rboad'un ne yapmakta olduğunu biliyordu. Rhoad en azından bir tutuklama kâğıdı doldurmadan Passman'ı hapse atamazdı. Orospu çocuğu hayal edilebilecek her türlü cezayı uydurup, tek tek hütün kâğıtları doldurana kadar Passman da buzdolabına konmuş hindi gibi bu kamyonetin içinde kalmaya mahkûmdu.

Passman, geriye yaslanıp, sonunda arabada sırtını dayayabileceği bir yer buldu. Kelepçelerin verdiği acıyı ve omuzlarındaki ağrıyı hafifletmek için birkaç saniyede bir pozisyon değiştiriyordu.

Karanlıkta gözünden yaşlar dökülürken, "Oh acele et lütfen. Çok üşüdüm. Oh Tanrım, canım acıyor! Lütfen! Bana haksızlık ediyorsun!" diye yalvardı. Hıçkıklara boğuldu, ama kapatıldığı kamyonetin içinde onun ağladığını hiç kimse duymadı,

Ona aldırış eden yoktu. Zaten bugüne dek de kimse aldırış etmemişti.

Patty Passman'ın ilk hatası, altı kızları olan ve son denemeleri de kız çocukla sonuçlanınca harap olan bir ailede doğmuş olmaktı. Passman çocukluğunu bunu telafi etmeye çalışarak hacamıştı..

Çirkin, aptal ve tahta göğüslü olduklarını söyleyerek kızkardeşlerini dövüp oyuncakları kırıyor, bebekleri parçalıyor, müstehecen resimler çiziyor, arabanın benzinini boşaltıyor, geçiriyor, etrafa tükürüyor, tuvaletin sifonunu çekmiyor, duygusuz davranıyor, şekerlerini çalıyor, pazar kilisesi için biriktirilen çeyrekleri saklıyor, arada sırada kontrolünü kaybedip, köpeği tekmeliyor, savaş oyunları oynuyor, diğer kızlarla oynarken doktor oluyor ve piyano çalmayı reddediyordu. Bir erkek gibi davranmak için elinden geleni yapıyordu.

Yıllar sonra durulduğunda uzun zamandır cinsiyet karmaşası yaşadığını, kadınlık yaşında diğer hemcinslerini yakalayamayacak, hatta

sonuncu bile olmayacak kadar geride kaldığını hissetti. Onu güreş sahaları için aday gösteren Moses Pharaoh hariç herkes tarafından dışlanmış ve yok sayılmıştı. Çünkü Moses ıslıl ıslıl aydınlatılmış basketbol sahasında ona eşlik ettiği o meşhur gecede küçük dişli şişman kadınlardan çok hoşlandığını söylemişti.

Daha sonra, ikisi birlikte Joe'nun Hanı'nda lazanya, sarımsaklı ekmek, salata ve peynirli kek yemişlerdi. Gecenin sonunda Moses, onu 425 beygir gücündeki ve 475 devirli 69 model Chevelle'siyle East Grace Caddesi'nin sonundaki gözetleme noktasına götürmüştü.

Passman'ın öpüşme ile ilgili bildiği tek şey filmlerden öğrendikleriydi. Adamın sarımsak kokulu iri dilinin boğazından aşağı uzanmasına hazır değildi. Moses, ellerini giysisinin şifon yakasından içeri sokup onun Kutsal Toprakları'nı mincıklayınca Passman şok olmuştu. Erkek olarak doğmadığı için, Moses onun pembe saten giysisinin uzun eteğini yukarı sıyırıp bacaklarını iki yana ayırarak, onunla cinsel ilişkiye girmişti.

Araba paldır küldür ilerlerken Passman tekrar titremeye başladı. Çıldıracağını hissediyordu. Her dönüşte akıntıdaki kütük gibi bir tarafa yuvarlanıyordu. Dakikalar geçmek bilmiyordu. Sonunda araç durdu.

"Sally Port Bir. Kapıyı yukarı kaldır," diye bir erkek sesi seslendi.

Passman, bir gıcırta ve yukarı sarılan bir şeyin sesini duydu. Araç ileri doğru gitti ve tekrar durdu. Aynı gıcırta sesi bu kez aşağı doğru indi. Aracın arka kapısı açıldı. Dışarda sakız çiğneyen bir polis duruyordu.

Adamın üstü başı dağınıktı. Göbeği tavadan sarkan pizza hamuru fazlalığı gibi kemerinin üzerinden taşmıştı. Bir gözü ela, diğeri kahverengiydi. Grimsi saçları yağlı, kulak ve burun delikleri boya fırçası gibi kıllarla doluydu. Kamyonet şöförleri, Passman'ın hakir gördüğü aşağılık, tembel kanun uygulayıcı solucanlardı.

"Tamam," dedi Passman'a. "Ayağa kalkıp dışarı çıkıyoruz."

Passman sırtüstü yattığı yerden ona gözlerini kısarak baktı.

Yapamam," dedi.

Hoppala dercesine dilini şaklattı.

"Ayak bileklerimi çözene dek bir yere gitmiyorum," dedi Passman inatla.

Giysisinin etekleri şişman kalçalarına dek sıyrılmıştı bunun için yapabilecek hiçbir şeyi yoktu. Adam ona bakıyordu. Passman tekrar kontrolünü kaybederse bunun daha uzun bir esareti garantileyeceğinin farkındaydı.

"Lütfen ayaklarımı çöz de dışarı çıkabileyim," dedi tekrar.

"Şeker kadar tatlı olacak mısın?"

Sesini tanıdığını düşündü, sonra emin oldu.

"Sen birim 452'sin," dedi.

"Galiba meşhurdum. Şimdi ayağındaki lastik kelepçeleri keseceğim. Ancak çekiştirirsen seninle uğraşmak zorunda kahrım."

Passman onun ismini bilmiyordu ama sesleri iyi tanırdı. Hiç görmediği yüzlerce birim tarafından telaffuz edilen kelimeleri anımsama yeteneğine sahipti. Birim 452 ayaklarındaki kelepçeleri bir çakıyla kes-ti ve rahatlama bissi ayaklarına yayıldı. Aracın açık arka kapısına doğru zorla ilerledi, eteği kahverengi külotlu çoraplarından yukarı beline kadar sıyrıldı. Adam sakızını şakırdatarak ona baktı. Passman tırlıl gibi yavaşça yere indi.

Birim 452 kapalı kapıyı açmak için duvardaki bir düğmeye bastı ve içeri girerken kılıfındaki tabancasını emniyete almak için anahtarlığından bir anahtarı kullandı. Bir başka anahtar çıkardı. Bu seferki biraz daha küçüktü. Kelepçeleri açtı.

"Birim 452," diye Passman onun sesini taklit etti. *"Devam et. 2600 Park blokundaki 10-7yim. On-4, 452. Robin Hanında yemek molasında olabilirim A-ha, 10-4..."*

"Sen!" Birim 452 şok olmuş ve savunmasız yakalanmıştı. "Sen O'sun! Telsiz odasındaki fahişel!"

"Sen de Motor Şirketi Numara Dokuz'da saklanıp kahrolası Tet-ris Plus, Q' Bert, Pac Man, Boggle oyunlarını oynayan sağır bok herif-sin!"

"Ne, Ne?" Birim 452 kekeliyordu.

Passman onu yakalamıştı.

"Herkes biliyor bunu," diye devam etti. Şerif Yardımcısı Reflog-le tutuklama kâğıtlarını birim 452'den alıp Passman'ı inceledi.

"Sayfalan yırtılıp atılmış kitaba benziyorsun, kızım," dedi Reflogle. "Bu şekilde davranman için kötü günler geçirmiş olmalısın."

Passman onu dinlemiyordu.

"Telsiz odasında dalga konusu oldun sen. *B, braro* değil, *baba, H de havuz* değil *Heny'dir*, seni bok kafalı serseri! Kim olduğunu sanı-yorsun, havayolu pilotu mu?"

"Tamam sakinleş," dedi şerif yardımcısı Reflogle ve Passman'ın eteğinin ceplerinden sekiz tane çeyreklik çıkarttı.

Passman'ın parmaklarını bir mürekkep tablasına bastırdı ve on parmak kartının üzerine parmaklarındaki helezonları ve kıvrımları ge-çirdi. Polis arşivi için fotoğraflarını çekti. Diğer isimlerini sordu. Diğer isimleri bilmemesi durumunda başka hangi isimler ile çağrıldığını sor-du. Sonra onu bir dolaptan daha geniş olmayan oturmak için oldukça sert bir sıra ile dışarıyı görebileceği küçük bir penceresi olan hücreye kilitleti.

-vgy vvi//';?;<.-/ivvv-vv.! • • 'V:;1/0:j-\\;\\,t,.../';,vi'-viv-

Richmond şehri sulh hakiminin ofisi, polis teşkilatının birinci ka-tında danışmanın yanındaki tutukevi ile Sally Port 1'e çok yakındı.

Saat öğleden sonra dört bile olmamıştı. Vince Tittle ne işinden ne de hayatından memnun değildi. Geriye bakıp, bardağı nerede kıldığını,

porseleni nerede çatlatıldığını ve tenceredeki şekerli sütü yaktığını görmek zor değildi. Kendini bir iyilik uğruna feda etmişti. Daha çok bir jecton kulübesini andıran bir ofis uğruna ruhunu satmıştı.

Tittle kendini hep böyle kötü hissetmemişti. Dört yıl önce morgta bir fotoğrafçı olarak işe başlayana dek, mükemmel olarak nitelendirilebilecek fotoğraflar çekmesinden gurur duyuyordu. Objektif hızı ve aydınlatmada bir sihirbazdı. Çektiği fotoğraflar mahkemeye çıkmış ve savecılar, savunma avukatları, yargıç ve jüri üyelerince izlenmişti.

Adli tıp şefi, yardımcı şefleri, balistik uzmanları ona tapıyorlardı. Davalılar ise ondan nefret ediyordu. Tittle'in başına ne geldiyse adalete olan düşkünlüğünden gelmişti. Cehenneme uzanan yolu, Tittle'in asla üstesinden gelemediği yetenekleri ve becerileri talim eden yüzlerce kişinin üye olduğu Erkekler Mübadele Kulübü'ne kayıt olduğunda başlamıştı. Aile portreleri, yılbaşı kartları, takvimler, mezuniyet ve sosyete baloları için fotoğraf çekiyor ve yüzde onu kulübe giden sanal bir para karşılığında becerilerini sergiliyordu.

Tittle bundan sonra nadiren gerçekten alışveriş yaptı. Örneğin bugün fotoğrafları çekip, bir süre sonra çatı tamiri için harcayacağı sanal bir bin dolar kazanabiliyordu. Tittle kamerasına bağımlıydı. Kısa bir süre sonra gerçekten bir servet kazanmıştı. Böylece karısıyla sürekli kavga eden ve onu kaybedeceğine inanan Gezici Mahkeme Hakimi Nicholas Endo ile tanışmıştı.

Hakim Endo, Bayan Endo'nun dişçisi Bull Ehrhart ile ilişkisi olduğuna inanıyordu ve onu iş üstünde yakalamak istiyordu. Tittle, kulüp binasında bir gece burbon içerlerken Hakim Endo'nun kendisine söylediklerini asla unutamıyordu.

"Vince, bir adamın sahip olabileceği her şeye gerçekten sahipsin," dedi hakim, içkilerin parasını öderken. "Ancak bu kulüpte satın

alamayacağın bir tek şey olmalı ve bahse girerim ne olduğunu çok iyi biliyorum."

"Ne?" dedi Tittle.

"Mahkemeyi ve kanunları seviyorsun," dedi hakim. "Cesetlerin fotoğraflarını çekmek bir süre sonra sıkıyaya başlar. Öyle olmalı. Her zaman da öyleydi, Vince."

Tittle içkisinin buzunu yavaşça salladı. Gerçek onu derinden incitmişti.

"Haydi. Haydi." Yargıç masaya doğru yaslandı ve *gel buraya pisi, pisi dermiş* gibi konuştu. "Terazideki bir ciğeri, kesme masasındaki beyni, mide muhtevasını, küçük kaplara doldurulmuş sidik ve ödleri, diş izlerini ve insanların kafasının arkasına saplanmış baltaları fotoğraflayabilmek ne kadar zordur, Vince?"

"Haklısın," diye mırıldandı Tittle ve kokteyl garsonu Seunghoon'a eliyle işaret etti. "Bu kez ben ısmarlıyorum."

"Ne olsun şekerim?" diye sordu Seunghoon.

"Aynısından. Siz de, Booker's var mı?"

"Sanmam, tatlım. Galiba Bay Mack lokantasında satıyor. Esaslı bir içki stoku var."

"Oraya el atmamız lazım," diye Hakim Endo kararını açıkladı. "İnsanoğlunun bildiği en iyi cins burbon. Yüz yirmi ayar, seni Çin'e kadar gönderebilecek güçte. Kentte yeni bir filmin galası yapılırsa ünlü yıldızlarla Mack'ın birkaç poz resmini çekersin. O da resimleri lokantasının duvarına asar. Sen de kazanacağın iki yüz doların karşılığında Booker's'ı satın alırsın."

"Tamam," diye Tittle onayladı.

Bu sohbet, hakim asıl konuya girinceye dek uzun süre devam etti.

"Bence çok iyi bir sulh hakimi olurdun, Vince," dedi ve kaçak Küba purosundan bir nefes çekti. "Bunu hep düşünürüm," diyerek purosunun dumanını üfledi.

"Benim için bir şeref olurdu," dedi Tittle. "Kötüleri cezalandırmak için bir şansım olsun isterdim. Bunu hep istedim."

"Bir ticaret yapmaya ne dersin?"

"Hep yapıyorum," dedi Tittle.

Hakim Endo, Bayan Endo'nun ihanetinin fotoğraflarla belgelenmesini istediğini açıkladı. Tittle'in bu işi nasıl yapacağına aldırış etmiyordu. Onun tek arzusu evini, arabasını, köpeğini yitirmemek ve erişkin çocuklarını kendi tarafına çekmekti.

Hakim dışlarını sıkarak, "Kolay olmayacağını biliyorum, düşüncelerim her yolu denedim. İğler başarabilirsen seni fazlasıyla memnun ederim," dedi.

Ertesi gün Tittle işe koyuldu. Kısa sürede Bayan Endo'nun karmaşık fakat çok basit bir yol izlediğini keşfetti. Bull Ehrhart'ın, Richmond'm alışveriş merkezlerinde kırk üç tane Norfolk, Petersburg, Charlottesville, Fredericksburg, Bristol, Tennessee gibi uzak banliyölerde de yirmi iki tane muayehanesi vardı.

Haftada iki kez, Bayan Endo farklı bir isimle değişik bir muayehanedan günün geç saatine bir randevu alıyordu. Bir turu tamamladığında, yeniden başlıyordu. Aksamı, saç rengini, makyajını ve stilini değiştiriyor, değişik marka ve giysiler kullanıyordu.

Tittle haftalarca uğraştı ama bir şey başaramadı. Zina yapan çift oldukça dikkatli ve akıllıydı. Tittle bu işten vazgeçmeyi düşünürken, mutfak penceresinin önünde başını cama çarparak öldüğünü zannettiği bir karga leşi bulunca aklına bir fikir geldi. Ölü kargayı buzluğa koydu. Bir kamera ile fotoğraf makinesi sehпасını sarıya boyadı.

O gün öğleden sonra Bayan Endo'yu Ukrops civarında Staples Mill Yolu'ndaki on yedi numaralı dişçi muayenehanesine kadar takip etti. Harita teknisyeni kılığına girmişti, ekipmanını park alanına kurdu.

Saat 17:30'da tüm işyerleri kapanmıştı. Yalnızca köşede pencereleri jaluzi perdelerle kaplı olan muayehane'nin ışığı yanıyordu. Tittle, Bayan Endo ile Dr. Ehrhart'ı iş üstünde yakalamak için on beş dakika bekledi. Bu sırada Tittle bin iki yüz milimetrelilik telefoto lensleri ayarlayıp deklanşöre bağladı.

Paltosunun cebinden donmuş kargayı çıkarıp bütün gücüyle pencereye fırlatınca büyük bir gumbürtü koptu ve anında pencereler açıldı. Dişçi anadan doğma çıplaktı. Başını dışarı uzatıp yere bakınca, cama çarpan zavallı kuşu fark etti. Çıplak Bayan Endo'da bir elini ağzına kapatıp üzüntüyle başını salladı.

Açık san ekipmanıyla işine devam eden müfettiş dikkat etmedi. Boşanma, Hakim Endo'nun lehine sonuçlandı. Karşılık olarak içki sohbetinde söz verdiği gibi Tittle'ı sulh hakimliğine atadı.

Sulh Hakimi Tittle'in vicdan azabı yıllar geçtikçe arttı. Hakim Endo zaman zaman yaptığı iyiliği hatırlamak için onu arayıp Tittle'in düşlerinin gerçek olmasını sağlayan sırt mezara kadar -bu durumda orası Hollywood mezarlığı olacaktı- saklaması gerektiğini söyledikçe Tittle giderek daha çok huzursuz olup korku duyuyordu. Sulh Hakimi Tittle sırtını içine gömdü.

Tann'ya yakararak asla günah işlememeye yemin etti. Fotoğraf çekmekten vazgeçti. Kulüpten de ayrıldı. Üyelerini vergi dairesine ihbar etti. Kanuna aykırı olarak evine kablolu televizyon bağlayan komşusunu yetkililere haber verdi. Bakkala vakti geçmiş üretimi kuponlarını kakalamaya çalışan kadını ele verdi. Yaptığı hatayı hemen itiraf ediyordu. Alçakgönüllü ve çok çalışkandı.

Sulh Hakimi Tittle suçlulara, aptallara, ahlaksız çocuklara ve şapşal polisler hoşgörüsü göstermemesiyle tanınıyordu. Herkes onun doğruluğuna ve dürüstlüğüne hayrandı. Hiç kimseyi haksız yere suçlama-

dı. Bu yirmi yıldan beri hiç tutuklama yapmamış olan Memur Rhoad için hem iyi, hem de kötüydü. Patty Passman'ı ne gibi ithamlarla suçlayabileceğine bakmak için Virginia Kanunnamesi'ni başparmağı ile tararken Sulh Hakimi Tittle'in onunla aynı duyulan paylaşacağından kadını televizyonsuz bir hücreye kapatıp temyizsiz ve karşı davasız ömür boyu hapis kararı vereceğine emindi.

Memur Rhoad camının önünde belirdiğinde, koyu gri takımının ceketini bir sandalyenin üstüne asan Tittle bir fincan kahve doldurmak için arkasındaki kahve makinesine uzanıyordu.

"Birkaç tutuklama belgesi vereceğim," dedi Rhoad.

"Seninle şu an ilgilenebileceğimi nerden çıkardın?" dedi Tittle.

"Meşgul görünmüyorsunuz."

"Pekâlâ, meşgulüm," dedi kurşun geçirmez camdaki küçük aralıktan. "Seni bir iki saat bekletebilirim, ama eve gitmek üzreyim. Hadi şu işi bitirelim."

Tittle metal bir çekmeceyi ileri sürdü. Rhoad bir deste tutuklama belgesini çekmecenin içine yerleştirdi. Tittle çekmeceyi içeri çekti ve kâğıtlara bakmaya başladı. Tittle uzun bir süre sessizce belgeleri inceledi.

Sonunda Tittle, "Memur ithamlarının abartılması diye bir şey duyduunuz mu?" dedi.

Terimlere alışkın olan ve sulh hakiminin kendisine iltifat ettiğini zanneden Rhoad, "Tabii," diye cevap verdi.

"Bir suç takibinde telsiz kullanmak?" Tittle ithamları gözden geçinmeye başladı.

"Yargıyı engelleme. Tutuklu bilinçli bir şekilde vazifemi yerine getirmekten alıkoymaya çalıştı."

Tittle bir sonrakine geçti. "Küfürlü konuşma."

"Onu duymalıydınız," dedi Rhoad hiddetle.

"Kamuya açık alanda uygunsuz davranma. Kanuni işlemin infazına direnç gösterme ve engel olma." Tittle okuma gözlüklerinin üzerinden baktı. "Doğaya karşı suç işleme?"

"Apiş aramı tuttu." Rhoad'm yüzü kızardı.

"Sizi kıçınızdan mı iğfal etti?"

"Hayır, efendim."

"Peki ağızdan mı?"

"Sadece söylediği şeyler."

"Bu söylediği şeyler hakkında değil, memur. Peki ya canavarlık?"

"Evet! O bir canavar! Çok kötüydü!"

"Memur Rhoad," dedi Tittle sert bir tonda. "Canavarlık hayvanlara eziyet etmektir. Hiçbir makul sebep yok." Tutuklama kâğıdını parçalanacaklar sepetine attı. "Bir bakalım." Devam etti. "Müstecir bir yeri yakalayıp bırakmamak ve sıkmak."

"Şeyimi bırakmıyordu," dedi Rhoad, hatırlamak bile açıkça canını yakıyordu.

"M-Ü-S-T-E-H-C-B-N, M-Ü-S-T-E-C-I-R değil." Tittle, "Yavaşça ve kasten," dedi raporu sepete atarak. "Zarar verme" maksadıyla başkasının mülkiyetine tecavüz."

"Aynı şey. Benim mülkiyetime dokundu efendim."

"Ne mülkiyeti, Memur Rhoad?"

"Şey özel bir şey. Cinsel organıma zarar vermeye çalıştı."

Bu rapor da diğerleriyle sepetin içine gitti.

"Yasak olduğunu bilerek başkasının mülküne tecavüz," diyerek okudu Tittle.

"Durmasını söyledim."

"Seksüel saldırı. Bu yargıya nasıl vardınız?"

"Çünkü benim cinsel organımı tuttu," diye hatırlattı ona, Rhoad.

"Sanırım *tecavüz girişimi* de aynı sebepten."

"Siz olsaydınız ne derdiniz?"

"Cinsel taciz. Hiçbir makul sebep yok," dedi Tittle, kendini zorlayarak. *"Ve, valiyi ya da ailesini tehdit etme?"*

"Evet, 'valiyi ya da eşini ya da çocuklarını veya akrabalarına seni şikâyet edeceğim. O zaman pişman olacaksın!' dedi."

Rhoad gözlerini kaçırdı. Gerçekten bu suçlamadan emin değildi. Şimdi her şey oldukça bulanıktı. Tittle tutuklama belgesini buruşturup yere attı.

"Sözlü tehditler, tutuklunun neden olduğu yaralamalar. Müessir fiil. Kötü niyetle saldırı. Ağır ceza gerektiren yaralamalar."

Tittle her bir kâğıdı buruşturup çöp sepetine fırlatıyordu.

"Silahla vurma, yaralama ve öldürme maksadıyla bıçaklama. Barış koruyucusunun emirlerine uymayı ihmal etme. Hıyanet. *Hıyanet mi?"*

"Tutuklu, otorite bayrağı altındaki kanunların infazına karşı koydu," dedi Rhoad. "Bana saldırdığında Cumhuriyet'e karşı savaş açtı."

"Senin terapiye ihtiyacın var."

"Ben Cumhuriyet'in bir vatandaşıyım, değil mi?" diye karşı koydu Rhoad.

"Niçin bu kadın cinsel organınıza saldırdı, Memur Rhoad?" Tittle hayatında hiç bu kadar geri zekâlı bir adamla karşılaşmamıştı. "Bir yerden çıkıp üstüne mi çullandı? Tahrik mi edildi? Reddedilmiş bir âşık mıydı?"

"Arabasına bir park cezası makbuzu koymamı engellemeye çalıştı," diye açıkladı Rhoad.

"Bunu yutmam."

"Şey," dedi Rhoad. "Bunu daha önce birkaç kez yapmıştım."

Brazil, Vali Feuer'den kendilerini polis teşkilatından bir blok uzaklıkta bırakmasını isteyecek kadar zekiymiş. Böylece, açıklaması zor ama imkânsız olmayan bir durumdan paçasını kurtaracaktı.

Kaldırımında yürürlerken, Brazil, "Seni Orta Hücresel Bölümü'ne (OİB) götüreceğim," dedi Weed'e. "Sonra anneni merkeze getirtiniz. Bütün geceyi içerde geçirmek istemezsin."

"Evet isterim," dedi Weed,

Brazil, çocuğun sıkıntılı olduğunu fark etmişti. Sanki birilerinin onları takip etmesinden korkuyormuş gibi etrafına bakmıyordu.

"Mantıksız bir tutum içindesin," diye devam etti Brazil. "Ve neden biliyor musun?" Merkezin alt kattaki bölümündeki çift camlı kapıyı açtı. "Çünkü bana her şeyi anlatıyorsun, Weed. Bir şeyler saklıyorsun."

Weed cevap vermedi. Brazil arabayı kontrol etti ve telsiz odasına gideceği yeri bildirdi. OİB'nin acil servis odasında oturdular. Weed'in ebeveyninden biri olmadan burada tedavi edilmesi mümkün değildi. Weed'in annesi telefona cevap vermemişti. İşte de değildi. Babası da Brazil'in çağrısına cevap vermemişti. Herhalde adam bir yerde gününü gün ediyordu. Brazil'in telsizi hastanenin içinden iletişim sağlayamıyordu. Dünyayla bağlantısının koptuğunu hissediyordu.

Brazil sonunda tedavi için izin verecek bir yargıç buldu. Şayet öğleden sonra bir okul otobüsü kaza yapmasaydı bu sorunu çözemeycekti. Acil serviste gece saat on bire kadar beklediler. Sonunda bir hemşire Weed'in yarasını temizleyip üzerine bir bandaj koydu.

Merkeze geri dönerlerken Brazil, "Bir annen olduğundan emin misin?" diye Weed'e sordu.

Bu sözlerin Weed'i incittiğini anladı.

"Telefona pek cevap vermez. Özellikle uyurken. Gün boyunca uyur."

"Telefonu neden açmaz?"

"Çünkü babam durmadan arar. Ona gerçekten kötü şeyler söyler. Neden böyle davrandığını bilmiyorum. Bazen onun evinde kaldığım için bizim evin numarası onda var."

Arabayı binanın arkasına park ettiler ve Brazil, Weed'i polis merkezinin kentine soktu. Danışma masasının yanından geçerlerken, Weed nereye götürüldüğüne aldırımıyormuş gibi görünüyordu. Morali iyice bozulmuştu.

Brazil, "Bir şeyler biliyorsun. Önemli bir şey. O kadar önemli ki korkuyorsun, gerçekten korkuyorsun," dedi.

"Hiçbir şeyden korkmam," dedi Weed.

"Hepimiz bir şeylerden korkarız," diye karşılık verdi Brazil.

Kelepeçli tutuklular koridorda bir aşağı bir yukarı dolanıyolar, bazısı hücreye giderken homurdanıyor, sendeliyor ve kasılarak yürüyordu. Bazıları güneş gözlüğü takıp acayip giysiler giymişti. Çoğu sarhoş ya da kafayı bulmuştu. Alkol, marihuana ve ter kokusu birbirine karışmıştı. Brazil sağa döndü ve başka bir kapıdan geçti. Çirkin yeşil döşemeli sıralar, sandalyeler ve yazı masalarının duvara monte edildiği kasvetli küçük odanın kapısını açtı.

Brazil telefona yöneldi ve nöbetteki kayıt memurunun numarasını çevirdi. Masanın üstündeki eski radyoyu açıp 98.1'e ayarladı. Sonra masanın üzerine oturup Weed'e baktı.

Brazil, "Konuş benimle," dedi.

"Söyleyecek bir şeyim yok," diye cevap veren Weed sıraya oturdu.

"Heykeli neden boyadın?"

"Canım istedi."

"Birisi sana yapmam mı söyledi, Pikes'dan biri mi?"

"Pike'larla ilgili bir şey bilmiyorum."

"Kahretsin," dedi Brazil. "Parmağındaki dövmeyle nerede yaptırдың?"

Radyo sunucusu sürekli bankamatik soygunundan söz ediyordu. Ötkeden ve yorgunluktan bitkin düşen Brazil, önce habere ve kurbanın adına kulak asmadı. Sonra birdenbire söylenenlerin farkına vardı.

"... kimliği Chure Hill'de oturan yetmiş yaşındaki Ruby Sink isimli bir kadın olarak teyit edilen..."

"Bir dakika!" Brazil radyonun sesini açtı.

"...Bankamatikten para çektikten sonra zorla kaçırılmış ve arabasının içinde başından vurularak öldürülmüştür. Pikes ismindeki bir çete suçu üstlenmiştir. Aynı çete, Hollywood Mezarlığı'ndaki Jefferson Davis'in heykeline yapılan saldırıyı da üstlenmiştir..."

Brazil beyninden vurulmuşa döndü. Yumruklarını sıkıp öfkeyle yürüdü. Ruby Sink gözünün önünde canlandı. Onun kendisini son arayışını hatırladı. Olup bitene inanası gelmiyordu, kafası karışmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!"

Brazil duvarı yumruklayıp çöp kutusunu tekmeledi. Kutu yerde yuvarlanınca, kâğıtlar kızarmış tavuk kutuları ve hazır yiyecek kapları etrafa saçıldı.

"Yaşlı aciz bir kadına bunu nasıl yapabilirler!"

Onunla yaptığı son konuşma beyninde yankılandı. Sesi kulaklarında çınlıyordu. Onu, West'i kışkırtmak için kullanmıştı. Brazil yumruklarını öyle sıkı ki, tırnakları avuç içlerine battı. Weed'i omuzlarından yakaladı.

"Onları tanıyorsun, tanıdığını biliyorum!" dedi öfkeyle. "Birisini öldürdüler, Weed! Tanıdığım birisini! Hiç kimseye kötülük yapmamış birisini! Bir ismi ve ailesi olan ve senin Twister için hissettiklerine şimdi onu sevenlerin katlanmak zorunda olduğu birisi!"

Weed şok olmuş ona bakıyordu.

"Canavarları hâlâ korumaya devam edecek misin?"

Brazil, Weed'i bıraktı ve odanın öbür tarafına doğru yürüdü. Kendini kontrol etmeye çalıştı. Titriyordu, kalbi öylesine hızlı atıyordu ki boynundan kalp atışlarını hissedebiliyordu.

Weed, "Sana bilgisayarda anlatmaya çalıştım," diyerek üzüntüsünü belli etti.

"Anlatmak mı? Neyi?"

"Balık Haritası."

Brazil'in zihninde yıldırımlar çaktı.

"AOL'ye bırakmıştım. Üzerinde Pikes (Turnalar) olan bir harita," diye açıkladı Weed.

"Pikes, turna balığı anlamındaki mi?" Brazil kendine geldi.

"İli, hı. Bayan Grannis'in dersinde bir kartonpiyer turna yapmıştım. Onların yerini anlatmaya çalışıyordum."

"Dur bir dakika." Brazil bir sandalye çekip oturdu. "Haritadaki balıklar. Pike'ların kulüp binasının yerini mi gösteriyor?"

Weed onaylamasına başını salladı. "Güney Kıyısı Moteli'nin arkasında. Büyükçe bir ağaçlığın gerisinde." •

"Oraya hiç gittin mi?"

"İstememiştım. Yemin ederim. Ancak Smoke beni zorladı ve dövdü." Weed başını kaldırıp onun yüzüne bakamıyordu.

"Smoke kim?" diye sordu Brazil.

"Garajın kapısını kaldırıp bütün silahları çaldı... Onunla gitmem ve yastık kılıflarını taşımam için beni zorladı. Sanırım bu yüzden tutuklanacağım. Ama hiçbir şeyi takmıyorum, çünkü dışarı çıkarsam, Memur Brazil, Smoke beni öldürür. Bundan eminim. Şu anda beni arıyor. Bu yüzden beni tutuklamanızı söyledim."

"Smoke'un asıl adını biliyor musun?"

"Ona sadece Smoke derler. Başka bir ismini hiç duymadım."

"Aynı okulda mısınız?"

"İli, hı."

"Ve onun gerçek adını bilmiyorsun, öyle mi?"

"O son sınıf öğrencisi ve sanat derslerine giren son sınıf öğrencilerinden başka kimseyi tanımıyorum. Hem Smoke sanat derslerine girmez. Bando grubunda da yok."

"Okulda başı çok belaya girer mi?" diye sordu Brazil.

"Bir gün okul sona erdikten sonra bando odasında gelip beni bulana dek onu hiç fark etmemiştim. Sabahları beni okula götürmesini isteyip istemediğimi sordu, içimden bir ses ona hayır dememi söyledi. Sonra da silahlardan ve Pike'lardan ve o seçmedikçe okuldaki kimse- nin bir Pike olmayı hakketmediğinden söz etti. Yapılacak özel şeylerinin olduğunu söyledi."

"Sana bu özel şeylerin ne olduğunu söyledi mi?"

"Yakında herkesin onu tanıyacağını söyledi. Twister'dan daha meşhur olacaktı. Çünkü hâlâ cam dolaplarda Twister'm resimleri ve kupaları var. Sanırım Smoke onun adını bu şekilde duymuştu."

"İyi düşün, Weed," dedi Brazil ve ellerini onun omuzlarına koydu. "Smoke kendisini meşhur edecek bir şeyler planlıyor muydu? Belki kötü bir şey?"

"Sanırım insanları öldürmek istiyordu," dedi Weed.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Brazil ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Şayet Smoke otomatik tabancalarla okulu basıp mümkün olduğu kadar insanı yok etmeyi planlıyorsa, Brazil'in hızla bir şeyler yapması gerekiyordu. Telefona sarıldı ve West'i arayıp uyandırdı.

"Derhal buraya gel," dedi Brazil. "Nedenini sorma, sadece gel."

"Orası neresi?" diye sordu West uykusu sersem.

"Merkez. Smoke'un şov yapmasını engellemek için olabildiğince çok polisi yann Godwin'e yığmalıyız. Ve bunu hemen yapmamız gerek."

West uyanmaya çalışıyordu. Brazil onun hareketlerini duyabiliyordu.

"İki saat sonra seninle dedektifbölümünde buluşalım," dedi Brazil. "Tamam."

Weed iyice korkmaya başlamıştı. Atletiyle oynuyor nefes almakta zorlanıyormuş gibi içini çekiyordu.

"İstediklerini yapmam için beni zorladı. Başıma bir silah dayadı ve yapmazsam beni vuracağını söyledi. Sonra iki hafta önce okulu bıraktı."

"Yani artık seni okula götürmüyor mu?" Brazil hızla not alıyordu.

"Beni bırakıp gidiyordu. Sonra okula geç kalmama neden oldu. Beni peşinden sürükleyip bando çalışmalarımı kaçırmama neden oldu.

Cumartesi günü Açelya Geçidi'nde çalacaktım." Weed'in gözlerindeki pırıltı uçup gitti. "Bütün bir yıl buna çalışmıştım. Sanırım artık çalamam."

Telefon çalınca ikisi de irkildiler. Brazil telaşla Kayıt Memuru Charlie Yates'e Weed'in suçlarını açıkladı.

Brazil, Weed'i 18.2-125'inci yarasını ihlal, gece yarısı bir mezarlığa izinsiz girmek, 4. sınıf bir uygunsuz davranış ve 18.2-127'yi ihlal, kiliseye, kilise mülkiyetine, mezarlıklara, gömütlere, vs.'ye zarar vermek, 1. sınıf uygunsuz davranış ve 182.2-138'i ihlal, bilinçli ve kasıtlı olarak kamu ya da şahsi mülkiyete zarar verme ya da tahrip etmek, zararın büyüklüğüne göre 1. sınıf bir uygunsuz davranış ya da cürüm ile itham etti.

"Peki hangisi?" diye sordu Yates.

"Birinci sınıf uygunsuz davranış," dedi Brazil. "Heykelin temizlenmesinin ne kadara mal olacağını bilmiyoruz. Eğer bin dolardan fazla tutarsa bunu mahkemede halledeceğiz."

Weed gözlerini iri iri açmış Brazil'e bakıyordu. Bir şey anlamadığı apaçıktı. Dehşete kapılmıştı.

"Duruşma cuma günü," diye devam etti Yates. "Tanıdığı?..."

"Duruşma sabah olsun," diye araya girdi Brazil. "Bu gerçekten çok önemli Charlie."

"Hey, hiç sorun değil." Yates için hiçbir şey fark etmezdi.

Brazil içinse ederd. Bu ayki mahkeme takviminden Yargıç Maggie Davis'in iş başında olduğunu biliyordu. Suçlu çocuk bir cürüm işlemedikçe duruşmayı halka kapalı yapardı. Brazil'in istediği son şey Weed'in duruşmasının halka açık yapılmasıydı. Muhabirlerin içeriye girip ortalıkta gezinmelerini istemiyordu. Avukatlar ve yargıç hariç kimsenin onun ve Weed'in söylemek zorunda kalacaklarını duymasını istemiyordu.

"Onu bu gece alıp evine götürececek birisi var mı?" diye sordu Yates.

"Annesinin yerini henüz saptayamadık."

Annesi ameliyathanedeydi ve Brazil'in çok uğraşmasına rağmen rahatsız edilemezdi. Weed eve gitmek istemiyordu. Brazil de onun eve gitmesini istemiyordu.

"Az önce kontrol ettim, gözaltı odasında yatak yok," dedi Yates.

"Hiç olmadı ki," diye karşılık verdi Brazil.

"Pekâlâ eve gidemiyorsa, sabaha kadar alıkoyma hücresinde kalacak."

"Bu iyi," dedi Brazil, gözlerini Weed'den ayırmadan. "Sen oraya varır varmaz onu getirip belgeleri imzalarım. Charlie, işi çabuk halletmeye çalış. Durum bildiğin gibi değil."

Weed'i, yatak dahil her şeyin paslanmaz çelik olduğu, bir dolaptan daha büyük olmayan, manzarasız bir iç odaya koymuşlardı. Uyuyamıyordu. Küçük kafes gibi bir pencereden dışarı bakıyor, ona Sick, Beeper, Divinity ve Dog'u anımsatan diğer çocukların getirilişini izliyordu. Hiçbiri Smoke'u hatırlatmıyordu. Smoke olduğundan farklı görünüyordu.

Memur Brazil, Weed'i buraya karanlıkta getirmişti. Buraya, Çocuk Suçluları'nın Tevkif Evi diyorlardı ama Weed'in daha önce bulunduğu evlere benzemiyordu. Dışarının neye benzediğini göremiyordu ama kötü bir bölge olduğundan emindi. Çünkü buraya gelirlerken her tarafı ışıklandırılmış cezaevinin yanından geçmişlerdi. Weed'in karnı acıkmış kalbini de buz gibi bir korku sarmıştı.

Weed giysilerini çıkarıp zorla banyoya sokulmasına gerçekten içerlemişti. Dışarı çıktığında giymesi için bir üniforma vermişlerdi.

Bu da Weed'in gururunu kırmıştı. Babası kazandığı parayı kumarda yemeden önce, bahçeyle uğraşırken buna benzer giysiler giyerdi.

"Hey!" Weed kapıyı yumrukladı.

Dışarda birisi küfür edince, gardiyan onu azarladı ve yaptığı kötülüklerin cezasını çekeceğini söyledi.

"Hey!" Weed kafesten dışarsını görmek için parmaklarının ucu-na basıp, metal kapıyı yumrukladı.

Birdenbire tel kafesin önünde gardiyanın yüzü beliriverdi. "Bir sorunun mu var?"

"Polis memurumu görmek istiyorum," dedi Weed.

"Yaa!" diye bağırdı gardiyan. "*Po-lis memurumu* görmek istiyormuş!"

Ardından kahkahalar ve ağız dolusu küfürler duyuldu.

"Ne yani, senin özel po-lis memurun mu var?" diye gardiyan onu azarladı. "Böyle bir şey olamaz."

"Beni buraya getirmişti," dedi Weed. "Onunla konuşmam gerektiğini haber ver."

"Bunu ona mahkemede söylersin."

"Ne zaman?"

"Sabah dokuzda."

"Annemi arayıp aramadığımı bilmem gerek!" diye Weed birdenbire haykırdı.

"Belki de yasaları çiğnemededen önce anneciğini düşünmeliydin," dedi gardiyan.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Saat sabah üçte bir SWAT timinin, Pike'm, Güney Kıyısı Motel'i'nin arkasındaki karargâhına düzenlediği baskın sonuçsuz kaldı. Polis silah ya da cephaneye geçiremediği gibi çete üyelerini de bulamadı. İçki, çöp ve kirli şiltelerden başka hiçbir şey bulamadılar.

Dedektif bölümünün içindeki kabinde, Brazil bir telefonda West ise diğerindeydi. Brazil, Godwin Lisesi Müdürü Bayan Lilly'i evden aramıştı. Müdüre konuyu öğrenince kayıt görevlisini bulmuş ve birlikte okula gidip lise kayıtlarını araştırmaya başlamışlardı.

Sonunda, Smoke'un gerçek adının Alex Bailey olduğunu öğrendiler. Ancak okul kayıtlarında yazılı olan adresin yanlış ve telefon numarasının da uyduruk olduğu anlaşıldı. Ayrıca dosyasında Smoke'un hiçbir fotoğrafı yoktu. Okul yılığı henüz hazır olmamasına rağmen, yıllık için fotoğrafları çeken kişi onu listeye dahil etmemişti. Herkes yalnızca onun girdiği dersleri ve geçen yaz buraya Durham, Kuzey Carolina'dan geldiğini biliyordu. Ve adı bilinmeyen özel bir okuldan geldiği biliniyordu, ancak büyük olasılıkla böyle bir okul yoktu.

Brazil şehir rehberindeki her bir Bailey'i arıyor, insanları uyandırıyor. Hiçbirinin de Godwin Lisesi'ne giden Alex isimli bir çocuğu yoktu.

Brazil, "Nasıl gözden kaçabilmiş?" diye sordu West'e. "Sahte adres, telefon numarası, önceki okulun ismini kullanıyor. Kim bilir daha bilmediğimiz neler var."

West, Carlton marka bir sigara yaktı. Sigarayı aylar önce bırakmıştı ama böyle zamanlarda bir arkadaşına ihtiyaç duyuyordu.

"Kim kontrol edecek ki?" dedi. "Hiç okuduğun liseden telefon edip evine gelen oldu mu?"

"Hatırlamıyorum."

"Adım gibi eminim olmamıştır. Başları belaya girmedikçe de çoğu kişiyi aramazlar. Birkaç hafta öncesine kadar kendini sıradan bir öğrenci gibi gösterdiğini tahmin ediyorum. Herhalde kimseye de bulaşmamıştır. Sonra da dersleri kırmaya ya da okula hiç gelmemeye başlamıştır. Belki okuldan telefon eden olmuştur ama tahmin et ne oldu? Artık iş isten geçmişti."

"Ailesinin ne diyeceğini merak ediyorum." Brazil buz gibi olan kahve dolu karton kupasına uzandı.

"İnkâr edecekler. Belki de onu koruyacaklardır. Hiçbir zaman yüzleşmek istemezler ve istememişlerdir de. Bu çocuğun yeni sistemin bir ürünü olduğuna dair şüphem yok. Diğer küçük suçluların bir benzeri, yıllık dahil hiçbir yerde fotoğrafı yok, öyle ki onların neye benzediklerini bile bilemiyoruz. Kuzey Carolina'da bir kaydının olduğuna, muhtemelen de *Dillon* Lisesi'nden buraya nakil edildiğine bahse girerim." Kuzey Carolina'daki küçük suçluları yetiştirme okulunu alaylı bir biçimde ima ediyordu. "Kahrolası ailesi, on altısına girince onu bu raya göndermiş ve kayıtları silinmiş olsa gerek. Böylece şu küçük hergele her şeye yeniden başladı ve artık Erkek İzci'ler kadar temizdi."

Brazil kupasındaki kahveyi çalkaladı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı.

"Peki, bu gece yatağa gidip uyumayı düşünmüyor musun?" dedi West.

"Gece artık sona erdi," dedi Brazil.

"Bana gelmek ister misin? Belki birkaç yumurta pişirir ya da bir şeyler yedik."

Brazil'in bakışları hüznlendi.

"Önce benim eve uğramak şartıyla," dedi. "Almam gereken bir şey var da."

Chamberlayne Caddesi'nin kuzeyinde bulunan Açelya Moteli, polisin Smoke'u bulmayı umduğu bir yer değildi. Açelya Geçit töreni, öbür gündü. Smoke imalı isminden dolayı buradan hoşlanmıştı ve büyük planları vardı.

Tek kişilik odasındaki tek kişilik yatağında oturmuş, kaldığı yerin kulüp binasından daha iyi olmadığını düşünüyordu. Açelya Moteli, insanların uyuşturucu kullandığı, öldürüldüğü ve kimsenin aldırış etmediği bir yerdi. Smoke yedi numaralı odayı sekiz dolara bir geceliğine tutmuştu. Boş gözlerle televizyona bakıyor ve plastik bardaktan votka içerken bir yandan da haberleri izliyordu. Saat, sabah altıyı beş gece telefon çaldı.

Telefonu açtı. "Ne?"

Arayan Divinity idi.

Heyecanla, "Bebeğim, senin tahmin ettiğin gibi yerimize baskın yaptılar," dedi.

Smoke köşede, içi silah ve mermi dolu çöp torbasına bakarak güldü.

"Sick ve ben kitapçının önüne arabayı park ettik ve ağaçların arasından onları izledik. Ve biliyor musun bebeğim, gülmek için ken-

dimizi zor tuttuk. Hepsı çelik yelekliydi. Ellerinde silahlarıyla içeri daldılar. Oradan çıkmamızı söylemekle çok haklıydın, şekerim. Ama seni tekrar ne zaman görebileceğimi, bilmek istiyorum."

Smoke Colt.357'nin silindirini döndürürken ilgisizce cevap verdi. "Şimdi olmaz."

"Eminim, bir kez olsun *seni özledim* demeni hak ediyordumdur." Divinity'nin sesi kötüydü, incinmişti.

Smoke dinlemiyordu. Yaşlı kadını ve onun duyduğu korkuyu düşünüyordu. Smoke kimseyi hiç bu kadar korkuttuğunu hatırlamıyordu. Gücünden ve bir o kadar da votkadan sarhoş olmuştu. Tetiği çekmenin verdiği hisse bayılıyordu. Öylesine kendinden geçmişti ki kadının başını havaya uçurduğunda patlamaları hayal meyal duymuştu. Votkadan bir yudum daha aldı.

"Diğerlerine ne söyleyeceksin?" diye sordu Divinity.

Smoke kendine geldi.

"Ne hakkında?" dedi.

"Dinlemiyorsun bile." Kızın sesi sertleşmişti.

Smoke'un çekindiği tek şey Divinity ile kavga etmektir. Hadise çıkarabilirdi ve bu da şu an ihtiyaç duymadığı bir şeydi.

"Çok yorgunum," dedi içini çekerek. "Ve seni özledim, cumartesi gecesine kadar seni görememek beni çıldırtıyor. O zaman tamamen özgür olacağız."

"Nasıl?"

"Göreceksin."

"Peki ya Dog ve diğerleri?"

"Onların yanıma yaklaşmalarını istemiyorum," dedi Smoke.

"İlişbiriniz Açelya Geçit törenini uzaktan bile izlemeyin."

"Boktan bir çalıdan ismini alan küçük bir yürüyüşü neden bu den-

li büyüttüklerini anlamıyorum." Divinity'nin sesi pek fazla yumuşamamıştı.

"Bebeğim, ben o geçidin kralı olacağım," dedi Smoke.

"Ne yapacaksın, suyun üstünde mi yürüyeceksin?"

Kızın iğneleyici konuşmasına tahammül edemiyordu. Votka şişesini yere fırlattı ve tabancanın boş silindirisini yerine sertçe yerleştirdi. Televizyona kurusıkı bir atış yaptı.

"Kapa çeneni!" dedi, sesi cehennemden çıkmış gibiydi. Üzerine fazla gelindiğinde sesini bu tona yükseltiyordu. "Sana ne diyorsam onu yap, fahişe!"

"Bir dediğini iki etmiyorum." Divinity geri adım atmıştı.

"Bir daha arama. Buraya gelme ve diğerlerine nerede olduğumu söyleme, tamam mı?"

"Onlara bir şey söylemedim. Beni terk mi ediyorsun?"

"İki günlüğüne."

"Sonra iyi mi olacağız?"

"Gittiği yere kadar," dedi.

Brazil bir dakikalığına koşarak evine girdi. West'in arabasına geri döndüğünde elinde, bir alışveriş çantası ve yüzünde de garip bir ifade vardı.

"O da ne?" diye sordu West.

"Göreceksin," dedi. "Şu anda ondan söz etmek istemiyorum."

"İçinde bir cesedin uzvu filan mı var?"

"Bir bakıma evet," dedi Brazil ürktücü bir tonda.

West, Ruby Sink'in başına gelenleri duymuştu. İsmi ağızdan ağıza dolaşıyordu. Polis teşkilatındaki herkes, Bayan Sink'in Brazil'in ev sahibesi olduğunu öğrenmişti. West gerçeği öğrendiğinde suçluluk

duymuştu. Kendini aptal ve geri zekâlı gibi hissetmişti. Brazil'in sözde kız arkadaşı, ona evlerinden birini kiraya veren, yetmiş bir yaşındaki kadındı. West, kendini tam anlamıyla berbat hissetmiş ve saatlerce ne diyeceğini düşünmüştü.

Arabayla Ian'dan geçti. Hiçbir yer açık değildi, Robin Hanı bile kapalıydı. Evinin önüne park etti ve kontağı kapattı ama arabadan inmedi. Karanlıkta Brazil'e baktı. Sokak lambalarının hafifçe aydınlattığı keskin hatlı yüzüne bakarken kalbi duracak gibi oldu.

"Biliyorum," dedi.

Brazil cevap vermedi.

"Ruby Sink'i biliyorum, ev sahiben olduğunu da, şu çıktığını duyduğum ev sahiben."

Brazil şaşırılmıştı. Ona baktı.

"Çıktığın mı? Bunu hangi cehennemden duydun?"

"İlk «günden beri bu konu, teşkilatta ağızdan ağıza dolaşıyordu," diye karşılık verdi. "İnsanlar bana, senin onunla... telefonda konuştuğunu duydum ve... şey, gerçekmiş gibi gelmişti bana."

"Niçin? Beni aradığında ona nazik davrandığın için mi?" dedi Brazil öfkeyle. "Yapayalnız olduğun ve bana kurabiyeler, kekler ve yiyecekler getirdiğin için mi?" Sesi titriyordu. "Evde bulunmadığım ve ona günün kahrolası bir vaktini ayıramadığım için kapıma bütün bunları bıraktığın için mi?"

"Üzgünüm, Andy," dedi West nazikçe.

"Tıpkı annem gibi." Gözyaşlarına boğuldu. "Onu aramıyorum. Her zaman öylesine sarhoş ki buna dayanamıyorum. Ve söylediği berbat şeyleri dinlemiyorum. Bilemiyorum. Bilmiyorum."

West ona yaklaştı ve kollarını boynuna doladı. Sakinleştirmek için sıkıca sarıldı. Kanı ısınmıştı ve içinde bir şeyler uyanmıştı.

"Tamam, Andy," dedi. "Her şey düzelecek."

Onu sonsuza kadar böyle sıkıca tutmak istiyordu, ancak aniden içinde bulunduğu durumun tuhaflığı büyüdü havayı bozdu. Kendi yaşı geldi aklına. Brazil'in yeteneklerini, onu sıradışı ve özel yapan diğer şeyleri düşündü. Oldukça üzgün olduğundan ona sarılmıştı, başka bir neden olamazdı. Brazil'in kalbi onunki kadar hızla atmıyor olmalıydı. Bedenlerinin birbirine nasıl değdiğinin büyük olasılıkla farkında değildi. West birdenbire geri çekildi.

"Sanırım içeri girsek iyi olacak," dedi.

Niles, onlar kendi sesini duymadan çok önce onların sesini duymuştu. Sahibi ile Piyano Adam, içeri girdiklerinde ön kapının yanında bekliyordu.

Niles'ın sahibi ona aldırma bile ama Piyano Adam eğilip onu okşadı. Niles olduğu yerde kuyruğunu savurarak kaldı. Şaşı gözlerle onları izliyordu ve mutfağa yöneleceklerinde plan yapmaya başladı.

Görüş mesafesinden çıktıklarında, Niles girişteki masanın üzerinde zıpladı. Çiçekçinin kartına bir pençe taktı ve aşağı zıplayıp üç ayağının üzerine sessizce indi.

West, tatlı patates kekini yiyebileceğini hiç sanmıyordu. Brazil'in önüne koyduğu dilime baktı. Ruby Sink'in cinayete kurban gitmeden önce bunu pişirdiğini düşünmek bile West'in midesini bulandıyordu.

"Onu atamam." Brazil mutfak masasında West'in karşısına oturdu. "İrtilatıp atmak kalpsizlik olur. Bunu yapamam. Sen de yapmamlısın, Virginia. Bunu yememizi isterdi."

"Bu çok rahatsız edici," dedi West, gözlerini kırptırıp Brazil'e bakarken. "Yiyebileceğimi sanmıyorum."

Brazil çatalını aldı. Yüzünü buruşturup diliminin ucundan bir lokma kesti. Havaya kaldırdı. Derin bir nefes alıp ağzına attı. West, onun lokmayı bir iki kez çiğnedikten sonra yutmasını izledi. Tamamen sakinleşmiş görünüyordu. Yüzündeki gergin ifade kaybolmuştu. Mavi gözleri öfkeyle parlıyordu. West onun kızdığını anladı.

"Çok güzel," dedi sert bir sesle. "İnan bana çok lezzetli." West'e yemesi için başını salladı.

West kendisine meydan okunmasından hoşlanmazdı. Özellikle de Brazil'e yenik düşmeyi istemezdi. Binbir zorlukla kekten bir lokma ısırды. Çok lezzetli olması onu şaşırttı. Zaten ne beklediğini de bilmiyordu.

"İsmer şeker, hindistancevizi sütü, tarçın," dedi, West'ten daha çok mutfakta vakit geçiren Brazil.

Bu kez tereddüt etmeden büyük bir lokma daha ısırды. West de ona eşlik etti.

"Kuru üzüm, vanilya özü." Brazil kaliteli şarabın tadına bakıyormuş gibi lokmayı bir süre dilinin üstünde tuttu. "Ah, zencefil, bir parçacık da hindistancevizi tohumu."

"Hindistancevizi tohumu *mu*?" dedi West. "Bu kahrolası şey nereden geliyor?"

Brazil bir ısırık daha aldı. West de, ona nispet olsun diye bir dilim daha yiyebilirdi.

Her ikisi de Niles'ın mutfağa girdiğini duymadılar. Kedi bir patisi havada içeri girdi. Pençelerinden birinde beyaz kare bir kâğıt sallanıyordu.

West, onun yaralandığını sanarak panik içinde. "Ah, tatlım. Ne yaptın kendine?" diye söylendi.

West, Niles'ın pençesinde ne tuttuğunu fark etmemişti. Kedi, Brazil'in kucasına atlayınca holdeki masanın üzerinde duran çiçekçinin kartını gördü. Brazil'in yüzünde karmaşık bir ifade belirdi.

Zarfı alır almaz yüksek sesle üzerindeki okudu. "Schwan's Çiçek ve Hediye Evi?" Ardından içindeki kartı çıkardı. "Seni düşünüyorum, Andy."

West umursamazmış gibi davranmaya çalıştı ama beceremedi. Niles'tan nefret ediyordu ve bunun hesabını soracaktı ona.

"Bu kartın girişteki masanın üstünde ne işi var?" diye Brazil sor-du.

West, "Masanın üstünde olduğunu nereden biliyorsun?" dedi istifi-ni bozmadan, Niles'ı dolu fırtınasında sokakta bırakıp cezalandır-mayı hayal etti.

"Bilgisayarda çalıştığımız gün orada görmüştüm!"

"Neden masanın üstündekileri inceliyorsun?" Aylardır biriktirdi-ği eski öfke ve acısı saklandığı yerden ortaya çıkıverdi.

"Çünkü onu oraya görmem için koydun," diye haykırdı Brazil.

"Çok küstahsın!"

"Peki niçin? Sakın onu oraya Niles'ın koyduğunu söyleme."

West önündeki tabağı itti ve uzaklara baktı. Duygularını itiraf et-mek, şehrin kötü bir bölgesinde geceleyin karanlıkta para sayarak yü-rümek kadar tehlikeliydi.

"Çünkü artık benimle ilgilenmiyordun," dedi sonunda.

"Bunun nedeni ilk önce senin bana ilgisiz davranman," diye iti-raz etti Brazil.

"Bu kasabaya geldiğimiz andan itibaren beni terk ettiğini ve ba-na söylemeye cesaret bile etmeden başka birisiyle ilişkiye girdiğini dü-şündüğüm için."

Brazil, "Virginia, hiç kimseyle birlikte olmadım," dedi yumuşak bir tonla."

Elini uzatıp West'in elini tuttu. Genç kadın güçlülükle yutkundu.

"Seni asla terk etmedim."

Sandalyesini onunkine yaklaştırıp West'i öptü. Yatak odasında Mountain Dew şarap kadehlerini keşfetti.

Hammer bütün UYE projesini silip atmak istiyordu. Beyninin içinde her şeye karşı çıkan, mutsuz bir sürü gürültücü insan vardı ve onun uyumasına engel oluyorlardı. Bubba'yı ve onu nasıl da boş yere suçladığını düşündü. Leila Ehrhart'la ve onun gibilerle başa çıkamadı-ğını da düşünmeden edemiyordu.

Hammer'm görevinin bir parçası, insanları aydınlatmaktır. Buna dair tek bir kanıt göremiyordu. Planının bir parçası polis teşkilatını ye-nilemektir. Ve ne olmuştu? COMSTAT iletişim ağının tamamı çökmüş-tü. Bankamatik soyguncuları işi cinayete götürmüşlerdi. Çeteler baş göstermişti ve bir de Smoke vardı.

Hammer, Ruby Sink'in evini ve hatta Bayan Sink'in yaşadığı ma-halleyi bir daha görmeye tahammül edebileceğini sanıyordu. Pembe elbisesi ve ayağında terlikleriyle Bayan Sink'in hayali bütün gece Hammer'm gözlerinin önünden gitmemişti. Hammer, Bayan Sink'le kaldırımında yaptığı son konuşmayı aklından çıkartamıyordu. Yaşlı ka-dının bütün ayrıntıları gözlerinin önünde canlandıkça, Hammer'm içi sızlıyor, suçluluk duygusuyla kıvranıyordu.

"Ben bir başarısızlık abidesiyim," dedi Hammer, Popeye'ye.

Popeye battaniyenin altında, Hammer'm ayaklarının arasındaydı.

"Herkes zarar verdim, buraya hiç gelmemeliydim. Bahse gire-rim, şu an bir bahçeye sahip olabileceğin Charlotte'da yaşamayı tercih ederdin değil mi?"

Gözleri yaşlarla doldu. Popeye sürünerek yukarı doğru çıktı ve onun yüzünü yaladı. Hammer en son ne zaman ağladığını hatırlamıyor-du. Seth öldüğünde çok metindi çünkü öyle olmasa gerektiğine inanı-

yordu. Oğullarının onu görmek istememelerine hak vermişti. Hammer, cesur, yenilikçi ve toplumbilincine sahipti. Her zaman çok meşgul olduğundan yalnızlığının farkına bile varmamıştı. Ama bu da hiçbir işe yaramamıştı. Kalktı ve giyindi.

Hammer araç telefonundan Brazil'in evini aradı ama cevap alamadı. Sonra West'i denedi. West ile Brazil'in birlikte olduklarını öğrenince içi ferahladı.

"Her ikinize söyleyecek önemli bir şeyim var," dedi Hammer hat-tın diğer ucundan.

Sabahın erken saatinde 1'an'da park yeri bulmak fazla sorun olmamıştı. West'in evinin karşısındaki kaldırımın kenarında bir boşluğa sıkışmayı becerdi. Hammer'ın tüm duygulan uyuşmuştu. Brazil kapıyı açtığında da kendini başka bir zaman dilimindeymiş gibi hissediyordu.

"Beni görmeyi kabul ettiğin için teşekkürler," dedi Brazil'e Hammer, oturma odasına doğru giderlerken.

"Ben *teşekkür ederim*," diye karşılık verdi Brazil. "İçersı biraz dağınık."

Hammer aldırış etmedi. Odanın dağınık olup olmadığını fark etmemişti bile. West ve Brazil onun karşısına kanepeye oturlurken, Hammer da sandalyeye oturdu.

"Virginia, Andy," diye söze başladı. "İstifa ediyorum."

West şok oldu. "Aman Tanrım."

"Yapamazsın," dedi Brazil keyifsizce.

"Aslında," diye devam etti Hammer. "Buradaki her şeyi berbat ettim. Bir zamanlar iyi bir polis memuru, iyi bir şeftim. Burada herkes bizden nefret ediyor."

"Herkes değil," dedi Brazil.

West, "Yani, doğru söylemek gerekirse çoğu bizden nefret ediyor," dedi.

Brazil, "Şey, sanırım Charlotte'la olan ilişkimizin pek yararı olmuyor," dedi.

"Ya da dünyanın bemen ber yerinde COMSTAT' ağıının kilitlenmesinin," dedi Hammer.

"Ya da korkunç bir cinayetle sonuçlanmadan önce ATM soygunlarına bir son veremedik. Ya da birkaç gün önce adından övgüyle söz edilen bir telsiz memuru ile bir trafik polisinin kavga etmeleri," diye West ona yardımcı oldu.

Hammer ellerini kucağında birleştirdi ve hiç kıpırdatmadı. West'in sözünü kesmedi. Ayağa kalkıp odanın içinde aşağı yukarı dolaşmadı.

"Judy," dedi West. "Nereye gideceksin? Charlotte'a geri mi döneceksin?"

Hammer başını iki yana salladı.

"Hiçbir yere," diye cevapladı. "Eğer Richmond ile baş edemiyorsam başka hiçbir yerle baş edemem. At ölünce, yarışı terk et demişler. Polislikten emekli oluyorum. Nerede yaşayacağımı bilmiyorum. Zaten artık fark etmez."

"Bu bana bir şey hatırlattı," dedi West. 'Açelya Geçit töreni' hakkında konuşmamız gerek."

"Hammer'ın söyledikleri neden sana Açelya Geçit törenini hatırlattı?" diye sordu Brazil.

"Atlar hakkındaki sözleri. Geçitte görevli atlı polislerimiz var," dedi West. "Ve..." Hammer' a baktı. "Andy ile benim, seninle birlikte spor arabarla törene katılmamız gerekiyor."

"Ne tür bir geçit arabası?" Hammer şaşırmıştı.

"Koyu mavi bir Sebring," dedi Brazil. "Mütevazı, gösterişsiz, Philip Morris'in ileri gelenleri senin kırmızı bir Mercedes V12'ye binmeni istemişlerdi oysa."

"İyi bir fikir değil," diye mırıldandı Hammer.

"Zaten törene katılmaman gerektiğini düşünüyorum," dedi West kesin bir tavırla. "Tören, Smoke için olası bir hedef olabilir. Üstü açık, ağır ağır ilerleyen bir arabada geçit törenine katılman hoşuma gitmiyor. Dışarda ne idüğü belirsiz bir sürü antika var."

Hammer ayağa kalktı. Gerçekten de başına ne geleceği umrunda değildi.

"Bu önemli değil," dedi donuk bir sesle. "Topluma ulaşmak için yaptığımız her küçük şeyin yararı var. Sözümünden asla dönmem."

"Pekâlâ, olağan devriyelere ek olarak elli izinli polisi o gün görev ve çağıracağız," dedi West. "Halka, aslında orada trafik kontrolü için bulunduğumuz izlenimini vereceğiz. Smoke'un ortaya çıkması ya da birilerinin sorun çıkarması halinde müdahale edecek yirmi sivil adamı harekete geçireceğiz."

Bubba da aynı şeyi düşünüyordu. Şef Hammer'm, Açelya Geçit törenine üstü açık bir arabayla katılmaması gerektiğine inanıyordu. Daha kötüsü, gazetede yer alan bu haberi herkes okumuştı. Bütün yolların kesiştiği bu noktada kötü bir şeyin olması muhtemeldi. Bubba, Hammer'ı korkunç bir tehlikeden koruması gerektiğini düşünüyordu. Bubba ayrıca Pikes'in bir şekilde bu işe karışacağını anlamıştı.

Bu sabah saat sekizde, Bubba, Richmond'm yaklaşık yirmi dakika dışındaki 1 numaralı yoldaki Green Top Sporting Goods'un önüne henüz park etmişti. Aslında Bubba buradan başka bir yerde olmayı kesinlikle istemezdi. Kapıdan içeri girdiği an binlerce balık oltası ve diğer

malzemelerle karşılaşmıştı. Nabız atışı hızlanmıştı. Sağına dönüp yüzlerce tabanca, silah, tüfek ve alıpatları gördüğünde heyecanlanmıştı. Hiçbir zaman Honey ile yaşamadığı bir şevvet hissine kapılmıştı.

Müdür yardımcısı Fig Winnick onu görünce sevinçle, "Hey n'aber?" diye seslendi.

Virginia yasalarına göre bir vatandaş ancak her ay bir tane silah satın alabilirdi. Fazlasına izin yoktu. Bu Ayın Silahı Kulübü'ne üyelikleri artışı geçmişti. Yüz seksen dokuz erkek ve altmış iki kadından oluşan küçük bir gruptu. Üyeler otuz günün dolduğunu birbirlerine hatırlatıyorlardı. Bugün nisanın ikisiydi.

"Eğer iki gün önce gelseydim, o zaman bir silah ve bugün de başka bir tane alabilecektim." Bubba her zamanki gibi yine hesabı birbirine karıştırdı.

"Sana öyle geliyor," dedi Winnick. "Yanlış hesap ediyorsun, Bubba. Ve adım gibi eminim ki çok kötü bir numara."

"Yani daha bir ay olmadı mı?" Böyle bir şeyi inanmayı reddeden Bubba karşı koydu.

"Tam olarak değil. Ama bir bakıma öyle. Tabii her ayın ilk günü silah satın alsaydın, durum değişirdi."

"Biliyorsun, birisi bütün silahlarımı çaldı," diye Bubba yeniden denedi.

Winnick, "Arkadaşlar bu olay hakkında konuşuyorlardı," dedi.

"Ve elimde bir tek Anaconda kaldı. Daha kolay taşıyabileceğim bir şeye ihtiyacım var." Bubba onun dilinden konuşmaya başladı.

"Elimde öyle bir şey var."

Winnick özenle bir vitrini açtı ve içinden bir tane Browning 40 S&W Hi-Power Mark III tabancasını çıkardı. Bu şaheseri Bubba'ya uzattı.

"O Tanrım," diye mırıldandı Bubba, krom gümüş tabancayı okşarken. "Oh, oh, oh."

"Parmak tetik yerine cuk oturuyor," dedi Winnick. "Bir kilo ağırlığında, kısa namlulu. Ele harika oturuyor, ha?"

"Vay canına. Şaka mı yapıyorsun?"

Bubba sürgüyü geri çekti ve ileri doğru şaklattı. Bundan daha iyi bir ses olamazdı.

"Ön görünüş düşük profil ağzı, arkadan ayarlanabilir sapma," diye devam etti. "Çok cepheli emniyet, on kurşunluk şarjör."

"Belçika'dan ithal." Bubba aptal yerine konmak istemiyordu. "Orijinal."

"Başka hiçbir şey olamaz."

"Hoş bir anlaşmaya ne dersin?" diye sordu Bubba. "Pek fazla olmuyor biliyorsun."

"Üzgünüm." Winnick özür diledi. "Kahretsin dün gelmiş olsaydın, daha on bir gün var."

"Şeyy, sanırım bu sefer olmak zorunda," dedi Bubba.

Patty Passman da düşüncelere dalmıştı. On iki yıldır Açelya Geçit törenlerini hiç kaçırmamıştı ve bunu da kaçırmaya niyeti yoktu. Rhoad haksızca onu birçok şeyle itham etmiş olsa da, ona yüklenen *tek suçu bir polis memuruna saldırıydı*. Willy 'Lucky' Loving'in ortaya çıkıp kefaletini ödemesini ve onu bu cehennemden çıkarmasını diliyordu.

Tutuklu evi, sakinlerinin intihar etmelerini engellemek için kemerlerini bırakıp kendi elbiselerini giymelerine izin veriyordu. Passman'ın üstü terden yapış yapıştı. Külötlü çorabı paramparça olmuştu. Holly Caddesi'ndeki Power Clean Grill'in park yerinde bir kavgaya karıştığı için içeri atılan, Dixie Motorfreight'in kamyonlarında çalışan, hücre arkadaşı Tinky Meaney'in önünde çorabını çıkarmaktan başka

seçeneği yoktu. Passman onun hakkındaki ayrıntıları bilmiyordu. Ama Passman onu evindeki bir partiye asla davet etmezdi.

Zincirlerle duvara tutturulmuş dar demir yatağın üstünde oturan Passman, "Umarım elini çabuk tutar," dedi.

Meaney'in, onun arkadaşlığından hoşlandığını ve burayı terk etmekte acele etmediğini düşünmesin diye Passman sık sık bu sözleri yeniliyordu. Meaney, iri bir kadındı. Daima şişman olmadığını, sadece iri kemikli olduğunu söyleyenlerdendi. Bu çok saçmaydı.

Meaney'in kalçaları Passman'ın gördüğü en büyük Smithfield domuzu butlarından daha kalındı ve küçücük hücrede gezinirken Meaney'in bacaklarının üstleri birbirine sürtüyor kot pantolonu hışırdayıyordu. Buraya düşmesine neden olan yumruk dövüşünde iri parmak boğumları ve güdük parmakları ezilip sıyrılmıştı. Sanki boynu yoktu. Yatağının ucuna oturan Passman, Meaney'in kamına kadar sarkan iri memelerine bakıyordu. Kot pantolonunun paçaları el yapımı kırmızı siyah kovboy çizmelerinin üstünde sıyrılmış kılı bacakları görünüyordu.

Passman'ın bakışlarını yakalayan Meaney, "Nereye bakıyorsun Allanın cezası?" diye homurdandı.

"Hiçbir şeye," diye yalan söyledi Passman.

Meaney yatağın üstüne uzanarak, clini çencesine dayayıp, bir dirseğinin üzerine yaslandı. Gözünü kırpmadan bakıyordu. Passman küçük karanlık gözlerindeki bakışı hemen fark etti. Aynı anda hayret içinde Meaney'in göğüslerinin düşündüğünden daha büyük olduğunu fark etti. Bir tanesi yatağın bir kenarından sarkıyor, neredeyse yere değiyordu. Kum torbasını anımsatıyordu. Passman, Meaney'in Motor Mile Towing&Flatbed Service çöfmanının altına sutyen takmadığını fark etti.

Passman'ın hayatı boyunca elinde tuttuğu en berbat kozu geldi aklına. Yıllar boyunca ne kadar çok kilo almış olursa olsun göğüsleri eşsizdi. Göğüslerindeki yağ hücreleri büyüme ve gelişme olanakların-

dan her nasdsa etkilenmemiştir. Bunun nedeninin bir erkek çocuk olmak için uğraştığı genç kızlığında vücudunu buna göre programlaması ve sonradan tekrar gerçek cinsiyetine yöneldiğinde programın bu kısmının silinmesi olduğunu tahmin ediyordu.

Sekizinci sınıftayken sağlık derslerinde âdet kanamalarıyla ilgili filmleri izlemek, ekranda bir kadının üreme organının gözlerinin önünde gelişmesini, göğüslerinin yuvarlaklaşmasını, armut biçimindeki rahimin döllenmemiş yumurtaları atışını izlemeyi Passman çok aşağılayıcı buluyordu.

Diğer bütün kızlar bunları rahatlıkla anlatabiliyordu, ama Passman beceremiyordu. Hayatının büyük bir bölümünü sutyen giymeden geçirdiğini dürüstçe itiraf ediyordu. Aybaşıları daha çok koma gibi glikoz açlığını azdıran ve onu huysuzlaşman kısa dönemler gibiydi.

İşkence dolu ergenliğin anıları içinde kaybolan Passman hâlâ bakiyordu. Meaney'in yüzü oyuncak fener gibi parlıyordu. Ve kıskırtıcı bir biçimde gerildi. Passman hemen kendini toparladı. Telaşla başına baktı.

"Umarım elini çabuk tutar," dedi Passman bu kez üstüne basa bas.

"Burası o kadar berbat bir yer değil," dedi Meaney. "Sesini tanıdım. Telsizle bağlandığımda hep duyuyordum Kanal 1,2,3. Hepsi çok iyi biliyorum. 460. 2000 Mhz., 460.325, 460.325. Sesini çok beğenirim."

"Teşekkürler," dedi Passman.

"Söyle bakalım ne yaptın?"

Passman bir uyarının gönderilmesinin akıllıca olacağını düşündü.

"Bok herifin birini dövdüm," diye cevapladı. "Kontrolümü kaybettim ve biraz daha fazla kendimi tutmam gerekirdi. Orosu çocuğunun koca şeylerini koparacaktım."

Meaney başını salladı. "Benimkinin de öyle. Orosunun evladı, piç. Barda oturmuş kendi işime bakıyordum, anlıyor musun? Uzunca bir yoldan gelmişim. Ama oldukça uzun. Sonra şu kovboy şapkalı adı hergele masama geldi. Onu uzaktan tanıyordum." Başını salladı. "Ve o da beni tanıyordu." Tekrar başını salladı. "O gece 92 model, 452 beygir, alüminyum jantlı, renkli camları olan, hava yastıklı, dört çeker bir Chevy Dually olan özel arabasını kullanıyordu.

"Arabası parkta duruyordu ve bana beğenip beğenmediğimi sordu. Ben de 'hoşlandım' dedim. Arabamın markasını sorunca 'Mack' diye cevap verdim. Peterbilt kullanıp kullanmadığımı sordu. 'Kullandım' dedim. Peterbilt'de saksafon çalıp çalmadığımı sordu. 'Çalmadığımı' söyledim. İsteyip istemediğimi sordu. Ben de, 'Niye isteyeyim ki,' dedim. Birdenbire fermuarını indirdi, ben de onu Chevy Dually'sinin üstüne yapıştırdım.

"Sonra ona epey yüklenmiş olmalıyım. Çünkü hamburger gibi yamyassı oldu. Kemikleri kırıldı. Dişleri ağzından yere döküldü. Sağını başını yolup kulağını kopardım. Nefret ettiğim tek şey, birinin beni sonradan bir tek şeyi bile hatırlamayacak kadar kızdırmasıdır. Sanırım bir tür sara krizine tutulmuş olmalıyım."

"Aynen," dedi Passman.

"Buralarda mı oturuyorsunuz?"

"Regency Mall'a yakın oturuyoruz."

"Biz dediğin kim?" Meaney'in gözleri kısıldı ve karardı.

"Ben ve erkek arkadaşım." Passman kendini koruma içgüdüsüyle yalan attı.

"Bir zamanlar benim de vardı," diye hatırladı Meaney. "Sonra bir gün tutuklandım. Niye olduğunu hatırlamıyorum. Tek bildiğim içerde yanımda bir başka kız vardı." Meaney sırtüstü döndü. Ellerini başının altına koydu. Vücudu yataktan dışarı taşıyordu.

Passman paniklemeye başlamıştı. Kefaletçi Lucky Loving şayet acele etmezse onu öldürecekti. Meaney'i azıcık olsun cesaretlendirmek istemiyordu, ancak hikâyenin geri kalanını bilmek istiyordu. Olabildiğince çok bilgi edinmeye ihtiyacı vardı. Önceden bilgilenmek, önceden silahlanmak demekti. Annesi daima böyle söylerdi.

"Ne oldu?" diye sordu Passman, uzun ve gergin bir sessizlikten sonra.

"Onunla yaptıklarımız mı?" Meancy hatırasından hoşlanarak gülümsedi. "Sana bir şey söyleyeyim mi kuzum. Bir erkeğin sahip olduğu her şeyi kendi başlığının altında bulabilirsin, tabii ne demek istediğimi anlıyorsam"

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oliver Hills Mahkeme Binası, modern, bol ışıklı ve maun oymalarla süslüydü. Brazil hiç bunun kadar küçük bir mahkeme binası görmemişti. Kolunun altında Weed'in dava kâğıtlarıyla içeri girerken kendini biraz daha iyi hissediyordu. Saat dokuza beş vardı ve burada duruşmalar tam vaktinde başlardı.

Şayet mahkeme tebligatında saat dokuz yazıyorsa, dokuzda başlayacak demektir ve mübaşir bağırdığında da saat tam dokuzdu. "Weed Gardener, iki numaralı mahkeme odasına lütfen."

Yargıç Maggie Davis kürsüdeydi. Siyah cüppesi içinde heybetli ürkütücü bir görünümü vardı. Bir yargıç için oldukça gençti ve Genel Kongre onu atadığında iş başına geçip bazı değişiklikler yapmıştı. Hafif suçlar işlemiş olan küçük suçluların mahremiyetini korusa da şiddetli saldırganları müdafaa etmiyor ya da onlara hoşgörü göstermiyordu.

"Günaydın, Memur Brazil," dedi Yargıç Davis. Brazil ön sıraya oturdu. Kâtip yargıca Weed'in dosyasını uzattı.

"Günaydın, sayın yargıç," dedi Brazil.

Bir muavin Weed'i arka sıralardan getirip yargıcın önüne oturttu. Oturduğu yerden üstüne bol gelen mavi tulumunun ve tevkif numarasının yazılı olan siyah Spalding tişörtünün içinde daha da küçük görü-

nüyordu. Ancak Weed başını dik tutuyordu. Mahzun ya da utangaç görünmüyordu. Eyalet Savcısı Jay Michael ya da kamu davalarını savunan Sue Cheddar'a ve kapıdaki muavine kim olduğunu anlatan Bayan Gardener'm tersine tutuklanmak için can atıyordu sanki.

"...evet, evet, benim oğlum." Brazil, Bayan Gardener'ın konuşmalarını duydu.

"Bayan Gardener mı?" diye sordu Yargıç Davis.

"Evet," diye fısıldadı kadın.

Weed'in annesi temiz mavi bir elbise ile ona uyan ayakkabılar giymişti ancak yüz ifadesi şık görünümünü yalanlıyordu. Gözler bütün gece ağlamışcasına şiş ve yorgundu. Elleri titriyordu. Brazil sonunda ona telefonla ulaşp, Weed hakkında onu bilgilendirdiğinde gözyaşlarına boğulmuş ve kendini başarısız anne olmakla suçlanıyordu. Brazil'e, Twister öldükten sonra herhangi bir şeyi hissetmekten ve olaylarla yüzleşmekten vazgeçtiğini söylemişti.

"Buraya gelebilirsiniz," dedi yargıç Bayan Gardener'a nazikçe.

Bayan Gardener salonun ön tarafına geldi ve ilk sıranın bir köşesine oturdu. Weed arkasına dönüp bakmadı. -

"Ailenizden başka birini bekliyor musunuz?" diye sordu Yargıç Davis, Bayan Gardener'a.

"Hayır, efendim."

"Pekâlâ," dedi Yargıç Davis, Weed'e dönerek. "Sana haklarını okuyacağım."

"Tamam," dedi West.

"Dava vekili tutma, davayı kamuya açma, suçlamalara karşı iniyaz isteme, şahitleri yüzleştirme ve sorguya çekme, kanıt sunma ve mahkemenin son kararına temyiz başvurusunda bulunma haklarına sahipsin."

"Teşekkür ederim," dedi Weed.

"Bunları anladın mı?"

"Hayır."

"Bu şu demek oluyor, Weed, bir avukat isteme hakkına sahipsin ve seni zan altında bırakacak herhangi bir şey söylemek zorunda değilsin. Diğer haklar ise seni ilgilendirmiyor. Böylesi iyi mi? Şimdi anladın mı?"

"Zan altında bırakmak ne demek?"

"Örneğin, sana karşı kullanılacak bir şey söylemek."

"Bunu nasıl bileceğim?" diye sordu Weed.

"Sen başladığında ben seni durdururum, ne dersin?"

"Peki ya zamanında durduramazsan?"

"Durdururum, merak etme."

"Söz verir misin?"

"Evet," diye cevapladı Yargıç Davis. "Şimdi..." Weed'e baktı. "Bu suçlamanın sebebi, seni tevkif evinde duruşma gününe kadar tutmaya ya da o zamana dek çıkıp gitmene karar vermektir."

"Alıkonmak istiyorum," dedi Weed.

"İlerledikçe bunun hakkında da konuşacağız."

Brazil'in verdiği suçlama metnine baktı.

"Weed, Virginia Kanunu'nun 18.2-125'inci maddesini ihlal, gece yarısı bir mezarhğa izinsiz girmek ve 18.2-127'yi ihlal, kiliseye, kilise mülkiyetine, mezarlıklara, gömütlere, vs.'ye zarar vermek ve 182.2-138-1'i ihlal, bilinçli ve kasıtlı olarak kamuya da şahsi mülkiyete zarar verme ya da tahrip etmekle itham ediliyorsun." Öne yaslandı. "Bu ithanların ciddiyetini anlıyor musun?"

"Sadece yaptıklarımı ve yapmadıklarımı biliyorum," dedi Weed.

"Suçlu mu suçsuz mu olduğuna inanıyorsun?"

"Birini ya da diğerini seçtiğimde ne olacağına bağlı," dedi Weed.

"Weed, bu şekilde yürümez."

"Sadece savunmanı yapmak istiyorum."

"O zaman suçsuz olduğunu bildir ve savunmanı duruşmada yap," dedi ona.

"Bu ne zaman?"

"Bir tarih belirlememiz gerek."

"Yarına yapabilir miyiz?"

"Bugünden itibaren yirmi bir gün sonra."

Weed üzülmüş görünüyordu.

"Ama Açelya Geçit töreni cumartesi günü," diye açıkladı. "Şimdi savunmanı yapıp geçite katılıp zillerimi çalamaz mıyım?"

Yargıç Davis, bu küçük suçluyu birçoğundan biraz daha ilginç bulmuş görünüyordu. Eyalet savcısı sersemlemişti. Savunma Avukatı Cheddar'm yüzünde boş bir ifade vardı.

"Eğer savunmanı yapmak istiyorsan suçsuz olduğunu söyle."

Yargıç onu yönlendirmeye çalışıyordu.

"Geçitte yürümeden olmaz," dedi inatla.

"Eğer suçsuz olduğunu söylemezsen, tek seçeneğin suçlu olduğunu kabul etmek. Suçlu olduğunu kabul etmek ne anlama geliyor biliyor musun?" diye sordu Yargıç Davis şaşırtıcı bir sabırla.

"Yaptım anlamma geliyor."

"Seni cezalandırmak zorunda olmam anlamma geliyor, Weed. Belki seni gözaltına alırım, belki de almam. Özgürlüğünü kaybedebilirsin, bu durumda başka bir deyişle, yakın bir zaman içinde hiçbir geçitte yürüme şansın olmayacak."

"Emin misiniz?" diye sordu.

"Burada oturduğumdan emin olduğum kadar."

"Suçsuzum," dedi. "Suçlu olmama rağmen."

Yargıç Davis, Bayan Gardener'a baktı. "Bir avukatınız var mı?"

"Hayır, efendim," diye cevapladı Bayan Gardener.

"Bir tane tutabilecek misiniz?"

"Ne kadar tutar?"

"Pahalı olabilir," dedi yargıç.

"Bir avukat istemiyorum," dedi Weed.

"Seninle konuşmuyorum," diye uyardı yargıç.

"Sakin yapma, atine!" dedi.

"Weed!" dedi yargıç sertçe.

"Kendi kendimi savunacağım." Weed durmak bilmiyordu.

"Hayır, savunmayacaksın!" diye karşılık verdi Yargıç Davis.

Weed'i savunması için Sue Cheddar'ı tayin etti. Cheddar, Weed'in yanından geçerken ona gülümsedi. Yüzünde abartılı bir makyaj vardı. Kirpiklerine o kadar fazla rimel sürmüştü ki Weed'e yollara döken asfaltı çağırıyordu. Üzeri altın şansı boyanmış olan kırmızı tırnakları o kadar uzundu ki, her şeye önce tırnaklarıyla dokunmak zorundaydı. Weed'in izlenimi hiç de olumlu değildi.

"Onu istemiyorum," dedi. "Benim adıma konuşacak hiç kimse ihtiyacım yok."

"İhtiyacın olduğuna ben karar verdim," dedi yargıç. "Bay Michael, lütfen, devam eden nezaret durumu için devlet adına kanıtlan sunun," dedi, Brazil'e bakıp görevi ona teslim etmeyi düşünen cyalet savcısına.

"Sayın yargıç, sanırım bu sefer tutuklama memuru bunu daha iyi yapabilir," dedi Michael. "Gerçekten şu ana dek hiçbir şey bakmadım."

Weed, Sue Cheddar'ın olayı ele alış tarzından hoşlanmamıştı. Neler olduğunu her söylemeye kalktığında, Cheddar ona susmasını söylüyordu. Şayet insanlar konuşmasına izin vermezse gerçeğin nasıl ortaya çıkacağını anlamıyordu. Çünkü, zaten başı belada olan birisi bu şekilde daha da kötü duruma düşüyordu.

Bir süre sonra, Brazil olayı anlatmaya başladığında, Cheddar'ın çenesini kapatmasını söylemesinden sıkılmıştı. Rahatsız olmuş ve kızmıştı. Weed'den başka hiçbir şeye itiraz etmiyordu sanki. Üstelik Weed'in tarafında olması gerekiyordu. Weed idareyi eline aldı. Şayet Memur Brazil, Weed'in hikâyesini anlatmaya başlarsa, Brazil'e katılıyor olsa da itiraz etmeye karar verdi.

"Salı sabahı saat iki civarında, Weed, Hollywood Mezarlığı'nın çitine tırmandı ve özel mülkiyete tecavüz etti." Brazil yargıcın önünde duruyordu ve hikâyeyi özetliyordu.

"Oraya saat üçü geçene kadar varmamıştık bile," diye Weed onu düzeltti.

"Bu önemsiz," dedi Yargıç Davis daha önce sayısız kere yaptığı gibi.

"Şşşt..." diye Cheddar fısıldadı.

"Görünüşe göre bir çete ile birlikteydi ve baskı altındaydı..." diye devam etti Brazil.

"Hayır değildim," diye itiraz etti Weed. "Sadece Smoke ve Divinity ile birlikteydim. Dog, Sick ve Beeper orada değillerdi."

"Önemsiz," dedi yargıç.

"Maksat şuydu." Brazil devam etti. "Weed, mezarlığa boyalarını, Jefferson Davis'in heykelini tahrip etmek için götürmüştü."

"Kim olduğunu bile bilmiyordum," diye araya girdi Weed. "Ve yüzünü tahrip de etmedim. Yüzü olduğu gibi duruyor, isterseniz gidip bakın."

Savunma Avukatı Cheddar sert ve yüksek sesle, "Sayın yargıç müvekkilimin kendine suç yüklemekten tek bir şey bile anlamadığını sanıyorum."

"Anladığını söyledi," diye karşılık verdi Yargıç Davis.

"Evet," dedi Weed, Cheddar'a.

"Lütfen devam edin, Memur Brazil," dedi yargıç.

"Weed, heykelin üzerine bir Spiders basketbol forması boyadı ve saat sabah beş sularında çitten tırmanarak mezarlığı terk etti."

"O kadar erken değildi," diye karşı çıktı Weed. "Eminim, güneş doğmaya yeni başlamıştı. Çünkü bu her sabah okula gitmeden önce kendime marmeladı tost yaptığım saat. Kendim yapıyorum çünkü anem bu kadar erken kalkamayacak kadar geç saatlere değin çalışıyor."

Bayan Gardener başını öne eğdi. Yüzünü saklamaya çalışıyor, gözyaşlarını siliyordu.

"Önemsiz," dedi Yargıç Davis.

"Ve bunun yanında," diye açıldı Weed. "Bu sadece poster boyası. Gidip bakın. Bir bahçe hortumuyla su sıkınca temizlenebilir. Ama bu konuda ne yapacaklarını araştırmakla meşgul olduklarından hiç kimse parmaklarını ıslatıp yeni boyanmış olup olmadığını anlamak için bile bakmadı. İlk yağmurda akıp gidecek," diye bildirdi düş kırıklığı içinde.

Bir an kimse konuşmadı.

Kâğıtlar hışırdadı.

Savei düşüncelere dalmıştı.

Brazil'in şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı.

Cheddar'ın durumu kavraması birkaç saniye sürdü.

"O zaman gerçekten tahrip edilmemiş," dedi Cheddar, tok bir ses-

"Nerden biliyorsun?" diye Weed avukatına itiraz etti. "Bugün onu gören var mı?"

Kimse görmemişti.

"O zaman sakın..." derken, Cheddar eliyle onun ağzını kapattı.

"Sana kaç kez çeneni kapamanı ve işimi yapmama izin vermeni söyledim!" diye haykırdı Cheddar.

Weed, Cheddar'ın elini ısırdı.

"Tanrı aşkına!" diye bağırды Cheddar. "Beni ısırdı!"

"Çok değil," dedi Weed. "Ama önce o başlattı. Beni şu tırnaklarıyla tırmalamasaydı ne olacaktı? Bu kadar yakından hiç baktınız mı şu tırnaklara?" Ağzını elbisesinin koluyla sildi.

"Sessizlik!" diye haykırdı yargıç.

"Peki ya heykeli temizlersem?" dedi Weed. "Eğer yapmamı isterseniz, yaparım." Bu Weed için büyük bir fedakârlıktı, ancak Tvvester'in abidesinin zaten sonsuza kadar yaşamayacağını biliyordu. "Tek istediğim cumartesi günü Açelya Geçit törenine katılmak."

"Henüz oraya gelmedik, Weed," dedi Yargıç Davis sert bir sesle. "Kanıtları dinlemedikçe buna karar veremem. Ve lütfen avukatını bir daha ısıрма."

"Peki ya polislerin bilgisayardaki sorununu çözeceğime söz verirsem? Geçitte zillerimi çalmama izin verir misiniz?" diye devam etti Weed.

"Basında 'Balık Saldırısı' olarak geçen şeyden söz ediyor," dedi yargıca Brazil.

Cheddar'ın şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. "Bunu o mu yaptı?" diye sordu. Yüzü ekşimişti.

"O neden oldu," dedi Brazil.

"Sayın yargıç, kürsüye yaklaşabilir miyim?" Cheddar panikle mişti.

İleri hamle yaptı ve kürsünün kenarını tutup, ayak parmakları üzerinde durarak olabildiğince yargıca doğru eğildi.

"Sayın yargıç," diye heyecanla fısıldadı, ancak fısıltısını herkes duyabiliyordu. "Şayet henüz söz edilen şey müvekkilimin balık hastalığını yayması ise başkalarının buna yakalanma tehlikesinde olup olmadığını bilmem gerek."

Cheddar, Weed'e tehditkâr bir biçimde bakıyordu.

"Bu ben oluyorum tabii," diye devam etti Cheddar. "Beni ısırdı, sayın yargıç."

"Bir hastalıktan söz ettiğimizi sanmıyorum," dedi Yargıç Davis, gözlerinde bir öfke kıvılcımla.

"Sayın yargıç," dedi Cheddar biraz daha ısrarcı bir tonda. "Hepimiz, özellikle bana, bulaşabilecek bir mikrop türünü taşımadığından nasıl emin olabiliriz! Biliyorsunuz dişleri derimle temasa geçti!"

Yargıç, Cheddar'ın elini Özgürlük Anıtı gibi havaya kaldırdı.

"Derinin altına geçmiş gibi görünmüyor," dedi yargıç kadının elime bakarak.

"Yani şimdi onu akıl sağlığının test edileceği ya da benzeri bir yere test etmeleri için göndermeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?" Cheddar'ın ses tonu feryat ediyormuşçasma yükseldi.

"Tam olarak öyle," dedi Yargıç Davis.

"O zaman davayı bırakıyorum!" Cheddar kırmızı ve altın sarısı parlayan ellerini çekip kaldırdı.

"Hayır bırakmıyorsunuz, çünkü ben sizi kovuyorum!" diye bağırdı Weed, Cheddar dağılan evrak çantasını kapıp etrafa kâğıtlar saçarak mahkemeden dışarı doğru hızla ilerlerken.

"Sayın yargıç," diye başladı Brazil. "Gerçek şu ki, hakikaten, COMSTAT sisteminin yeniden çalışmasına ihtiyacımız var." Araya girmemesi gerekiyordu ancak buna aldırış etmedi. "İletişim sistemi, şu balık dalgası yüzünden dünyanın her yerinde çöktü."

"Memur Brazil, bunun dava ile ilgisi yok."

"Elbette," diye mırıldandı, Weed'e açıkça meydan okuyarak. "Zaten belki de sorunu çözemez."

"Çözebilirim tabii ki," dedi Weed.

"Ya öyle mi?" diye sataştı Brazil ona kasıtlı olarak. "Peki nasıl?"

"AOL üzerindeki HTML yorumlayıcısını karıştırıp paketlediğim de yüklediğim programı çıkararak."

Yargıç Davis de herkes gibi AOL kullanıyordu ve renk bombaları, dahili modülasyon tahrifat bombaları, HTML donması ve gecikmesi, ITMO hataları ve bunların çeşitli türevleri ya da Boş DMT bombalarının korkusuyla yaşıyordu.

"Paketlemek de ne demek?"

"Virüs, yazım kılavuzunun içindeki bir otomatik paket," diye bilgilendirdi onu, sanki yaptığı açıklama çok acıkmış gibi. "Bak, eğer VBMSG alt sınırlandırıcısı kullanırsan ne olur? Pencereyi açık tutmak ve yapmanı söylediğim diğer şeyleri yapmaya çalışırsan ne olur? Söyleyeyim, dediğim gibi bu virüs olur. Kendi haritamı oraya koymak ve orada tutmak için yaptım bunu. Anti-paketleme programı da işe yaramaz. Çünkü kendi programımı tekrar etsin diye DMT'de yaptım."

Şaşkınlık mahkemeyi susturmuştu. Brazil her şeyi not alıyordu.

Yargıcın ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalmıştı.

"Aneak balık ekranımın hiçbir yere gitmesini istememiştin," diye ekledi Weed. "Birileri bütün bu adreslere sokmuş olmalı. Ve bunu yapan da ben değilim."

"Şimdiye kadar söylediklerini anlayan biri var mı?" diye sordu yargıç.

"Ben birazını anladım," dedi Brazil. "Ve adresler konusunda da haklı."

"Sorunun nasıl çözüleceğini göstermem bir dakikadan fazla sürmez, sonra beni hapsedebilirsiniz," dedi Weed. "Ve ben de geçite katılıp sonra yeniden hapse geri dönerim."

Yargıca doğru baktı, gözleri korkuyla parlıyordu. Yargıç Davis'in eğer kendisinin eve gitmesine izin verirse kötü bir şeylerin olacağını anladığından emindi. Arkasına dönüp annesine baktı.

"Her şey yolunda, anne," dedi. "Seninle ilgili değil."

Annesinin gözlerine yaşlar dolmuştu. Onunkiler de biraz ıslanmıştı.

Yasanın elverdiği kadarıyla görevi cezalandırmak olan yargıç sonunda davayı bitirmeye karar verdi.

"Onun salıverilmesi diğerlerinin mülkiyeti için muhakemesiz bir tehliktir," diye yasadan alıntı yaptı. "Bence onu salıvennek için ortada açık ve geçerli bir sebep var."

Yargıç öne eğildi ve Weed'e baktı. Kararını vermişti. Weed'in kalbi duracak gibiydi.

"Dava için olası bir neden görüyorum," diye bildirdi herkese. "Ve hüküm verici celse bugünden yirmi gün sonra olacaktır. Mahkeme tanık çağırabilecektir ve çocuk alıkonulmaya devam edecektir. Ancak çocuk, bu cumartesi Memur Brazil'in gözetimi altında salıverilecektir." Weed'e baktı. "Geçit saat kaçta?"

"On buçuk," dedi Weed. "Ancak daha erken orada olmam gerekiyor."

"Ne zaman biter?"

"On bir buçuk," dedi Weed. "Ancak biraz daha kalmam gerekiyor."

"Sabah 9:00 ile 13:00 arası," dedi Brazil'e yargıç. "Sonra geri gelip dava gününü tevkif evinde bekleyecek."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Açelya Geçit töreninin yapılacağı sabah Weed kendini kuş gibi hafif hissediyordu. Memur Brazil onu Godwin bandosunun beklediği George Wythe Lisesi'ne götürürken, Weed bu güzel günde hissettiklerinin resmini-yapabilmeyi düşünüyordu.

Weed, polyester ve yün karışımı gümüş düğmeli pantolonun yanında parlak şeritler olan kırmızı beyaz üniformasının içinde terliyordu, ama aynı zamanda gurur duyuyordu. Yuvarlak topuklu siyah ayakkabıları yeni gibi görünüyordu. Arka koltukta siyah çantalarının içindeki Sabian zillerini ayna gibi parlatmıştı.

Brazil, "Daha fazla egzersiz yapacak vaktinin olmaması çok kötü," dedi.

Yüz elli kişilik bando üyesinden yalnızca kendisinin bir haftadır çalışmalara katılmadığını biliyordu. Çalışma kartlarına bakma şansı olmamıştı. Ne zaman uygun adım atıp, ne zaman duracağını bilmiyordu.

"Üstesinden gelirim," dedi Weed, camdan dışarı bakarken. Kalbi heyecanla çarpıyordu.

Kalabalık toplanmaya başlamıştı. Tahminlere göre bu geçit töreni kent tarihinin dönüm noktası olacaktı. Hava harikaydı. Sıcaklık mevsim nonnallerinin üzerindeydi. Havada tek bir bulut yoktu. İnsan-

lar çimenlerin üstüne battaniyeler seriyor, bahçe sandalyelerini kuruyor, bebek arabaları ile tekerlekli iskemleleri yolun kenarına yerleştiriyorlardı. Geçit rotası üzerindeki evlerde oturanlar bunun eski eşya satışı için bulunmaz bir fırsat olduğuna karar vermişlerdi. Fosforlu yelekler içindeki polisler halkın arasına dağılmıştı. Weed hiç bu kadar çok trafik konisini bir arada görmemişti.

Brazil endişeliydi. Binlerce insan toplanıyordu ve geçitte görev alacaklar George Wythe Lisesi'nin park alanını doldurmuşlardı. Şayet Smoke'un bir planı varsa, Brazil bunca kargaşanın içinde bir çocuğu nasıl ayırt edeceğini bilmiyordu. Özellikle Weed hariç kimse Smoke'un gerçekten neye benzediğini bilmiyordu.

Weed zil çantasını arabadan alırken Brazil, "Bana bir söz vermeni istiyorum, tamam mı?" dedi. "Smoke'u ya da çetesini görürsen..."

"Ee?"

Endişeyle geçit bandosuna bakan Weed acele ediyordu. Bayraklar havada dalgalanıyor, müzik aletlerinin pırıltıları gözleri kamaştırıyordu. Köşeyi dönmek üzere olan geçit alayı kırmızı beyaz bir yığına benziyordu. Çiçeklerle bezenmiş arabalar uzunca bir kuyruk oluşturmuşlardı. Duvarcılar, palyaço gibi giyinmişti. Atlı polisler, çocukların atları okşamasına izin veriyordu. Antika arabaların motorlarından homurtular yükseliyordu.

Deniz Harp Okulu Taburu'nun yürüyüş çalışmasını izleyen Weed, "Biz bunlardan daha iyiyiz," dedi. "Otobüse bak! Bu bando ta Chicago'dan gelmiş! Hey bir tane de New York'tan!"

Brazil arabanın camından başını çıkarıp, "Weed, dediğini duydun mu?" diye sordu.

Çavuş Santa kalabalığı dağıtmaya çalışıyordu. Ayçiçeği kıyafetli kızlardan biri rütbesinin nişanını düşürdü ve nişan yolda birkaç kez sıç-

radı. Kovboy giysili insanlar, yelelerinde açelya çiçekleri taktıkları mı* dillilerini gösteriyorlardı. Bağımsız Tekerekli Sandalyeli Atletler Cemiyeti yürüyüşe katılmaya hazırdı. Weed büyülenmişti.

"Weed." Brazil arabadan çıkmak üzereydi.

"İndişelenme Memur Brazil," dedi Weed. "Seni haberdar ederim."

"Nasıl?" Brazil tek bir risk bile almak istemiyordu.

"Yapmamam beklenirken zilleri uzunca birbirine vurup yüksek sesler çıkarırım," dedi Weed.

"Olmaz, Weed. Tüm o gürültüde nasıl fark ederim?" diye karşı çıktı Brazil.

Weed düşündü, yüzü buruştu ve omuzları düştü. Kalbi kırılmış gibiydi. "O zaman bir kolumu boşaltırım. Bunu kaçırmam imkânsız. Tabii bunu niçin yaptığımı ya da çalmayı kestiğimi sen açıklayacaksın. Yoksa beni bandodan atarlar."

"Bir kolunu boşaltmak mı?"

"Kayışlardan birini çözeceğim. Hiç yolda yuvarlanan otuz altı santim çapında bir zil gördün mü?"

"Hayır," diye itirafetti Brazil.

"Tamam, o zaman," dedi Weed. "Sana başımın belada olduğunu anlatmaya çalışırken görürsün."

Lelia Ehrhart'ın başı zaten beladaydı. Mavi kurdelelerle süslü Yüksek Ceza Komisyon Başkanı'nın üstü açık kırmızı Cadillac arabasını inceliyordu. Geçit alayına katılan araba yolda yavaş yavaş ilerlerken, komisyon flamaları hoş bir biçimde dalgalanacaktı. Birdenbire dehşet içinde, arabada bir tek açelya çiçeğinin olmadığını fark etti.

"Geçitin anlam ve mesajı olan simgeyi taşımalyız," dedi Komisyon Başkanı Ed Blackstone'a.

"Mavi kurdelelerin onların yerini tutacağını düşündüm," diye karşılık verdi, seksen iki yaşında olan ancak yaşın önemi olmadığını düşünen Blackstone. "Bu geçitin adını açelyalardan aldığını düşünüyorum ve her yerde açelya var. Bu yüzden arabamın içini de açelyalarla doldurmamız gerekmiyor. Zaten fazla yerimiz de yok."

Ehrhart tatmin olmadı ve beyaz deriden ön yolcu koltuk bölümünün cıcaclı ve beyaz pembe açelya dallarıyla süslenmesini emretti. Bu, el sallayan ve gülümseyen komisyon üyelerinin sayısını üçten bire indirdi.

"Sanırım, tek başıma el sallamak zorunda kalacağım," dedi Ehrhart.

"Pekâlâ, sana bir şey söyleyeyim, Lelia," dedi Blackstone. Geçirdiği katarakt ameliyatından dolayı takmak zorunda olduğu kalın camlı gözlüklerinin arkasından gözlerini kısıp baktı. "Etrafını arılar saracak. Sözlerime güven. Bu kadar çok çiçek arıları davet edecek ve sakın flamaların bu kadar uzun olması konusunda uyarmadığımı söyleme. Tam yedi metre." Blackstone bu konuda ciddiydi. "Birisi bu uzunlukta uçuşan şu flamalara arkadan yaklaşırsa kesinlikle bir yerlerine dolanacaktır."

"Jed nerede?" Ehrhart kaşlarını çatı.

"Orada." Blackstone bir ağacı işaret etti.

Ehrhart kalabalığı araştırdı ve antik bir itfaiye kamyonuna asılıp arabasını daha önce bir iki kez tamir ettirdiği Muskrat ile konuşmakta olan Jed'i gördü. Ehrhart'ın kendisiyle gelme teklifine rağmen, Vali l'euer'in yürüyüşe katılmayacağını hatırlamak bile istemiyorlardı. En azından Bull Ehrhart'ın borçlu hastalar listesinde olan Jed'in komisyon arabasını sürmeye gönüllü olmasını sağlamıştı.

"Söyle ona şimdi gitme vakti," diye emretti Blackstone'a Lelia Ehrhart.

Blackstone aceleyle ağaca doğru ilerledi.

Brazil ve West kalabalıktan hoşlanmıyordu. Fakat Şef Hammer, nefret ettiği kalabalığın ortasında tek başına dikilmeyi reddetmişti.

"Bunu yaptığina inanamıyorum," diye söylendi West, koyu mavi Sebring'in arka koltuğundan. "Etrafta gerçekten kötü bir şeyler yaparak kahraman olmak için bekleyen bir sapık var ve sen neye karar veriyorsun?" Şoför koltuğuna kaydı ve aynaları ayarlamaya başladı. "Üstü açık bir geçit arabasında alaya katılmaya!"

"Ben de hoşlanmadım bundan," dedi Brazil, arkaya Hammer'ın yanına otururken. "Kullanmamı istemediğinden emin misin?" diye sordu West'e.

"Unut gitsin," diye cevap verdi West.

Brazil bir kâğıt çıkardı.

"Mustang Kulübü'nü bulmamız gerek," dedi. "Çünkü onların önündeyiz ve..." Parmağını bir listeden aşağı kaydırıldı. "...Bayan Richmond'ın tam arkasında."

"Hadi ordan," dedi West.

Pigeon ile şişman bir adam, Brentwood South'un karşısında, Basen ve Westover Hills'de birbirlerine iki adım uzaklıkta duruyorlardı.

Şişman adam kalabalığı bir Leica dürbünüyle tararken gizlice harekete geçecekmiş gibi görünüyordu. Pigeon ise çöp kutusuna bir çocuğun attığı, hardallı ve salçalı soslu sandviçi tenekeden çıkarıyordu.

Pigeon Açelya Geçidi'ni hiç kaçırmazdı. Geçitte insanlar çok mürşif oluyorlardı. Bu devirde bir çocuk bir doların bile değerini bilmiyordu. Bir veledin atmadan önce sertçe ezerek unufak ettiği, neredyse ağzına kadar dolu bir cips paketi bulmuştu.

"İhtiyacımız olan tek şey, yeni bir savaş," dedi şişman adama sanki tanışıyorlarmış gibi.

"Bunu ben yıllardır söylüyorum." Şişman adam onunla aynı fikirde olduğunu bundan güzel ifade edemezdi. "Kimse savaşın neye benzediğini anlamıyor."

"Nasıl anlayabilirler ki?" dedi Pigeon, paketin içine bakıyordu ancak bir onluktan daha büyük bir tane bile cips bulamamıştı.

"Benim adım, Bubba," dedi adam dürbünüyle etrafı taramaya devam ederek.

"Ben Pigeon."

"Memnun oldum."

Pigeon dikkatini birkaç çiğnemeden sonra sakızını kaldırma düğmesine odakladı. Koşu kıyafetleri içindeki bir bayan sakızın üstüne bastı.

"Teşekkürler!" diye bağırdı çocuğa, bir kutu portakal suyunu açıp yürümeye devam ederken.

Ayağını kaldırdı ve koşu ayakkabısının tabanındaki kabarcıklara yapışıp uzayan pembe sakız liflerine baktı.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı çocuğa. Bu sırada geçit törenini yakından izlemek isteyen insanlar etrafına toplandı. "Bütün çocuklardan nefret ediyorum! İnsanlardan nefret ediyorum!"

"Bu beni de delirtiyor," dedi Pigeon. "Artık kimsenin umrunda bile değil."

Bubba sağ tarafa döndü yirmi beş metre kadar uzaktaki bir bahçede bahçe sandalyelerini açan Smudge ve karısına odakladı dürbünü.

"Muhtemelen bu insanların kim olduğunu bile bilmiyordur," diye homurdandı Bubba. "Yaşamı boyunca hep yaptığı gibi yine yalnızca kendini düşünüyor."

"Artık bütün dünya aynı şeyi yapıyor," dedi Pigeon.

"Benim de burada olduğumu biliyor," dedi Bubba. "Orospu çocuğu, bana bin dolar borçlu olduğunu da biliyor. Hafızasını yitirdiğini, bahse girdiğimizi hatırlamadığını söylüyor. Böylece bana olan borcunu ödemeyecek."

"Dürüstlüğüne başına ne geldi merak ediyorum," dedi Pigeon.

Bubba, Smudge'in damalı bir masa örtüsünü açıp çimenlerin üzerine yaymasını izledi. Mavi bir buz kabını aldı, kapağını açtı ve tersyüz etti.

Pigeon heyecanla yerde bir sigara izmariti aradı. Fiyatlar oldukça yükselmişti. Artık insanlar, fitrenin ucuna kadar içip, geriye onun için bir şey bırakmıyorlardı.

Önceki sabah, Ana Cadde'den şehir merkezine doğru yürürken, Scott&Stringfellow borsa şirketinin dışındaki Dowjones elektronik mesaj tabelasında paket başına fiyatların iki dolar on bir sent arttığını gördüğünde şok olmuştu. Keşke rehinci dükkânından para aldığı anda daha fazla sigara satın alsaydı. Şimdi çabucak ticaret yapabilir, belki de zengin olabilirdi.

Pigeon bunu düşünürken, Bubba gömleğinin cebinden bir paket çıkardı. Dürbünü indirmeden bir sigara çekti.

"Şu Merit Ultima'lar iyi mi?" diye sordu Pigeon, Bubba sigarayı yakarken. "Bunlardan hiç denemedim."

"Ya öyle mi?" dedi Bubba. "Philip Morris'in yaptığı her şey en iyisidir."

"Ben de hep böyle düşünmüştüm. Normal Merit'lerden farkı ne?" diye kurnazca sordu Pigeon.

"Denemek ister misin?"

"Çok iyi olurdu," dedi Pigeon. Bubba ona paketi verdi. "Ah çok teşekkürler."

Uzaktan duyulan polis sirenlerinin feryatları ve motosikletli polis fırtınası, geçit töreninin başlayışını haber veriyordu. Weed o kadar heyecanlıydı ki, dizleri titriyordu.

Bütün davulcular gibi güneş gözlükleri takan trampetçi Lou Jameson'un sağına yerleştirilmişti. Lou, Weed'e hiç dostça davranmamıştı ve bir başkasının zilleri çalabileceğini ve diğer bandolarda bunu kızların yaptığını defalarca söylemişti.

Siyah beyaz renkler içindeki Western Guilford Lisesi, Godwin'in tam önündeydi. San yeşil renkler içindeki Lakeview Junior ise arkadaydı. Weed'in hesaplarına göre türlü renk ve tasarımlardaki göz alıcı üniformalar bir mil kadar uzunluktaydı. Alay harekete geçmişti. New Jersey'nin öncü bandosu orijinal olmayan ve trampetlerin zayıf olduğu bir "Tann Amerika'yı Korusun"a başladı.

Weed gururla dimdik duruyordu. Boyunu biraz daha uzatmak için hafifçe parmak uçlarında yükseldi.

"Sol ayak dışarı ve ince bükme, sonra yine ince bükme ve iyice uzat," diye tekrar etti.

Jameson kibirle bakıyordu ona.

"Topuk ve parmak yere dokunurken sol topuk yerden bir santim yukarda." Weed hızlı ve canlı hareketlerle bir *alçak yerinde sayma* çalıştı. "Her vuruşta diz dirseğe değecek, parmak ucu bacağın aşağısına bakacak, ayaklar düz." Mükemmel bir *yüksek yerinde sayma* yaptı. "Sol ayağa doğru aşağı vur ve sonra *yerinde say* zamanı."

"Hey, kes şunu," dedi Jameson.

"Hayır," diye karşı çıktı Weed.

Jameson tarafından yıldırılmaya alıştı. Ancak tutuklandıktan, tevkifevinde hapsedildikten, savunma avukatını ısırdıktan ve yargıç ile sıkı bir pazarlık yaptıktan sonra, artık Weed kimseden korkmuyordu.

"Uç, dört, dur. Sola, sağa, ayak ileri, yerinde say ve bir, iki, üç, dört, ağırlıklar parmaklara." Yengeç yürüyüşü kusursuzdu.

"Sana şu kahrolasını kesmeni söyledim," diye fışıldadı Jameson.

"Sıkıyorsa gel sustur."

"Kıçında davul çalacağım."

"Umarım o davulu çaldığından daha iyisini yaparsın," diye cevap verdi Weed.

"HAZIRLAN!" davul majörü ön taraftan bağırdı.

Weed dikkatini topladı. Ziller hakkında emin olduğu tek şey epey ağır olduklarıydı.

"BANDO, ON-KULÜBE!"

Ön taraftaki renk şefinin ne yaptığını görmek için gayret etti. Neşeli çalgıcılar marşa başladıklarında, sıranın kendisine geldiğini biliyordu.

Bubba'nın atölyesini soymaya girdiğinde Smoke'un siyah naylon Stanley alet kemerini çalmaya karar vermesi tesadüf değildi. Ekstra cepleri mükemmeldi ve Smoke bir süredir plan yaptığı için bunu daha önceden biliyordu.

Lekeli, yırtık bir kot pantolon, bol bir tişört ve pis Reed Wing botları giymişti. Üstüne boya sıçramış bir beysbol şapkasını gözlerine kadar indirmişti. Günlerdir tıraş olmamıştı. Bahçelerin içinden geçip herkes gibi geçidi izlemeye çalışırken, kimse ona aldırış etmemişti. Geçit alayı sıraya girerken, George Wythe park alanında durup etrafı iyice kolağan etmişti. Herkesin nerede olduğunu biliyordu. Weed'in yerini tespit etmişti. Smoke, polis şefinin ve Godwin toplantı salonunda ko-

nuşma yapan iki polisin yanından geçmişti. Çok neşeliydi. Smoke'un sinirleri hani hani çalışıyordu. Adrenalin pompalıyordu ve neredeyse delirmişti.

Belinin etrafındaki keselerde, çalıntı bir Beretta ve dört onluk, iki on beşlik, üç on yedilik şarjör ile kendi Glock marka silahı gizliydi. Bu da toplam yüz yirmi bir Winchester 115 taneckikli Silvertip yüksek performanslı mermi ediyordu.

Geçmekte olan antika Jaguar ve Chrysler'leri ve sonra da Corvet-
te Kulübü'nü izledi. İnsanlar el sallıyor ve alkış tutuyordu. Hava hari-
kaydı ve herkes çok neşeliydi. Caddenin yukarsındaki, diğerlerinden
daha yüksekte olan meyilli bir çimenliği gözüne kestirdi.

Kaba saba bir herifle fare gibi bir kadın, kırmızı damalı masa ör-
tüsünün üzerinde piknik yapıyorlardı. Smoke en iyi noktayı bulmuştu.
Onlara doğru yürüdü. Kollarını dirseklerinde birleştirdi ve Yabancı Sa-
vaşların Gazileri ile Kızıl Haç Emeklileri'nin geçişini izledi.

Bubba derhal Stanley marka alet kemerini tanıdı. Kemer, inşaat
işçisine benzeyen bir herifin belindeydi. Derin cepli büyük siyah kemer
tam olarak Bubba'nın atölyesinden çalınanın aynısıydı. Bubba, dürbün-
nünü biraz daha odakladı ve herifin üstünde yoğunlaştı.

On beş ya da on altısında, solgun ve çelimsiz biriydi. Cepleri şiş-
kin ve ağır gibiydiler. Yumuşak sarı kayış olabildiğince sıkı çekilmiş,
kıyafetin tümü üzerinde kocaman görünüyordu. Çünkü kemer çok bü-
yüktü. Çocuk altmış kilodan daha ağır gelmezdi. Bubba tek bir alet,
mezura, çivi, çekiç tutamacında bir tek şey veya açığa çıkan bir tek kol
bile göremiyordu.

"Bu benim kemerim," dedi Bubba kalbi hızla atarak. "Biliyorum,
bu o."

Pigeon, Bubba'nın ona memnuniyetle verdiği bir diğer Merit Ul-tima'yı içerken gözlerini kısıp, Bubba'nın baktığı yöne doğru baktı.

"Nerden biliyorsun?" diye sordu.

"Kolay açma tokasında küçük beyaz bir işaret var. Adımın baş-harfleri olmalı. Smudge bir şeyler ödünç alıp geri getirmediğinde ve kendisinin olduğunu iddia ettiğinde, ona ispatlamak için aletlerimin ve her şeyin üstüne beyaz boya ile adımın başharflerini yazarım."

"Smudge kim?" diye sordu Pigeon, sigarasının külünü silerken.

Siyah beyaz renkler içindeki son bandolardan biri geçiyor ve "Take the 'A' Train" çalıyordu. Godwin'in davul majörü tam arkalarındaydı. Bubba dürbünüyle baktı, kan beynine sıçramıştı. Hammer, West ve Brazil'i taşıyan koyu mavi geçit arabasına odaklandığında kalbi bir trampetten daha hızlı çarpıyordu. Godwin'den bir bando gerideydiler.

Bubba'nın alet kemerini takan adam gergin görünüyordu. Sağ eli seçiyordu. Bir şeyi ya da birini bekler gibiydi. Gözleriyle Godwin bandosunu taniyor, sonra da doğruca Şef Hammer'a bakıyordu. Bubba, bundan emindi.

Godwin, *Titanik*'ten bir melodi çalmaya başladı. İnşaat amelesi kılıklı herif etrafına bakındı. Sağ elini keselerden birine yavaşça kaydırıp orada tuttu. Bubba'nın zihninde çalınan silahları canlandı. Üfleme-li çalgıcılar geçerken caddeye atladı. Yeni Browning'ini çekmek istedi ancak sonra aklına daha iyi bir şey geldi.

"Durdurun onu!" diye ta ciğerlerini patlatırcasına bağırdı.

Smoke'un, Muskrat Oto Tamircisi'nde tanışıp daha sonra da atöl-yesini soyduğu, şişman adam şimdi onu işaret edip bağıırıyordu. Smoke sakindi. Etrafına bakındı ve omuz silkti.

"Bu manyak da kim?" dedi, yanında piknik yapan çiftle.

Polisler koşturuyordu. Bir tanesi atma atladı. Şişman adamı sakinleştirmeye ve onu yolun ortasından uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Smoke güldü. Bu düşündüğünden de iyi olacaktı. Weed'i yakın takibe aldı. Küçük mankafa, zillerini birbirine vuruyordu. Solundaki züppe de trampette ona üstün gelmeye çalışıyordu. Smoke saatine baktı. Şişman adam ona işaret etmekten vazgeçene dek keseye elini sokmak istemiyordu.

"Birileri bir şey yapsın!" diye bağıırıyordu şişman adam, iki polis kollarını tutarken. "Onu yakalasana, beni değil! Stanley alet kemerini takan o çocuğu!"

Pigeon olaya müdahale etti. Bubba polislerle mücadele edip bağıırmaya devam ederken o da caddeye yürüdü.

"Baksanıza, o benimle," dedi Pigeon, atın üstündeki polise.

"Geri çekil!" diye bağıırdı polis, Pigeon'a.

"Bu onun alet kemerini. Tokadaki başharfleri görebilirsiniz, yani dürbünle görebilirsiniz." Pigeon ısrar ediyordu. "Çocuk çalmış onu."

Bubba'nın dürbünü yere düştü. Cebindeki tabancası da gürültüyle yola düştü. Polislerin hepsi birden kemerlerinden kelepçelerini ve göz yaşartıcı spreylarını çektiler. Küçük bir çocuk aniden düzeni bozup zilini caddeden aşağı doğru yuvarlarken, Godwin bandosu çalmayı durdurdu ve adeta dondu. Pigeon, bunun Weed olduğunu fark etti.

Şef Hammer'ın neler olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Arabasına doğru koca bir cant kapağı gibi bir şey yuvarlanarak gelirken bir gürültü duydu. Geçit töreni birden durdu.

"Neler oluyor?" diye sordu Hammer, arkada ayağa kalkıp olup bitenleri görmeye çalışırken.

West arabayı durdurdu.

"YERE YATIN!" diye bağırdı Brazil, Hammer'ı aşağı doğru çekerken. Bando elemanları yoldan çekildiler ve zil yoldaki bir çukura çarpıp hızlandı. Yanlarından gürültüyle geçip, palyaçoları dağıttı ve Çavuş Santa'yı telaşlandırıp, neredeyse valinin arabasını kalabalığa doğru sürmesine neden oldu. Çiçek Kızlar ellerindeki asaları düşürdüler.

Jed, Lelia Ehrhart'tan önce zili gördü ve derhal kırmızı Cadillac'ı geri çevirdi. Açelya demetleri arka koltuktan aşağı uçtular, kilden sakılar kırıldı, arılar gizlendikleri yerden fırladılar ve komisyon flamaları yön değiştirip Ehrhart'ın yüzüne uçarlarken yerden havaya doğru bir toz bulutu yükseldi.

Bir önceki gün Jed'in mezarlıktan aldığı polis, Şef Hammer'ın arabasından atladı ve deli gibi koşmaya başladı. Jed frenlere asıldı. Pembe bir açelya demeti ön koltuğun arkasından havaya uçtu ve Ehrhart çığlık attı. Zil feryatlar ederek ve eski çağ savaş arabalarının tekerleği gibi hızla yuvarlanırken güneşin altında parlıyordu.

Jed arabanın kapısını açmadan ve park etmeyi bile düşünmeden arabadan zıplayıp indi. Ehrhart komisyon flamaları ile boğuşurken arabaya yavaşça kendi başına hareket etmeye başladı. Bu sırada galeyanı gelmiş kalabalığın içindeki Patty Passman, çikolata kaplı dondurma külahını fırlatıp önündeki insanları itişirmeye başladı.

"ÇEKİLİN YOLDAN BOK KAFALILAR!" Önüne geleni itiyor ve yumrukluyordu. Yine şekeri yükselmişti ve artık kimse onu durduramazdı.

Kırmızı Cadillac'ın peşinden koştu ve şişman vücudunu şoför kapısına doğru fırlattı. Ayakları havada koltuğa oturdu vites kolunu yakalayıp arabayı geri vitese taktı.

Bir anda yükselen gürültü Smoke'un aklını karıştırmıştı. Kafasındaki plan üçüncü sayfaya geçip durmuştu. Etrafına bakındı ve çimende kayarak biraz geri çekildi. Başlangıçta, okulda dinlediği sarışın polis ile Weed'in hızlıca kendisine doğru koşturmalarını sezinlememişti.

"HERKES YERE YATSIN!" diye bağıırıyordu sarışın polis.

Kalabalık paniklemeye başladı. Polisler şişman adamla ilgilenmiyordu artık. Onlar da Smoke'a doğru yöneldiler ancak sarışın hepsinden hızlı koşuyordu.

"SENİ OROSPU ÇOCUĞU!" diye bağırdı şişman adam, Smoke'a.

Şişman adam kırmızı beyaz damalı masa örtülerinin üzerinden hızla geçerken, piknik yapan çift yoldan çekildi. Smoke panikledi ve Beretta'yı çekti. Kafasının karışıklığıyla emniyetini nasıl kapatacağın^ unutmıştu.

Weed son hızla en önde koşarken başındaki şapkanın tüyü havada sallanıyordu. Dört bir taraftan insanlar Smoke'a doğru koşturuyordu. Weed havaya sıçrayıp Smoke'un burnuna okkalı bir yumruk yapııştırıp onu yere yıktı. Smoke elindeki Beretta'yı düşürünce el yordamıyla Glock'una uzandı. İkisi de tabancayı ele geçirmeye çabaladılar. Weed onun bileğini ısırınca Smoke Glock'u elinden bıraktı.

Weed, Smoke'u yumruklarken, "SENİ GEBERTECEĞİM, BOK KAFALI!" diye bağırp duruyordu.

Brazil, yerde yuvarlanan Smoke'u kelepçelemeye çalışıyordu. Çalıntı mermiler alet kemerinden yerlere dökülüyordu. O anda topluluğun işe karışması durumu daha da zorlaştırıyordu.

Bubba, Weed'den fırsat buldukça çılgına dönmüş gibi Smoke'u tekmeleyip duruyordu. Pigeon yerde Smoke'un ayak bileklerini tutmaya çalışıyordu. Diğer polisler ise Smoke'un üzerine atılıp Brazil'in

önünü kesiyorlardı. Ne yazık ki birisi göz yaşartıcı spreyini püskürtünce herkes, elleri gözlerinde yerde yuvarlanmaya başladı.

Polislerden birinin apış arasında tekme atan Smoke bir diğerinin tabanca kılıfından Sig Sauer tabancasını kaptı. Smoke öfkeyle ve nefes almakta güçlük çekerek silahı titreyen elleriyle tuttu. Gözleri yaşarmıştı ve öfkeden deliye dönmüştü. Arkasındaki iki evin arasındaki boşluğu kapatan iki kadını göremedi.

Hammer ve West silahlarını çekmişler hızla hareket ediyorlardı. Smoke kimî vuracağına karar vermeye çalışıyor gibiydi. Çılgınca silahı Hammer'ın Bubba olduğunu fark ettiği şişman adama doğrulttu. Sonra silah Brazil ve yerdeki diğer polislere ve sonra da akın akın gelen kalabalığa ve geçite katılanlara çevrildi.

Hammer iyi nişan alamıyordu çünkü bir adamla bando üniforması giymiş küçük bir çocuk hedefle onun araşma girmişti. Göz yaşartıcı gaz Hammer'ın gözlerini ve eğerlerini rahatsız ediyordu. Smoke yaklaşan ayak seslerini duyarak etrafında dönmeye başlayınca Hammer ve West ayrıldılar. Smoke tabancayı Hammer'ın yüzüne doğrulttuğunda, namlusu kocaman ve gerçekdışı görünmüştü. Hammer ondan önce ateş edemezdi. Aralarında bir sürü insan vardı.

Hammer uzun zamandır ateş etmemişti ancak antrenmanlarını unutmamıştı. Tabancasını olabildiğince hızla Smoke'a fırlattı. Silah havaya yükselip bir bumerang gibi dönerken Smoke bilinçsizce ellerini kaldırıp tutmaya çalışınca Hammer sıçrayıp onu yere devirdi. Bu kez ikisi birlikte yerde boğuşmaya başladılar.

"TESLİM OL!" diye bağırdı Hammer.

Smoke silahı onun göğsüne doğru çevirmeye çalışırken o da Smoke'un başparmaklarını yakalamayı becerdi. Eski ve güvenilir polis

hilesi ile parmaklarını geriye bükte. Smoke acı içinde inledi. Hammer silahı çekip aldı ve namluyu çenesinin altına dayadı.

"KIMILDARSAN O KAHROLASI KAFANI UÇURURUM!"

diye bağırdı.

Parmağı tetikteydi. Smoke'un bir mazeret uydurmasını bekliyordu.

"*Seni kahrolası piç kurusu,*" dedi yüzüne. "*Öldürdüğün aciz yaşlı kadın benim komşumdu.*"

Brazil tam zamanında kendine geldi ve Smoke'u kelepçelemesi için West'e yardım etti. Pigeon hâlâ gözleri kapalı yerde yüzüstü yatıyordu. Kesik bacağındaki çorap çıkmıştı. Weed ayağa kalktığı anda titriyordu. Şef Hammer'a kızarmış yaşlı gözlerle baktı. Hammer, bir elinde namlusu yere bakan bir silah ile kimildamadan ayakta duruyordu.

"Teşekkürler," dedi Weed. "İmdatıma yettiğin için çok memnunum."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

O gece yağmur yağdı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur Weed'e gördüğü okyanus resimlerini hatırlatıyordu. Sonra, dolu taneleri yerde sekmeye başladı, rüzgâr o kadar sert esiyordu ki Weed, kapının ziline çalacağından emindi.

"Kim o?" diye fısıldadı karanlığa doğru, olağanüstü güçlerle çevrelenmiş gibi. "Girin," dedi kendi kendine. "Oh, affedersiniz, sanırım kapının nasıl açılacağını unutmuşum."

Yapayalnızdı. Birisini eğlendirme çabaları boşa gidince gözlerine yaşlar doldu. Gökyüzünde çakan şimşekler havada balon gibi patlayıp penceredeki demir parmaklıklarla aydınlatıyordu. Weed bir kasırgayı düşününce Twister'i hayal etti. Şimşekler çakarken golf sopası taşımaması, zillerini çalmaması ya da telefonda konuşmaması gerektiğini duymuştu ve şimdi burada, paslanmaz çelik yatağının üzerinde oturuyordu.

Harika, ölse kimin umrundaydı ki?

Tevkif evinde hücre denilen farklı bir bölümde Smoke kalıyordu. Bunu düşününce teninin üstünde milyonlarca böceğin dolaştığını zannetti. Deli gibi kaşınıp eliyle giysilerini silkeledi. Nabızı deli gibi atıyordu. Nefes almakta zorlanıyor ve üşüyordu. Örtüsüne sıkıca sarıldı ve şimşek bir tabanca gibi patlarken çelik yatağını düşündü.

Şef Hammer şimşeklerden nefret ediyordu ve genelde pencereler ile elektrik ileten nesnelerden uzak dururdu. Ancak yerinde duramıyordu. Divanda oturan West ile Brazil acımasızca günün olaylarından söz ederlerken Hammer, pencerelerin önünde, şöminenin ve lambaların yanında ve pirinç avizesinin altında ileri geri yürüyordu.

"Kim ne derse desin," diye tekrar etti Brazil. Tam o sırada elektrikler kesildi. "Weed, Smoke'un kaldığı bir yerde kalmamalıydı. Değişik hücrelerde olsalar bile. Smoke ne kadar zeki ve cin fikirli olduğunu kanıtladı."

"Hücrenin dışında kalacak kadar değil," diye hatırlattı West. "Ancak ben de bu durumu beğenmedim."

"Sana şunu söyleyeyim," diye devam etti Brazil. "Şayet Smoke bir şey yapmaya karar verirse, kesinlikle yapacaktır."

"Evet, evet," dedi Hammer ileri geri yürümeye devam ederken. Bu sırada Popeye sallanan koltukta horladı ve gök gümbürdedi.

Brazil, ne olduğunu bilmediği halde endişeleniyordu. Ama kötü sonuçlar doğuracak bir adım atmaktan da çekiniyordu. Smoke kendisi içerdayken Divinity, Beeper, Dog ve Sick'in serbest kalmalarını istememişti. Polise her birini nerede bulabileceklerini söylemişti ve şimdi bütün Pikes çetesi tevkif evinde değişik hücrelerdeydi. Belki de Weed'in bulunduğu tuvaletli ve asma yataklı tek kişilik hücrelerinden bir ya da iki koridor uzaktaydılar.

"Weed'in onların aleyhinde vereceği ifadeye ihtiyacımız olacak," diye devam etti Brazil.

"Kimin nerede yattığına boş ver," diye ekledi West. "Weed, Smoke ya da diğer çocuklardan biriyle aynı hücreye düşebilir. Ve tabii, Bayan Divinity de bir yılan."

"Andy, Virginia, ikiniz de kesinlikle haklısınız." Hammer birkaç mum yakmak için durdu. "Onu bu gece dışarı çıkarmalıyız."

Bu iş, geleneklere aykırı ve olağandışı bir plan gerektiriyordu ve Hammer'ın bir planı vardı. Saat sekizi çeyrek geçe, Yargıç Maggie Davis'i evinden aradı.

"Evde olduğunuza memnun oldum," dedi çabucak Hammer.

"Böyle bir gecede başka bir yerde olmak istemezdim," dedi yargıç. "Üzgünüm geçit törenini kaçırdım. Tanrı'ya şükür sen varsın. Senin şu serseriye yakalamanı görmek isterdim."

"Pek bir şey yapmadım." Hammer komplimentayı kaçırmadı. "Weed Gardener'ı olabildiğince çabuk hücreden çıkarmamız gerek."

"Sanırım içerde kalmak istiyordu."

"Bu o zamandı," dedi Hammer. "Şimdi Smoke ve çetesi içerde. Bu pek iyi değil, Maggie, hiç iyi değil."

Yargıç bir ara duraksadı.

"Önerin ne?" diye sordu sonunda.

Hammer önereceği şeyin hiç olamayacağını çok iyi biliyordu. Ancak hayatında başardığı şeylerin çoğu etrafındakilere göre olması imkânsız şeylerdi.

"Eyalet savecisi ile kamu avukatına ulaşabilir misiniz?" diye sordu Hammer.

"Elbette," diye cevap verdi Yargıç Davis.

"Kapıların kilitli olmamasını sağlayacağım."

"Hangi kapılar?" diye sordu Yargıç Davis.

Saat dokuzda dört ayrı arabanın içinde altı kişi Hollywood Mezarlığı'nın demir kapılarının önüne vardı. Yağmurun dövdüğü eski şimşirler ve ağaçlar, ıslak mezartaşları, abideler farlar üzerlerine doğrultulduğunda ürkütücü bir görünüm sergiliyorlardı.

Şef, Brazil ve West en öndeki arabadaydılar. Arkalarında Volvo'su içinde Yargıç Davis ve Honda Accord'unun içinde eyalet save-

si vardı. Biraz arkadaki eski Mercury Cougar da davadan çekildikten sonra Weed tarafından kovulan ve daha sonra yargıç tarafından davada kalması emredilen, Sue Cheddar'ı taşıyordu.

"Umarım doğruyu söylemiştir," dedi West, Brazil ve Hammer'a.

Silecekler hızla camı temizliyor ancak yağmur hemen boşlukları dolduruyordu. Hammer direksiyonun üstüne eğilmiş cadde tabelalarını okumak için gözlerini kısarak arabayı oldukça yavaş sürüyordu.

"Doğruyu söylemiştir," dedi Hammer sanki Weed'i çok iyi tanımıştı.

Waterview Caddesi boyunca suların içinden geçtiler. Ağaçların dalları arabaya sürtünüyordu. Meleklerin silüetleri onların geçişlerini izlediler. Karanlık mezarlar renkli ve yol gösteren camlardan içeri süzülüp Hammer'ın hayal gücüne ilham vererek ona çocukluk korkularını hatırlatıyordu. Yan komşuları Bayan Wheat, evlerinden bir blok ötedeki Baptist kilisesi mezarlığına gömüldüğünde, Hammer on yaşındaydı. Gri granit mezar taşı caddeden açıkça görünüyordu. Hammer her sabah okula giderken yolda olabildiğince hızlı koşardı. Çünkü Bayan Wheat'i hiç sevmemişti ve artık Bayan Wheat'in cennette olduğunu biliyordu.

Hammer hâlâ mezarlıklardan hoşlanmıyordu. Onlar hakkındaki hiçbir şeyi de sevmiyordu. Ağır kokularından böcek seslerinden ve gizli tepeliklerden korkuyordu. Ölümünden korkuyordu. Seth hakkında hissettiklerinden korkuyordu. Yalnız kalmaktan korkuyordu. Hata yapmaktan korkuyordu. Korkularından da korkuyordu. Bütün korkuları şu anda harekete geçmişti ve dürüst olmak gerekirse altına yapmak üzereydi.

"Bu çok saçma," dedi West ve Brazil'e. "Emekliye ayrılmayacağım işi bırakmayacağım."

"İğer ayrılırsanız ben de buralarda kalamam," diye West karşı çıktı.

"Ben de tarih olurum," dedi Brazil patronuna, bu sırada Davis Meydanı'na yaklaşmışlardı.

"Hâlâ arkamızdalar mı?" Hammer dikiz aynasına baktı.

"Kesinlikle bırakmamanız gerekir, Şef Hammer," diye önerdi ona Brazil. "Özellikle şu an. Sanırım insanlar ne kadar çok size saldırırlarsa varlığınızla onlara o kadar çok karşı durmalısınız."

"Bu çok kurnazca," diye eleştirdi Hammer, Brazil'in sözlerini. "Bu fikri daha çok benimserim."

Herkes Hammer'ı, Smoke çılginca bağırıp çağırırken onu yakalayıp başına bir silah doğrulttuğu için kutlamamıştı. Belediye başkanı saat altı haberlerinden önce tüm televizyon kanallarına böyle bir hadisenin hiç olmaması gerektiğini söylemiş ve Hammer'ın tek başına işi bitiren bir kahraman olduğunu söyleyerek diğerlerini iğnelemeyi ihmal etmemişti. Lelia Ehrhart, Q94'e Hammer'ın korunmaya dikkat etmeyen bir "Tedbirsiz" olduğunu söylemişti. Şehir yöneticisi iç işleri tarafından bir soruşturma başlatılmasını istemişti.

"Bugünkü olaylar yüzünden cesaretini kaybetme." Brazil düşüncelerini okuyor gibiydi. "Unutma, Vali Feuer etkilenmiş. Seni kutlamak için çağırdı. Diğerlerinin hepsinden daha değerli."

"Bir yerlerden dönmemiz gerekmiyor muydu?" Hammer önünü doğru dürüst göremiyordu.

Jefferson Davis'i Brazil gördü.

"Eriyorum! Eriyorum!" Brazil, *Oz Büyücüsü'ndeki* Günahkâr Cadı'yı taklit ediyordu.

"Hey, olur şey değil," dedi West. Hammer'ın uzun farları heykeli aydınlattı.

Crown Victoria'sını durdurdu ve polis fencerini heykelin üzerine çevirdi.

"Vay canına!" diye haykırdı Brazil. "Kahretsin, keşke Weed de burada olsaydı."

"Emin değilim," dedi Hammer düşünceli bir biçimde. "Büyük bir ihtimalle düş kırıklığına uğradı."

"Evet," dedi üzüntüyle yeniden düşünen Brazil. "Galiba haklısınız. Twister gitti."

Jeff Davis yeni edindiği ırkını ve Richmond Üniversitesi Spiders basketbol takımındaki yerini hızla kaybediyordu. Yüzü siyahtan arınıyor, kırmızı ve beyaz forması, Nike ayakkabılarının dibindeki havuzcuklara dökülüyor ve onu ayakta tutan mermer kaidenin üzerinde sarı bir leke oluşuyordu.

Arabaların kapıları açılıp kapandı, farların ışıkları dörtbir yanı aydınlanıyordu. Islak taşların üstünde yürürlerken sıpırtılar duyuluyordu. Yargıç Davis New York'luydu. Heykele doğru yürüdü ve dikkatlice baktı. Yere eğilip çimenlerin üzerinden bir Güney Bayrağı aldı. Nasıl kullanıldığını ve ne anlama geldiğini anlamaya çalışarak, ince sapından tutup salladı.

"Sanırım bunun bir saldırı olmadığı artık çok açık," dedi Şef Hammer. "Hiç de olmamıştı zaten. Biz sadece öyle sanmıştık."

Başının üstünde çingene pembesi bir şemsiye tutan Sue Cheddar'in fosforlu kırmızı ojeli uzun tırnakları karanlıkta parlıyordu.

Kızıl pençeye benzeyen ellerini Eyalet Savcısı Michael'in yüzüne doğru sallayıp, "Gördünüz mü?" dedi.

Eyalet savcısı ten rengi kravatı ve bol gelen gri takımının içitlda yenik düşmüş ve sırsıklam ıslanmakta olan bir Konfederasyon Mİ 111 ne benziyordu. Konfederasyon başkanının tekrar ihtişamım l-mv» lTM

sini izlerken, saçları başına yapışmış, yağmur suları yorgun yüzünden aşağı doğru akıyordu.

“Sorun şu ki, Weed zarar vermeye niyetlenmişti,” dedi Michael inançsızca. “Kahrolası yağmur hiç durmayacak mı? Bahçemi görmelisiniz. Önündeki yolu da. Belediye bu konuda tek bir şey yapmıyor. Suyun derinliği on beş santimi bulmuş olmalı.”

“Başka bir sorunumuz var mı?” diye sordu Yargıç Davis hepsine, yağmur doluya çevirip şiddetlenmeye başlarken.

“Bence yok,” dedi West.

“Elbette yok,” dedi Hammer.

“Hayır.” Brazil herkesle aynı kanıdaydı.

“O zaman Weed Gardener’a yüklenen suçun iptalini emrediyorum,” diye karar verdi Yargıç Davis, elinde açık bir İncil tutan mermer bir kadın ile bir melek heykeline bakarken. “Memur Brazil.” Ona doğru başını salladı. “Şu kırtasiye işini halledelim. Derhal serbest bırakılmasını istiyorum.”

“Hemen şimdi,” diye katıldı Hammer. “Virginia, Andy? Doğru tevkif evine. Weed’i eve götürüyoruz.”

Brazil neşelendi ve elini West’in omzuna koydu. Şef Hammer elini çırpmaya başladı. Ellerin birbirine dokunması imkânsız olsa da, Cheddar da katıldı. Eyalet Savcısı Michael omuz silkti. Kırtasiye işi tamamlanmıştı ve altısı da arabalara dönmüşlerdi. Araba konvoyu daha fazla insafsız olmayan Waterview boyunca ve artık mutsuz görünmeyen abidelerin önünden ilerlerken Jeff Davis gecenin karanlığına geri çekilmişti.